

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

L . A N N

MIDNIGHT PACK - BOOK 3

MIDNIGHT TORMENT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

GECE YARISI IŞKENCESİ
GECE YARISI PAKETİ - KİTAP 3

BY
L. Ann

GECE YARISI İŞKENCESİ

Telif hakkı© 2019 L. Ann.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu . İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı RebecaCovers

Editör Margot Mostert Birinci

Baskı: Ağustos 2019 10 9 8 7 6

5 4 3 2 1

İTHAF ÖNSÖZ BÖLÜM
BİRİNCİ İKİNCİ
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM ÜÇ
DÖRDÜNCÜ BEŞ BEŞ
ALTINCI YEDİ SEKİZ
DOKUZ BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM ONUNCU ON
ON ON ON BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
ALTINCI
BÖLÜMBİRİNCİ ON
İKİNCİ ÜÇ ON DÖRT
BÖLÜM ON YEDİ ON BÖLÜM
YIRMI BİR YIRMI YIRMI
YIRMI YIRMI SEKİZ BÖLÜM
SEKİZ BÖLÜM BÖLÜM İKİ
ON DOKUZ YIRMI BÖLÜM
BÖLÜM ÜÇ BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM YEDİ BÖLÜM DÖRT
BEŞ YIRMI BÖLÜM YIRMI
YIRMI YIRMI DOKUZ ALTI
SONSÖZ
YAZARDAN

DEDICATION

Cadılarım, muhteşem g ARC ekibim, Edebiyatçılarım - bu seriye ve Sürü'ye gösterdiğiniz sevgi ve destek tahmin edemeyeceğiniz kadar çok şey ifade ediyor.

PROLOGUE

Yirmi Bir Yıl Önce

Yatak odasının kapısının dışında VIGIL'i tutan vardiyacıların arasından TOPLU BİR GÜVEN İÇ ÇEKİŞİ EF GEÇTİ, bebeğin ilk ağlayışında. Yavrunun doğmasına daha bir ay vardı ve çift Gece Yarısı Sürüsü'nü ziyaret ederken *herhangi bir* komplikasyon yaşanmış olsaydı, bundan Alfa sorumlu tutulacaktı.

Colombo Sürüsü'nün Alfa'sı Allesandro Bianchi yatak odasının kapısından girip koridora çıktığında ve bekleyenlere "*Yeni ve güzel bir kızım* oldu!" diye bağırdığında, Gece Yarısı Sürüsü alkışladı.

Geceyarısı'nın Alfa'sı Conrad Jacobs öne çıkıp en eski arkadaşını tebrik eden ilk kişi oldu. "Peki yeni güzelimizin bir adı var mı?"

Allesandro'nun sakallı yüzü geniş bir sırıtışla ikiye ayrıldı. "Avalina Talia Bianchi!" Conrad Allesandro'yu kucakladı. "Eşimi onurlandırıyorsun."

Allesandro, "*Senin* eşin olmasaydı, ben ve yeni kızım nefes alamazdık," diye karşılık verdi. Yüzü ciddileşti. "Ama dahası da var. Gelip kendiniz görmelisiniz." Gece Yarısı Alfa'sını, üç dişinin yeni anne ve yavrusunu rahat ettirmek için yapılması gerekenleri yapmak için yatak odasına .

Conrad, Colombo Alfa'nın eşi Caterina'nın bekleyen kollarına kıpır kıpır bir bohça yerleştirirken eşi Talia'nın yatağın üzerine eğildiğini gördü.

"En az sürü kardeşi kadar güzel olacak," diye mırıldandı arkadaşı. Conrad,

"En büyüğünüzün onunla tanışmak için burada olmaması çok yazık," dedi.

"İlk vardiyasının eşiğinde, bu kadar yakın bir zamanda seyahat etmesi akıllıca olmazdı." Allesandro Conrad'ı yatağa doğru çekti. "Oğlunuz nerede?"

"?" Sorusunda bolca eğlence vardı. "İkizler muhtemelen Sığınak'a bir yerlerde yaramazlık yapıyorlardır."

"Hayır, en büyüğünü kastediyorum."

"Cormac muhtemelen kütüphanededir." Allesandro' Caterinanın alnına bir öpücük kondurmasını ve nazik parmaklarıyla yeni doğan kızını saran örtüleri geriye katlamasını izledi.

"Bak." Gece Yarısı Alfa'sının dikkatini bebeğe ve bir parmağını yanağında gezdirdi.

Conrad daha da yaklaştı ve kızın ensesinde görebildiği küçük ize kaşlarını çattı. "Bu ...?"

"Aynı işaret," diye yanıtladı Allesandro. "Bu bir işaret olmalı. İki ailemiz bir gün bir olacak."

Genç erkek Şekil Değiştiren, kafasının içindeki kurdun hırıltısıyla sarsılarak uyandı ve kütüphanede dik

oturdu. Bir elini kaldırdı ve yüzüne dokundu, yarı yarıya deri yerine kürk hissetmeyi bekliyordu.

Ne zaman masada uyuyakalmıştı?

Amerikan Sürüleri arasındaki eski bir anlaşmayı okurken ...

Bekle! Uykuya dal. Keskin bir acı hissetmiş, bir çığlık duymuş ve ardından binlerce voltluk elektrik gibi hissettiren bir sarsıntı vücuduna çarparak onu bayıltmıştı.

Cormac kendini ayağa kaldırdı ve tökezleyerek pencereye doğru yürüdü. yüzeye yakın hissediyordu, derisinin altında huzursuzca hareket ettiğini hissediyordu ve melez bir forma dönüşmediğine ikna olmamıştı. Camdaki yansımasına bakarken, hâlâ insan gibi göründüğünden emin için yüzüne tekrar dokundu.

"Mac? Mac?" On yaşındaki ikiz kardeşlerinin sesleri dikkatini dağıttı ve kütüphanenin kapısından içeri daldıklarında onları selamlamak için döndü. Kendisinden beş yaş küçük, iki kat daha gürültülü ve enerji doluydular, ona doğru koştular.

"Bebek..." diye başladı biri.

"... geldi," diye bitirdi diğeri.

Önünde durdular ve şaşkın bakışlarla birbirlerine baktılar. "Ne oldu..."

"... gözlerine mi?"

Cormac kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?" Önce birinin, sonra diğerrinin etrafındaki deriye dokunmak için uzandı. İyi hissediyorlardı.

"Onlar..." "...

gümüş." "Gri

demek istiyorsun."

İkizler başlarını salladılar. "Hayır," diye koro halinde konuştular.

Üç Gün Önce

"Yatağa taşınmasını ister misin?" Chase sordu.

Cormac yerde yatan baygın kadına baktı ve hafifçe içini çekti. Kirli elbisesi ve sergilediği ince, kirli kollarıyla bir bez bebek gibi görünüyordu.

Onu gerçekten yatağında istiyor muydu? O fare yuvası saçta ne yaşadığını kim bilebilirdi?

"Hayır, onu olduğu yerde bırakın. Yeterince rahat görünüyor."

Isabella'nın keskin nefes alışı gözlerini devirmesine neden oldu.

Tahmin edilebilir kadın.

"Dur tahmin edeyim," diyerek ona yöneldi. "Bu konuda şikâyet mi etmek istiyorsun?" "O *yaralı*, Cormac. En azından onu rahat ettirebilirsin."

Cormac, kızın bulunduğu yerdeki düzgün battaniye yığınının işaret etti. "Yerde uyumaya karar verdi. Ben sadece onun isteğini yerine getiriyorum."

"Ayrıca kendini öldürmeye çalıştı. *Bu* dileğini de yerine getirecek misin?"

"Dikkatli ol, Isabella," diye mırıldandı.

"Uyandığında kullanması için ağrı kesici bırakacağım," dedi Chase, Alfa'sından Isabella'ya mutsuzca bakıp tekrar geri dönerek. "Yapmamı istediğin başka bir şey var mı?"

"Cassie'yi kontrol et. Shaun, bağı aniden koparmayı seçerek onu üzdü." Dikkati Isabella'ya yöneldi. "*Sen* git ve hayatımı zorlaştırmanın yollarını aramadığın zamanlarda ne yapıyorsan onu yap."

Arkasını dönerek ikisini de kovdu ve tartışmadan emirlerini yerine getirmelerini bekledi. Arkasından bakiştıklarını biliyordu, Isabella'nın onunla tartışma ihtiyacını hissedebiliyordu ama Chase'in daha fazla yorum yapmadan gitmesini sağlayabileceğini düşündü. Uzun, sessiz bir dakika geçti ve sonra kapının sessizce kapandığını duydu.

Cormac başını salladı. Bu kadın onun ölümü olacaktı. Onu istemiyordu, *o da* kesinlikle onu istemiyordu ama ilerlemek için karşılıklı olarak kabul edilebilir başka bir yol bulabileceklerini kabul etmeyi reddediyordu. Isabella, babasının çiftleşme yoluyla iki aileyi birleştirme arzusunun boyun gerektiğine ikna olmuştu. Ve ona kaç kez aksini söylediye de, annesini bulmasına yardım edebilmesinin *tek* yolunun onun eşi olmak olduğuna ikna olmuştu. Umarım Chase onun ilgilerini yeniden yönlendirmesine yardımcı olur ve devam etmeleri için ısrar ettiği bu aptallıktan kurtulmanın kabul edilebilir bir yolunu bulabilirlerdi.

Yerdeki kız inledi, sesi düşüncelerini işgal etti ve ellerinden birini kaldırmak için yanına çömeldi. Avuç içleri kurumuş kanla kaplıydı, tırnakları kırık ve kısaydı, altlarında bir kir tabakası vardı. En son banyo yapmasının üzerinden ne kadar zaman geçmiş olabileceğini düşününce tüyleri diken diken oldu. Ama bu his, kurdunun, Alfa yönünün, onun vücudunun durumuna öfkeyle kıyaslanamazdı.

Kilosu düşüktü, muhtemelen yetersiz beslenmişti. Bunu Cooper'ların evinin dışındaki ilk etkileşimlerinden, onu Sığınak'a getirmek için ayaklarından kaldırmak zorunda kaldığı zamandan biliyordu. Teni solgundu, dışarıda güneşin altında çok az zaman geçirdiğinin kendi hikâyesini anlatıyordu. Parmakları bileğinin etrafında dikkatle dolaştı, bir an bile düşünmeden ezebileceğini bildiği narin kemiklerin verdiği hissi fark etti. Kolunu ters çevirerek başparmağıyla iç kısmını okşadı ve nabızı dokunuşunun altında titreyip çırpınırken küçük bir elektriklenme hissetti.

Bileğindeki damarları kazara mı atlamıştı yoksa bilerek mi kanamanın daha uzun süreceği bir yeri kesmişti emin değildi ama ölmeyi amaçlamış olsun ya da olmasın, bu yine de çaresiz birinin eylemiydi. Kurdu, kadının kendini öldürmeye çalıştığına, yaptıklarının geçerli seçenekleri tükenmiş ve ölmek isteyen birinin davranışları olduğuna inanıyordu. Cormac'ın daha alaycı yarısı ise bunun sadece dikkat çekmek için yapılmış bir çılgılık olduğunu düşünüyordu.

Hangisi doğru olursa olsun, Rosalind Dawson'la konuşmasından Cooper ailesindeki *herhangi bir* kadının çaresiz kalacağını biliyordu.

Kız tekrar , dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Kız yana doğru yuvarlandı ve Cormac kolunu bırakarak kızın dizlerini göğsüne doğru çekişini izledi. Bu hareket kızın üzerindeki yırtık pırtık elbiseyi kalçasına kadar çekti ve Cormac'ın dikkatini uyluğun ortasından kumaşın altına doğru uzanan belli belirsiz gümüş izler çekti.

Yara izi miydi?

Cormac elini elbiseyi yavaşça yukarı itti ve gözleriyle izleri takip etti. Parmak ucunu bir tanesinin üzerinde gezdirerek hafifçe kabarmış deriyi ve kaşlarını çattı.

Evet, kesinlikle yara izleri.

Merakla elbiseyi çekip çıkardı, yaraların tüm uzunluğu ve kadının poposunun kabarıklığı ortaya çıktı. Kadının soyunuk halini görmezden gelen Cormac, yara izlerinin şeklini ve uzunluğunu inceledi. Siliktiler, zamanla solmuşlardı, bu da yakın zamanda olmadıklarını gösteriyordu.

Sadece onlar mıydı yoksa daha fazlası da var mıydı?

Chase ve Isabella'nın görse şaşıracağı bir nezaket ve özenle, kollarını kadının baygın halinin altından geçirdi ve onu kaldırdı. Kız sessizce inledi ve Chase'in kaşları bu sesle birbirine çarptı. Odanın içinde ilerleyerek, onu nazikçe örtülerin üzerine yatırdı ve bir kez daha sıkı bir top haline kıvrılmaya çalıştığında bir elini dizlerine bastırdı.

"Üzgünüm, küçük kurt," diye mırıldandı. "Cevaplanmasını istediğim sorularım var."

Elbisenin buldu ve çekiştirerek aşağı indirdi, elbiseyi kollarından ve vücudundan sıyırdı.

"Bunun yakılması gerekiyor," diye mırıldandı kadının baygın haline bakarak ve elbiseyi kapıya doğru fırlattı. Yanındaki yatağa uzanarak bir elini kalçasına doladı ve onu yüzüstü yatırdı.

Nefesi dışlarının arasında tısladı.

Kırbaçlanmıştı.

Sırtında dört uzun iz vardı - sağ kürek kemiğinden sol kalçaya, sol kürek kemiğinden sağ kalçaya. Bunların yanı sıra, omurgasının dibine yakın bir yerde kızgın kırmızı bir iz vardı.

Cormac daha yakına eğildi, parmakları üzerinde gezindi. İlk bakışta bıçaklandığını düşündü, herhangi bir iç organa zarar verecek ya da omurgasındaki sinirleri koparacak kadar derin değildi ama kan akmasına ve yara izi kalmasına yetecek kadardı.

Daha yakından incelediğinde bu kesiğin daha cerrahi ve hassas olduğunu fark etti. *Bu yeni olmuştu ve hâlâ iyileşiyordu.* Eğer kadın uyanık olsaydı, dokunduğunda acı çekeceğine bahse girerdi.

Onu sırt üstü yatırarak değerlendirmesine devam etti. Üst kollarında, omuzlarında ya da göğüslerinde iz yoktu ama karnında ve kalçalarında belli belirsiz morluklar görebiliyordu.

Çok zayıftı -içbükey ve kalça kemiklerinin görünürlüğü bunu kanıtlıyordu- bir Şekil Değiştiren için iyi bir durum değildi. Ve onun bir kurt en olduğundan *emindi*. Boğazındaki tasmayı hatırlayarak gözlerini kaldırdı.

Hiç şekil değiştirmiş miydi?

Öyle düşünmüyordu, aksi takdirde o yaraların çoğu iyileşmiş olurdu. Kızın üzerine eğilerek parmağını tasmanın dudağında gezdirdi ve parmağının ucunda vızıldayan titreşime kaşlarını çattı. Tasma tam oturuyordu ve parmağının ucunu ancak altına sokabiliyordu.

O şeyi ne zamandır giyyordu?

Kadın inledi, başka bir yere kaymaya çalıştı ve Cormac kilit mekanizmasını ararken onu yerinde tutmak için diğer elini göğsüne dayadı. Girintiyi bulunca tırnağını içine soktu yumuşak bir klik sesiyle ödüllendirildi ve tasma gevşedi. Tasmayı bir tarafa fırlattı ve boğazını çevreleyen, tasmanın tenine bastırdığı yerdeki morluklara yüzünü buruşturdu.

"Ne yaptın sen?" Kadının dehşet dolu çılgılığı adamın bakışlarını yüzüne çevirmesine neden oldu. Bir eli boğazını kavramak için havaya kalkarken, kız donuk kara gözlerle ona bakıyordu. "Onu koy!"

"Ona ihtiyacın yok."

"Onu yerine koy!"

CHAPTER I

"MAC?" ASHER'İN KAFASI ÇALIŞMA ODASININ KAPISINDA KULAKLI BİR ŞEKİLDE BELİRDİ.

Cormac dizüstü bilgisayarının üstünden baktı ve Kurt Şekil Değiştiren'e el sallayarak odaya girmesini işaret etti. "Dişi yine sorun mu çıkarıyor?"

"Hayır." Asher odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Ama az önce kasabanın şerifi geldi ve sizinle istedi."

Cormac kuru bir sesle, "Ne tesadüf," dedi. Ayağa kalktı ve masanın etrafında yürüdü. "Yatak odamın kapısının güvenli olduğundan emin olabilir misin? Ben amcası olabilecek adamla konuşurken kadının koridorda istemem. *Bu* de iyi görünmez."

Asher homurdandı. "Bir yanımla bu konuşmaya tanık olmak istiyor."

Cormac omuz silkti. "Gün yeni başlıyor ve son birkaç ay bize bu şehirde *her şeyin* mümkün olduğunu öğretti." Kapıya doğru yürüdü. "Nerede o?"

"Onu dışarıda bıraktım. Jaden onu oyalıyor."

"O zaman dışarı çıkalım ve beklenmedik ziyaretçimizi karşılayalım." Cormac çalışma odasından çıktı, Asher da peşinden ve evin önüne doğru yürüdüler.

Cormac, Jaden'ın kalın sesiyle çevredeki ormandan ve Los Angeles şehir merkezine kıyasla bölgenin ne kadar huzurlu olduğundan duyabiliyordu. Şerifin yanıtları ani ve kısaydı, Jaden'ın söyleyecekleriyle ilgilenmediğini açıkça belli ediyordu. Cormac ana kapının hemen önünde durdu ve arkasında duran adamı inceleyerek hakkında duyduklarını gözden geçirdi.

Shaun'a şerifin Sam Cooper'ın amcası olduğu söylenmişti, bu da onu Jeremiah Cooper'ın kardeşi yapıyordu. Eğer Damien kadının Jeremiah Cooper'ın kızı olduğu konusunda doğruyu -ki Cormac bu konuda yalan söylediğine inanmak için hiçbir neden görmüyordu- bu aynı zamanda tutsak kadının amcası olduğu anlamına geliyordu.

O da bir Avcı mıydı?

Elbette ailesinin faaliyetlerinden haberdardır? Kariyerinin arkasındaki sebep bile bu olabilir.

seçim.

Cormac derin bir nefes alarak etrafındaki her şeyin kokusunu içine çekti. Jaden umursamaz , Alfa'sının yakınında olduğunu bilmekten memnundu. Asher meraklıydı, şerifin neden orada olduğunu merak . Bir de şerifin *kendisi* vardı; tedirgin ve gergindi. Cormac adamın üst dudağındaki ter parıltısını görebiliyor, saatler önce sıkıdığı kokulu altındaki vücut alabiliyordu.

Dışarıda yürürken ayağının bilerek güvertenin tahtasına sürtünmesine izin verdi ve Jaden ile şerifin ona doğru dönmesini izledi. Asher'ın, istediği gibi kızı kontrol etmek için içeri geri çekildiğini duydu.

"Şerif," diye selamladı Cormac adamı.

"*Siz* Cormac Jacobs olmalısınız." Şerif bir elini selamlamak için uzatarak ilerlemeye başladı.

Cormac ona baktı ve yavaşça kendi kolunu kaldırarak şerifin elini eliyle kavradı. Elini *biraz* fazla diğer erkeğin irkilmesini gizlemeye çalışması gizledi.

"Sizi buraya getiren nedir, Şerif?"

"Birkaç şey var. kendimi tanıtayım, bir şeye ihtiyacın var mı diye sorayım ve nasıl yerleştiğini kontrol edeyim dedim."

"Greene Valley çok misafirperver davrandı," diye yanıtladı Cormac.

"Evet." Şerif durakladı ve gözleri Cormac'ın omzunun hemen arkasına kaydı.

Cormac hareket etmedi. Gemma'nın kapı aralığında belirlediğini biliyordu, yaklaştıkça kokusunu alabiliyordu.

"Bayan Duncan." Şerif selamlamak için sesini yükseltti ve Gemma onu karşılamak için isteksizce merdivenlerden inerken Cormac onun ayakkabısının yumuşak adımlarını duydu. "Sizin ve kız kardeşinizin burada çok zaman geçirdiğinizi duymuştum."

Şerif Cassie'den bahsederken ses tonunu yükseltince Cormac'ın başı hafifçe öne eğildi.

Bunun nedeni yeğeniyle çıkıyor olması mıydı, yoksa burada başka bir şey mi söz konusuydu?

"Gemma'nın cevabı kulağa rahatlamış gibi geliyordu ama Cormac daha iyi biliyordu. Gemma onun yanında durdu. "Deacon beni ve Cassie'yi evi toparlamamız için kasabaya götürüyor," dedi ona.

Cormac başını eğdi, gözleri şeriften hiç ayrılmıyordu.

"Sanırım çocukluk evinizi geri almanın bir yolu da bu," dedi emniyet görevlisi.

Cormac Gemma'nın yanında kaskatı kesildiğini hissetti. Uzanarak elini onun koluna koydu.

~Cevap verme,~ diye gönderdi ona ve kız şaşkın bir bakış fırlattı, sonra da bunu çabucak gizledi. "Birkaç saat içinde geri döneceğiz," dedi ve şerife başıyla selam verip ikisini yalnız bıraktı.

onları yalnız.

"Gemma'nın kardeşimle sadece evini geri istediği için mi ilgilendiğini ima ediyorsunuz?" diye sordu şerif.

"Tabii ki hayır." Cormac onun sesindeki samimiyetsizliğin kokusunu alabiliyordu. "Ama kasaba halkı konuşuyor ve herkes o iki kızla kardeşlerin arasında işlerin biraz fazla hızlı ilerlediğini düşünüyor."

"Neyse *ki*, iki yetişkinin ne yaptığı *kasaba halkını* ilgilendirmez... değil mi?" Cormac saatine baktı. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı? Birkaç dakika içinde bir telefon konferansım var ve bunu kaçırمام."

Şerifin omurgası sertleşti ve Cormac bekledi.

İşte burada olmasının gerçek sebebi geliyor.

"Maalesef başka bir şey daha *var*," diye söze başladı. "Bir kız kayboldu." Ceplerini yokladı, bir şey bulmuş gibi yaptı ve küçük, hırpalanmış bir fotoğraf çıkardı. Açtı ve ona uzattı

Cormac'a. "Kardeşimin kızı. En son neredeyse bir hafta önce görüldü."

Cormac, *ondan yeğeni olarak bahsetmemesinin ilginç* olduğunu düşündü.

"Bir hafta oldu ve sen onu *şimdi* mi arıyorsun?" Fotoğrafa baktı, kim zaten biliyordu ama yine de ona bakan kalp şeklindeki yüz karşısında şaşırdı.

Demek pislik içinde değilken böyle .

"Umursamaz görünmek istemem ama.." Şerif derin bir nefes aldı. "O her zaman vahşi bir çocuk olmuştur."

"Gerçekten mi?" Cormac resmi tekrar taradı. İnsanların sosyal medya profil resimleri ya da portfolyolarının bir parçası olarak kullandıkları türden, organize bir fotoğraf çekimine benziyordu. "Çocuk gibi görünmüyor."

"Yirmi bir yaşında. Yerel erkeklerle kaçma alışkanlığı var ama genellikle bir ya da iki gün sonra geri dönüyor. kardeşim benden ona göz olmamı istedi."

Cormac başını kaldırmadan onayladı. Fotoğraftaki kız ona baktı, ağzının yapısı fotoğrafının çekilmesinden memnun olmadığını gösteriyordu. Koyu renk gözleri anlatılmamış sırlarla dolu . İç çekerek fotoğrafı şerife geri uzattı.

"Özür dilerim. Onu görmedim."

"Şerif omuz silkti ve kokusundan Cormac'ın hissetmediğini anladığı bir rahatlık çalıştı. Fotoğrafı cebine geri koyarken, elinde küçük silindirik bir nesneyle yeniden ortaya çıktı. Üst kısmına dokundu ve Cormac belli belirsiz bir klik sesi duydu.

Neydi o?

Bakışlarını aşağıya çevirdi ve şerif kıkırdadı. "Özür dilerim, bu yeni bir kötü alışkanlık. Kalemim üstündeki tıkırtı gibi bir şey. Sigarayı bıraktım, bu yüzden parmaklarımı meşgul ediyor." Başparmağıyla tekrar bastı.

Klik... klik... klik.

Cormac kaşlarını çatı. Şerifin tütün kokusunu alabiliyor, parmaklarındaki nikotin lekelerini görebiliyordu. "Burada işimiz bittiyse? Kız konusunda size yardımcı olamadığım için üzgünüm. Fotoğrafın kopyasını bırakmak isterseniz, ailemin geri onu görüp görmediklerini sorabilir ve paylaşmaya değer bir şey duyarsam size haber verebilirim."

Şerif başıyla onayladı ve elini cebine atarak kızın resminin buruşuk bir fotokopisini çıkardı. "Buna minnettar olurum. Numaram arkasında yazıyor."

Elindeki kumandaya bir kez daha basarak kruvazörüne geri döndü.

Cormac kollarını göğsünde kavuşturmuş, kâğıdı parmak uçlarının arasında gevşekçe tutarak şerif arabasına ulaşip gözden kaybolana kadar onu izledi. Şerifin ona kızın adını vermemiş olması dikkatinden kaçmamıştı. Asher tekrar dikkatini çekmek istediğinde Cormac daha evine adımını bile atmamıştı.

Asher, Roxie'nin peşinden merdivenlerden inerken ona, "Chase'in seni odanda gerekiyor," dedi. "Kapıyı kontrol etmek için yukarı çıktığımda bir ses duydum ve içeri girdim. Kızı yerde yatarken buldum. Kriz geçiriyor gibiydi."

"Uyum mu?" Cormac şaşkınlıkla tekrarladı. "Onu son gördüğümde gayet iyiydi. Cılızdı, kirliydi ama bana kızacak kadar sağlıklıydı."

"Şu anda değil. Roxie'yi aradım ve onu Chase'e gönderdim."

Cormac merdivenlerden odasına çıktı ve kapıyı açtı. Sürü'nün doktorunun bir eliyle kızın bileklerini yere sabitlediğini, diğer eliyle onu sakinleştirecek kadar uzun süre hareketsiz tutmaya çalıştığını gördü.

Kızın kendisi yerden yükseliyordu, omurgası o kadar bükülmüştü ki Cormac kırılacağından emindi. Başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu ve Cormac küçük beyaz dişlerin alt dudağını kan çekecek kadar derinden ısırıldığını gördü. Kadının acıyla dolu gözleri Cormac'ı yakaladı ve kısa bir süre öylece tuttu. Kurdu zihninin içinde huzursuzca kıpırdandı ve sonra ona en zayıf fısıltı geldi.

~Bize yardım edin.~

Kurdunun tepkisi anında oldu. Varlığı bir hırıltıyla zihninin sınırlarına dayandı ve Cormac'ın ricasını dikkate almasını istedi. Gözleri kızın boğazında zonklayan damarın üzerinde duran iğneye odaklandı.

"Chase, bekle," diye sessizce talep etti ve diğer adamın donup kalmasına ve tekrar Alfa'sına bakmasına neden oldu. "Bunun uygun olduğunu sanmıyorum."

Yaklaştı ve Chase'in karşı tarafında dizlerinin üzerine çöktü. Cormac güçlü parmaklarıyla kızın yüzünü kavradı ve kızın çırpınışları biraz hafifler gibi oldu.

"Bana konsantre ol, küçük kurt," diye yalvardı, sesinde Alfa gücünden bir damlanın dolaşmasına izin verdi.

Kirpikleri dalgalandı ve göz kapakları kalkarak gözbebeklerinin koyu renginin çoğunu yutacak kadar büyük gösterdi.

"Aferin kızıma. Bana bak." Bir güç darbesi daha ve kız inledi.

Başparmağını dikkatlice alt üzerinde gezdirdi ve dişlerinin arasından kurtardı. Kan fışkırdı ve dili yalayarak uzaklaştırdı.

"Acıyor," diye nefes nefese kaldı. "Durdur şunu!" Cormac'ın belli belirsiz bir eğlenceyle fark ettiği gibi, o açık bir acı içindeyken bile

hala taleplerde bulunuyordu. "Neresi acıyor?"

İnledi, acı gözlerinde parladı ve Alfa statüsünün onun üzerinde kurduğu kırılğan hakimiyeti kırdı. "Ne kadar zaman önce başladı?" Cormac Chase'e baktı.

Sürünün doktoru, "Söyleyebileceğim kadarıyla, on dakikadan daha kısa bir süre önce," diye yanıtladı.

"Lütfen!" Elini kaldırdı ve Cormac'ın bileğini şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde kavrayarak dikkatini tekrar ona çekti. "Durdur şunu. Dövüşmeyeceğim, yemin ederim," diye nefes nefese kaldı. "Sadece durdur şunu."

Cormac'ın kaşları zihnindeki noktaları hızla birleştirirken birbirine yaklaştı. "Şerif onun burada olduğunu biliyordu," diye mırıldandı. "Bir şeyle oynuyordu. Bir kalem olduğunu düşündüm, sinirsel bir tik, tepeye tıklama." Konuşurken boştaki elini kızın vücudunda gezdirdi. ", . Nereye koydular onu?" Kızın çenesini tekrar yakaladı ve yüzünü yukarı kaldırmaya zorladı. "Bana . Nereye koydular?"

"B-back," diye kekeledi.

Cormac aniden başını salladı. Gözleri Chase'in elindeki iğneye kaydı.

"Tamam. Şimdi yap." Yüzü onunkine milimetreler kalana kadar eğildi. "Bana odaklan," diye fısıldadı ve Alfa gücü odanın üzerine yerleşti. "Bir süre uyuyacaksın. Uyandığında acın geçmiş olacak ve konuşacağız." O konuşurken, Chase iğneyi yavaşça ve dikkatlice koluna batırdı.

Korku yüz hatlarında parladı ve parmakları adamın bileğini sıkıca kavradı. "Bekle! Bana ilaç verme. Dövüşmeyeceğim... Yemin ederim ." Sözleri bulanıklaştı ve parmakları gevşeyerek yumuşak bir gümbürtüyle halıya düştü.

Cormac ona , göz kapakları kapanana kadar gözlerini ondan ayırmadı. Kurdu usulca hırladı.

"Mac..." Chase, Cormac'ın ona bakmasını bekledi. "Kim o?" Cormac

başını salladı. "Avcıların geri istediği biri."

Ellerini onun hareketsiz bedeninin altından geçirdi ve onu kaldırdı, kolları gevşekçe düştü ve başı arkaya düştü. Birkaç hızlı yatağına ulaştı ve onu dikkatlice yatağa yerleştirdi.

"Onu yatağında istemediğini sanıyordum."

Cormac onun giydiği gömleğin düğmelerini açarken durakladı. "Ben tam bir canavar değilim, Chase." Kollarını kollarından çekip çıkardı, onu biraz kaldırdı, böylece gömleği altından kaydırıp bir tarafa fırlatabildi. Dudaklarını bükerek onun hareketsiz haline baktı. Ona vahşi bir kedi gibi tükürürken ne kadar küçük olduğunu fark etmemişti. " bir şey, değil mi? Şimdiye kadar en azından biraz kilo almıştır diye düşünmüştüm."

"Gönderdiğimiz yiyecekler neredeyse hiç dokunulmadan geri geliyor. Bir serum takmayı ve onu bu şekilde yemeye zorlamayı düşünüyordum." Doktor Cormac'ın yanına geldi. "Onu neden soydunuz?"

"Dinlemiyor muydun?" Cormac kızı yüzüstü yatırdı ve Chase'in sırtındaki yara izlerini görünce keskin bir nefes alışını duydu. "Kırbaçlanmıştı," diye yumuşak bir açıklama yaptı, sesinde kurdunun onu öfkeden eser yoktu. " tahminde bulunacak olursam, en uyumlu dişileri olmadığını söyleyebilirim. Acı, iyi davranışa zorlamak için kolay bir yöntemdir." Parmağını gümüşü çizgilerden birinin üzerinde hafifçe gezdirdi. "Yine de kırbaçlama yeterince korku aşılamadı, yüzden daha etkili bir şey aradılar." Parmağı aşağı doğru hareket etti ve birkaç gün önce keşfettiği yaranın üzerinde durdu. "Uzaktan kontrol edilen bir implant." Cormac sonunda gözlerini kaldırıp Chase'e . "Çıkar onu," diye talimat verdi.

Chase kaşlarını çatı. "Bir implant olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Zamanlama, Şerif'in davranışları." Cormac hafifçe eğildi ve içine çekti. "Koku." Yaranın yanına hafifçe dokundu. "Vücudundaki en taze iz bu. Diğerleriyle uyuşmuyor. Daha derin ve daha kesin, cerrahi bir kesik. Orada Chase ve çıkarılmasını istiyorum."

". Önce gidip çantamı almam gerekiyor."

"Size bir ameliyathane inşa etmeyi düşünüyoruz. İçimden bir ses buna ihtiyacımız olacağını söylüyor." Cormac elini salladı. "Sen git. Ben onunla kalırım."

Chase tereddüt etti. "Damien'in bıraktığı listeyi görüşmek için diğer Alfalarla planlanmış bir görüşmen yok mu?"

"Sürüm her şeyden önce gelir. Deacon'dan bunu almasını isteyin. Tek yapması gereken, tüm Sürü Alfalarına isim listesinin bir kopyasını e-posta ile gönderdiğini bildirmek ve Sürü üyelerini kontrol etmelerini sağlamak."

"O Pack değil."

Cormac başını çevirdi, gümüş gözleri parlıyordu. Bunu açıklayamıyordu ama bu genç kadının her ne oluyorsa onun bir parçası olduğunu biliyordu. "O benim Sığınağımda, Sürüm tarafından kuşatılmış durumda."

Chase, Cormac'ın sözlerindeki kesinlik karşısında başını eğdi. "Elbette. Elimden geldiğince çabuk

döneceğim."

CHAPTER 2

SHE BLINKED, THE WORLD BEYOND HER EYELIDS BLURRY AS SHE FOUGHT AGAINST THE grip Bilinçsizlik hâlâ üzerindeydi. Yavaşça, akıntıya karşı yüzer gibi yolunu buldu, kafasının içinde fısıldadığını duyduğu sese doğru uzandı. Tekrar gözlerini kırıştırdı ve dünya keskin bir şekilde odaklandığında tısladı ve gözlerini sıkarak kapattı. Ses sessizliğe gömüldü. Yutkundu, boğazı zımpara kağıdı gibiydi ve hemen dudaklarına soğuk bir şey bastırıldı.

"Küçük yudumlar," diye uyardı bir erkek sesi. Adam bardağı uzaklaştırdığında, kadın ona uzandı. "Ver," boğuk bir sesle.

"Hayır," diye açık açık cevap verdi. "Bir kerede çok fazla içersen hasta olursun."

"Ver!" diye bağırdı. Parmakları yumuşak bir malzemeye temas etti ve onu kavradı, çekti ve göğsüne buz gibi su sıçrarken nefesi kesildi.

"Hak ettin," diye kuru bir uyarı geldi. "Bir dahaki sefere sana söylediğimi yapacaksın."

O ses! Daha önce de duymuştu... ve sonra her şey su gibi geri geldi. Kurt Şekil Değiştirenlerden oluşan bir sürünün evinin içindeydi, bir hapishaneden diğerine geçmişti. Peki *neden*? Çünkü kafasının içindeki sesi ve içinde büyüdüğü Avcı Tarikatı'ndan kaçabileceğini düşünecek kadar aptaldı. Bunun kadar kolay olmayacağını bilmeliydi, özellikle de gümüş gözlü Şekil Değiştiren'i bahçelerin karanlığında sinsice dolaşırken gördüğünde. görmek içinde bir korku ve rahatlama dalgası yaratmıştı. Bir yanı saklanmak isterken, diğer yanı onun kendisini görmesini istiyordu ve aptalca bir şekilde onun dikkatini çekmişti.

Aptal kadın, aptal!

Gözyaşlarının yakıcılığını hissetti ve dökülmelerine izin vermemek için hızla gözlerini kırıştırdı.

Zayıflık göstermeyin. Zayıflık seni av yapar. Av olmak sizi öldürür.

Yaşamak için kelimeler. Çocukluğundan beri gecenin köründe kafasının içinde fısıldanan kelimeler. Bir dayanak noktası, *daha fazlası olabileceğine* dair bir kanıt kullandığı sözler.

Gözlerini açmak için kendini zorladı ve kendisini iki erkeğin bakışlarıyla meydan okurcasına karşılaştı. Kumral saçlı, açık kahverengi gözlü olan ona nazik bir gülümseme verdi. Sürünün doktoruydu,

biliyordu. Bunu çabuk öğrenmişti. Diğer -gözleri ona kaydı ve *tedirginlikle* tekrar uzaklaştı- sürünün Alfa'sıydı.

Yolunun kesişebileceği onca Şekil Değiştiren varken, şansı onu *onunkiyle* karşılaştırmıştı. Avcıların onun hakkında konuştuklarını , adı her geçtiğinde daha da yaklaşmış, her birinin onu nasıl alt edeceklerine dair övünmelerini dinlemişti. Yine de, ne zaman onunla yüzleşme fırsatı gelse, hepsi onun olduğu yerde olmamak için bir neden bulmuştu. Yatağın kenarında oturduğu yere bir kez daha baktı ve gümüş gözlerin kendisine baktığını gördü.

Cormac onun gözlerinin düşmesini bekledi. Baskın biri değildi ve hiç kimse rahatsız hissetmeden onun bakışlarını uzun süre tutamazdı. Kız sessiz bir inat hareketiyle çenesini kaldırıp göz kapaklarını indirmeyi reddettiğinde, neredeyse... *neredeyse*... gülümsedi. Bunun yerine ayağa kalktı ve bir adım öne çıkarak onu ya başka tarafa bakmaya ya da göz temasını sürdürmek için başını geriye eğmeye zorladı. Kadının ikincisini seçmesi ilgisini çekti; başı yatak başlığına yaslanmıştı ve açısı boğazını açıkta bırakıyordu.

Bu pozisyonun onu nasıl bir tehlikeye farkında mıydı?

Cormac onun meydan okuduğunu düşündüğünü biliyordu. Belki de bir Alfa kurduna karşı durmanın başarılı olacağına inanıyordu. Ama boğazını ona doğru açarak verdiği mesaj meydan okuma değil, boyun eğmeydi - bunun farkında olmasa bile. Karşı koyamayarak bir elini kaldırdı ve bir parmağını boğazının sütununda gezdirerek yutkunduğunu hissetti.

"Teklifin için minnettarım," dedi ona, teninden tenine sıçrayan kıvılcımı görmezden gelerek, "ama yatak arkadaşlarımdan biraz daha az ... *kokulu* olmasını tercih ederim."

"Yatak arkadaşı mı? Ne?" diye mırıldandı, gözleri endişeyle açılmıştı.

"Bana boğazını sunarak , teslimiyetini sunuyorsun," dedi ona ipek gibi. "Yatağıma çırılçıplak da girebilirsin." Gözlerinin, sadece ince bir çarşafı örtülü vücudunda tembelce kaymasına izin verdi. "Ah, özür dilerim. O kutuyu çoktan işaretlediniz." Sonra gülümsedi, soğuk ve alaycı.

Yanaklarında öfkeli bir kızarıklık oluştu ve göz kapakları düşerek yüz ifadesini gizledi.

"Mac?" Chase onun adını yumuşak bir sesle söyleyince Cormac başını sürü üyesine doğru çevirdi. Chase gözlerini yere indirdi ama mırıldandı: "Bu bir güç gösterisi değildi."

Cormac cevap vermedi. Dikkati, kadının hâlâ ön koluna sarılı olan gazlı bezi çekiştirdiği yere kaymıştı.

"Gerçekten kendini öldürmeye mi çalışıyordun?" diye sordu. Sorusu karşısında parmakları dondu ve ona bakmak için başını kaldırdığını anladı. Gözlerini bilerek onun koluna odakladı. "Yanlış yeri kestiğini biliyor."

Cevap vermedi ve bir saniye sonra parmakları gazlı bezi tekrar çözmeye başladı.

"Kendini kesmenin gerçek sebebinin ne olduğunu merak ediyorum. Kurtlarımı kana susamış hale getirmeyi mi umuyordun? Damien gidebilsin diye dikkatimi dağıtmayı mı umuyordun? Belki de seni de yanında umuyordun?"

Parmakları sarsıldı, gevşek ipliği kopardı ve gazlı bezin geri kalanının sıkıca çekilmesine neden oldu. Tısladı.

"Yaklaştım mı?" diye devam etti.

"Hayır." Bir parmağını gazlı bezin altına kaydırarak gevşetmeye çalıştı.

"Kaşınıyor mu?" Chase sordu. "Neden sargıları nasıl iyileştiğini kontrol etmiyorum?" "Hayır!"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona ters ters baktı.

Cormac sessizce onu izledi, kokusu üzerindeki kontrolü ilgisini çekmişti. Bir zamanlar

En ufak bir panik belirtisini, onun kadar genç bir Şekil Değiştiren'in başaramaması gereken bir kolaylıkla silmeden önce, özellikle de açıkça eğitimsizken. Daha önce hiç şekil değiştirmeden bu kadar kontrol sahibi olmak. İşte bu daha fazla soru işareti uyandıran bir şeydi.

Nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ve iki erkek bakışlarını değış tokuş etti. "Ne dedin sen?" Chase sordu.

"Tuvaleti kullanmam gerek," diye tekrarladı, yanakları kızarmıştı.

Chase, Cormac'a, "Ben gidip Roxie'yi bulayım," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

Kız çarşafı geriye attı ve bacaklarını yatağın sarkıttı. Kız çıplaklığını gizlemek için hiçbir çaba göstermeden ayağa kalkarken Cormac hiçbir şey söylemedi. Bir adım ileri attı ve sallanmaya başladı. Cormac'ın kurdu hırladı ve kendini onu yakalamak için uzanmaktan alıkoymak için içsel bir savaş verirken buldu. Kadın kendini sabitlemek için komodine kendini beklemeye zorladı.

Gerçekten de ufakık tefecik bir şey, diye düşündü, Isabella'dan bile kısa. Ama boyunun eksikliğini tavırlarıyla telafi ettiği kesindi. Kısaca, kısa boylu kadınlar ve büyük tavırların ne olduğunu merak etti - onun deneyimine göre, bunlar el ele gidiyormuş gibi görünüyordu.

Sanki ne düşündüğünü biliyormuş ona bir bakış fırlattı ve adam gülümsemeyi ısırdı. Kız onun yanından geçip gittiğinde bu dürtü kayboldu ve adam sırtındaki yara izlerini tekrar gördü. Kurdu hırladı, daha yüksek sesle, sorumlu kişiyi avlamalarını istedi.

Sessizce, kafasının içindeki kurdun öfkeli adımlarını görmezden eğildi ve gömleği yere attığı yerden aldı. Kız dönene kadar bekledi ve gömleği ona doğru uzattı. Kızın gözleri buluşmak için kalktı, sonra elindeki gömleğe .

"Üstümü örtmemi mi istiyorsun?" diye sordu, kaşları şaşkın bir şekilde çatılmıştı. "Şekil değiştirenler çıplak bedenlere yabancı değildir, ama ben senin daha rahat edebileceğini düşündüm. giyinik." Ona yara izlerinin kurdunu kızdırdığını ve kontrolünü dengesizleştirdiğini söyleyecek değildi.

Omuz silkti ve gömleğe uzandı. Kollarının üzerinden çekerek yüzünü buruşturdu ve sırtındaki steril pedi hissetmek için etrafına uzandı.

"Sana zarar veren implantı bulduk ve çıkardık," diye açıkladı Cormac onun sorgulayan bakışına karşılık olarak.

"Kaldırdınız...?" diye tekrarladı şok olmuş bir fısıltıyla. "Neden? Bunu neden yaptın?"

"Gereksiz yere zalimce görünüyordu. Acıyı durdurmam için bana yalvarıyordun." İrkildi, kokusu üzerindeki önceki kontrolü kaybolmuştu. Kafa karışıklığı ve korku arasında çılgınca gidip geliyordu. Cormac merakla uzattı ve yüz hatlarını inceleyebilmek için başını geriye doğru eğdi. "Hatırlıyor musun?"

Göz kapaklarını indirerek onun gözlerinden kaçındı - alışık olduğu bir hareketti, ama bunu yaptığında neden onu hayal kırıklığına uğratiyordu?

"Ben... evet, hatırlıyorum," dedi.

"Ne içindi?"

Yutkundu ve dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı. Ona cevap vermek istemiyordu, bu çok açıktı ve adam onu zorlama fikriyle oynadı. Sonra ona ne kadar kötü davranılmış düşündü ve çenesindeki tutuşu yumuşadı.

"Tarikatınızdaki tüm kadınlarda implant var mı?" diye sordu ve kadın başını sallamaya çalıştı. "Sadece sende mi?"

Omuzlarını hafifçe silkerek yukarı kaldırdı ve gömleğinin düğmelerini iliklemeyle meşgul oldu.

"Kaçıyordun, değil mi?" Cormac yön değıştirdi. "İddia ettiğin gibi bir ses duymadın ve araştırmaya . Beni görmeden önce çoktan bahçeye çıkmıştın."

Sarsılarak uzaklaştı, adamın yüzünü kavrayışını kırdı, döndü ve pencereye doğru yürüdü. Kendini tutuşunda doğuştan gelen bir zarafet vardı, diye düşündü, yenilmeyi reddediyordu. Ama kadın

Sirtını ona dönmüş bir şekilde durduğunda, omuzlarındaki gerginliği görebiliyordu.

"Bunu daha önce de yaptın. Bir kereden fazla diyebilirim, ama seni her zaman ve geri getirdiler, değil mi?" Arkasından yaklaştı ve parmağını omurgasında , yara izlerinin olduğunu bildiği yerlerden kaçındı. Kız onun dokunuşundan irkildi ama konuşmadı. "İlkinde seni dövdüler. İkinci kez seni kırbaçladılar. Bu da kaçmaya çalışmanı engellemeyince implantı geliştirdiler." eğdi, dudaklarını kızın kulağının yanına yerleştirdi. "Şimdiye nasıldım?"

"Beni korkutmuyorsun," dedi ona , sesindeki titremeyi duymamasını umarak ve nefesinin sessiz bir kahkahayla kulağına değdiğini hissetti.

Adamın arkasından yaklaştığını bildiği için kendini dönmeye zorladı ve doğrulurken ipekli göğsüyle yüz yüze geldi. "Gerçekten tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Ne zaman meydan okuyacağını ve ne zaman itaatkâr bir yaklaşım sergileyeceğini yılların deneyimiyle öğrenmiş olduğundan gözlerini yere indirdi. Bir şeye ihtiyacı olduğunda meydan okumak bekleyişini uzatırdı.

Savaşlarını akıllıca seç, frumoasa mea fata.

Annesinin verdiği dersi iyi öğrenmişti.

"Tabii yere yatmamı tercih etmezsen?" Onu utandırmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını öğrenecekti. Bu, avcılarını onu durduğu yere işemeye zorladığı ilk sefer olmayacaktı.

"Zaten halımın her tarafını kanattın. Karışıma idrar eklemenin temizlemeyi daha da zorlaştıracığını sanmıyorum," diye kuru bir cevap geldi.

Ona tuvalete gidemeyeceğini mi söylüyordu?

O daha sormadan, yumuşak sesi konuşmaya devam etti.

"Chase ve Roxie'yi neyin tuttuğunu bilmiyorum, o yüzden sanırım seçeneklerin ya yere uzanıp rahatlamak ya da seni banyoya götürmek," diye devam etti. Acı bir dakika geçti ve umutsuzca tuvalete gitme ihtiyacı yüzünden midesi ağrıyordu ama adamın ağır bakışlarını üzerinde hissediyordu ve kendini hareketsiz kalmaya zorladı. "Hadi o zaman," dedi aniden, döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Tereddüt etti, adam kendinden emin adımlarla ondan uzaklaşırken onu izledi. Adam kapıya ulaştığında ve omzunun üzerinden şaşkın bir bakışla ona baktığında, fikrini değiştirmeden önce harekete geçti.

"korkmuyor musun?" diye sordu adam kapıyı açıp ona önden gitmesi için elini salladığında.

"Merdivenlere ulaşamazsın, küçük kurt." Onu sağa döndürmek için omzuna dokundu. "O kadar da aptal olmadığını düşünmek istiyorum. Benim topraklarımdan adımını attığın anda Cooper Tarikatı'na geri döneceksin. Ve senin hakkında başka pek bir şey bilmiyor olabilirim ama bunu istemediğini biliyorum." Başka bir kapının önünde durdu ve kolu çevirdi. "İçeride havlular ve banyo malzemeleri var. Neden onları kullanmıyorsun?"

"Duygularını mı incitiyorum?" Kendini tutamadı ve hemen sinerek uzaklaştı.

Dilini tutmayı öğrenebilecek miydi?

Beklediği darbe gelmeyince, kirpiklerinin altından ona bir bakış attı.

Geceyarısı Sürüsü' Alfa'sı ona bakıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyordu. "Seni sadece birkaç gündür tanıyorum, bir Avcı Tarikatı'nda hayatta kalmayı nasıl başardığın benim için tam bir muamma."

Kendini görünmez kılarak.

"İyi refleksler," diye ve Alfa başını geriye atıp güldüğünde irkildi

katıksız bir eğlence içinde.

"Senin adın ne?" diye sordu kahkahası yatıştığında. "Neden?"

"Belki de inatçılığın dayanılmaz bir hal aldığında beni boynunu sıkmaya zorladığında bunu mezar taşına yazmak istiyorum." Onu banyoya doğru itti, kapının eşiğinde durdu ve omzunu çerçeveye dayadı. "Bunun er ya da geç gerçekleşebileceğini hissediyorum."

Ona ters ters baktı. *Adam ciddi miydi? Her şeye rağmen onu öldürmeyi mi planlıyordu?*

"Sana kızım demeye devam edemem," diye teklif etti sessizliğe.

"Ben orada dururken..." diye devam etti ve tuvalete doğru el salladı. Tuvalete gidip gitmemesi onun için gerçekten önemli değildi. Tarikatta mahremiyet kadınlara tanınan bir şey değildi.

"Seni yalnız bırakırsam kendine zarar vermeye mi çalışacaksın?"

"Hayır." Kendini sebebi ölmeye çalışmak değildi. Bu bir çaresizlik eylemiydi - korkudan başka bir şey hissetme ihtiyacı.

Başını eğdi ve kapı çerçevesinden uzaklaştı, döndü ve kapıyı kapattı. "Adın ne demiştin?" sesi ahşabın süzüldü.

İç çekti. Gerekli işleri hallederken, "Ben yapmadım," diye seslendi. "Ama bana Fee dediler."

"Fee? Fiona'nın kısaltması mı?"

Zincirin sifonunu çektikten sonra ellerini yıkamak için lavaboya geçti. Aynadaki yansımasını yakalayınca öne doğru eğildi, elleri mermer tabla boyunca yayıldı. Yakası olmadan boğazı çıplak görünüyordu. Boynunu çevreleyen çürüklere dokunmak için bir parmağını kaldırdı. Bunu yaparken odağı aynadan yansıyan odaya kaydı ve küvete yerleşti. Alfa'nın sorusunu unutarak yavaşça döndü ve ona doğru yürüdü.

Avcı Tarikatı'nda temiz olmanın riskleri vardı - Avcılar tarafından fark edilmek ve üremek için alınmak gibi. Annesi ona defalarca dikkatlerini çekmemenin en iyi yolunun onların istemeyeceği bir şey olmak olduğunu söylemişti ve bu yüzden küçük yaşlardan itibaren ne zaman görünür olsa, vücudunun sergilenen herhangi bir kısmının kirli olmasını sağlamıştı. *Bu*, avcılarının eğlencesi için ırılçıplak soyulduğu zamanlar olmadığı anlamına gelmiyordu ama Cooper Tarikatı'nın başı Jeremiah Cooper, avcılarına onu *saf* tutmaları talimatını vermişti. Ama bunun ona başka şeyler yapamayacakları anlamına gelmediğini biliyordu, bu yüzden onlara itaat etmediğinde ya da kaçmaya çalıştığında bir tür ceza vermek dışında ona dokunmak istemediklerinden emin oldu.

Etrafı bu sürü tarafından sarılmışken temizlenmeyi göze alabilir miydi, yoksa onlar... o... onun da kendilerine boyun eğmesini mi isterlerdi?

"Bana cevap vermedin." Adamın sesi daha netti ve kadın suçlulukla küvetten uzağa sıçradı.

"Ne-ne?" Onunla yüzleşmek için arkasını döndü ve Alfa'yı yine kapının pervazına yaslanmış, keskin gümüş gözlü bakışlarını onun üzerinde buldu.

"Fee, Fiona'nın kısaltması mı?"

"Oh..." Dudakları kendisiyle alay eden bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır, değil." Adamın sormayacağını umuyordu, soracağını da biliyordu.

Adam cevap vermedi ama kadın onun kendisini izlediğini biliyordu. Hareketlerini takip eden gözlerinin ağırlığını hissedebiliyordu. Onun bakışları altında başka bir şey yapmak için lavaboya döndü ve ellerini tekrar yıkadı, şimdi temiz parmaklarını kirle kaplanmış bilekleriyle karşılaştırdı.

"Felicity?"

"Hayır." Aynadan onu izledi, adam doğruldu ve sinsice odaya girdi, kapı

Arkasından sallanarak kapandı. Erkek, tıpkı bir hayvan gibi yürüyordu; gevşek bacaklı, sessiz, kendinden emin. -Gerçek bir avcıydı ve kalp atışları hızlandı, korku ve daha da rahatsız edici bir şekilde heyecan damarlarında dolaşmaya başladı.

"Felina... Felicia... Fern?" İsimleri art arda sıraladı. Kadın başını salladı.

Alfa onun yanında durdu, döndü ve kollarını göğsünde kavuşturarak bir kalçasını dolaba dayadı. Yanlara doğru adım atarak aralarında boşluk bıraktı ve bir kara kaşı gümüş rengi gözlerinin üzerinde yükseldi. Bir havluya onun bakışlarından kaçındı ve ellerini kuruladı.

"Adın bir sır mı?"

Adını kimseye söyleme, frumoasa mea fata, demişti annesi ona. Onu senden alırlar. Eşin bunu sormaya gerek duymadan bilecektir.

"Sana söyledim, bana Fee diyorlar," diye mırıldandı.

Aralarındaki sessizlik uzadı ve onun beklediğini biliyordu. "Dişi... dişinin kısaltması."

Cormac onun gülmesini, bunun bir şaka olduğunu söylemesini bekledi. Yerel Avcı Tarikatı'nın kadınlara hiç saygı duymadığını, onları en aşağılık arzularını tatmin ya da üremek için bir araç olarak gördüklerini biliyordu ama birine *isim* bile vermemek? Bu onun anlayışının ötesindeydi. Şekil Değiştirenlerin dünyasında dişilere savaşmaları, bağımsız olmaları, kendi bedenlerine ve zihinlerine güvenmeleri öğretilirdi. Dişilerine bir meta gibi davranan kurt yanlış yolda oldukları hızlı ve sert bir şekilde öğretilirdi.

"Kadın mı?" diye cevap .

Kadının gerildiğini ve ondan biraz daha uzaklaşarak kendisini onun ulaşamayacağı bir yere koyduğunu gördü. Bunun, tatmin edici olmayan bir cevap karşısında alabileceği şiddetli bir tepkiden kaçınmak için olduğunu biliyordu. Cormac uzanmamak ve onu daha iyi koruyabileceği bir yere, kendisine yaklaştırmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

"Bu size uymazsa, her zaman başka bir şey seçebilirsiniz."

Ses tonundan onu yatıştırmaya, öfkesini başka çekmeye ve onu cezalandırmaması için yatıştırmaya çalıştığı anlaşılıyordu ve bunu ne sıklıkla yapmak zorunda kaldığını merak ediyordu. Bu soru kızgınlığına yardımcı olmadı, aksine daha da kötüleştirdi.

Cooper'ın Avcısı Tarikatı'nda yaşamak ne kadar kötüydü?

"Senin gerçek bir adın yok mu?" Yılların pratiği, hissettiği sesinden uzak tuttu, içgüdüğü ona rehberlik etti, bunun kendisine yönelik olduğunu düşüneceğinin , ama yine de kendini sert, hazır, kaçmaya hazır tuttu. "Eğer , ne olarak bilinmek istersin?"

Eğer bir tepki beklemiyor olsaydı, başını çevirip bir şişe duş jeli aldığı anda hızla maskelenen gözlerindeki titreşimini . Kapağı açtı, kaldırdı ve kokladı, kokuya burnunu kırıştırdı.

"Bunu beğenmedin mi?" diye sordu

hafifçe. "Senin gibi kokuyor."

"Beni koklayarak onu tanıyacak kadar zaman geçirdiğini fark etmemiştim." Kurdunun, onun en sevdiği vücut yıkayıcısını bu kadar kolay tanıyabileceği düşüncesinden duyduğu memnuniyeti görmezden geldi.

"Kendi pis kokumu düşününce onu tanıyabilmeme şaşırdığınızı mı söylemek istiyorsunuz?" diye karşılık verdi ve hemen irkilerek uzaklaştı.

"Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?" Sormadan edemedi.

"Ben bir şey yapmıyorum."

"Önce iğneleyici laflar ediyorsun, sonra da çarpışma için kendini hazırlıyorsun. Cooper'da işler mi yürüyor?"

Bir kez daha soruyu geçiştirdi, şişeleri birbiri ardına alıp kokladı. "Onlarla m¼cadele edip kazanamayacağını , değil mi?" dedi sonunda.

"Neden olmasın? İğrenç yaratıklar olduğumuz ve yok edilmemiz gerektiği için mi?"

Sesi hafifti ama kızardı, ona söylediği sözleri açıkça fark etti ve gözlerini kaçırdı.

"Komik, sence de öyle değil mi?" diye devam etti. "Gördüğüm kadarıyla, sana daha iyi davranıldı.

kendi türünüzün yaptığından daha *ığrenç*."

"Onlar-" diye başladı, sonra ağzını .

"Onlar senin türünden değil mi? Söylemek üzere olduğun şey bu ?" Cormac sordu. "Haklısın, elbette. Onlar *değiller*. Nedenini biliyor musun?" Cormac bir adım öne kaydı, kadın geri dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

Omurgası duş kabininin cam paneline çarptı ve adam avuçlarını omuzlarının iki yanına yerleştirerek ona gidecek hiçbir yer bırakmadı. "Cevap ver bana, küçük kurt. *Neden* senin türünden olmadıklarını biliyor musun?"

"Ç¼nk¼ ben *kadınım*!" diye t¼k¼rd¼ ona.

Cormac güld¼. "Düřündüđ¼n bu mu? Çeşitli Avcı Tarikatlarını yeterince araştırırsanız, davalarını ilerletmek için erkeklerle birlikte çalışan dişiler bulacağınızdan eminim. Dişilerine böyle davrananlar sadece Cooper'lar ve onlar için çalışanlardır. Hayır, küçük kurt, sebep *bu* değil. Tekrar denemek ister misin?"

"Beni yalnız bırakmanı istiyorum."

Onu yalnız bırakmak yapamayacağı tek şeydi. Çok fazla sırrı vardı, Cooper Tarikatı hakkında çok fazla şey biliyordu ve kurdunu çok fazla büyüli¼yordu.

"Kendi eylemlerinizi yüz¼nden burada olduğunuzu hatırlatabilir miyim? Cooper'ların evinde *bana* saldırmaya çalıştınız."

"Gitmeme izin verebilirdin."

"Tekrar ediyorum... *sen.. bana* saldırdın..."

"Yani... ne?" Başını yukarı kaldırdı ve ona meydan okuyan bir bakış fırlattı. Kurdu hafifçe hırladı, kafasının içinde onun meydan okumasına m¼samaha gösterilmemesi gerektiğine dair bir uyarı vardı. "Egonu mu zedeledi?"

"Hiç de değil. Bir fırsat görd¼m ve değerlendirdim." Bir elini kaldırdı ve parmağını kadının boğazındaki solmakta olan morlukların üzerinde gezdirdi. "Ve *sen de* konuyu saptırıyorsun. Sana iki soru sordum ve hen¼z ikisine de tatmin edici bir cevap alamadım."

"Çok kötü, çok üzücü," diye alay etti.

Eli boğazında dolaştı, başparmağı çenesinin altından yukarı iterek başını cam panele yasladı. "Sorularıma cevap vereceksin küçük kurt, öyle ya da böyle," dedi yumuşak bir sesle.

"Burada olduğunu fark etmemiştim." İrkilmiş kadın sesi Alfa'nın boğazını bırakıp bir adım geri atmasına neden oldu ama parmaklarını hafifçe sıkarak kısa bir süreliğine nefesini kesmeden önce değil. Bunun bir h¼kimiyet gösterisi, uslu durması için bir uyarı olduğunu biliyordu.

Parmaklarını adamın kendisini kavradığı hassas ete sürtme dürt¼s¼ne direndi ve bakışları altında boyun eğmeyi reddederek göz temasını sürdürmek için kendini zorladı.

"Öz¼r dilerim, Cassie ile birlikteydim," diye açıklamak için acele etti yeni gelen.

"Sorun yok, Roxie. *Misafirimiz* banyo üzereydi." Adamın gözleri h¼lâ üzerindeydi ve iddiasını ç¼r¼tmesi için ona meydan okuyordu. Roxie meydan okumanın farkına vararak sessiz kaldı. "Temiz kıyafetler ayarlayabilirsiniz, eminim çok memnun olacaktır."

Yutkundu, bunun yeni geleni odadan çıkarmak için bir bahane olduğunu biliyordu.

"Sanırım bende ödünç alabileceği bir şey var. Hemen döneceğim." Roxie hızla banyodan çıktı ve kadını bir kez daha onunla yalnız bıraktı.

"Yıkanmak istemiyorum," diye .

"Ama ne olursa olsun bunu yapacaksın." Döndü ve küvete doğru yürüdü, su akmaya başlayana kadar musluğu çevirdi. Uzanarak raftan bir şişe aldı, kapağını çevirdi sıvının dörtte suya boşaltmadan önce kokladı.

"Ya ?"

Doğruldu ve onunla yüzleşti. "Eğer ," dedi ona yumuşak bir sesle, "dışarı ve hortumu üzerine çeviririm. Her iki durumda da temiz olacaksın ve ben de istediğimi alacağım."

"Önemli olan tek şey bu mu? Ne istiyorsun? Avcılardan daha iyi değilsin."

Adam kızın önündeydi, eli yine kızın boğazını kavramıştı, kız onun hareket ettiğini bile fark etmemişti.

"Bunu görmezden geleceğim çünkü sen daha iyisini bilmiyorsun. Ancak benim Geceyarısı Sürüsü'nün Alfa'sı *olduğumu* ve bunu uygulamayı seçersem, burada benim sözümün *kanun* olduğunu hatırlamanız iyi olur. Avcı Tarikatınız ya da şerif değilOnların burada hiçbir kontrolü yok."

Gülümsemek için kendini zorladı, elinin boğazına baskı yapmasının kalbinin daha hızlı atmasına neden olmasını görmezden geldi. "Göğsünü dövdüğün kısım bu mu?"

"Yanlış hayvan." Ona doğru eğildi. "Ben bir kurdum. Göğsümü dövmem. Dişlerimi gösteririm ve boğazını koparıyorum." Başını göz hizasına kadar eğdi. "Ben izin verdiğim için yaşıyorsun. Bunu unutma, küçük kurt."

CHAPTER 3

GENÇ DİŞİ ŞİFTE CORMAC'IN SESSİZ TEHDİDİNDEN VE GECE YARISI ALFASI'NDAN SONRA ÇOK GEÇMEDEN GERİ DÖNDÜ

başka bir şey söylemeden odadan çıkıp gitti. Onun bıraktığı yerde kaldı, duş perdesine yaslandı ve nabzının yavaşlamasını bekledi. Bir an için Alfa'nın gözlerinde ölüm vaadini görmüş, parmaklarının boğazına bastırışında bunu hissetmişti. Kendisine, sürüsüne ya da türüne karşı bir tehdit oluşturduğunu hissederse onu ortadan kaldırmakta tereddüt etmeyeceğini biliyordu.

"Suyunu ne kadar sıcak seversin?" Diğer kadın sordu ve dikkatini tekrar çevresine çekti.

silkti, küvette vakit geçirme lüksüne hiç sahip olmadığını itiraf etmek istemiyordu. "Chase ağrı kesiciye ihtiyacın olup olmadığını sormamı söyledi."

"Ben iyiyim." Kendini camdan uzaklaştırdı ve diğer kızın yanında durmak için hareket etti. "Sen-"

"Ne var-"

İkisi de aynı anda konuştu ve Roxie güldü. "Önce sen başla."

Başını iki yana salladı. "Önemli değil. Ne söyleyecektin?"

"Cormac'ı gerçekten tuzağa düşürmeye çalışıp çalışmadığını soracaktım. Senin bir Avcı olmadığını söylüyor, ben de bunun için eğitilmediysen neden onun gibi bir Alfa'yı alt etmeye çalıştığını merak ediyordum." Kıkırdadı. "Eğitim *almış* olanlar bile Mac'i karşılmasına almazlar."

"Ben *kesinlikle* bir Avcı değilim. Dişilere izin yok. Amacımız bu değil." "Gerçekten mi? Eğitimimiz daha vardiya değiştirmeden önce başlar."

"Ne zaman?" Roxie' musluğu kapatmasını ve parmaklarını suya daldırarak sıcaklığını test etmesini izledi.

"Ne zaman vardiya değiştiririz? Bazıları daha erken, bazıları daha geç olsa da genellikle on dört yaş civarında. Ama asla on sekiz yaşına kadar değil. Ben on altı yaşında değiştim."

"Peki eğitiminiz ne zaman başlıyor?"

Roxie gülümsedi. "Yürüyebildiğimiz anda. Başta küçük şeyler, sonra büyüyüp geliştikçe daha fazlası.

daha yetenekli."

"Bu çok genç." *Şekil Değiştirenler ne tür canavarlardı? Avcılar bile o kadar genç dişilere dokunmazdı.* "Sürünün Alfası seni eğitiyor mu?"

"Zamanı olduğunda. Ama genellikle en yetenekli olduğunu düşündüğü kişilere bırakır."

"Hiç dövuştünüz mü? Onları durdurmaya çalıştınız mı?"

"Eğitimin amacı da bu zaten." Roxie kaşlarını çatı, sonra da ona bakakaldı. "Aman *Tanrım!* Demek istediğimi sandın... bizi .." Gözleri yuvarlaklaştı ve ardından bir kahkaha tufanıyla iki büklüm oldu. "Biz *seks yapmak* için eğitilmedik! Biz savaşmak, kendimizi korumak için eğitildik!" Bir elini gözlerine götürdü, hâlâ kıkırdıyordu. "Bunu kastettiğimi düşündüğüne inanamıyorum." Sözüünü yarıda kesti, sonra tekrar ona . "Bekle! Yani Cormac'ın ..." Yüzü ciddileşti. "Cormac *asla* bir dişiyi bir şey yapmaya zorlamaz. Sürümüzdeki hiçbir erkek de yapmaz."

"Ama o Alfa. Hepinizin sahibi değil mi?" "Bize sahip mi? O bizi *koruyor*. O bizim Alfa'mız."

"Ama siz ona aitsiniz."

"Bu kelimeyi anladığınızı düşündüğüm şekilde değil." Roxie başını salladı ve ses tonu ciddileşti. "Avcıların *Şekil Değiştirenler* hakkında ne dediğini bilmiyorum ama ne olduğunu gerçekten anlamak istiyorsan, sana öğretilen her şeyi unutmanı ve gerçeğin ne olduğunu kendin bulmanı söyleyebilirim." Eğilip raftan bir havlu aldı ve temiz giysilerle birlikte tezgâhın üzerine koydu. "Seni banyonla baş bırakayım. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Biri seni duyacak ve beni bulacaktır." Roxie kapıya doğru yürüdü.

"Beni içeri kilitlemeyecek misin?"

Roxie arkasını döndü. "Hayır, tabii ki . Cormac senin misafir olduğunu söyledi, bunu neden yapayım ki?"

"Kaçmamı engellemek için mi?" Gözlerini küvetteki suya dikti ve parmaklarını isteğine karşı koydu. Roxie cevap vermeyince başını kaldırdı ve diğer kızın üzgün gözlerle kendisine baktığını gördü.

"Bak..." Roxie durakladı ve *Şekil Değiştiren*'in sessizce adını sorduğunu anladı.

Dudağını ısırdı ve Alfa'ya yaptığı açıklamanın aynısını Roxie'ye yapmamak için kendini zor tuttu. Aklına bir dişinin -annesinin- anısı geldi. Annesi ona bir isim vermiş, ayrılmadan önce sık sık kulağına fısıldamıştı. Ona bu ismi paylaşmayacağına, Avcıların ondan almasına izin vermeyeceğine dair söz verdirmişti... ama artık Avcılarla birlikte değildi.

"Ava," dedi, dudaklarında garip bir isim vardı. "Benim adım Ava."

Roxie gülümsedi. "Ava, kaçmayı deneyebilirsin ama kurtlarla dolu bir evden gizlice geçip topraklarımızdan çıkmayı başarırısan ne yaparsın? Cormac şey söylemedi ama insanlar şerifle yaptığı konuşmanın kısmına kulak misafiri oldular."

Ava, Jeremiah'nın kardeşinden bahsedilince irkildi. *Alfa şerifle konuşmuş muydu? Onun burada olduğunu biliyor muydu?*

"Bana anlatılanlara göre," diye devam etti Roxie, Ava'nın yüzündeki korku dolu şaşkınlığı fark etmeden. "Sürümüzün yanında, onun ya da Avcılarınızın yanında olduğundan çok daha güvende olacaksın." Yanıt beklemeden kapıyı açtı ve odadan dışarı çıktı.

Kız -Ava- kapıya gidip içerideki kilidi çevirmeden önce birkaç dakika bekledi. *Şekil Değiştirenler*den biri gerçekten banyoya girmek isterse, kapıdaki kilidin onları durdurmayacağını biliyordu ama bu ona küçük bir kontrol hissi veriyordu. Avcı Tarikatı'nda mahremiyet kadınlar için bir seçenek değildi. Ne yapıyor olurlarsa olsunlar, Avcılar her an onları yakalayabilirdi. Kilitli bir kapı cezalandırılmalarına neden olabilirdi. *Şekil Değiştiren*'in evinde durumun böyle olacağını sanmıyordu.

Banyo kokusu onu baştan çıkararak küvete doğru çekti ve Ava köpüklü suya baktı. Ne olduğunu anlayamadan gömleğini çıkarmış ve bileklerini saran gazlı bezi sıyırıp .

Her iki kolunda da birer tane olan ve onları kestiği iki kesik şimdiden solmaya başlamıştı. Onları çevreleyen deri parçası, Chase'in onu bulduğunda temizlediği kolunun geri kalanından daha temizdi. Arkasına uzanarak, implantı aldıkları bölgeyi örten bandajı sıyırdı. Dokununca hassaslaşıyordu ve aynanın önünde başını çevirerek ne kadar kötü görmeye çalıştı. Tam olarak göremediğinde çok da kötü hissetmediğine karar verdi.

Tereddütle küvete tırmandı ve kendini suyun içine bıraktı. Teninin üzerinde kayan sıcaklık bir okşama gibi geldi ve sadece çenesi görünene kadar derinlere kaydı gözlerini kapattı.

Güneş birkaç saat batmıştı ve Cassie elinden geldiğince çabuk bir bahane uydurarak sürünün çoğunun toplandığı oyun odasından çıktı ve bir hafta öncesine kadar Shaun'la paylaştığı yatak odasına gitti. Deacon ona Shaun'un geri döneceğine, Damien'la olanları atlatmak için biraz zamana ihtiyacı olduğuna dair güvence verdi ama Cassie onun kendisi için doğru kişi olmadığını aniden fark etmiş olmasından endişe etmekten kendini alamadı. Aralarındaki bağı acımasız bir verimlilikle kapatmış ve arkasına bile bakmadan çekip gitmişti. Kız kardeşi ve sürünün geri kalanı ona kaç kez aralarındaki bağı kopmaz olduğunu söylemiş olursa olsun; *kendine* kaç kez onun bir eşle paylaşmaya alışık olmadığını söylemiş olursa olsun, yine de onu reddediyormuş gibi hissediyordu.

Yatağa uzanmış, komodinin üzerinde duran not defterine boş boş karalamalar yapıyordu; sayfalar dolusu Sürü çizimleri vardı. Çoğunlukla Shaun, diye itiraf etti kendi kendine, hem insan hem de kurt formunda. Ortasında resim, Shaun ve Deacon'ın gölün ortasından yükseldikleri, her ikisinin de vücudundan suların aktığı bir anıydı. Deacon kahkahanın ortasında başını geriye atmış, Shaun ise kardeşini iterken dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Kalem sayfanın üzerinde cesur, emin vuruşlarla ve kendine olan güveninin de bu kadar güçlü olmasını diliyordu.

İç çekerek kalemi bıraktı ve pencereye yürümek için ayağa kalktı. kırarak açtı, pervaza yaslandı ve dışarı baktı.

O ne yapıyordu?

Cassie çekingen bir zihninin, bağı hissetmeye alıştığı bölümünü aradı ve yanıt olarak sıcak bir okşama hissettiğinde nefesi boğazında düğümlendi.

~Shaun? ~ Cassie ona öğrettiği şekilde düşünceyi gönderdi. Cevap alamadı ama sıcaklığın nabzının daha güçlü atıp atmadığını merak etti. Pencere pervazını iterek ceketini aldı ve neredeyse koşarak odadan çıkacaktı.

Sessiz adımlarla merdivenlerden indi, diğer sürü üyelerini dinledi ve sessizce mutfaktan geçip arka kapıyı hafifçe araladı. Kimse onu durduracak gibi görünmüyordu ve dışarı çıktı, kollarını ceketinin içine soktu ve ağaçların arasından geçerek göle doğru yürüdü.

Shaun'u orada kendisini beklerken bulmayı umuyordu ama oraya vardığında sessiz ve hareketsizdi. Gölün kenarına doğru yürüdü, suyun üzerinden baktı, yalnızlık onu sarmıştı.

"Uzamsal farkındalığın hâlâ şok edici." Sıcak, boğuk ve alaycı bir eğlenceyle dolu ses kulağına çok yakındı ve Cassie'nin nefesi kesildi.

Kollar arkasından dolanarak dönmesini engelledi ve sırtına bastırılan bir bedenin sıcaklığını hissetti.

"Shaun?" Etrafında dönmeye çalıştı ve onu saran kollar sıkılaştı. "Henüz değil. Bir dakika burada duralım."

"?"

"." Dudakları kadının boğazına değdi. "Senden asla uzakta değilim."

Cassie bir elini kaldırarak karnına bastırıldığı ön koluna dokundu. Shaun çekti ve sıcak nefesi Cassie'kulağına değerek omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

"Af dilemeye hakkım yok," diye fısıldadı. "Benden daha iyisini hak . Asla çekip gitmemeliydim. Seni engellemek yerine güvenmeliydim."

"Ama sen yaptın."

"Biliyorum. Ben-"

"Beni koruyor... Biliyorum." Dönmeye çalıştı ve adam bir kez daha onu durdurdu. "Sana bakmama izin ver."

"Eğer arkanı , seni öpeceğim. Öpüşmek kıyafetlerini çıkarmaya yol açacak ve sonra ben sana dokunmak isteyecek." Burnunu kızın boğazının kenarından geçirdi. "Dokunmak tatmaya yol açacak.

Tadına bakmak sevişmeye dönüşecek... ve önce konuşmamız gerek."

Cassie, adamın sesinin sert sözleriyle birleştğinde vücudunda yarattığı etkiyi inkâr edemiyordu. "Bu konuşmayı yapmak zorunda olduğun için mi yoksa bana kendini açıklaman gerektiğini düşündüğün için mi yapıyorsun?" Konuşurken, elini onun kalçasında kaydırmak için geriye uzandı.

Onun dokunuşuyla ürperdi ve inledi, alnı omzuna yaslandı. "Bütün bir konuşmayı hazırladım."

"Seni affetmem için tüm nedenleri sıralıyor musun?" Diğer elinin parmakları adamın kolunun üzerinde gezindi.

"Araya bir sürü özür, aşk ilanı ve yalvarma serpiştirilmişti," diye itiraf etti. "Eve geliyor musun?" diye sordu.

"Eğer izin vererseniz."

Cassie başını geriye doğru eğerek adamın omzuna yasladı. Adamın ağzı hemen boğazının dibinde atan nabızı aradı.

"Konuşmamız gerek. Bazı şeyleri açıklamam gerek," diye mırıldandı ama Cassie'nin belindeki tutuşu gevşemişti ve Cassie bundan yararlandı. Parmaklarını adamın bileğine doladı ve elini yukarı doğru çekti. Adamın elini göğsüne koyarken, zihninin bir kısmı, çok da uzun olmayan bir zaman önce, asla bu kadar ileri gitmeyeceğini, ama Shaun'un ona istediğini istemenin yanlış bir şey olmadığını öğrettiğini, *gösterdiğini* kabul etti. Ve *şu anda* istediği şey oydu. Onun elleri, *ağzı*, onun vücudunda.

"Bir şartım var," demek için kendini zorladı. çoktan göğüs ucunu bulmuş ve etrafında yavaş daireler çizerek düşünmesini zorlaştırıyordu. Onun bu sözleri üzerine adam sustu.

" söyle." Yanıtında hiç tereddüt etmedi. "Dur sana bir bakayım."

Kollarını bıraktı ve yüzünü ona döndü. Onu çıplak bulduğuna şaşırmamıştı; neredeyse bir haftadır ormandaydı. Cassie gözlerinin üzerinde gezinmesine izin verdi, göğsünün ve karın kaslarının çukurları ve düzlemleri, bacakları, uyluklarının arasında yükselen ereksiyon - zaten , ama bakışlarının altında daha da uzadı ve sertleşti.

"Cass..." diye homurdandı ve başını kaldırıp yüzüne . Alışık olduğu kirli sakal daha da kalınlaşmış ve .

"Bunu sevdim," dedi ona.

Gözleri yeşilden sarıya parladı ve sert bir küfürle ona doğru uzandı.

Cormac'ın elleri dizüstü bilgisayarının klavyesinde hareketsiz kaldı, başı bir duygu nabızı gibi kalkıp eğildi -Deacon ve Shaun ile paylaştığı ailevi bağ sayesinde hem tanıdık hem de hoş karşılandı.

Shaun'un sürüyle yeniden bağlantı kurduğunu, ailesiyle ve daha da önemlisi Cassie'yle olan bağlantısını yeniden açtığını fark ettiğinde yüz hatlarını bir gülümseme yumuşattı. Sürünün geri kalanıyla olan bağlantısının yanı sıra, kendisini sürünün dışında bir şeye, *birine* bağlayan ve hatırlayabildiği kadar uzun süredir orada olan zayıf ekstra da otomatik olarak kontrol etti.

Zihninin ona sürtünmesine izin verdi, ait olduğu kişinin onun varlığını hissedip hissetmediğini merak etti, tıpkı kendisinin onlarınkini hissedebildiği gibi. Son zamanlarda daha farklı, daha az kaotik, daha az korkulu hissetmişti ama her şey olup biterken endişelenecek zamanı yoktu, bu yüzden bunu nazıkçe zihninin gerisine itti. Şimdilik herkes güvende ve emniyeteydi ve her şeyin bu şekilde kalmasını umsa da böyle olacağına inanacak kadar aptal değildi.

Bu fırtına öncesi sessizlikti. Hem o hem de kurdu, statükoyu değiştirme potansiyeli olan bir inşa edildiğini biliyordu.

Yazmakta olduğu e-postaya son rötuşları yaparak okudu ve gönder düğmesine bastı. Şansı yaver giderse erkenden alınacak ve Chase kasaba sınırları içinde bir doktor muayenehanesi açmaya adım daha yaklaşıyordu.

Cassie'nin araba kazasından ve Shaun'la çiftleşmesinden sonra Cormac araştırma yapmak için biraz zaman ayırmış ve Greene Valley'de pratisyen doktor olmadığını öğrenmişti. Tüm sakinler kasabanın , Ridge County'ye gitmek zorundaydı. Kasaba sınırları içinde bir doktora erişmek hem Sürü'nün hem *de* Greene Valley'nin yararına olacaktı. Doktorun Chase olduğundan emin olmak, içlerinden biri tıbbi yardıma ihtiyaç duyduğunda, Şekil Değiştirenler hakkında hiçbir şey bilmeyen biri tarafından soru sorulmamasını sağlayacaktı.

Dizüstü bilgisayarı kapatıp kalktı, boynunu bir o bir bu yana gererek uzun süre aynı pozisyonda oturmaktan kaynaklanan gerginliğini giderdi ve çalışma odasından çıktı. Ev sessizdi, Sürü'nün çoğu diğer binalardaki odalarına çekilmişti. Sürü bağından gelen farkındalık ona birkaçının hâlâ televizyon odasında uzandığını söylüyordu. Deacon ve Shaun ile paylaştığı daha yakın, daha ailevi bağ, Deacon'ın Gemma ile birlikte üst katta, odasında kilitli olduğunu bilmesini sağladı. Shaun'un nerede olduğunu zaten biliyordu. Sabah olduğunda Shaunsürünün içindeki rolüne hazır şekilde eve geri döneceğinden emindi.

Bir duş alıp kıyafetlerini değiştirdikten sonra gece için bir yatak bulma zamanının geldiğine karar verdi. Merdivenlerden çıkıp koridor boyunca yürürken, kızı kendi odasından alıp spor salonunun altındaki daha güvenli odaya götürmesi gerektiğini düşündü. Kurdu aklının bir köşesinde guruldayarak iç çekmesine neden oldu. Canavar, kız hakkında araştırmaları gereken bir şeyler olduğundan, Sürü ve Cooper Hunter Tarikatı etrafında gelişen olaylarda bir önemi olduğundan emindi.

Yatak odasının kapısını açtı ve içeri girdi. Umarım kız çoktan uyumuştur ve yeni kıyafetler bulurken onunla uğraşmak zorunda kalmazdı. Sessiz adımlarla, şifonyerinin bulunduğu odanın uzak tarafına yöneldi. Yatağın yanından geçerken ona doğru baktı. Kız banyo yaparken o da yatak takımlarını değiştirmiş ve bir tepsi yemek hazırlatıp kıza göndermişti. Bomboş yatağa ve el değmemiş tepsiye bakarken kaşları birbirine çarptı. Yatağın etrafında dönerken yavaşlayarak durdu.

Odanın karanlığı, bir Şekil Değiştiren olmanın avantajlarından biri olan görüşüne engel değildi ve kalın halının kıvrılmış kızın şekli, odada gün ışığı parlıyormuş gibi netti. Cormac yarı yarıya basmayı, kıyafetlerini alıp dışarı çıkmayı düşündü ve tam bir kaldırıyordu ki kurdu dişlerini kafasının arkasında birbirine dikkatini kıza yöneltti. Kurdunun ona rehberlik etmesine izin vererek uyuyan kızın yanına çömeldi.

Ne görüyorsun? diye sordu kurduna. Canavar onu daha da yaklaştırdı, dikkatini çekmek istediği yere duygusal tepkiler vererek onu dürttü -yanlış anladığında bir kızgınlık, doğru anladığında ise bir memnuniyet seli.

Bu şekilde kendini üzerine diz çökmüş, bir eli saçlarına dolanmış, ensesinden çekerek başının hemen altından başlayıp omurgasının tepesine kadar uzanan tanıdık girdap izlerini ortaya çıkarırken buldu. Şok, parmaklarını sıkılaştırdı ve onu uyandıran bir hareketle başını keskin bir şekilde yana doğru çekti. Su soğuyana kadar banyo yaptıktan sonra Ava nihayet küvetten çıkmış ve elinde bir fırça tarakla aynanın

geçmişti. en son ne zaman fırça sürdüğünü hatırlamıyordu ve yıkamanın cazibesine önce tüm düğümleri ve karışıklıkları gidermek bir saatten fazla sürmüştü. Üç farklı şampuanı koklayıp attı -en azından şişelerin üzerindeki resimlerden şampuan olduklarını varsayıyordu- ve çocukken Tarikat'ın bahçesine gizlice girip küçük çalılık ve çiçek tarhları labirentinde saklandığı sıcak yaz günlerini hatırlatan bir tanesinde karar kıldı. Gözlerini kapatabildiği ve birinin gelip onu korku ve belirsizlik dolu bir hayattan alıp götürdüğünü hayal edebildiği bir yer.

Ava işini bitirdiğinde saçlarını yıkayıp kuruttu ve poposunun kıvrımının ötesinde düz siyah bir perde halinde düşene kadar tekrar taradı. Roxie'nin kendisi için giysileri görmezden geldi ve onun yerine olduğu gömleği çıkardı.

Ava kapıyı açıp dışarı baktı ve kimse onu yakalamadan koridordan hızla geçip kullandığı odaya girdi. İçeri girdikten sonra kapıya yaslandı ve odayı inceledi. Onun dışında oda boştu. Alfa gitmişti ve Roxie hiçbir yerde görünmüyordu. Yine de orada *biri* vardı. Ava bunu yeni yapılmış yataktan ve şifonyerin üstündeki yemek tepsisinden anlayabiliyordu. Alfa'nın bir noktada odaya dönmeye niyetli olduğunu varsaydı. Onu düşününce aklına hain vaatlerle dolu gümüş gözlerin görüntüsü geldi.

Eğer öğrenirse ...

Düşüncesini bastırdı ve tepsiye baktı, içinden gelen kokulardan midesi gurulduyordu. Kalın kesilmiş sandviçler, meyve ve bir bardak meyve suyu -ne yazık ki fark edilmeden alınabilecek hiçbir şey yoktu- bu yüzden sırtını döndü, yatağın diğer tarafına geçti ve halının üzerine oturdu. Muhtemelen yakında biri gelip onu alacak ve daha önce kaldığı odaya geri .

Gözlerini açtığı anda parlak gümüş rengi gözlerin kendisinininkilere çok yakın olduğunu ve tüm görüşünü kapladığını görmeden önce hatırladığı son şey buydu. Başının ve saçını çektiğinde keskin acı ona neden uyandığını anlattı. Çılgılık atmak için nefesini çekti ve niyeti doğru bir şekilde okuduğunda ağzının eli tarafından kapatıldığını gördü.

Saçlarındaki parmaklar acı verici bir şekilde sıkılaştı ve başı keskin bir şekilde yana doğru büküldüğünde acı içinde tıslayarak kaçmaya çalıştı.

"," diye tersledi. "Saçların kol düğmelerime dolanmış."

Donakaldı, adamın sözleri bir erkeğe, baskın bir Alfa erkeğine uyanmanın yükselen korkusunu gizlice aştı -Onun üstünde. Gözlerini Ava' gözlerine dikmiş, sessizce işbirliği istiyordu ve Ava yavaşça sallayınca elini ağzından çekti. Adam nazıkçe çözerken Ava kıpırdamadan durdu, sonra kalçalarının üzerinde geriye yaslanıp ona baktı.

"Neden yerdesin?" "Yatak takımları değiştirildi."

Koyu renk bir kaşı kalktı, yüz hatlarını şaşkınlık kapladı. "Bu bir şeyin gizli kodu mu?"

Ava kızardı ve başka tarafa baktı.

"Ahhh," diye anlayışla nefes aldı. "Peki ya yemek? Onu neden yemedin?" "Benim değil ki alayım."

Akıcı bir şekilde ayağa kalktı ve elini uzattı. Ava önce ona, sonra da yüzüne baktı. "Ayağa kalkmana yardım etmeyi teklif ediyorum," diye açıkladı.

"Neden?"

Alfa iç çekti. "Çok şüphesin." Hafifçe eğildi, parmaklarını onunkilere doladı ve onu ayağa kaldırdı. Ayağa kalktığı anda elini bıraktı ve sanki yakınlığının onu rahatsız ettiğini anlamış gibi bir adım geri çekildi. "Roxie sana kıyafetlerini değiştirmedim mi?"

Ava onu temin etmek için aceleyle, "Etti," dedi. Genç Şekil Değiştiren'in başını Alfa'sıyla derde sokmak istemiyordu. "Sadece onları almak içime sinmedi."

"Neden olmasın?" Döndü ve yatağın etrafında, yemek tepsisinin beklediği yere doğru yürüdü. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Bu sabah, belki?" Doğrusunu söylemek gerekirse, çok fazla yediği ya da kendisine ait olmayanı aldığı için misilleme korkusundan, hatta uyuşturulma ihtimalinden ötürü kendisine ikram edilen yiyeceklerin hiçbirini dokunmamıştı. Pencereye doğru yürüdü ve dışarıya baktı. "Hepiniz uyurken gizlice dışarı çıkacağım endişelenmiyor musunuz?"

"Nereye gideceksin?" Neredeyse sohbet eder gibi sordu. Meyve suyu bardağını tutan eli göründü. "İç şunu. Susamış olmalısın."

"Bu bir emir mi?"

"Evet dersem içer misin?" Adamın ses tonundaki kuru eğlenceyi duyunca şaşırdı. "bu?"

Bardağı ondan aldı ve şüpheyi kokladı.

"Portakal suyu. Bundan fazlası değil." Yüzünü ona döndü ve pencerenin pervazına yaslandı. "Peki, eğer gizlice kaçmaya karar verirsen nereye gideceksin? Tarikata mı?"

"Hayır, orada değil," diye yanıtladı kendini durdurmadan.

", değil mi? Seni bulduğumda. Sence kaçabilir miydin?"

İçkisini yudumladı ve bardağın kenarından ona baktı. "Hayır. Daha önce başaramamıştım, bu sefer de farklı olmayacaktı."

" zaman neden denedin?"

"Neden denemeyeyim ki?"

Başını eğdi. "Haklısın." Gümüş rengi gözleri onun üzerinde kaldı ve Ava onun bakışları altında rahatsızca kıpırdandı. "Sana bakılmasından hoşlanmıyorsun," diye gözlemledi.

"Tarikatta dikkat çekmek pek akıllıca değil."

"Bu yüzden yıkanmıyorsun, bu yüzden daha küçük görünmek için omuzlarını kıvrıyorsun ve başını eğik tutuyorsun."

Bunun bir soru olmadığını biliyordu, bu yüzden cevap vermeye zahmet etmedi. İki parmağını çenesinin altına soktu ve başını kaldırdı. "Bizim sürümüzdeki dişilere özgüvenli ve güçlü olmaları öğretilir. Kendilerine verdikleri değeri bilirler."

"Yine de sana boyun eğiyorlar," diye edemedi.

Gülümsedi. "Hem erkek hem de dişi. Ben Alfa'yım, en baskın olanım. Benden daha az baskın olanları korumak benim görevimdir. Ama boyun eğmeyi zayıflık küçük kurt. Sürümün hiçbirisi zayıf değildir."

"Bana öyle deme."

Başını eğdi, yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Küçük kurt mu? Neden olmasın? Sen busun işte." Ava başını salladı. "Hayır, ."

Cormac onun giderek endişelendiğini görebiliyordu ve bu da kurdunu huzursuz ediyordu. Kendisinin de bir Şekil Değiştiren olduğunun hatırlatılmasından hoşlanmıyordu ama ne kadar inkâr etmek istese de gerçek buydu. kokuyu alabiliyordu, kendi kurdunun kokusunu. Zayıftı ama kesinlikle oradaydı.

Ama o sadece bu . Kurdunun ona hırladığı talepleri sıkı sıkıya tutuyordu. Gördükleri şey için cevaplar istiyordu. O *da* cevaplar istiyordu ama hırlayarak ve ona saldırarak bu cevapları alamayacağını biliyordu. Onun güvenini kazanması gerekiyordu ve bu yüzden boynundaki izleri görünce yaşadığı şoku bir kenara itti, kendini sakin ve sabırlı olmaya zorladı - her iki yönü de kendisiyle asla ilişkilendirmezdi.

Elinin boğazına doğru , yakadan geriye kalan soluk morluklara dokunuşunu izledi. "Ne kadar zamandır takıyordun?" diye sordu, kadın omuz silkti ve elindeki şaraptan bir yudum alırken arkasını döndü. ve pencereden dışarı baktı. "Sorabileceğim ve sizin de yanıtlayacağınız sorular var mı?"

Kız ona yan gözle baktı ve Cormac, kızın kirpikleri ifadesini gizlemek için düşmeden önce gözlerindeki açık kızgınlık karşısında gülümsemesini engellemek için mücadele etti. Cooper Tarikatı' görevi ne olsun, belli ki ruhunu kırmamışlardı. Ya da belki de sadece Şekil Değiştirenlerin o kadar tehlikeli olduğuna inanmıyordu. Belki de artık Şekil Değiştirenlerin, Avcıların olabileceğinden çok daha tehlikeli olduğunu anlamasının zamanı . Kurdu onaylarcasına hırladı.

"İtaat etmeni talep edebilirim," dedi , gözlerindeki ateşi tekrar görmek "Kurdunu dışarı çıkmaya zorlayabilirim. Seni isteğime eğdirebilirim."

Her kelimeyle daha da sertleşti; kara gözleri ona öfke kusuyordu. "Sahip olduğum her şeyle seninle savaşıacağım," diye karşılık verdi.

Cormac dişlerini gösterdi, içgüdüsel baskınlık ön plana çıktı. "Buna güveniyorum, *küçük kurt.*" *Sakin ve sabırlı olmak için çok fazla ...*

CHAPTER 4

AVA'NIN

PARMAKLARI

ONUN

HIRILTILI

YANITI

KARŞISINDA

BARDAĞI

SIKTI.

Banyo yapma hatasının bedelini ödediği an bu muydu?

Uzun boylu Alfa'nın yaptığı her hareketin aşırı farkındaydı ve kaçmaya hazır bir şekilde gerildi.

"Devam et. Yap hadi."

Yumuşak sözlerle irkilerek sarsıldı. "Ne yapmak?"

"Kaç."

Uzandı,

parmaklarını

sıyırdı ve

bardağı aldı.

"Sana

bile .

Kimse seni

durduramaz."

Kadının

omuzlarını

sıkıca ve

yüzünü

kapıya

çevirdi.

"Eğer ben

seni yakalamadan

arazimden

çıkabilirsen,

gitmekte

özgürsün.

Hatta yeni bir

başlangıç

yapabileceğin

bir yer

bulmana

bile yardım

ederim."

"Sana inanmıyorum." Ama kapıya bakmaktan kendini alamadı.

"Alfa

olarak sana

söz veriyorum.

Eğer topraklarımın

sınırlarını

aşmayı ,

özgür

olacaksınız.

Sürümden hiç

kimse

kaçışınızı

durdurmayacak

ya da

engellemeyecek."

Adamın

omuzlarını

dikkatsizce

silkişini

izledi, bu

hareket

gömleğinin

kumaşını

geriyordu.

"gelmeden önce

beş dakikalık

bir avans."

"Neden?"

"Neden olmasın?" Bardağı pencere pervazının üstüne yerleştirdi ve sinsi adımlarla ona doğru yaklaştı.

"Avcılardan

alabileceğinden

çok daha

iyi bir

teklif bu."

"Peki ya beni yakalarsan?" *Gerçekten de onun teklifini düşünüyor muydu?*

"Eğer?" Zarif biçimli bir kaşı sorguyla kalktı. "Güven bana küçük kurt," diye uyardı yumuşak sesi onu,

"Seni

yakalayacağım.

Ve yakaladığımda,

tüm sorularıma

cevap

vereceksin,

saptırmak

ya da

reddetmek

yok."

"Hepsi bu kadar mı? Sorularınıza cevap vereyim mi?"

"Bana teklif edeceğin başka bir şey var mı?"

"Hayır." Hemen inkar etti. "Sözüne güvenebileceğimi nereden bileceğim?"

"Bilmiyorsun.

Tek

bakabildiğin

seni

buraya

getirdiğimden

beri

sana

nasıl

davrandığımı.

Beslendiniz,

giydirildiniz,

iyileştirildiniz

ve dokunulmadan

bırakıldınız..."

Gözleri kızın

boğazına

kaydı ve

gülümsedi.

"Çoğunlukla,

her neyse."

Ava yutkundu, adamın elini boğazında hissettiğini . "Önce kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyor mu?"

"Roxie sana kıyafet teklif etti, sen reddettin. Eğer üstünü değiştirmeye başlamak için biraz zaman harcamak istiyorsan, öyle olsun. Bu zamanı boşa harcamayı göze alabilir misin?"

"Gerçekten bunu yapmama izin verecek misin?" "Gerçekten yapacak mısın?"

Öyle miydi? Ava cevabı zaten biliyordu. Bu, almaya hazır olduğu bir riskti. Ya kaçacak ya da geri getirilecekti. Avcıların ona yaptıklarından daha kötü bir şey yapabilir miydi? Sanmıyordu ve eğer yaparsa... hayatının karşısına çıkardığı diğer her şeyle başa çıktığı gibi bununla da başa çıkacaktı.
Ne yapıyorsun? Gerçekten kaçmasına izin mi vereceksin? Cormac kendini sorguladı.

Teklifini düşünmesini beklemiyordu. Aslında bunu önerdiğinde ciddi de değildi. Sadece onun kapıya doğru baktığını görmüş ve kaçıp kaçamayacağını düşündüğünü anlamıştı. Onun bu konuda ciddi olduğunu anladığında ise ilgisi .

Çaresiz miydi, yoksa gizli bir amacı mı vardı?

Kaçmasına izin vermek ona en azından *iki* sorunun cevabını verecekti; kız bilerek mi yoluna çıkarılmıştı ve bir Şekil Değiştiren'le dövüşmek için eğitilmiş miydi? Onu serbest bırakıp izini sürdüğünde, onu yakaladığında kendini savunmaktan başka seçeneği kalmayacaktı.

Fark etmezdi. Kaçabilirdi, saklanabilirdi ama onu yakalayacaktı. Kurdunun avın başlaması için duyduğu hevesi hissedebiliyordu ve hayvanı tutuşunu hafifçe bıraktı.

Kızın gözleri büyüdü ve o da kendi gözlerinin daha parlak parladığını fark etti. Kurdu her zaman oradaydı, gözleri her zaman gümüş rengindeydi. Uzun zamandır , ama kurdun yüzeye biraz *daha* yakın olduğu, insandan çok canavar olduğunu göstermenin ona uygun olduğu durumlar vardı.

"Bir anlaşmamız var mı?" diye sordu adam ve kadın endişeyle yutkundu.

"Sınıra ulaşırsam gitmeme izin verecek misin?"

"Sınırı geçersen seni ," diye açıkladı. "Eğer bunu yapmadan önce seni yakalarsam, boyun egeceksin." Kızın irkilmesi ve gözlerindeki kızgın parıltı karşısında gülümsemesini gizledi.

Bu fikir hiç hoşuna gitmemişti. Kurdu eğlenerek , şimdiden önündeki avı bekliyordu.

"Zaman sınırı var mı?"

Başını eğdi. "Zaman sınırı mı?"

"Belirli bir içinde beni yakalayamazsanız, yine de serbest kalabilir miyim?"

"Basit tutalım. Sınırı geçersen, özgürsün. Eğer bunu yapmadan önce seni yakalarsam, özgür değilsin. Ne kadar sürdüğü önemli değil."

"Ne zaman?"

Cormac kolunu geriye sardı ve saatine baktı. "Şimdiki zaman gibisi yok." "Bana ne kadar zaman vereceksin?"

"Beş dakika, dediğim gibi." *Bunu yapacak mıydı?*

Ona, kapıya ve tekrar baktı. "Ciddi misin?"

Cormac omuz silkti. "Risk almak ya da almamak. Benim için fark etmez. Sana söyledim, sorularıma öyle ya da böyle cevap vereceksin. Eğer kaçmak seni bana karşı gelmeye çalışmış gibi hissettirecekse, buna izin verecek bir ruh halindeyim."

Kadının yavaşça yatak odasının kapısına doğru yürümesini izledi, uzun siyah saçları geriye doğru sallanıyordu.

ileri. Yumruğunun etrafına dolanmış, boğazını dişlerine açmış bir görüntü gözlerinin önünde parladı ve vücudunun ani tepkisi karşısında şaşkınlıkla tısladı.

Bu, ihtiyacı olmayan bir karmaşaydı. Kurdu hırlayarak ona boynundaki işareti ve bir yumruğunu sıktı. Bu iz hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu; doğal mıydı yoksa dövme miydi? Koşması *bu* soruyu da cevaplayacaktı.

"Küçük kurt?" diye seslendi usulca, kız kapıya ulaştığında. Kızın başını kendisine doğru çevirmesini bekledi. "Eğer kapılara koşarsan, beni büyük hayal kırıklığına uğrattırısın."

Nefesinin altından, onun fark edemeyeceği kadar alçak olmayan bir küfür mırıldandı.

"Sanırım önümüzdeki birkaç saat çok ilginç geçecek," diye fısıldadı kendi kendine.

Pencereye doğru yürüdü ve kızın doğrudan yola mı çıkacağını yoksa ormana doğru mu gideceğini görmek için beklemeye başladı. Beş dakika geçtikten sonra kız görünmeyince memnuniyetle gülümsedi. *Aferin kızıma.* Arka taraftan geçip ağaçların arasına doğru gitmiş olmalıydı.

Cormac saatini ve kol düğmelerini çıkarıp komodinin üzerine koydu. Acele etmeden yatak odasından sahanlığa ve yürürken gömleğinin düğmelerini çözdü. Gömleğini çekiştirerek çıkardı, katladı ve merdivenlere bıraktı, ardından kemerini çözdü. Kemer belinden kayarak gömleğinin üzerine düştü. Uzun bacakları boş mutfığa doğru kısa bir yürüyüş yaptı. Arka kapı hafifçe aralıktı ve gülümsemesi genişledi. Pantolonunun fermuarını açıp çıkardı düzgünce katlanmış bir şekilde sandalyenin üzerine bırakıp dışarı çıktı.

"Göle doğru koştu." Shaun'un sesi solundan geldi ve Cormac başını çevirip küçük kardeşine baktı. Evin kenarına yaslanmış, kollarını Cassie'nin beline gevşekçe dolamıştı.

"Eve temelli mi döndün?" diye sordu.

"Evet."

Cormac başını salladı. "O zaman yarın konuşuruz. Bu gece gereken bir av var." Cevap beklemeden öne doğru bir adım attı ve büyük gri kurt ağaçların arasına daldı.

Ava, onun alaycı sesinin bunu yaparsa hayal kırıklığına uğrayacağını söylediği ana kadar ön kapıya doğru koşmayı planlamıştı. Fikrini değiştirmesine neden olan şey bu ? Tam olarak değil, ama bu ona ne beklediğini anlatıyordu ve bunu planlamış olacağından emindi. Teklifinin anlık, verilmiş bir karar olduğuna inanmasına imkân yoktu. O Şekil Değiştiren Sürüsü'nün Alfa'sıydı; acele kararlar vermek onu bu pozisyonda uzun süre tutmazdı.

Bunun yerine, merdivenlerden aşağı hafifçe koştu ve evin arkasına doğru döndü. Bir arka giriş olduğunu biliyordu - onu tuttukları odayı değiştirdiklerinde onu getirdikleri girişti bu. Koşarken ev sessiz ve boştu ve kimse onu durdurmak için görünmeden arka kapıya ulaştı.

İşte o zaman tereddüt etti, bir eli kapının kolundaydı.

Bu bir tuzak mıydı? Sürü kapının ardında bekliyor olabilir miydi? Bu, Alfa'nın meşru bir şekilde onun ölümünün bir kaza olduğunu iddia etmesinin bir yolu muydu?

Derin bir nefes aldı ve kalbi boğazında düğümlenerek kapıyı açtı. Onu sessizlik karşıladı. Tereddütlü adımlarla mutfığın sıcaklığından çıktı ve çimlere bastı. Ayak parmakları serinlikte kıvrılıp ona yalınayak olduğunu hatırlattı ve Ava neredeyse gizlice içeri girip bir ayakkabı arayacakmış gibi arkasına baktı.

İçeride kalsa anlar mıydı? Tabii ki bilirdi! O bir Şekil Değiştiren. Onun kokusunu alabilir.

Kapının hemen solunda birbirlerinin kollarına sarılmış çifti görmeden üzerinde hızla ilerledi. Ağaç çizgisine ulaştığında durdu ve temkinli bir şekilde ilerlemeden önce karanlığa baktı. Karanlık ormanın birkaç adım ötesinde, sağa doğru giden küçük bir patika vardı ve onun ötesinde, ay ışığının su üzerindeki parıltısını görebiliyordu.

Hayvanlar suda iz süremezdi.

O yöne doğru gitti. Eğer suyun geçebilirse, adam onu takip edemezdi.

Gümüş grisi iri kurt ağaçların arasında sinsice ilerliyordu. Acele etmedi, avının tam olarak nereye gittiğini

biliyordu. Ağaçların arasında gölün olduğu yere oturdu ve gölün kenarında atarken onu izledi.

Yüzerek karşıya geçmeye çalışır mıydı? Merak etti. Yoksa yüzerek geçecek kadar sığ olduğunu mu düşünüyordu?

Her iki durumda da küçük kurdu hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Onun mu?

Kızın nefesi düşünce zincirini kırdı ve kız soğuk suya doğru yavaşça ilerlerken ona yeniden odaklandı. Ayağa kalkarak gölün kenarına doğru ilerledi ve kız suya doğru ilerlerken bekledi.

Her an olabilir.

Boğuk bir çığlıkla başı düştü. Kurt bir kahkaha attı. Gölün yaklaşık beş metre derinliğinde, dip alçalarak derinliği iki katına çıkardı. Başı su yüzeyine çıktı, kollarını çılgınca su üstünde kalmaya çalıştı. Hava almak için duyabiliyordu ve sonra tekrar dibe battı. Yüzeye çıkana kadar bir dakika geçti, solukları karanlıkta yüksek sesle duyuluyordu.

Yüzebilir miydi?

Tekrar durgun suların altına battı ve bu sefer yüzeye çıkmadı. Cormac ayağa kalktı ve gölü taradı ama ondan hiçbir iz yoktu. Bir hırıltıyla kendini ileri attı ve suyun yüzeyini yumuşak bir şekilde kırdı, kurttan insana geçişi sıçramanın ortasında gerçekleşti.

Neredeydi o?

Güçlü kulaçlarla suyu yararak onu aradı. Sağ tarafından hafif bir sesi duyuldu ve gözleri onu ararken suyun içinde büküm oldu.

İşte!

Güçlü kulaçlarla yüzdü, bir kolunu kızın beline doladı ve kıyıya doğru yöneldi. Ayakları gölün dibine değer ayağa , kızın gevşek bedenini kollarının arasına aldı ve sudan çıktı.

"Aptal kız," diye homurdandı, kızın kollarında kıpırdadığını hissederek.

Zayıfça öksürdü, başını içeri doğru çevirdi ve yüzünü onun göğsüne bastırdı. Dudaklarının hareket ettiğini, tenine süründüğünü ve yavaşlayarak durduğunu hissetti. Bir öksürük daha.

"Seni ne-" Bir hırıltıyla durdu ve sıkıca sıkılmış bir yumruk geriye doğru savrulup doğrudan testislerine isabet ettiğinde yere düşürdü. İki büküm oldu, ellerini bacaklarının arasına sıkıştırdı ve kadının ayağa kalkıp ağaçların arasından tökezleyerek uçmasını çaresizce izledi.

"Seni sinsi küçük ..." Cormac nihayet yeniden nefes alabildiğinde tısladı.

Onu hazırlıksız yakalamayı başardığı için ve hayranlık arasında kalarak doğruldu.

Başını kaldırarak havayı kokladı, onun izini buldu ve avın geri kalanında insan formunda kalmayı tercih ederek ilerledi. Yürürken duyularını açtı, sürüsünün her bir üyesini bağ aracılığıyla aradı ve attı, zayıf bağlantıyı bulana kadar onları sıraladı. Cevabı bilmek isteyip istemediğinden emin olamayarak tereddüt etti ve kurdunun onu dürttüğünü hissetti.

Test et.

Dudakları sıkı bir mizahsız gülümsemeye dönüştü. Başka bir sorunun cevabını alma zamanı. Her şeyi değiştirebilecek bir sorun.

~Bu hiç de medeni değildi, küçük kurt,~. ~Bunun bedelini ödeyeceksin.~

Onun tepkisini hissetti ve her zaman onunla olan o zayıf bağ keskinleşti. Başını sola doğru çevirdi. Gülümsemesi kayboldu ve gözleri daha da parladı.

~Zekiydin küçük kurt, gardımı düşürdün. Gölde gerçekten debelendin mi yoksa boğuluyormuş gibi mi yaptın? Ama zekânın sana bir faydası olmayacak. Artık hiçbir şey sana yardım edemez.~

Ava usulca fısıldayan o zengin, alaycı sesi ilk duyduğunda, adamın çoktan saldırıdan kurtulduğunu ve onu

bulduğunu düşündü. Sesin neredeyse bir okşayış gibi kafasının fısıldadığını fark etmesi sadece bir anını aldı.

~Benden kaçabileceğinden emin olmalısın küçük kurt,~ diye devam etti kız çalılıkların arasından sürünürken. *~Bana fiziksel olarak saldırdığına göre sözümü tutacağıma emin misin?~*

Bunu nasıl yapıyordu? O yüksek sesle konuşmadan onu nasıl duyabiliyordu?

Sağ tarafında bir hareket gördü ve Gece Yarısı Alfasının uzun boylu, zayıf çıplak hali görüldüğünde kendini ağacın gövdesine yasladı.

"Neredeyse sınıra geldin." Bu kez zihninin içinden değil, yüksek sesle konuşmuştu ve Ava bunun, onun yakınlarda olduğunun farkında olmasından kaynaklandığını biliyordu. "Eğer kaçmaya kalkarsan, ben seni yakalamadan önce oraya ulaşma şansın yüzde elli diyebilirim." Adam ağaçların arasında geziniyordu, kızın gün ortasında gezintiye çıktığını hayal ettiği kadar rahattı. "Kendine sorman gereken soru şu: Sözümü tutacak mıyım, yoksa beni intikam almak isteyecek kadar kızdırdın mı?" Onunla sınır olduğunu tahmin ettiği yer arasında durdu ve ona doğru döndü.

Ava kendisini görmemesini umarak nefesini tuttu. Kendini ötesine bakmaya, ay ışığının vücudunun sert düzlemlerini okşamasını görmezden zorladı ve ağaçların arasından onun ötesindeki bariyeri görmeye çalıştı.

Sıkışarak geçebileceği bir boşluk var mıydı? Bunu yapabilecek kadar hızlı mıydı?

Ona doğru bir adım daha attı ve Ava başını kaldırdı.

Onu görebiliyor muydu? Nerede olduğunu biliyor muydu?

~Beni duyabiliyor musun, küçük kurt? ~ Sesini yüksek sesle duymaktan, zihnini tekrar hissetmeye geçiş, nefesini kesmesine neden oldu. Ağzını kapattı ama çok azdı, çok geçti. Gümüş gözleri ona odaklandı ve gülümsedi.

"İşte . Orada çevirdiğin numara çok iyiydi." Ona doğru sinsice yaklaştı ve Ava'nın gözleri bir o yana bir bu yana kayarak kaçmak için açık bir yol aradı. "*Hâlâ* benden kaçabileceğini mi sanıyorsun?" Bir metreden daha az bir mesafede durdu ve başını yana eğdi. ", küçük kurt. Son bir şans." Bir kolunu uzattı. "*Koş.*" Bu kelimeyle birlikte güç fişkırdı.

Vücudu sanki kendi hareketlerini kontrol edemiyormuş gibi ağaç gövdesinden uzaklaştı ve önünde duran Alfa'nın geçip gitti. Adam durdurmak için hiçbir harekette bulunmadı ve kadın önündeki arazinin sınırını belirleyen çitleri . Yana doğru eğilerek, çit boyunca koştu.

kenarında sıkışabileceği boşluk , arkasındaki erkek onu olduğu yerde donduran şey söyledi.
"Avalina."

CHAPTER 5

CORMAC YARISI HERİN KOŞMAYA DEVAM ETMESİNİ, BİR SAATTEN AZ BİR SÜRE İÇİNDE VERDİĞİ ADI GÖRMEZDEN GELMESİNİ BEKLİYORDU

Fısıltı. Yoksa böyle olacağını mı *ummuştu*? Sanki görünmez bir bariyere çarpmış gibi durduğunda ve başını eğip ellerini kenetleyerek durduğunda, kendi zihni anlığına karardı. Kafasında, gümüş gözleri ve onu bir kez daha bir yabancıya bağlayan bir uyanan o on beş yaşındaki Şekil Değiştiren oldu, tüm kafa karışıklığı ve korku onu neredeyse dizlerinin üzerine bir dalgayla yıkadı.

Derin bir nefes çekerek anıları acımasızca uzaklaştırdı ve şimdiye odaklandı. "Avalina," diye tekrarladı kabaca. "Bu senin , değil mi?" Ona doğru hareket etmedi.

Kurdun içgüdüğü ona, bunu yaparsa kızın son bir hamle yapıp çitlerin arasından fırlayacağını söylüyordu. Onu , endişesi bu değildi ama bu, ondan kaçabilirse özgür kalabileceğine dair verdiği sözden anlamına gelecekti. Ve şimdi, her zamankinden daha fazla, onun kendisine güvenmesine ihtiyacı vardı. Ve içgüdülerine güvenmek zorundaydı, onun gitmeyeceğine dair güvence verdiğinde kurduna güvenmeliydi.

Kendini ona zorladı, onu genç bir kadın yerine tesadüfen rastladığı bir kızıdan başka bir şey görmeye çalıştı... zihni daha oluşmadan bu düşünceden uzaklaştı. *Bu*, açmaya hazır olmadığı ya da hazır olmadığı bir solucan kutusuydu... bir ormanda çırılçıplakken değil.

"Bu ismi nereden duydun?" Sözleri korku dolu bir talepti.

"Avalina mı? Bu ismi uzun biliyorum." Sesini düz tuttu. "Haksız mıyım? Bu senin adın mı?"

"*Nereden* duydun?" Kokusu üzerindeki kontrolü hiç yoktu. Durduğu yerden onun tedirginliğinin kokusunu alabiliyordu.

"Annemi tanıyordum. Babanı da *tanıyorum*."

"Babam Jeremiah Cooper."

"Hayır, senin baban Allesandro Bianchi." Cormac öne doğru bir adım attı ve kız gerildi. Onun kaçma isteğiyle neredeyse titrediğini görebiliyordu.

"Yalan söylüyorsun. Benim babam *Jeremiah Cooper*!"

"Annen Caterina Bianchi. Tam adın Avalina Talia Bianchi." Bir adım daha yaklaştı. "Sürüdeki kız kardeşin Isabella Liana Bianchi."

"Konuşmayı kes." Kulaklarını kapattı ve başını salladı.

"Yirmi bir yıl önce, Mart ayının yirminci günü Los Angeles'taki Geceyarısı Mabedi'nde doğdunuz. İki gün sonra, Sığınağımız Avcılar tarafından saldırıya uğradı. Ailem öldürüldü. Baban beni ve sürü kardeşlerimi bir oyuna götürmüştü. Döndüğümüzde ailemizin cesetlerini bulduk. Caterina ve bebeği gitmişti. Kaçıp saklanmaya çalıştığını ve başka bir yerde öldürüldüğünü düşündük. Ama yanılmışız, değil mi?"

"Dur!"

"Bana söyle." Bir adım daha atsa, kolunu uzatsa ona dokunabilirdi. "Avcılar Caterina'yı ve bebeğini aldılar. Belki de Cooper'lardı, belki de Caterina Cooper'lara satılmıştı. Ama her iki durumda da bir şekilde bebeğin yaşamasına ve onunla kalmasına izin verildi."

"Hayır..."

"Hayır mı? O zaman sana adını söylemedi mi? Ben söylediğimde tanımadın mı?" "Dışınız size adımı söyledi."

"Roxie'ye söyledin mi?" Cormac bunu ileride tartışmak üzere bir kenara koydu. "Roxie'yi seninle bıraktığımdan beri görmedim." Kendisini onun yanına getiren o son adımı attı. "Sınır orada." Çitlerdeki bir boşluğa doğru başıyla işaret etti. "İşte yol . Eğer bana inanmıyorsan, adın Avalina *değilse*, gitmene engel olmayacağım." Risk aldığı için . Ama şimdi onun düşündüğü kişi olduğunu doğruladığına göre, kalmaya istekli olmasına ihtiyacı vardı. Bu onun seçimi, onun kararı olmalıydı.

Kadın yavaşça çitlere doğru yürüdüğünde kendini tuttu ve kurdunu sakın olması için uyardı. Bir elini kaldırdı ve boşluğa doğru ilerlerken yaprakların .

"Bana Ava derdi." Sesi kadar kısıktı ki Cormac duymak için zorlandı. "Bu bizim sırrımızdı.

Kimseyle paylaşmama izin verilmeyen bir şey, aksi takdirde onu benden alırlardı." "Avalina," diye mırıldandı adını usulca. "Ava... benimle Sığınak'a geri dön." "Benim o olduğumu nereden biliyorsun... başka biri olmadığımı?"

Cormac içgüdülerinin onu yönlendirmesine izin verdi ve takip etti, önüne geçti ve yüzünü kendisiyle buluşturmak için uzandı.

"Neden daha önce fark etmediğimi bilmiyorum. Gözlerin annene çekmiş. Saçların Isabella'nınkiyle aynı gece yarısı siyahı." *Parmaklarını içine sokmak, yumruğuna dolamak istediği saçlar.* Kendini bu düşünce zincirini görmezden gelmeye zorladı. "Ama senin kim olduğunu *bilmemin* nedeni çok basit. Boynunun arkasında bir işaret var. Onunla doğmuşsun." Parmakları ıslak saçlarının ağırlığının altından kaydı ve tek parmağıyla şekli takip etti.

Ve seni kafamın içinde hissedebiliyorum, yirmi bir yıldır seni orada . Bunu yüksek sesle söylemedi.

Boynunun arkasındaki hafif okşama Ava'nın omurgasında bir ürperti yarattı, cildindeki ince tüyler diken oldu.

Kendine engel olamayarak dokunuşa doğru eğildi, sonra kendini sertleştirdi. Adamın eli tekrar yanına düştü ve Ava parmaklarını inceledi, boğazının etrafındaki hayali baskıyı hissetti.

"Eğer ben..." diye mırıldandı, boğazını temizlemek için durakladı ve sonra devam etti. "Eğer seninle geri dönersem, bu bir tutsak olarak mı olacak?"

Cevap vermeyince, ona bakmak için başını kaldırdı ve keskin bakışlarının dikkatle kendisine odaklandığını gördü.

"Sığınağı ve arazisini terk etmeyeceksin. Şerifin ziyareti Cooper'ların seni geri istediğini ve aktif olarak seni açıkça ortaya koydu. Bu seni bir tutsak mı yoksa korumak istediğim biri mi yapar?"

"Bilgi ," diye cevap verdi. "Verecek bir şeyim olmadığına inansaydınız beni burada tutmazdınız."

Yüzünden bir ifade geçti, Ava'nın okuyamayacağı kadar hızlıydı. "Sürü koruması karşılığında Tarikatlar ve Cooper' hakkında bildiğin her şeyi paylaşacaksın."

"Onları yenemezsiniz."

"Onları dövmek istemiyorum." Sesini alçaltarak ona doğru eğildi. "*Her şeylerini* ellerinden alacağım - işlerini, evlerini, insanlarını, bu kasabayı. Ve sadece Sam ve Jeremiah Cooper kaldığında ve dizlerinin üzerine çöküp merhamet , canlarını alacağım."

Ava onun sözlerindeki gerçeği duyarak yutkundü. "Peki ya ben? Benden ne alacaksın?" diye fısıldadı.

"Senden ne alacağım?" diye yavaşça tekrarladı. Gözleri parladı ve ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "*Her şeyi*, küçük kurt."

Ava bir adım geri çekildi, sesindeki tehdit korkuyu ön plana çıkarmıştı.

Her şey derken neyi kastetti?

Başını yana doğru salladı ve çitteki boşluğu aradı.

Kaçmak için çok mu geç?

Bir el koluna dolandı ve onu geri, sınırdan uzağa çekti. "Çok geç, küçük kurt.

Zaman doldu."

Panik içinde boğazı düğümlendi ve kolunu kurtararak adamın göğsüne doğru itti. Cormac kaşlarını kaldırmaktan başka bir şey yapmadı.

"Sözünden dönecek misin?" diye sordu. "Her şeye rağmen seni kovalamama gerek var mı?" Adamın eli kadının koluna geri döndü. "Kovalayacağım... eğer istediğin buysa. Kurdum avlanmaktan memnun olur."

Panik atak ortaya çıktı. Ava başını salladı, konuşamadı, biriken korku dalgasını durdurmak için mücadele etti. Serbest kalan eli ağzını kapatmak için kalktı ve nefes almak için mücadele etti. Nefes boğuk bir inilti olarak çıktı ve Alfa'nın gözleri kısıldı.

"Rahatla, Ava." Elleri kollarından yukarı kayarak omuzlarını kavradı. "Kimse sana zarar vermeyecek. Bana bak." Bir şeyin onu , bir enerji duyularını yıkıyor, dediğini yapmasını istiyordu. "Bana , küçük kurt. Sesime odaklan."

Nefes almak için çırpındı, boğazını tuttu ve başını salladı. "Ava...

Ava... Bana *bak*."

"Ben ... Ben ... nefes alamıyorum .."

"Sesimi dinle." Adamın avucunun yanağını kavradığını, sıcaklığının soğuk teninden sızdığını hissetti. "Rahatla, güvendesin." Onu vücudunun sıcaklığına doğru çekti ve kolunu beline doladı. Diğer eli yanağından başının arkasına kaydı ve yüzünü göğsüne bastırdı. "Kalp atışlarımı dinle Ava. Onunla birlikte nefes al."

Ellerini göğsüne dayayıp itmeye çalıştı ama adam bileklerini yakaladı, avuç içleriyle ellerinin arkasını kapattı ve kendine doğru bastırdı. Ava kıpırdamadan durdu, boğuk alıyor, her nefeste onun kokusunu içine çekiyordu. Yanağının altındaki teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu ve yavaşça, kalbinin sabit atışı paniği delip geçti.

"Sese odaklan Ava," diye gürledi sesi göğsünden. "Duyabiliyor musun? Nefes al

... şimdi dışarı.. tekrar içeri..." diye kalbinin atışıyla eş zamanlı olarak talimat verdi, ta ki kadın boğazındaki sıkılığın gevşediğini hissedene kadar.

Nefesleri yavaşladı, derinleşti, kalbinin ritmine uyum sağladı. Onun sesi ve sesinin alçak mırıltısı etrafını sardı, duyularını uyuşturdu. Kolunu sırtına , sıcaklığıyla sarması kendini güvende hissetmesini sağladı ve korkusunun hafiflediğini hissetti.

Orada, zoraki bir sessizlik içinde dururken, Ava gömleğinin ne kadar ıslak olduğunun, havanın ne kadar *soğuk* olduğunun, sırlıslıkla saçlarının ne kadar ağır olduğunun farkına vardı. Bir ürperti onu tepeden tırnağa sarstı ve adamın kolunun sırtında gerildiğini hissetti.

"Hastalıklar listene zatürreyi de eklemek zorunda kalmadan önce geri dönmeliyiz," dedi ona. Kollarındaki kız cevap vermedi. Adam onun elini sıktı. "Ava?"

İç çekerek daha da yaklaştı. "Üşüyorum."

Cormac tutuşunu gevşetti ve bir adım geri çekildi. Kadın dengersiz bir şekilde sallandı ve Cormac kolunu onu sabitlemek için uzandı.

"Soğuk, aç ve susuz diyebilirim." Hareketlerini kurdunun yönlendirmesine izin verdi ve kolunu titreyen omuzlarına dolayarak onu kendi tarafına çekti. "Hadi içeri dönelim ve seni ısıtalım. Bu oyun başka bir güne kalmalıydı."

"Oyun mu?" diye tekrarladı.

Cormac ona sertçe baktı. *Kelimeyi ağzında mı gevelemiştin?*

"Ava?" Cevap vermedi. "Avalina?" Kolunun altında titrediğini hissedebiliyordu. "Hadi seni buradan çıkaralım." Cormac onu kollarının arasına aldı ve başı hiç itiraz etmeden ağır ağır omzuna düştü. *Bir şeylerin yolunda gitmediğine dair kesin bir işaret olduğunu* biliyordu. Başka bir olay olmadan ormanın içinden geçip eve doğru yol aldı.

Shaun ve Cassie ortadan kaybolmuşlardı, büyük olasılıkla odalarına dönmüşlerdi ve kapı kilitli değildi. Sessiz evin içinde hiç durmadan ilerledi ve doğruca yatak odasına çıktı.

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu, kapıyı tekmeleyerek kapatırken. Kızın omzuna salladığını hissetti ve onu dikkatlice ayağa kaldırdı. "Şu gömleği çıkar. Sana giyecek kuru bir şeyler bulacağım."

Dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordu ve aceleyle şifonyerine gitti. Çekmeceyi hızlıca karıştırdığında eski bir sweatshirt ve bir çift egzersiz buldu bunları katlayıp yatağın üzerine koydu. Cormac tam gömlek omuzlarından düşerken geri döndü. Öne doğru eğildi ve toplayarak suyunu sıktı. Gözleri sırtındaki yara izlerinin üzerinde , artık yıkanmıştı. Gerçi gölde yüzdükten ve ormanda koştuktan sonra muhtemelen bir duş daha ihtiyacı vardı. Uzanıp şifonyerin üstünden bir havlu aldı ve odanın ucuna, kollarını gövdesine dolamış olan kadının durduğu yere doğru ilerledi.

"Git ve bir duş al." Ellerini vücudundan çekti ve havluyu etrafına sararak ön tarafına sıkıştırdı. "Şuraya temiz kıyafetler bıraktım." Yatağa doğru başıyla işaret etti. "O zaman gel ve benimle mutfakta buluş." Kızın çenesini yukarı kaldırdı. "Beni dinliyor musun?"

Kirpikleri kalktı. "Duş... mutfak," diye tekrarladı yorgunca.

"Aferin kızıma." Yeni bir pantolon ve temiz bir gömlek giymeden önce kız yatak odasından çıkana kadar bekledi ve sonra adımlarını mutfaka doğru geri çekti.

Buzdolabını açtı ve Gemma'nın o hafta başında yapıp dondurduğu çorbayı buldu. Cormac'ın dudakları hızlı bir gülümsemeyle kıpırdadı ve Deacon'ın eşinin, sürünün geri kalanının takdirini kazanacak şekilde, buraya taşındıktan sadece birkaç gün sonra yemek hazırlıklarını nasıl devraldığını düşündü. Bu, saat kaç olursa olsun her zaman yeniden ısıtılabilir bir şeyler olduğu anlamına geliyordu. İki porsiyon çıkarıp mikrodalgaya attı ve ısıttı. O ısınırken, bir fincan kakao hazırladı ve masanın üzerine koydu.

Çorbayı kaselere dolduruyordu ki bir ayak sesi duydu ve başını kaldırıp baktığında Ava'nın kapının eşiğinde durduğunu gördü.

"Gel. Otur." Giysilerinin onu nasıl boğduğuna dair bir gülümsemeyi sakladı. kollarını ve pantolonun paçalarını defalarca kıvrırmak zorunda kaldı. Kurdu ofladı, kokusunun her yerinde olmasından, onun kıyafetlerinin içinde , onu zaten ona aitmiş gibi işaretlemesinden hoşlanıyordu. Cormac bu duyguyu bir kenara itti. O noktaya yakın bile değillerdi.

bir kenarına tünemesini bekledi, kaseyi ve kaşığı önüne koymadan önce gergin bir şekilde üstünün oynadı.

"Ye." Masanın karşı tarafına yerleşti ve kendi kâsesini kendisine doğru çekti.

Aç değildi ama bu onu daha rahat ettirecekse her lokmayı zorla yutacaktı. Hem hem de kendisini sabırlı olmaları, Alfa doğasının daha güçlü yönlerini kontrol altında tutmaya çalışmaları konusunda uyardı.

adı, boynundaki işaret, on beş yaşından beri zihninde olan bağlantı, inkâr edemeyeceği bir gerçeğe dönüşmüştü. *Her şeyi değiştirmişlerdi.* Eğer şimdi onu korkutup kaçmasına neden olursa... bunun olmamasını sağlamak zorundaydı ve eğer bu doğal Alfa baskınlığını azaltması gerektiği anlamına geliyorsa, zaman şimdilik bunu yapacaktı.

Ava kendi kaşığını çorbadan temkinli bir yudum almadan önce onun yemeye başlamasını bekledi. Tatlar dilinde patladı ve adamın gözlerini üzerinde yakalayana kadar yüksek sesle inlediğini fark etmedi. Garip gümüş rengi yoğunlaşmış, uzamış ve bir kedininki gibi yarılmış gözbebeklerinin etrafında neredeyse ayna gibi parlıyordu.

Bunu daha önce Şekil Değiştirenlerde de fark etmişti; neye dönüşürlerse dönüşsünler, gözleri diğer hayvanlardan çok daha fazla kediye benziyordu. Kaşığın kaseye geri düşmesine izin verdi ve göz temasını keserek başını eğdi. mutfak zemininin fayanslarına ve sonra onun yanındaydı, seviyesine kadar çömeldi ve başını ona doğru çevirmek için uzandı.

"Bir şey deneyebilir miyiz?" diye sordu. "Benim adım Cormac Jacobs. Geceyarısı Sürüsü'nün Alfa'sıyım." Ayağa kalktı ve elini uzattı.

Ava avucuna baktı, sonra yavaşça kendi avucunu onunkinin içine yerleştirdi. Adamın parmaklarının onunkilerin etrafında kıvrılıp kavradığını hissetti. El sıkışmak yerine parmaklarını dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerinin arkasına bir öpücük kondurdu.

"Sürüme kimi kabul edebilirim?" diye sordu.

O ne yapıyordu?

"Ava," diye cevap verdi. "Ava Coo-" Yüz ifadesi değişmedi ama bir şekilde memnuniyetsizliğini hissetti ve sözünü . "Avalina B-Bianchi," diye düzeltti usulca.

Yanındaki sandalyeyi çekip oturdu, hâlâ elini tutuyordu, başparmağı bileğinin derisini boş boş okşuyordu. "Sürüdeki kız kardeşin bizimle kalıyor. Yarın onunla tanışmanı ayarlayacağım."

"Benim-" diye tekrar durdu.

Eğer iddia ettiği kişiye, o zaman bir ailesi var mıydı? Cooper Tarikatı dışında ona ne olduğunu biraz olsun umursayabilecek birileri var mıydı?

"Sanırım..." diye tereddütle başladı. "Sanırım bu hoşuma giderdi."

Başını salladı ve elini bıraktı. "Kakaonu iç," dedi ona.

CHAPTER 6

"MEŞGUL MÜSÜN?"

Cormac, Shaun'un sesiyle başını kaldırdı ve kardeşine çalışma odasına girmesi için el salladı.

"Tutmayacak şey yapmıyorum," diye cevap verdi. Shaun'un odaya kapıyı arkasından kapatmasını izledi.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır." Shaun ağır bir şekilde karşısındaki sandalyeye çöktü.

Kapı tekrar açıldı ve Deacon boşluktan süzüldü. Shaun ayağa fırladı ve odanın ortasında ikiziyle . Deacon

onu ayı gibi kucakladı ve açık avucuyla sırtına .

"Umarım seni süründürmüştür," diye mırıldandığını duydu Cormac, ayrılmadan önce Shaun'a. Shaun kıkırdadı. "Cassie öyle biri değildir."

"olmalı."

İkizler Cormac'ın oturduğu yere doğru ilerlediler ve aynı şekilde koltuklara çöktüler.

Cormac kaşlarını çatı. "Bir buluşma ayarladık mı?"

"Sizinle konuşmak için randevu almamız gerekiyor mu?" Shaun sordu.

"Bugünlerde bizimle vakit geçiremeyecek kadar önemli biri misin?" Deacon ekledi.

Cormac kaşlarını kaldırdı. "Bunu yeni bir kural olarak uygulamak isteyebileceğimi düşünmeye başlıyorum."

Deacon kıs kıs güldü. "Buradayım çünkü Shaun'un içeri girdiğini gördüm ve ona payını vermek istedim.

Yine de neden şimdi burada olduğunu merak ediyorum."

Cormac bir ikizden diğerine baktı. "Pekâlâ, çıkar ağızındaki baklayı," dedi Shaun'a. Shaun da ona yavaşça

gülümseyerek karşılık verdi.

"Dün gece ne yapıyordun?" Shaun göz ucuyla Deacon'a baktı. "Cassie ve ben içeriye doğru gidiyorduk ki

Cooper Tarikatından küçük esirimiz kapıdan fırladı."

"Bu doğru mu?" Deacon öne doğru eğildi ve başını Cormac'a doğru çevirdi.

"Evet, hepsi *bu kadar* da değil. En fazla beş dakika sonra, şuradaki çılgın, kötü Alfa'mız onun peşinden

çıplak ve hazır bir şekilde dışarı çıktı."

"Gerçekten mi?" Deacon'ın yüzüne yayılan sırıtış Cormac'ın iç çekmesine neden oldu. "Isabella küçük kaçamağınızı biliyor mu?"

"Bu bir kaçamak değildi." Koltuğunda arkasına yaslandı ve ikizlerin sırttan yüzlerine baktı. "İkinizle de daha sonra konuşacaktım ama sanırım bunu şimdi de yapabiliriz," dedi sonunda. "Ama önce, bu konudan arkadaşlarınıza bahsetmeyeceğinize dair söz vermenizi istiyorum. Henüz değil. Bunu benden başka birinden duymak Isabella için adil olmaz."

Deacon, "Kızlar paylaşamayacağımız şeyler olduğunu anlıyorlar," dedi. "Buna saygı duyacaklar... çoğunlukla."

Shaun homurdandı. "Cassie'nin buna saygı duyacağını söylüyorsun. Gemma ondan bir şey sakladığınızı öğrendiği anda sizi rahatsız edecektir."

Deacon'ın dudakları kıpırdadı. "Ve çok eğlenceli olacak!"

Cormac başını salladı. "Anne babamız ölmeden önceki günlerin ne kadarını hatırlıyorsun?" Onun sorusu üzerine Shaun ve Deacon'ın sırıtışları . İlk konuşan Shaun oldu.

"Çok değil. Isabella'nın ailesi bizimle kalıyordu, değil mi? Bir heyecan hatırlıyorum. Doğum günü, yıldönümü ya da başka bir şey miydi?"

Cormac yumuşak bir sesle, "Hayır," diye cevap verdi. "Bu bir doğumdu."

"Oh, doğru ya!" Deacon dedi ki. "Olan onca şeyden sonra bunu tamamen unutmuşum." Bir an sustu, düşündü, sonra devam etti. "Bebek Caterina'yla birlikte kayboldu."

"O gece aynı zamanda gözlerinin değiştiği geceydi. *Bunu* hatırlıyorum," diye ekledi Shaun.

"Evet ve evet." Cormac söyledi. "Anne babamızın öldürüldüğü gece Allesandro ile dışarıdaydık. Bunu hatırlıyor musun?"

"Biliyorum," diye yanıtladı Shaun. "İlk hokey maçımızdı. DJ o kadar çok yedi ki eve dönerken hasta oldu. ..."

"... Ve Allesandro kenara çekmek zorunda kaldı," diye ekledi Deacon. "Muhtemelen hayatımızı kurtaran da bu oldu."

cümlelerini tamamlama alışkanlıklarına geri döndüklerinde Cormac dudaklarında bir gülümseme hissetti. Yetişkinliğe ulaştıklarından beri daha az sıklıkta olan bir şeydi bu.

"Bu doğru. Geri döndüğümüzde tam bir kaos vardı. Allesandro göz kulak olması için birini buldu ve beni de ailemizin cesetlerini teşhis etmem için yanına aldı. İşte o zaman Caterina ve bebeğin kayıp olduğunu fark ettik."

"Allesandro karısının burada olabileceğini düşündüğünüzü biliyor mu?" Deacon aniden sordu.

"Isabella ona ne bulduğunu göstermeye çalıştı ama inanmak istemedi."

"Bunun için onu gerçekten suçlayamam. Uzun eşinin yasını tutuyor," dedi Shaun.

"Ve kızı," diye ekledi Cormac. Masanın üzerinden uzandı ve bir şişe burbonu kendisine doğru çekti.

"Biraz erken, değil mi?" Diyakoz şöyle dedi.

Cormac bardağa sağlıklı bir miktar doldurdu ve derin bir yudum aldı. "Sana söylemek üzere olduğum için değil, hayır."

Shaun ve Deacon'ın kendisine bakıp devam etmesini beklediklerini biliyordu ama Cormac hayatında ilk kez ne söyleyeceğinden, nasıl açıklayacağından emin değildi. Bardağından bir yudum daha aldı ve önüne koydu.

"Allesandro ve Caterina ziyaret ettiğinde ve anne babamız öldüğünde çok küçük olduğun için, farkında olmadığın şeyler oluyordu," diye başladı. "Allesandro'nun kızının doğumu, Isabella'nın sürü kardeşi... Shaun'un dediği gibi, gözlerimin değiştiği geceydi. O gece beni bulmaya geldiğini hatırlıyor musun?"

Shaun ve Deacon bakiştılar, sonra hep birlikte cevap verdiler. "Biliyoruz."

"Bebek doğduğunda onda bir iz olduğu fark edildi. Allesandro'yu bunun iki ailenin birleşeceğine dair bir işaret olduğuna ikna eden bir işaret. Bu yüzden Isabella ve benim bir eş bağı kurmamıza bu kadar kararlı." İçkisinden bir yudum daha almak için durakladı. "Beni bebeği görmeye ve o reşit olduğunda çiftleşeceğimizi ve ailelerimizin arkadaşlıktan öte bir bağla birbirine bağlanacağını söylediler. Plan tek bir sürü olmamızdı."

"Ayarlanmış bir çiftleşme mi? Bunları kaldırmamış mıydık?" Deacon sordu. "Ve *sen* de bunu kabul ettin?"

"On beş yaşındaydım Deacon," diye hatırlattı Cormac ona. "Alfa'mın emirlerini yerine getirmek üzere yetiştirildim. Ve işaretleri inkâr etmek zordu."

"Neydi o? Bebeğin doğuştan sahip olduğu işaret mi?" Shaun tekrar konuşmaya katıldı.

Ve işte kaçınmaya çalıştığı soru oradaydı. Shaun'a güvenerek bunu dile getirdi.

Kaçınılmaz olanı erteleyerek burbonu bardağın içinde döndürdü.

"Mac?" Shaun ısrar etti. "İşaret neydi?"

Cormac gözlerini kardeşlerinin gözleriyle buluşturmak için kaldırdığında düşünceli bir iç çekiş . "Kurdumun işareti." Shaun kaşlarını çatı. "Bu hiç mantıklı değil. Sadece bir doğum lekesi olmadığına emin misin? Bebekler çok küçüktür,

bir şekli yanlış değerlendirmek kolay olurdu." "Eminim."

"Şekil değiştirenler işaretlenmiş olarak doğmazlar. İlk vardiyamıza kadar onları almayız," diye karşı Deacon. Cormac sessizce, "Şekil değiştirenler çiftleşmiş olarak da doğmazlar," diye cevap verdi. Deacon'ın yanıtı "Tabii ki!" oldu.

"Gözlerime ne olduğunu hiç sorgulamadın mı?" kalan burbonu boşalttı ve tekrar önüne koydu. "O gece, bebek doğduğunda, bana bir şey oldu. Sonrasında yaşananlar yüzünden konuda kimseyle konuşma şansım olmadı. Sadece gözümdeki değişimin vardiyamla bağlantılı olduğu varsayıldı. Babam bunun kurdumun gücüyle ilgili bir şey olduğuna inanıyordu, ama daha fazlası vardı. Onunla paylaşmadığım daha fazlası.

"Siz ikiniz o gece kütüphaneye önce, bir şey -ne olduğunu bilmiyorum- beni bayılttı. Vücuduma elektrik yüklenmiş gibi hissettim. Kendime geldiğimde, siz gelmeden birkaç dakika önce, gözlerim değişmişti ve kafamın içinde... yeni bir varlık vardı."

"Bir varlık mı? Yeni bir sürü üyesi gibi mi?"

Cormac başını salladı. "Evet, öyle ama Sürü'ye bağlı değil. Aile bağımız daha çok böyle işliyor, ayrı bir bağ. Bu yeni varlığın Sürü bağıyla bağlantısı yoktu. İletişim ya da etkileşim yoktu. Orada olduğunu hissetmek dışında onunla bağlantı bile kuramadım."

"Bunca zamandır başka bir Şekil Değiştirenle bağlantın vardı ve *bundan bahsetmeyi hiç düşünmedin mi?*" Shaun talep etti.

"Ne söylemem gerekiyordu? Ebeveynlerimiz öldü, başka bir Alfa'nın eşi kayıptı, öldüğü tahmin ediliyordu, yeni doğan bebekleri de öyle. *On beş* yaşındaydım, kendi kurdumu zar zor kontrol ediyordum ama Sürü şimdiden Alfa pozisyonunu benim bahsediyordu. Eğer rolü ben almasaydım, içinizden birinin çıkması gerekecekti. İlk önce bile herkes üçümüzün Sürünün en güçlüsü olacağımızı biliyordu. Buna seyirci kalamazdım ve içinizden birinin bunu izin veremezdim. Çok gençtiniz."

"Bekle..." Deacon kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. "Bebek doğduğunda onunla hemen çiftleştiğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Ve çiftleşme bağlantısıyla birlikte gözlerin de değişti." "Bu doğru."

Deacon çenesindeki kirli sakalı kaşdı. "O zaman bebek öldürüldüğünde neden gözlerin geri dönmedi ve bağlantı kopmadı?"

Cormac'ın kahkahası mizahtan yoksundu. "Bu çok açık değil mi?" Shaun yumuşak bir sesle, "O ölmedi," dedi.

"Doğru," diye onayladı Cormac.

"Ama nasıl çalışıyor? Çiftleşme ritüelini bir bebekle gerçekleştirmediğini biliyorum Mac. Bu mümkün bile değil," dedi Deacon.

"Tabii ki . Bebek doğduğunda odada bile değildim. Ama daha önce de oldu. Bu sabahı geçmişlerimize bakarak geçirdim. Kulağa ne kadar saçma gelse de, ikinci bebeğin doğumuyla birlikte çiftleşme bağlarının hemen devreye , bir talepte bulunmaya gerek iki Şekil Değiştiren'i, tamamlanması ne kadar sürerse sürsün, ilk bağın ne solduğu ne de koptuğu bir şekilde birbirine bağlayan, kadersel eşleşmelerle ilgili raporlar var."

"Şimdiye kadar bunun ne olduğunu bilmiyor muydun?"

"Hayır, birine bağlı olduğumu biliyordum... ama bunun Sürü bağının bir parçası olduğunu, aile bağımıza benzer bir şeye dönüştüğünü varsaydım, ama kim olduğunu takip edemiyor ya da bu yolla diğer kişiyle iletişim kuramıyordum. Zamanla güçlü duygular hissedebildim, ancak ne zaman ulaşmaya çalışsam karşılığında hiçbir şey alamadım."

"Ne değişti? Şimdi ne olduğunu bildiğinizden neden bu kadar eminsiniz?" Deacon sordu. "Ve gözlerin neden değişti?" Shaun ekledi.

"*Sanırım* gözlerim değişti çünkü kurdum... eşime yönelik tehdidi hissedebiliyordu," diye bitirdi cümlesini hafifçe kaşlarını çatarak. "Ama gençtim ve hala kurt yarımı öğreniyordum. Zamanla gözlerimin bu şekilde olmasına ve sürekli hissettiğim-"

"Öfke mi? Ajitasyon? Sinirlilik?" Deacon yardımcı oldu.

"Evet, hepsine." Cormac'ın dişleri hızlı bir gülümsemeyle parladı. "Ve şimdi ne olduğunu biliyorum çünkü -" Kapı açılınca sözünü yarıda kesti.

"Cormac? ... Oh!" Isabella onun yalnız olmadığını görünce kapı aralığında durdu. "Shaun, eve gelmişsin."

Shaun ayağa kalktı ve minyon Şekil Değiştiren'i kucakladı. "Öyleyim. Sen nasılsın?" Onu odanın diğer ucuna, kendi oturduğu koltuğa yönlendirdi.

"Burada olduğunu bilseydim beklerdim," diye cevap verdi. Cormac,

"İnsanlar bu yüzden kapıyı çalar," diye belirtti.

"Beni görmek istediğinizi bildirmişsiniz," dedi yumuşak bir sesle.

Kadının koltuğa yerleşmesini izledi, sonra gözlerini kaldırıp kardeşlerine . "Bunun için kalabilirsin. Zaten konuştuğumuz şeyle de ilgili. Ve kendimi tekrar etmemeyi tercih ederim."

Shaun başka bir koltuğu sürükleyerek getirdi ve yerine . Cormac ayağa kalktı ve masanın etrafında döndü. Isabella'nın önünde durdu.

"Haberlerim var," diye söze başladı ve Isabella koltukta doğruldu.

"Annem mi?"

"Hayır, o değil. Bunu yumuşatmanın ya da şaşkınlığı azaltmanın bir yolu yok. Isabella... geri getirdiğimiz kız mı? Adı Avalina."

Isabella kaşlarını çattı. "Ne?"

"Nasıl ya da neden bilmiyorum ama bu o. Annenin burada olduğunu sanıyorduk. Hâlâ burada olup emin değilim ama bir noktada buradaydı. Ama kardeşin burada ve elimizde."

"*Siktir!*" Cormac, Deacon'ın sessizce küfrettiğini duydu ama dikkatini önündeki kadından ayırmadı. "Nasıl emin ? Öyle biri olduğunu mu iddia etti?"

"Biliyorsun... şimdi açıkça ortaya çıktı. Benzerlikler çok açık," diye mırıldandı Shaun

Deacon'a.

Cormac ona baktı, sonra dikkatini Isabella'ya verdi. "Boynunun arkasında bir iz var. Onu gördüm."

"İşaretler kopyalanabilir."

Başını eğerek onu . "Yapabilirler. Ama dahası da var. Onun Avalina olduğunu *biliyorum*."

"Nasıl?" diye sordu.

Cormac hemen cevap vermedi. Isabella'nın söyleyeceklerinden hoşlanmayacağını biliyordu ama başlamıştı ve şimdi bitirmek zorundaydı. "O benim eşim."

"Ne?" diye bağırarak ayağa fırladı. "*Eşin* mi? Bu nasıl mümkün olabilir? Bizim yapmamız gereken-"

"Isabella!" Cormac onun adını söyleyerek sözünü kesti. "Sana en başından söylemiştim.

asla çiftleştirilmeyecek. Bunu kabul ettiniz."

"Evet, ama-"

"Hayır. Allesandro bana ilk geldiğinde ve Sürülerimizi seninle benim aramda bir bağla birleştirmeyi düşünmemi istediğinde... anneni bulmak için elimdeki kaynakları kullanacağıma söz verdiğim sürece devam etmek istediğini söylediğinde... *ikinize* de asla bir eş bağı olmayacağını söyledim."

Kadının yanağına çarpan avucunun çıkardığı ses odanın içinde yankılandı. Kadın topuğunun üzerinde dönüp hışımla dışarı çıkarken hiçbir erkek kıpırdamadı.

Deacon sessizliğin içinde, "İyi gitti," dedi.

Cormac içini çekti ve masanın arkasındaki koltuğuna çekildi. "Beklediğim kadar iyi. Asla bir çift olamayacağımızın doğrulanmasına pek de üzülmedi."

"Bana oldukça üzgün göründü."

Burnunun kenarını baş ve işaret parmakları arasında sıkıştıran Cormac başını koltuğa yasladı. "Oh, o üzgün. Sadece bu konuda değil."

"Yani... Avalina?" Shaun yumuşak bir sesle söyledi. "Aldığımız kız Isabella'nın kız kardeşi ve sahip olduğunu fark etmediğin arkadaşın. Bunu biraz tuhaf bulan bir tek ben miyim?"

"Bu evin ve arazinin kasıtlı olarak dikkatime sunulduğunu zaten biliyoruz. Buraya geldiğimizden beri ikiniz de eşlerinizi buldunuz. Yok olduğunu düşündüğümüz bir Sürünün kalıntılarını ve onlara ne olduğunu keşfettik, yani hayır... Bunu hiç de garip bulmuyorum. Buraya gelmemiz tesadüf mü yoksa bu kasabada hepimizi çeken bir şey mi var bilmiyorum."

CHAPTER 7

ALFA-KORMA C-KENDİSİNİ BESLEDİKTEN SONRA YATAK ODASINA GÖNDERDİĞİNDE, Ava yarı yarıya onunla birlikte odaya girmesini bekliyordu. Bunun yerine kapıda durmuş, ona sert bir şekilde yer yerine yatağı kullanmasını söylemiş ve onu nazikçe içeri itip kapıyı arkasından kapatarak onu içeri hapsetmişti.

Beş dakika boyunca orada durup beklemiş, adamın onun rahatlamasını bekleyip beklemediğini merak etmişti ama adam bir daha geri dönmedi ve sonunda ona verdiği pantolonu ve üstünü çıkarıp çıplak bir şekilde yatağa girdi. Neredeyse başı yastığa değer uykuya .

Ertesi gün güneş yükseliyordu ve Roxie yatağın ucunda oturuyordu. Ava ona sırttan kıza gözlerini kırıştırarak baktı.

"Seni uyandırdım mı?"

Ava yavaşça, "Emin değilim," diye cevap verdi. Kendini iterek oturur pozisyona geçti.

"Cormac kahvaltıya gelmediğin için seni kontrol etmemi istedi. Yemek yediğinden emin olmamı ve sana kıyafet getirmemi söyledi. Dün sana getirdiklerimi banyoda unutmuşsun, ben de onları oraya koydum." Roxie elini şifonyere doğru salladı ve Ava şifonyerin üstündeki düzgün yığını görebildi. "istersen seni aşağı indirip etrafı göstereyim."

Dişi Şekil Değiştiren zıplayarak ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Sen giyinirken ben burada bekleyeceğim," dedi Ava'ya ve koridora .

Ava daha yavaş hareket etti, geriye katladı ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. Ayağa kalktığında vücudu protesto edercesine ağrıyordu. Dikkatle şifonyere doğru ilerleyerek Roxie'nin kendisi için bıraktığı atleti aldı ve yukarı kaldırdı. Teni bu kadar açıkta bırakan bir şey giyme düşüncesi midelerini bulandırdı ve onu yere bıraktı. Avcı Tarikatında ona sunulan kıyafetler her zaman açık saçık olmuştu, erkek Avcılar dişilerinin kolayca erişilebilir olmasını tercih ediyordu, bu yüzden Alfa'nın daha uzun gömlekleriyle örtünebilmek ona küçük bir güvenlik hissi vermişti. Şekil Değiştiren'in evinde dişilerin giydiğini gördüğü kıyafetler Avcı Tarikatı'nda çok fazla dikkat çekmelerine neden olurdu ve o hâlâ erkeklere yeterince güvenmiyordu.

Aynı şekilde giyin.

Pantolon o kadar da kötü değildi, ikinci bir deri gibi oturan ama her şeyi örten yumuşak, yapışkan bir malzemeydi. Pantolonu giydi ve şifonyerin çekmecelerinden birini açarak siyah düğmeli bir gömlek çıkardı. Gömleği kollarının üzerinden geçirdi, kollarını geriye katladı, önünü ilikledi ve pencerenin yanındaki boy aynasına baktı.

Parmaklarıyla saçlarını çözmek için birkaç dakika daha uğraştıktan sonra kapıya doğru ilerledi kapıyı açtı. Roxie ayağa fırladı.

"Vay canına, saçların!" genç kız uzanıp uzun, kalın arasından bir parmağını geçirdi. "Banyoya ihtiyacın var mı? Orada senin için yeni bir diş fırçası ve banyo malzemeleri var."

"Evet, lütfen. Yani.. olur mu?"

Roxie kaşlarını çattı. "Elbette sorun yok Ava."

Banyonun önünde durakladılar ve Ava içeri girdi. Hâlâ selofana sarılı diş fırçasını buldu, dişlerini , yüzüne su çarptı, sonra aynadaki yansımasına baktı. Etrafına bakınırken tezgahın üzerinde elastik bir bant gördü, saçlarını ustalıkla uzun, kalın bir örgü haline getirdi ve bantla bağladı. Beş dakikadan kısa bir süre içinde koridora geri dönmüştü. Roxie ayağa fırladı.

"Çok hızlıydı."

Ava diğer kıza hızlı bir gülümseme verdi. "Tarikatta hiç vakit kaybetmemeyi öğreniyorsun."

"Burası öyle değil. Göreceksin." Bir kolunu Ava'ninkine doladı ve onu merdivenlerden aşağı sürükledi.

Kız ona "Burası televizyon odası," dedi ve kapıyı açarak bir duvarında büyük bir televizyon ekranı olan, gösterişli bir şekilde dekore edilmiş bir odayı ortaya çıkardı. Roxie kapıyı kapattı ve bir sonraki odaya geçti. "Burası oyun odası. Erkeklerin çoğu burada ya da başka bir binada bulunan spor salonunda takılır." Kapıyı açtığına dolu olduğunu gördü.

Sarışın bir kız ve siyah saçlı bir erkekten oluşan bir çift bilardo masasındaydı. Kız masanın üzerine oturmuş, bacaklarını adamın beline dolamış, adam ise kızın üzerine eğilmiş, yüzü boğazına gömülmüştü.

"Aman Tanrım! Deacon, bir oda bul!" Roxie gözlerini kapatarak ağladı.

Erkek başını kaldırdı ve şaşkınlıkla odaya bakıyormuş gibi yaptı. "Zaten bir odadayım." "İçeri girdikten sonra göz ağartıcıya ihtiyaç bir oda bul o zaman. Ne yapıyorsun?" Deacon sırtıttı. "Gemma'ya bilardo oynamayı öğretiyorum."

Roxie parmağını ona doğru kaldırdı. "*Bu* bilardo oynamak değil, Deacon Jacobs!"

"*Gerçekten* mi?" Yüzündeki ustaca kurgulanmış şaşkınlık ifadesi kollarındaki kadını güldürdü. "Ben de batırmak üzere olduğumu düşünüyordum... ta ki siz gelene kadar."

"Çok iğrençsin!" Roxie kapıyı çarptı ama Ava göz kırptığını ve başını kendisine sarılmış kadına doğru eğdiğini görmeden önce değil.

Roxie onu koridor boyunca sürüklerken Ava sessizlik içinde, "Beni bulduklarında Cormac'la birlikteydi," dedi.

"Deacon Cormac'ın kardeşi," dedi Roxie ona. "Shaun da Deacon'ın ikizi, ama tek yumurta ikizi değiller. İkisi de yakın zamanda eşlerini buldular." Üçüncü kapının önünde durdu. "*Bu* Cormac'ın çalışma odası. Muhtemelen oradadır ama seni onu görmeye götürmeden önce yemek yemen gerektiğini söyledi."

Ava kapalı kapıya baktı. "Ben sadece..."

Roxie kararlı bir şekilde, "Hayır," diye cevap verdi. "Eğer oraya gidersen ve sana yemek yiyip yemediğini sorarsa. Ona yalan söylemem. Sonra da bizi mutfağa geri . Cormac'ın istediklerini onun istediği sırayla yapmanın daha kolay olduğunu öğreneceksin."

"Yoksa seni cezalandırır mı?" Ava, uzun boylu, düşünceli Alfa'nın kendisini cezalandıranları cezalandırdığını kolayca hayal edebiliyordu.

ona meydan okudu.

Bu haksızlık, diye iç sesi azarladı. *Sana karşı sert ama cömert davrandı.*

"Hayır!" Roxie reddetti. "Bizim sürümüzde işler böyle yürümez Ava. En kötüsünü düşünmeyi bırakmalısın." Roxie'nin açtığı bir sonraki kapı mutfaktı. Ava'yı boş odaya çekti.

"Burada genellikle birkaç kişi olur. Mutfak, herhangi bir Sürünün Mabedindeki en yoğun odadır," dedi Ava'ya, buzdolabına doğru ilerleyip içine bakmak için açarken. "Vites değiştirmek çok fazla enerji yakar ve bu enerjiyi yerine koymamız gerekir, bu yüzden yiyecek bizim için çok önemlidir."

Dilimlenmiş et ve peynir tabaklarını çıkardı, kalçasıyla kapıyı kapattı ve tezgahdan önceden dilimlenmiş bir somun aldı. "Atıştırmak için her zaman soğuk etler ve peynirler olduğunu keşfedeceksiniz. Gemma taşındığından beri, dondurucuda herkesin alıp çözmesi için hazırlanmış dondurulmuş yemek stoğu var."

"Gemma?"

Roxie gözlerini devirerek, "Deacon'ın *bilardo* masasında sözüm ona *bilardo* oynamayı öğrendiği sahne," dedi. "Olanların hiç de öyle *olmadığı* hiç girmeyelim bile."

"Bu çok sık oluyor mu?"

Roxie sandviç hazırlarken başını kaldırdı. "*Bu* çok sık oluyor mu?" "Erkekler bunu dişilere mi yapıyor?"

"İşte yine varsayımlarda bulunuyorsun," dedi Roxie nazikçe. "Gemma Deacon'ın eşi." Ava'nın önüne sandviç dolu bir tabak koydu. "Otur ve ye. Ne içmek istersin?"

"Su?" Ava bir sandalye çekip oturdu.

Cormac çalışmakta olduğu tekvando formunu bitirdi ve kollarını indirdi. Dönmedi, bunun yerine kardeşinin ona ulaşmasını beklerken göle baktı.

Shaun onun yanında durduğunda, "Beni mi takip ediyorsun?" diye sordu.

"Nerede tahmin etmek zor değildi. Antrenman yapabileceğin bir dojang olmadığı için seçeceğin yer her zaman burası olacaktı. Sessiz, evin görüş alanının dışında ve yaklaşan birini görmek ya da duymak kolay."

"Bu kulağa tahmin edilebilir oluyormuşum gibi geliyor." Belindeki siyah kemeri çözdü ve dobokun beyaz gömleğini başının üzerine çekti.

Shaun usulca kıkırdadı. "Seni herkesten daha iyi tanıyorum." Eğilip bir taş aldı, elinde evirip çevirdi ve sonra suyun üzerinde kaydırıldı. "O gerçekten senin eşin mi?"

"Evet."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Sen-"

"Onunla yattın mı? Ritüeli gerçekleştirdiniz mi?" Cormac başını salladı. "Hayır, de yapmadım. Ama yine de biliyorum."

"Nasıl?"

"O güvende." Ağaçların görünmeyen evin bulunduğu yöne baktı ve zihninin kafasının içindeki varlığa dokunmasına izin verdi. "Neredeyse rahatladı." Cormac yumuşak bir kahkaha attı. "*Neredeyse*. Hâlâ gardını düşürürse birinin ona zarar vereceğine ."

"Bağınız fiziksel bağlantı olmadan bile bu kadar güçlü mü?"

"Yirmi bir yıldır bana kardeşim. Sadece kim olduğunu bilmiyordum. Daha fazla kanıt istiyorsan, bana bakman yeterli."

Shaun'un kendisiyle yüzleşmesini bekledi, kardeşinin değişikliği fark ettiği anı anladı ve başını salladı.

"Gözlerin gri."

"Şimdilik. Uzun sürmeyecek, kurdum ve ben onun görüşüyle görmeye çok alıştık. Ama o uyandığında değişti. O sakin ve kurdum da huzur içinde." Cormac kollarını göğsünde kavuşturdu ve kardeşine baktı. "Beni bu yüzden ama."

"Hayır, değil." Shaun cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve ona uzattı. Cormac kâğıdı aldı, açtı ve kaşlarını kaldırdı. "Damien'in sana yazdığı mektup bu mu?" "Evet."

Cormac yavaşça başını salladı. Kâğıt kirliydi, belli ki geçen hafta boyunca birçok kez elden geçmişti. Lekeler bazı kelimeleri lekeliyordu, okunamaz hale getirecek kadar değil ama mektubun içeriğinin Shaun üzerinde güçlü bir etkisi olduğunu göstermeye .

"Okumamı istediğine emin misin?" Cormac kardeşine sordu.

Shaun başını eğdi, sonra gölün üzerinden bakmak için arkasını döndü. Cormac bir süre daha onu izledikten sonra bakışlarını elindeki mektuba çevirdi.

'Eğer bunu okuyorsan ölmüş olmalıyım' gibi zorunlu bir açıklamayla başlayacaktım ama sanırım bu çok açık -özellikle de işler planladığım gibi gittiyse.

Senden yapmanı istediğim şeyin sana eziyet ettiğini biliyorum. Hayatımı bu şekilde alabilmenin seni nasıl bir adam yaptığını sorguladığını biliyorum. Ama sana ne yapmış olursam olayım, bunu kolay kolay yapmayacağını biliyorum. Bir başkasına acı çektirmektense acı çeken kişi olmayı tercih edersin. Ama Shaun, beni öldürerek çektiğim acıya son verdiğini . Ona bir şey eklemedin.

Cormac'ın beni Sığınak'a ilk getirdiği zamanı hatırlıyor musun? Sen ve Deacon mutfakta son kalan yemek için kavga ediyordunuz. Mac'in bacağına tutunarak geldim ve sen hemen yemeği bana verdin. İşte sen busun; besleyici, koruyucu, bizi her zaman güvende ve sevilmiş hissettiren kişi.

Ölümümden önce size ne anlatabildim bilmiyorum. En sevdiğim anılarımı paylaşacak çok zamanım olduğundan şüpheliyim. Hatta son üç yılda olanlarla hepsini silmiş bile olabilirim.

Bunun için özür dilerim.

Affedilmeyi ya da anlaşılmayı istemiyorum. Sadece benimle aynı hayatı yaşamış olan biri, size yapmak zorunda bırakıldığım şeylere karşı neden mücadele etmediğimi gerçekten anlayabilir.

Sana yaşattıklarım için tahmin edemeyeceğin kadar pişmanım. Komutların etkisi geçtiğinde ve ağızımda kanının tadı, tenimde kokunla uyandığımda, Cooper'ın planının son aşamalarının işlemekte olduğunu biliyordum.

Keşke bu sayfaları size benim için ne ifade ettiğinizi anlatmak için kullanabilseydim, beni çocukken ve daha sonra bir erkek olarak kabul etmeniz ne kadar önemli olduğunu doğru bir şekilde ifade edebilseydim. Bu olmasaydı, Maggie'nin bana hiç ulaşamayacağına, beni emirlerime karşı savaşımaya ikna edemeyeceğine inanıyorum. Bundan başka bir şey çıkmazsa, ona adil davranmanızı istiyorum. Hayatta kalmak ve kızlarını korumak için yapması gerekeni yaptı. Bunu ona karşı kullanmayın.

Bilmeniz, anlamanız gereken çok şey var ama zamanım sınırlı ve uyuşturucunun beni sürüklemeye çalıştığını şimdiden hissedebiliyorum. Korkarım bunu okuduktan sonra cevaplamak için yanınızda olamayacağım daha fazla sorunuz olacak. Becerikli olduğunuzu unutmayın. Hayatta kalan birisin. Benim olabileceğimden çok daha iyisin.

Sen ve kardeşlerin Cooper'ı yenebilir, onu durdurabilirsiniz ama dikkatli olmalısınız. Zamanım olduğu sürece elimden geleni paylaşacağım.

Cooper, başında kendisi olmak üzere tüm mezhepler arasında ittifaklar kurmayı ve

kontrol yöntemlerini herkese açıklayacak. Kendisinin halihazırda temas kurduğu ve ana planına ilgi gösteren tüm Tarikat Güvenli Evlerinin adreslerini temin ettim.

Ayrıca seninle benzer şekillerde hedef alınan tüm Şekil Değiştirenlerin isimlerinin bir listesi de var. Çoğunun Sürülerinde yüksek rütbelere sahip olduğunu göreceksiniz. Bazıları çoktan kayıp olabilir.

Bir de dolap anahtarı var. Dolap Greene Valley Postanesi'nde bulunuyor ve umarım Cooper'ı yakalamak için kullanmanız gerekirse, yasadışı kadın ticaretinin fotoğraflık kanıtlarını bulacaksınız.

Cormac'a Cooper'ın sürünün Greene Vadisi'ne taşınmasını koordine ettiğini söylemelisin. Onun Avcı Tarikatı diğerlerinin çok ötesinde evrimleşti ve asıl varoluş nedenleriyle uyuşmayan kendi amaçları var. Greene Vadisi'nin tarihi Şekil Değiştirenler ve Avcılar ile iç içe geçmiştir. Kasaba, türümüzü oraya çeken bir ley hattı üzerine inşa edildi ve inanıyorum ki bunu daha fazla Şekil Değiştiren yakalamak için kullanma niyetinde.

Planının ilk aşaması Gece Yarısı Sürüsü Üçlüsü'nü kontrol etmektir.

İnkâr ederek bana başını salladığını görür gibiyim. Ama Shaun, doğru olmasını istesen de istemesen de bir Üçlü var. Cormac liderlik ediyor, sen ve Deacon da onun yanındasınız. Cormac beni bulduğunda görevim Sürü'nün bir parçası olmak, güvenini ve sadakatini kazanmak ve zamanla seni isteyerek ya da istemeyerek Avcılar Tarikatı'na kazandırmaktır. Belladonna'nın etkisi altına girdiğinde, plan Deacon'ı da dahil etmektir. Cooper'ın seninle ikizin arasındaki bağı bildiğini ve sana olanların onu da etkileyeceğinin farkında olduğunu itiraf etmek beni utandırıyor.

İkiniz de onun kontrolü altındayken, ikinize olan güvenini kullanarak sizi Cormac'a geri gönderebilir ve sürünün kontrolünü Cooper'a verebilir.

Bir Avcı Tarikatı'nın tam kontrolü altındaki bir Şekil Değiştiren Sürüsü ve üç Alfa ile Cooper, sonunda tüm Tarikatları kendi yönetimi altında birleştirebileceğini düşündü.

Cormac yukarı baktı. Shaun gölün kenarında durduğu yerden kıpırdamamıştı.

"Jeremiah Cooper'ın çoğu Avcının sahip olduğunun ötesinde hedefleri olduğu kesin. Bunu uzun zamandır planlıyor gibi görünüyor."

Shaun homurdandı ama cevap vermedi.

"Asıl soru ," diye devam etti Cormac, "plan Caterina ve kızını elde ettikten sonra mı devreye girdi yoksa bu planın bir parçası mıydı?"

"Bilmiyorum, Damien ikisinden de bahsetmiyor. Grey Duncan'ı öldürme ve Maggie'yi evi satışa çıkarmaya zorlama emri aldığından bahsediyor ve detayların masanıza geldiğinden emin oluyor."

"Zaten bir şey değildi." Doğru, ama teyit her zaman iyidir." "Gerisini okumama gerek var mı?"

Shaun döndü ve ona mizahtan yoksun yarım bir gülümseme verdi. "Sadece bana yıllardır nasıl aşık olduğunu ve ilişkinin farklı olmasını dilediğini duymak istiyorsan."

"Sana karşı hisleri olduğunu biliyordun." Bu bir soru değildi.

Shaun omuz silkti. "Ben de onu sevdim. Ama onun istediği şekilde değil." Shaun'un sesinde Cormac'ın dikkatini çeken bir ton vardı.

"Sen bir tutsakken..."

"Ne zaman?" Shaun hafifçe sordu. "Onun benimle birlikte esir olduğunu düşündüğüm ilk sefer mi? Uyuşturulduk, işkence gördük, savaşmaya zorlandık. Her günün son günümüz olduğunu düşünüyorduk. Ne söylememi istiyorsun? Bazı durumlarda başka zaman asla düşünmeyeceğimiz şeyler yaparız." Bir kez daha umursamazca omuz silkti ve başını başka çevirdi. "Ama biz asla sevgili olmadık, eğer kastettiğin buysa."

soruyorum."

"Senden bana bir şey söylemeni istemiyorum. Hiç söylemedim."

"Ama merak ediyorsun." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Kafesteyken, kazandığımız her dövüşten sonra bize kadın teklif edilirdi. Artık dövüşmediğimizin her zaman farkında değildim." Cormac'a bakmak için gözlerini kaldırdığında gözleri kararmıştı. "Ellerimde çok fazla masum kanı var."

Cormac kardeşinin yanında durdu ve bir elini onun gergin omzuna koydu. "Kendini suçlamayı bırakmalısın. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama sen de Gemma kadar kurbansın." Shaun'un avucunun altında daha da gerildiğini hissetti. "Shaun, beni dinle. Başına gelenlerde, Damien hakkında hissetutanılacak bir şey *yok*. Ve onun canını aldığı için kendini suçlu hissetmemen gerektiği konusunda da haklı." Kardeşinin omzunu nazikçe okşadı. "Ama bunun için kendini suçlu hissetmeseydin sen sen olmazdın."

"Bilmiyorum." İtirafı yumuşaktı. "Sorun da bu, Mac. Onu öldürdüğüm için kendimi suçlu hissetmiyorum. Hissediyorum.

... rahatladım." Bir el sallayarak Cormac'ın cevap vermeden önce sözünü kesti. "Cassie yaptıklarımı gördüğü için kendimi kötü hissediyorum. İsteyeceğim son şey, onu güvende tutmak için ne kadar ileri gitmeye hazır olduğumu görmesi." Kardeşine baktığında gözleri sapsarı parlıyordu. "Bunu yapmamın tek nedeni buydu. Eğer yapmasaydım, onu, Gemma'yı ve Sürümüzün diğer dişilerini hedef almaya hazır bir silah olacaktı. Ellerime daha fazla kan bulaşması ya da Cassie'nin zarar görmesi konusu olduğunda, hiçbir zaman bir çekişme olmadı. *Her zaman* onu seçeceğim.

"Benden bunu yapmamı istediği ya da yanlış yönlendirilmiş bir sürü kardeşine sadakat duygusuyla onu yere sermedim. Gemma'ya yaptığını Cassie'ye yapamasın onu yere serdim."

CHAPTER 8

KENDİSİNİ ROXIE'NİN SANDVİCİNİ YEMEYE ZORLADIKTAN SONRA AVA KENDİSİNİ AYAKTA BULDU

Cormac'ın çalışma odasının dışında, genç Şekil Değiştiren yanında duruyordu. Roxie kapıyı tıklattı ve bekledi. Cevap gelmeyince kapıyı daha sert bir şekilde tekrar çaldı.

"Bu çok garip. Eminim burada olacağını söylemiştir," dedi.

"Ben buradayım." Koyu kadifemsi ses her iki kadının da dönüp Gece Yarısı Alfa'sını koridorda arkalarında dururken bulmasına neden oldu. Kapının kilidini açmak için aralarına eğilirken Roxie'ye "Farkındalığın üzerinde ," diye mırıldandı.

Roxie başını eğerek onayladı. "Birlikte çalışacak birini bulacağım."

Cormac durakladı. "Rutine geri dönmemiz gerek. Git ve Asher'ı bul. Ondan Los Angeles'ta eğitim için hazırladığımız programı çıkarmasını ve burası için yeni bir program hazırlamasını iste." Çalışma odasının kapısından içeri adım atarak kapıyı açık tuttu. "İçeri gel, Ava."

Ava'nın gözleri Roxie'den ona, sonra da yere kaydı. Diğer kadına kendisiyle kalmasını söylemek istiyordu. Daha konuşmadan Cormac'ın elinin bileğine dolandığını ve onu öne doğru çektiğini hissetti. Roxie'ye özlem dolu son bir bakış attıktan sonra içeri adımını attı ve kapı arkasından kapandı.

"Şimdi o ateşin nereye gitti?" diye sordu ve gözleri onunkilerle buluşmak için sarsıldı, sonra tekrar sıçradı.

"Ne demek istiyorsun?"

Eli, parmakları çenesini kavrayıp başını geriye eğene kadar yükseldi. "Görünmez olmaya çalışıyorsun. Omuzların içe doğru kıvrılmış, başını aşağıda tutuyorsun. Benimle göz teması kurmuyorsun."

"Bir Alfa olarak göz teması kurmam senin hakimiyetine meydan okuduğum anlamına gelmez mi?"

"Hakimiyetime meydan okumak mı *istiyorsun*?" Adamın sesindeki zengin eğlence kadının yanaklarını ısıttı. Parmakları çenesinden ayrıldı ve onun uzaklaştığını duydu. "Gel ve ."

Ava şansını denedi ve sırtı kendisine dönükken ona baktı. Resmi siyah bir pantolon giymişti.

ve beyaz ipek bir gömlek. Koyu renk saçları nemli ve geriye doğru taralıydı, bu da yakın zamanda duş aldığını gösteriyordu. Beyaz ipeğin altında, bir omzundaki dövmenin silik hatlarını görebildiğinden emindi. Bir gece önce bir dövme gördüğünü hatırlamıyordu ama adamın vücuduna dikkat etmemeye çalışıyordu.

Aniden dönüp kızın gözlerini üzerinde yakaladığında, gümüşü gri gözlerinin üzerinde bir kara kaşını kaldırdı.

"Zayıf noktalar mı arıyorsun?" Kalçasını büyük masaya yasladı ve ona baktı. "Sırtım dönükken kafama vurmaya çalışabilirdin. Üç ya da dört saniyelik bir vardı, ağır bir şey kapmak için bolca fırsatınız vardı."

Ava ona bön bön baktı. *Ciddi miydi?*

"Bunu bile, değil mi?" dedi bir anlık sessizliğin ardından. Kadın hemen başını salladı.

Bunu düşünmek mi? Böyle bir şey kendi ölüm fermanını imzalamak .

Ona bakarken dudaklarında beliren gülümseme soldu. "Bize güvenmenizin biraz zaman alacağını görebiliyorum. Ne kadar süreceğini merak ediyorum."

"Ne yapmak için?" Ava sonunda sesini buldu.

"Sana zarar vermek istemediğimizi anlaman için. İstedığınızı yapmakta özgür olduğunuzu anlamanız için."

"Gitmek dışında."

"Sadece şimdilik. Bu da kendi güvenliğiniz için." Kendini masasından uzaklaştırdı ve masanın etrafında dolaştı. "Gel... otur."

Ava olduğu yerde, kapıya yakın bir yerde kaldı. Cormac fark etmemiş gibi görünüyordu, eğilip bir çekmeceyi açtı.

"Yemek yedin mi?" diye sordu aniden.

"Evet."

"Güzel."

Odaya doğru bir adım daha attı ve adam başını kaldırınca durdu. "Neden buradayım?"

"Bir anlaşma yapmıştık. Eğer kalırsan, Cooper Tarikatı hakkında bildiğin her şeyi bana anlatacaktın." Çekmecedan aldığı kâğıtları ortaya koydu. "Cooper evi ve çevresindeki arazinin planları elimde. Değişen bir şey olup olmadığını bana söyleyebilir misin?"

Adamın ev planını incelediği dikkatle onu inceledi. Avcıların bu adam hakkında söylediklerine kulak misafiri olduğu hiçbir şey gördükleriyle uyuşmuyordu. Onun vahşi ve saldırgan bir hayvan olduğunu, sürüsünü korkuyla yönettiğini iddia etmişlerdi. Yine de, onunla şimdiye kadar olan etkileşimleri onun başka bir şey olduğunu gösteriyor gibiydi. Kesinlikle baskındı ve onu tehdit etmişti. Ama onun ellerinde hayatından gerçekten endişe ettiği tek an ona saldırdığı, onu ısırıldığı ve kan akıttığı zamandı. Adam hemen karşılık vererek onu duvara yapıştırmış, elini boğazına dolamıştı. Kız, adamın onu boğarak öldüreceğini düşünmüş ve adam da hava akışını kesmişti. Bilincini kaybetmeden hemen önce yaklaşmış ve kulağına fısıldamıştı: "*Uyandığında tekrar konuşuruz.*"

Parmaklarının ikinci kez boğazına dolanması bir hâkimiyet gösterisinden başka bir şey değildi, Alfa'nın kendisi olduğunu hatırlatıyordu. Eli, adamın parmaklarının onu kavradığı yeri örtmek için kalktı ve vücudunda alışılmadık bir his yutkundu.

"Ava!" Adını duyunca irkildi ve kırıştıracak odayı tekrar odak noktasına getirdi.

Cormac onun kokusundaki değişiklik karşısında başını kaldırdı. Çeşitli haritaları incelerken

ve yaptığı planlarda, onun dalgalanan kokusunun tamamen farkında olan bir parçası vardı. Onları birbirine bağlayan bağ ona ne düşündüğünü söylemese de, onun güvensizliğini, korkusunu hissedebiliyordu.

"Ava, buraya gelecek misin?" diye sordu ona.

Kadın cevap vermeyince, adam başını kaldırıp baktı. Yüzü ona dönüktü ama onu görmüyor gibi görünüyordu, kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu. İzlerken, elinin hareket ettiğini, boğazına dokunmak için yukarı kalktığını ve kokusunun değiştiğini gördü.

Doğruldu, masanın etrafından dolaştı ve ona yaklaştı.

"Ava?" Cormac onun adını yumuşak bir sesle söyleyince başı döndü. Kızın gözlerinin koyuluğunda akan gümüşü gördüğünde nefesi boğazında düğümlendi - kendi gözlerinin de gümüş olduğunu.

Kurdu neden yüzeye bu kadar yakındı?

"Ava!" diye bağırdı ve vücudunun tepki olarak sarsıldığını gördü. Gümüş rengi geri çekildi ve Ava kırıştıranarak ona baktı, kaşları şaşkın bir şekilde .

Dili alt dudağını ıslatmak için geldi ve gözleri hemen bu harekete odaklandı. Şimdi ona daha yakındı, kadının arzu dolu kokusu bağlantıdan gelen duygularla birleşti ve kurdu kafasının içinde kıpırdandı.

Ne düşünüyordu ki? Neredeyse gülecekti. *Ne* cevaplaması kolay olan kısımdı, merak ettiği *nedeniydi*. Kurdu cevap aramakla ilgilenmiyordu. Onun uyarılma kokusuna, tek taraflı bağdan süzülen ihtiyaca karşılık veriyordu.

Bunu tetikleyen neydi?

"Ava?" Parmağını çenesinin altına bastırdı ve başını geriye doğru eğdi. "Ne düşünüyorsun?"

Adamın dokunuşu kadının büyüsünü bozmuş gibiydi ve kadın geri adım attı. "Bir şey yok."

Ava onun yanından masaya doğru ilerledi ve masanın dağılmış kâğıtlara baktı.

Cormac daha yavaş bir tempoda onu takip etti. Yirmi bir yıldır kafasının içinde varlığını sürdüren eş-bağlantısı her zaman nispeten sessiz kalmıştı. Tek tük duygu patlamaları yaşıyordu ama hiçbir zaman kaynağını bulacak kadar uzun süre takip edebileceği ya da tutabileceği bir şey . Ava'yı ilk bulduklarında bile, onunla zihnini mesken edinen varlık arasında bir bağlantı kuramamıştı.

Ta ki dün gece, düşüncelerini bağlantıya aktardığında ve o da karşılık verene kadar... *Bu* eylem bağlantıyı genişletmiş, onun duygularını daha kolay okuyabilmesi için bir kapı açmış gibiydi. Uykuya daldığında, yıllar sonra ilk kez kurdu rahatlamıştı. O kadar uzun zamandır var olan gerginliğini kaybettiğini hissetmişti ki, diğer Şekil Değiştirenlerin kanıksadığı, kurduyla arasındaki bağlantıyı koparmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Gözleri Ava'nın doğduğu o geceden beri görmediği bir renge dönmüştü.

Onun görüş alanında olması kurdunu rahatlatırsa da Cormac'ın tam tersini hissetmesine neden oldu. Burası bilinmeyen bir bölgeydi. Kurdu bu dışının onun eşi olduğunu, birbirlerine bağlı olduklarını ve uzun zamandır öyle olduklarını kabul *etti*. Ama adam bu kadar kolay kabullenemiyordu.

"Giriş burası mı?" Kadının sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve parmağının kâğıda dokunduğu yere baktı.

"Evet. Ana kapılar orada." Parmağının bulunduğu yerin hemen altındaki bir alanı işaret etti, sonra da yukarı doğru ilerledi. "Ana girişe giden yol. İşte," parmağını sola kaydırdı, "beni bulduğun yer."

Kadının başını sallayarak onu selamladığını gördü. "O zaman bu bölüm mutfak mı oluyor?" İşaret etti

Evin arka tarafına yakın geniş bir kare alan vardı ve Cormac oda isimlerinin planda açıkça yazılı olmasına rağmen hiçbir yorum yapmadı. "Aile en üst katta yaşıyor." Başka bir kat planı çekip ilkinin üzerine koydu. "Zemin kat, mutfak ve ziyaretçi avcılarının uyuduğu bölümler dışında çoğunlukla boş. Burası," diye üstteki sayfadaki bir odaya dokundu, "Jeremiah'nın ofisi. Yatak odası da ona bağlı."

"Güvenlikleri ?"

Ava'nın omuzları hafifçe silkildi. "Üst kattaki tüm kapılar için tuş takımı olduğunu biliyorum. Ve her yerde kameralar var. Seni fark etmedikleri için şanslısın. Benim durduğum yer birkaç kör noktadan biri. Sağa birkaç adım kameranın görüş girmiş ."

"Eğer durum buysa, neden gittiğimizi görmediler?"

"Zamanlama. Ana güvenlik odasında görevli kişi saat 10'da değişiyor. Bilgi alışverişinde bulundukları ve kameraları izlemedikleri yaklaşık beş dakika var."

"Belki de tanışmamız kaderde vardır," diye düşündü hafifçe.

Kızın dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Ben kadere inanmam."

"Hayır mı?" Onun başını sallayışına gülümsedi. "O zaman kaçmaya karar verdiğin anda orada olmamı nasıl açıklıyorsun? Ya da kız kardeşinin nasıl burada olduğunu?" *Ya da neden benim eşim olduğunu?* Bu son soruyu hiç dile getirmede.

"Tesadüf," diye kesin bir dille ifade edince adam güldü ve kızın ona ters ters bakmasına neden oldu. "İşin içinde bir tür dış güç olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bence," diye yavaşça cevap verdi, "keşfetmediğimiz ve tam olarak anlamadığımız şeyler var. Kader fikrini tamamen reddedemeyecek kadar çok şey gördüm."

"Hepimizin önceden belirlenmiş bir yolda ilerlediğimizi ve bunu değiştirme umudumuz olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

"Mevcut bir dizi yol olduğuna inanıyorum ve bunlar aldığımız kararlara bağlı olarak değişiyor" dedi.

Onunla yüzleşmek için döndü. "Dün gece sınırı aşmış olsaydım, sence bu her şeyi değiştirir miydi?"

"Bence hala olduğun yerde olurdun. Bence olman gereken yer burası." "*Kaderim* mi?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Muhtemelen."

"Bunu iddia etmek sizin için kolay. Aksini kanıtlamanın hiçbir yolu yok." "Kapı orada, küçük kurt. Gitmek istiyorsan seni durdurmayacağım."

"Durdurmayacağıma emin gibisin."

Cormac ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve masaya yaslanabilmek için arkasını döndü. "Sürünün Alfa'sı olarak kurtlarımı tanımak ve anlamak benim görevim. Eğer onları , onlara yardım edemem."

"Ben senin kurdun değilim," diye inkar etti.

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı ve ona bakmak için başını eğdi. "Sen değil misin?"

Ava masaya kat planını kendisine yaklaştırdı. Parmağı her odayı gösteren çizgiler boyunca Cormac sabırla bekledi.

"Bu plan yanlış."

"Yanlış mı? Onu tasarlayan mimardan aldım."

"Yine de yanlış." Açıkça bahçe olarak işaretlenmiş bir alanı . "Orada mutfaktan uzanan iki oda var. Orası..." duraksadı ve dudaklarını yaladı, kokusu sinirli bir şekilde yükseliyordu.

"Nerede ne?" Cormac doğruldu ve ellerini ceplerinden çıkarıp masaya dayadı.

Masanın sert ağacı.

"Dişilerin tutulduğu yer. Ayrıca yerin altındaki katların girişi de orada." Ava masasından bir kalem aldı ve kayıp odaların ana hatlarını çizdi. Bir kapı sembolünü işaret etti. "Burası Damien'ın kardeşini ve kızı dışarı çıkardığı yer olmalı."

"Yerin altına mı indin?" Soru ağzından çıktığı anda bir hata yaptığını anlamıştı.

Ava , kaskatı kesildi ve kollarını beline dolayarak masadan bir adım uzaklaştı. Kurdu kafasının içinde hırladı ve eş bağlantılarından gelen tedirginliğe yanıt olarak gözlerinin griden gümüşe kaydığını hissetti.

"Ava?"

Başını iki yana salladı. "Sana Avcılar'dan bahsetmeyi kabul ettim. Bu konuda... konuşamam." Cormac,

"Bilmek istediğim her şeyi bana anlatacağına söz vermiştin," diye karşı çıktı. "Bilmek istediğim yerin altında ne olduğunu."

"Bana *sormana* gerek yok. Kardeşin !" Sesi tizdi.

"Kısaca. Ve odak noktası eşini ve kendisini oradan tek parça halinde çıkarmaktı. her şeye dikkat etmiyordu."

Döndü ve kapıya doğru koşmaya başladı. Hareket etmeden önce neredeyse ulaşmasına izin verdi ve kendini özgürlüğüne yolun arasına koydu.

"Gidebileceğimi söylemiştin," diye çıkıştı ona.

"Gitmek istemiyorsun, sadece sorularıma cevap vermekten kaçınıyorsun." "Kes şunu! Beni *tanıyormuş* gibi davranmayı bırak!"

"Seni tanıyorum."

"*Hayır, !* Birkaç konuşmaya dayanarak beni tanıdığını sanıyorsun."

Onu geçmeye çalıştı ve Cormac bir kolunu uzatarak ileri hareketini durdurdu. Elini kızın koluna dolayarak tekrar önüne çekti.

"Yedi sol bileğini kırmıştın... ya da belki de senin için kırılmıştı." Eliyle söz konusu bileğe dokundu. "On dört yaşındayken yer değiştirmen gerekirdi. Yapamadığın için çektiğin acıdan bayılmıştın." Parmakları kızın boğazında gezindi. "Takmaya zorlandığın tasma ."

"Tahmin ediyorsun."

"Öyle ? Seni ilk kez kırbaçladıklarında on dokuz yaşındaydın." Kendi kendine kabul etti ki, *bu sonuncusu gördüğü yara izlerinin durumuna dayanarak yaptığı bir tahmindir*. Kızın tepkisine bakılırsa doğru tahmin etmişti.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye fısıldadı.

"Adını bildiğim gibi." Saç örgüsünü bir kenara itti ve bir parmağını ensesindeki üzerinde gezdirdi.

"Bir doğum lekesi size tüm bu bilgileri veremez! Gerçekten *kimsin* sen? Samuel bunu yapman için sana tuzak mı kurdu?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman ne olacak? Tarikatın içinde zaten birileri varsa, *bana* ihtiyacınız yok!"

"İçeride kimsem yok." Parmağı boynundaki desenin üzerinde gezinmeye devam etti; bakmasına gerek kalmadan şeklini biliyordu. "En azından şimdi değil. Ve bunu yaptığımda... şey, fark etmemiştim."

"Bu hiç mantıklı değil."

"değil mi?" Kurdu alçak sesle ve talepkârca hırladı. Cormac avucunu kızın ensesine dayadı ve onu kendine yaklaştırdı. "Hayatınızda sizden kaynaklanmadığını *bildiğiniz* yoğun bir duygu hissettiğiniz zamanlar olduğunu inkar edecek misiniz? Seni denemeye iten ve

kaç."

"Tabii ki yapmadım." Ama ses tonu ve gözlerinin ondan uzaklaşıp kaçması ona gerçeği söylüyordu.

Kurdunun Cormac başını eğdi ve kadının nefesinin yüzünde hissetti. "O gece neden bahçedeydin? Kimi ?"

"Hiç kimse."

"Yalan söylüyorsun. Orada birinin olacağını biliyordun, bunu *hissedebiliyordun*. Gitmeye çalıştığın diğer zamanlarda olduğu gibi, bir duygu seni yönlendiriyordu. Açıklayamadığın bir ihtiyaç."

"Neden bilmiyorum." Sesi bir fısıltı gibi çıkıyordu.

"Evet, biliyorsun. Neden Sığınak'tan ayrılmadın Ava? Neden hâlâ buradasın? Çekip gitmek için yeterince fırsatın oldu. Neden dün gece ilk kez korkmadan, huzur içinde uyudun?"

"İ."

"Çünkü sonunda ait olduğun yerdesin. Bunca zamandır kaçmaya çalıştığın yere vardın."

"Burada mı?" Kadın adamın elinden kurtulmaya çalıştı ve adamın parmakları başının arkasını kavrayacak şekilde yukarı kayarak onu sabit tuttu.

"Hayır, *burada* değil. Yer önemli değil." "Hiç

mantıklı konuşmuyorsun."

Kıkırdaması sertti ve kurt hırıltısıyla örtüşüyordu. "Çok mantıklı konuşuyorum. Ve sen de bunu biliyorsun." Ava ifadesini boş tuttu, sözlerinin onu nasıl sarstığını görmesine izin vermedi. Parmaklarının boynundaki ize

dokunma şekli, ona başına gelenleri ve ne zaman olduğunu anlatırken sesindeki sertlik... *hiçbir* şekilde... *hiçbir* şekilde... bunların farkında olamazdı.

Annesi ona doğruyu mu söylüyordu?

"Kendiniz söylediniz. İnsanları okuyabilmelisin. Beni burada tutmak, dinlememi sağlamak için ne gerekiyorsa onu söylüyorsun."

Cormac güldü. "Böyle mi açıklamak istiyorsun? O zaman şuna cevap ver? Neden benden korkmuyorsun?"

"Senden korkuyor muyum? Tabii ki senden *korkuyorum*. Hayatımı ellerinde tutuyorsun. Beni hiç çaba harcamadan öldürebilirsin."

"Pek inandırıcı değilsin, küçük kurt," dedi. Başını kavrayan eli hareket etti, yanağını yumuşattı ve parmakları çenesinin etrafında kıvrıldı. "Temkinlisin ama korkmuyorsun." Başını daha yakına eğdi. "Benden korkmanı sağlayabilirim."

Ava kalp atışlarının hissetti. "Bu ne işe yarayacak ki?" diye sordu kuru dudaklarının arasından. "Belki işbirliği yapmayı reddetmenden duyduğum hayal kırıklığını hafifletir."

"İşbirliği yapmayı reddetmedim." Kadın yutkundu ve adamın çene çizgisini okşadı. "O zaman bana yerin altında neler olduğunu anlat."

Ava hiç düşünmeden ellerini kaldırdı ve onu uzaklaştırmak için göğsüne vurdu. "Hayır!"

"Biliyorsun... Daha azı için insanları yere serdim," dedi ona yumuşak bir sesle. "Bir Alfa olarak bana saldırmaya kalkışmak, sürüdeki konumumu ele geçirmeye çalışmak olarak görülebilir." Parmakları kızın bileklerini çevreledi ve onları yerinde tuttu. "Sürü liderliği için bana meydan mı okuyorsun?"

"Ne? Hayır!" Ava kendini kurtarmaya çalıştı ama başarılı olamadı ve bakışlarını onunkilerden ayırdı.

Cormac uzun bir süre sessiz kaldı, bileklerini sıkı ve kırılmaz bir şekilde kavramıştı. Ava bekledi, nefesini sessiz ve sıkı tutmaya odaklandı, tüm vücudu ilk darbe inmeden önce kaçma ihtiyacıyla titriyordu. Endişeli bir bekleyiş , nereye vuracaktı, *nasıl* vuracaktı?

"Seni kırmak için çok uğraşmış olmalılar." Sonunda sessizliği bozdu ve Ava rahatlayarak sarktı. "Keşke bunu görebilseydim. Kısa bir süreliğine isteklerine boyun eğip sonra geri döndüğünde hayal kırıklığı görülmeye değerdi." Bir bileğini bıraktı ve onun yanağına dokundu. "Ava, bana bak."

temkinli bir şekilde kaldırdı, adamın yumuşak sözlerinin bir oyun, gardını düşürmek için bir numara olmadığına ikna olmamıştı. "Burada kimse sizi fikrinizi söylediğiniz ya da onlarla aynı fikirde olmadığınız için cezalandırmayacak. Bunu görebiliyorum.

Cooper'ların evinin altında olanları düşünmek seni üzüyor," diye sessizce devam etti. "Ama ihtiyacım olan bilgi bu. Anlıyor musunuz? Eğer yok edileceklerse, bu işe körü körüne girişemeyiz." Bileğini tutan eli aşağı kaydı ve göğsüne yaslanan parmaklarını örttü. "Gel ve yanıma otur."

Parmakları onunkilerle birleşti ve onu odanın diğer ucuna götürdü. Masanın önündeki sandalyeler yerine, onu bir duvar boyunca uzanan kanepeye yönlendirdi. Ava gergin ve temkinli bir şekilde koltuğun kenarına tünedi ve Cormac yanına yerleşti, Ava'nın eli hâlâ onunkindeydi.

"Ben sabırlı bir adam değilim," dedi ve Ava daha da gerildi. "Sakin ol küçük kurt, bu bir tehdit değildi." Başparmağı bileğinin iç kısmındaki deride hızla atan nabzın üzerinde gezindi. "Bazı şeyler var-" Dışarıdan bir kahkaha sesi gelince sözünü kesti.

Başını eğdi, bakışları uzaklaştı. Ava oturduğu yerde kıpırdandı ve elini tekrar Cormac'ın elinden kurtarmaya çalıştı. Cormac'ın dikkati tekrar ona döndü, gümüş gözleri parlıyordu. Bir kahkaha sesi daha duyuldu ve bir karar vermiş gibi başını salladı.

"Neden gidip tüm bu bağırış çağırışın ne hakkında olduğunu görmüyoruz?" diye önerdi ve onu da kendisiyle birlikte ayağa kaldırarak ayağa kalktı.

CHAPTER 9

ONU EVİN İÇİNDEN GEÇİRİP MUTFAK KAPISINDAN ÇIKARIRKEN ELİNİ D ELİNİN İÇİNDE TUTTU.

Ava açıklıkta bir grup insanın oturduğunu görebiliyordu, bazıları yerde, bazıları da etrafa yayılmış uzun kütüklerin üzerinde oturuyordu. Ortada duran üç kişi hariç hepsi. İkisini Cormac onu yakaladığında yanında olan kardeşleri olarak tanıdı. Diğer daha gençti ve daha önce görmediği biriydi.

Cormac' doğrudan onların yanına gitmesini bekliyordu ama gitmedi. Onun yerine etrafı dolaştı ve üç kadının bir kütüğe yaslanarak yerde yerde durdu. Ona sırttan Roxie'yi tanıdı. Diğer kadınlardan biri, bilardo masasının üstünde Cormac'ın kardeşine sarılmış halde gördüğü .

"Ne yapıyorlar bunlar?" Cormac sordu ve üç kadın da ona baktı.

Deacon'ın eşi gözlerini güneşten korumak için bir elini kaldırdı. "Noah, Deacon'dan kendisine bazı savunma hareketleri göstermesini istedi."

"Hmmm," diye gürledi Cormac. Ava ona baktı ama bir şey söylemedi. "Shaun ne yapıyor?" "İşlere geri dönme zamanının söyledi," diye konuştu üçüncü kadın, sesi yumuşaktı.

"Anlıyorum." Cormac, kardeşlerinin Noah'ya bazı temel Tekvando tekmelerinin adımlarını öğretmelerini izledi, her ikisi de onu doğru duruşa sokmaya çalışıyordu.

"Bak," dedi Deacon, Noah'nın beşinci denemesi genç Şekil Değiştiren'i kış üstü yere düşürdükten sonra.

"Bunu başka bir şekilde yapalım." Kardeşinin omzunu sıvazladı. "Antrenman yapmaya hazır mısınız?"

Shaun sırttı. "Sana karşı mı? Her zaman!" İki adam da tişörtlerini çıkardı ve Ava, Gemma'nın kıs kıs gülüşüne baktı.

Gemma onu bakarken yakaladı ve sırttı. "Deacon kıyafetlerini çıkarmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor," diye açıkladı.

"Shaun da onları giymeyi pek sevmiyor," diye ekledi Cassie. "Bence yasadışı olmasaydı, ikisi de sürekli çıplak dolaşırlardı."

Cormac onlara "Giysiler bizi aşırı ısıtır ve hareketlerimizi kısıtlar" dedi. "Normal bedenimiz

sıcaklık insanlardan daha yüksektir."

Gemma, "*Sen* her zaman ," diye işaret edince Ava, Cormac'ın dudaklarının seğirdiğini gördü.

"*Ben* kardeşlerim gibi dinsiz *değilim*."

"Ah, eminim doğru durumda olabilirsin," diye mırıldandı Gemma, neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesle ve dikkatle Ava'nın elini tuttuğu yere baktı.

Roxie onun yanında şok olmuş bir nefes verdi. "Gemma!"

Ava dikkatle elini onunkinden kurtarmaya çalıştı ve parmaklarının gerildiğini hissetti.

"Ava, bunlar Gemma ve Cassie. Roxie'yi zaten tanıyorsun," dedi, başını eğip ona bakarak. "Onlar kardeşlerimin arkadaşları. Onlar da senin gibi Sürü'de büyümediler. Senin aksine, onlar bir Avcı Tarikatı'na sürüklenmediler."

Ava yanaklarının ısındığını hissetti ve yere baktı.

"Bu çok kabaydı, Cormac. Kâfir *olmadığını* söylediğini sanıyordum," diye nazikçe azarladı Cassie. "Zavallı kızı bırak ve bizimle oturmasına izin ver."

"Sanmıyorum-" Deacon adını seslenince sözünü kesti. "Mac, Noah

az önce kışını tekmeleyip tekmeleyemeyeceğimi sordu."

"Ben !" Genç Şekil Değiştiren kekeleydi. "Bunu asla söylemedim!" "Belki

yüksek sesle söylemedin ama aklından geçiriyordun," diye sırttı Deacon.

"!" Noah, Cormac'a yalvaran bir bakış gönderdi. "Yemin ederim, yapmadım!"

"Alfa'ya yalan söylemenin sürgün sebebi olduğunu , değil mi?" Shaun mırıldandı. Genç Şekil

Değiştiren'in rengi soldu. "Yemin ederim-"

"Noah, sakın ol," dedi Cormac ona. "Sadece seninle dalga geçiyorlar." Bakışlarını Ava'ya çevirdi. "Burada kal. Gemma ve Cassie sana göz olacak."

"Nereye gidiyorsun?" Ava onun elini tutuşunun gevşeyip hissederek sordu. "Kardeşlerime neden bu sürünün Alfa'sı olduğumu hatırlatmaya gidiyorum."

"Oh, bu çok iyi olacak!" Ava Gemma'nın fısıltısını duydu ve sarışın kadına baktı. "Bizimle otur." Gemma yanındaki boşluğu okşadı. "Bu kadar çok insanı bir arada görmek pek sık bir şey değil."

"Aman Tanrım, Gemma!" Roxie tısladı. "O bizim *Alfa'mız*!" "O

hâlâ bir erkek."

"Seni duyabiliyorum Starshine," diye Deacon. "Kardeşimin kışını kontrol etmeyi bırak. Bu çok tuhaf."

"Tuhaf olan sensin," diye karşılık verdi ve arkadaşı bir kahkaha atıp başını salladı.

Ava yere, Gemma' yanına yerleşti, gözleri Cormactan kızlara ve tekrar ona kaydı. Cormac kardeşlerine doğru ilerleyip gömleğinin düğmelerini açıp yere atarken de gözleri kaldı.

Cassie, Gemma'nın diğer tarafından, "Vay anasını," diye nefes aldı. "Onun *böyle* göründüğünü biliyor muydun?

Roxie'ye alçak sesle, "O takım elbiselerin altında ne işin var?" diye sordu.

Roxie kaşlarını çatı. "Ne gibi? Sadece Cormac."

"*Bunun* gibi..." Gemma üç adamın birlikte durduğu yere doğru bir el salladı.

Deacon ve Shaun kardeşlerinin iki yanında duruyordu. İki erkek de kısa boylu değildi ama Alfa yine de onlardan daha uzun boyluydu. Saatinin klipsini açıp Noah'a uzattı, kemerini çözdü, çıkardı ve gömleğiyle birlikte yere fırlattı.

"Gösteri yapmak istediğinizi bilseydim, dobokumda kalırdım," dedi.

Shaun onun omzunu sıvazladı ve bir kenara çekilerek, "İyi olacağına eminim," dedi. "Noah, git ve kızların yanında dur."

Üç kardeş karşı karşıya geldi. Shaun ve Deacon açıklığın bir tarafını tuttular. Cormac,

Rahat durarak diğeri ald.

Ava onların birlikte hareket edişini izledi, birbirlerinin etrafında dönüyorlardı, gözleri birbirlerini takip ediyordu, birinin önce saldırmasını bekliyorlardı. Yanındaki kadınlar nefeslerini tutmuş, gözlerini eşlerine dikmişlerdi ve ilişkiler konusundaki deneyimsizliğine rağmen, eşleriyle zorla değil, *istedikleri* için birlikte olduklarını görebiliyordu.

Dikkati, kardeşlerinden birinin hamle yapmasını sabırla bekleyen Cormac'a kaydı. Yırtıcı sabrını, gözlerinin karşısındaki iki erkeğin her hareketini, her nefesini nasıl izlediğini fark etti. Deacon sonunda çıkmazı bozup kardeşine doğru hamle yaptığında, Cormac'ın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıpırdandı ve yana doğru adım atıp döndü, parmakları kardeşinin başındaki saçlara ve onu geriye doğru çekti.

"Hiçbir zaman doğru bekleyecek kadar sabırlı olamadın," diye azarladı. "Ve *sen*," dedi Shaun'un sessiz yaklaşımını karşılamak için dönerek, "ikizini korumaya asla direnemiyorsun."

Ava Shaun'un cevabını duymadı, dikkati Cormac'ın omzunu ve pazusunu kaplayan dövmeyle odaklanmıştı.

Hayır... Olamaz...

Eli otomatik kalkıp , saçlarının altındaki işarete dokundu. Annesi ondan alınmadan önce Ava'ya boynundaki işaretin özel ve önemli olduğunu söylemişti. Gecenin köründe, kadınlar uyurken ya da avcılarla birlikteyken, bir gün birinin onun için gelip onu kurtaracağına dair hikayeler . Ava nasıl bulunacağını sorduğunda, annesi izi okşamış ve '*onun*' onu bu iz sayesinde bulacağını söylemişti. Beş yaşındaki Ava uzanıp ensesindeki ize dokunmuş ve '*o'nun* kim olduğunu sormuştu.

"Eşin, tatlım. Reşit olduğunda, bağ aracılığıyla seni hissedecek ve senin için gelecek," diye fısıldamıştı annesi. "Sadece o zamana kadar güçlü kalmalısın. Seni kırmalarına izin verme."

Ve şimdi, burada, Geceyarısı Sürüsü'nün Sığınağı'nda, aynı işarete ama bu sefer işaret Sürü'nün Alfa'pazusuna ve omzuna sarılmıştı.

Bu ne anlama geliyordu?

Yanındaki kadınlara hızlı bir bakış atan Ava, onların tamamen erkeklere odaklanmış gördü ve dikkatle ayağa kalkıp geri çekildi.

Uzaklaşmaya, annesinin ona işaretiyle ilgili anlattığı hikâyeleri düşünecek bir yer bulmaya ihtiyacı vardı. Her zaman sadece korkusunu ve gözyaşlarını durdurmak ve bir gün her şeyin daha iyi olacağına dair umut vermek için olduğunu düşündüğü hikayeler. Güvenli bir mesafeye ulaşır ulaşmaz dönüp evin önüne doğru kaçtı, hissetmekte olduğu endişe krizine kimsenin tanık istemiyordu.

Boğazındaki nefes almasını zorlaştıran sıkışma, ona Cormac'ın ellerinin kavradığını hatırlattı ve kaçtığını görmüş olma ihtimaline karşı çılgınca etrafına bakındı. Kalp atışları .

Boynundaki işareti görmüştü. Ne anlama geldiğini biliyordu. Ona çok şey ima etmişti.

büyük güvenlik kapılarına baktı ve adımları duraksadı.

Onlar meşgulken gitmeli miydi?

Kapılara yaklaştı, hatta elini soğuk metalin üzerine koyacak kadar ileri gitti ve başını sallayıp uzaklaşmadan önce yolun ötesine baktı. Sürüyle birlikte kalmak ne kadar riskliyse, Sığınaklarının güvenliğinden dışarı adım attığı anda hayatta kalma şansının o kadar az olduğunu biliyordu.

Dönerek arabanın kenarlarını kaplayan çiçek üzerinden geçti ve uzun çimenlerin arasından yürüyerek parmaklarını sınır gören çit boyunca takip etti. Bir tarafta ağaçlar, diğer tarafta

Diğer taraftaki bariyer ona Tarikat' içinde saklandığı yeri hatırlattı ve günler sonra ilk kez kendini rahat, geçici olarak güvende hissetti.

Ta ki... kendini ağaçlardan birine çarpmış, kolunu arkasına doğru bükmüş ve ağır bir beden tarafından olduğu yerde sabitlenmiş bulana kadar. Dönmeye yanağını ağaç kabuğuna sürttü ve kolundaki tutuşun sıkılaştığını hissetti.

"Bir anlaşılmaya vardığımızı ve kaçmayacağını küçük kurt," diye kulağına hırlayan bir ses duydu. Ava ile paylaştığı tek taraflı bağdan kaynaklanan ani endişe dalgası, Shaun'u saldırmak üzereyken

yakaladığında onu gafil avladı. Sendeledi, küçük kardeşine yönelttiği tekmeyle yanlışı değerlendirdi ve onu daha sert bir şekilde yakalayarak Shaun'u geriye, yere doğru uçurdu.

Kardeşi ona doğru güldü, sonra başını kendisinin döndüğü yöne doğru çevirdi. "Lanet ," diye tısladı Cormac, eğilip Shaun'un kolunu yakaladı ve onu ayağa kaldırdı. "*O da* neydi öyle?" Deacon arkasından sordu.

Shaun, Cassie ve Gemma'nın Roxie'yle birlikte oturduğu yere doğru başını sallayarak, "Küçük tatlı tutsağı kaçtı," dedi.

Deacon'ın kaşları havaya kalktı. "İlginç!"

Cormac ikisine de bıkkın bir bakış fırlattı ve cevap vermeden uzaklaştı. Arkasından kahkahalarını duyabiliyordu ama dikkati eş-bağlantısındaydı ve Ava'nın yerini öğrenmeye çalışıyordu.

Hâlâ ondan kaçabileceğini mi düşünüyordu?

Ava ağaçların arasına girdiğinde o da yolun sonuna ulaşmıştı.

Çitlerin arasından bir çıkış yolu mu arıyordu?

Kardeşleriyle kısa süreli kavga kurdun avcı içgüdülerini harekete geçirmişti ve kızın kokusu burnunu . Sınır boyunca dolaşırken onu takip ederek yaklaştı. Küçük bir boşlukta durup oraya baktığında, yüzündeki kaçma arzusunu görebiliyordu.

Onu yüzüstü ağaca yasladığında şok olmuş bir şekilde bedenini terk edene kadar hareket ettiğini hatırlamıyordu.

"Gitmeye çalışmıyordum," diye itiraz etti adamın hırlamasına karşılık olarak. "Öyle mi? O zaman neden herkesin dikkati dağılana kadar bekledin ve *sonra* kaçtın?" "Kaçmadım. Ben... ben... senin işaretlerini gördüm."

Endişe eş-bağlantısından tekrar yükseldi ve kurdu . "Ne olmuş onlara?" diye sordu. Ava tekrar kıpırdandı ve adamın kolunu kavrayışını hafifletmeye çalıştı. "Bırak beni gideyim."

"Soruya cevap ver." cevap vermeyince daha da yaklaştı ve başını eğip ağzıyla kulağını buldu. "Soruya cevap ver, küçük kurt," diye fısıldadı. Onun kaskatı kesildiğini hissetti, çenesinin inatla dikildiğini gördü ve kurdu onun bu küçük meydan okuma gösterisine bir kahkaha attı.

Onu kendi etrafında döndürerek sırtını ağaca yasladı, bileği hâlâ sıkıca tutuyordu. "Bir şey tekrar kaçma ihtiyacını tetikledi. İşaretlerimle ilgili bir şey." Onun sarsıldığını hissetti, Gözleri adamın omzuna ve omzunda dönen karanlık desene kaydı, sonra tekrar yere düştü. "Ava," adamın boştaki eli kızın boğazına doğru kayarak başını kaldırıp ona bakmaya zorladı. "Beni tekrar sormak zorunda bırakma." Ava'nın boğazının avucuna doğru yutkunarak hareket ettiğini hissetti.

"İzi saklamak için saçımı uzattı." Sesi o kadar kısıktı ki sonunda konuştuğunda onu duyabilmek için daha da yaklaşmak zorunda kaldı. "Ben... ben yer değiştirdiğimde, onun bunu hissedeceğini ve benim için geleceğini söyledi."

"Kim?"

Ava dudaklarını ıslattı ve tekrar yutkundu. "Onun beni bulması için yeterince uzun süre hayatta kalmam gerektiğini söyledi." Onun sorusunu duymazdan geldi. "Dikkat çekmemem, Avcı'nın radarının altında kalmam, boynumdaki işareti gördüklerini unutmalarını sağlamam ."

"Ava, cevap ver bana. Senin için *kim* gelecek?"

"Jeremiah yine de unutmadı. On iki yaşımıdayken bana bir tasma taktı. Zamanı geldiğinde ve yer değiştiremediğimde, acıdan bayıldım. Ve kimse gelmedi." Gözleri kalktı, onunkilerle buluştu ve uzaklaştı. "Prens yok, koruyucu yok. Annemin bana sadece peri masalları anlattığını, sahte umutlar sattığını anladım. Ama o sırada gitmişti, bu yüzden onunla yüzleşemedim."

"Annen senin için kimin geleceğini söylemişti?" Cormac onun duygularını eş-bağlantıları aracılığıyla hissedebiliyordu, karmakarışık ve kafası karışık. Bu duygular kurdunu çağırıyor, onu huzursuz ediyordu ve gözlerinin bir kez daha gümüşe döndüğünü biliyordu.

Dili tekrar dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı ve Cormac hırladığını duydu, onu dişlerinin arasında yakalama dürtüsü güçlüydü. "İşaretlerim neden kaçmana neden oldu Ava?" Sesi niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı ve Ava irkildi. Cevabı zaten biliyordu, sadece onun duymaya ihtiyacı vardı. Ne anlama geldiklerini bildiğini itiraf etmesi için.

"Ben... onlar-" Yaklaşan bir arabanın sesi onun tepkisini susturdu ve ikisi de donup kaldılar, motor kadar dinlediler.

Bir kapı çarpıldı ve ağır ayak çakılların üzerinde çıtırdadı. Cormac Ava'nın kolundaki tutuşunu gevşetti ve bir adım geri çekildi.

"Şerif arıyor," dedi ona. "Gitmek istiyorsan, işte sana fırsat. Çılgık atıp burada olduğunu anlamasını . Ya da ben ondan kurtulurken sessiz kalabilirsin." Sesini düz tuttu, ne yapmasını istediğini belli etmesine izin vermedi.

"Eninde sonunda benim sende olduğumu öğrenecekler," diye fısıldadı.

"Senin bende zaten *biliyorlar*, küçük kurt. Sadece senin ne kadar önemli olduğunu bildiğimin farkında değiller ve seni edeceğimi umuyorlar." Kurdu bir öneri fısıldadı ve Cormac gülümsedi. "Aslında neden buna bir çare bulmuyoruz?"

"Çare mi? Ne?" Ava, Gece Yarısı Alfa'sının ağzı onunkini kapatmadan önce kelimeleri zar zor söyleyebildi.

Bir erkeğin ağzının kendi ağzına değdiğini hissettiğinde donup kaldı. Adamın dudakları sıcak ve sertti, alt dudağının üzerinde, ağzının köşesinde ve yanağının üzerinde hafifçe geziniyorlardı. el yukarı doğru kaydı, başparmağı çenesini okşarken başını geriye doğru eğdi.

"Benim için aç, Ava," diye fısıldadı.

"Ne-" Cormac'ın ağzı tekrar üzerine indi, bir soru sormak için ayrıldıklarında dili dudaklarının arasında kayıyordu.

Ava şaşkınlıkla nefesini tuttu ve adam daha da yaklaştı, öpücüğü derinleştirirken Ava'nın bedenini ağacın gövdesi ile göğsü arasına hapsetti. Dili onunkinin üzerinde gezindi ve Ava bu his karşısında sıçradı. Cormac onun ağzına karşı kıkırdadı, ses sıcak ve davetkârdı, başını kaldırıp ona bakmadan önce.

"Daha iyi bilmesem," diye düşündü, başını bir yana eğdi, gümüş gözleri parlıyordu. "İlk kez öpüldüğünü söyleyebilirim." Başparmağı hâlâ kızın çenesini okşuyordu.

"Ama... ama sen daha iyi bilirsin," diye zorladı Ava hassas ve şişmiş dudaklarının arasından. Kendisine bakan gümüş gözlü kurt şekil değiştirene bunun ilk öpücüğü olduğunu itiraf etmeye hiç niyeti yoktu. "Gidip şerifle görüşmen gerekmiyor mu?"

"Neden aynı işarete sahip olduğumuzu biliyor musun Ava?" Kızın boğazındaki eli, eli onun boğazına

Parmakları boynunun arkasına, doğduğundan beri taşıdığı işaretin bulunduğu yere dokundu. Diğer eli uzanarak karşı omzuna dokundu; kendi izi pazusunun üzerinden aşağıya doğru kıvrılıyordu.

"Annem bana aynı işareti taşıyan biriyle çiftleşerek doğduğumu söyledi."

Başını salladı. "O zaman neden geri dönmene izin veremeyeceğimi anlıyorsun? Seni onlara geri vermeyeceğim."

Ava sesindeki ton karşısında durdu, dudakları aralandı. Adamın gözlerinin aşağıya inip polis telsizinden gelen seslerin duyulduğu yere doğru kaymasını ve sonra tekrar ona dönmesini izledi.

"Her kadar bu teklifini kabul etmek istesem de bir ziyaretçimiz var." Bir adım uzaklaştı, eli kızın boynundan indi ve elini yakaladı. Dönerek onu arabaya doğru çekti.

"Teklif mi?" diye sordu, onun peşinden sendeleyerek. "Bekle! Ne teklifi?" Adam aniden durduğunda sırtına çarptı. Adam çarpmanın etkisiyle sallanmadı bile.

"Memur bey." Cormac'ın pürüzsüz ve okunamayan sesi şerifi selamladı. Hâlâ onun parmaklarına dolanmış olan parmakları hafifçe sıkılarak, sözsüz bir şekilde ona arkasında kalmasını söylüyordu. "Birkaç gün içinde iki ziyaret. Gururum okşandı. Bugün sizin için ne yapabilirim?"

"Şey," tanıdık gelen ses karşısında dondu ve Cormac'ın sırtına doğru kaydı. "Son ziyaretimde bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum."

Cormac'ın "Öyle mi?" diye cevap verdiğini duydu.

Lütfen beni almasına izin verme. Lütfen beni almasına izin verme.

Ava, Cormac'ın elini kendi elinin etrafında sıkıldığını ve avucunu karnına yaslayana kadar kolunu öne ve beline doğru çektiğini hissedene kadar onun sırtına fısıldadığını fark etmemişti. Kendi elini onunkinin üzerine koydu. Bu hareket onu Cormac'a doğru yaklaştırdı.

"Kızı bulursan beni arayacağına söz vermiştin."

"Paylaşmaya değer bir şey duyarsam seni arayacağımı söylemişim," diye düzeltti. "Peki... aradın mı?"

"Ne yaptım?"

"Bir şey duydun mu?" Ava şerifin sesindeki agresif sertlik karşısında gerildi. "Seninle iletişime geçtim mi?" Cormac cevap verdi.

Şerif, "Hayır," diye .

"O halde sizinle paylaşmak istediğim bir şey duymadığım açık."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra, "Onu arkanda görebiliyorum. Tehlikeli bir oyun oynuyorsun kurt."

Cormac'ın cevabı yumuşaktı: "Sizi temin ederim," dedi. "Oyun oynamıyorum." "Eğer onu teslim etmezsen, pişman olacaksın."

~Güven bana.~ Cormac'ın sesi, onu arkasından çekip çıkarmadan bir saniye önce, bir okşayış gibi zihninde gezindi. ~Sakin ol, küçük kurt.~ Başını kaldırdı ve Ava farkındalığının sınırında bir şey, bir güç nabızı hissetti.

"Onu teslim etmek mi? Elden ele dolaşacak bir eşya gibi mi?" karnına yaslanmış olan elini okşadı ve ondan bir adım uzaklaşarak kapılara doğru yürüdü.

"Burada kal," diye mırıldandı. "Kardeşlerim yolda, geliyorlar."

Hissettiği şey bu muydu? Bir Alfa'nın sürüsüne yaptığı çağrı mı?

Şerif, "Seni adam kaçırmaktan tutuklatabilirim," diye tehdit etti.

"Gerçekten mi?" Cormac, görünüşe bakılırsa umursamaz bir tavır takındı. "Gerçek yetkililerin bu konuda ne düşüneceğini merak ediyorum. Eminim kardeşinin evinin altındaki, tüm o kadınların tutulduğu hücreleri görmek isterler. Eğer bu şekilde oynamak istiyorsan, seni memnun etmekten mutluluk duyarım."

"Aile kızı geri istiyor."

"Bu çok kötü. Kız *benim*." Başını eğdi ve Ava ondan yayılan güç dalgası karşısında nefesini tutarak şerifin arabasına doğru sendelemesine neden oldu. "Onu benden almaya çalışmaktan daha ... eğer hayatta kalacağını düşünüyorsan."

"O sana ait değil."

Ava onun hırladığını duydu, belindeki kasların gerildiğini gördü ve sonra kapıyı açtı. Şerifin kafası arabanın yan tarafına çarptığında bir patlama sesi duyuldu. Cormac sersemlemiş adamı boğazından tutup kaldırdı ve geriye doğru savurdu, yolcu kapısına yasladı ve yüzleri bir santimden fazla kadar yakınına eğildi.

"O... benim..."

"*Dostum*," diye eğlenen bir ses Ava'nın arkasından yükseldi. Arkasına döndü ve Cormac'ın kardeşi

Deacon'ın gülen yüz hatlarıyla karşılaştı, Shaun da arkasındaydı. "Yeni arkadaşlar böyle edinilmez."

Cormac'ın başı döndü ve gümüş gözleri parlayarak kardeşine baktı. "Çıkarın onu buradan."

Shaun avucunu küçük kızın sırtına koyduğunda Ava kaskatı kesildi. "Hayır."

"Seni eve geri istiyor, şerife vermemi değil," dedi ona nazikçe. "Sen tehlikeye bu kadar yakınken kurdu sakinleşmeyecektir." Konuşurken onu kendi etrafında döndürdü.

"Ama-" Cormac'ı için boynunu kapılara doğru çevirdi.

Shaun ona, "İyi olacak," diye güvence verdi. "Deacon onun arkasını kollar. Ama senin yolumuzdan çekilmen gerek, yoksa bugün kan dökülecek."

"O güvende." Deacon'ın sesi kurdun öfkesinden süzüldü ve Cormac'ın kontrolü tekrar ele almasını sağladı. "Boğazını bu kadar sıkmayı bıraksan iyi olur kardeşim. Şerifi öldürmenin açıklaması zor olacak, bizim için bile." Deacon'ın sesi ne kadar yumuşak olsa da, Cormac sesin altında yatan endişeyi duyabiliyordu.

Önünde mora dönen yüze odaklandı ve dudağı kıvrıldı. "Rozetini ve konumunu kullanarak güvenlerini kötüye kullanmak için türümüzden kaç içeri aldın?"

Şerif sıçradı, boğuldu, çaresizce kolunu tuttu. Cormac adamın boğazını son bir kez sıktıktan sonra onu bıraktı ve şerifin nefes nefese dizlerinin üzerine izledi.

"Tek bir sebep için yaşıyorsun," diye hırladı. "Kardeşine bir mesaj götür. Üç yaraladı ve ödeme zamanı geldi."

"Ama kız sizden biri *değil*," diye başardı şerif.

"Kız doğduğu günden benim. Bunu hatırlasan iyi edersin." Cormac uzandı ve adamı ayağa kaldırdı. "Jeremiah ve seninle yakında görüşürüz." Deacon'a baktı. "Gittiğinden emin ol."

Kardeşinin emrettiği şeyi yapıp yapmadığını görmek beklemeden, artık açık olan kapılardan geçip eve doğru yöneldi.

CHAPTER 10

"NEREDE O?" CORMAC D SHAUN'U MUTFAKTA YALNIZ BULDUĞUNDA EMRETTİ.

Shaun olduğu defterden yavaşça başını kaldırdı. "Onu aramaya çıkmadan önce sakinleşmeni önerebilir miyim?"

"Ben iyiyim," diye homurdandı ve Shaun homurdandı.

"Gerçekten değilsin. Cassie'nin beni olduğum gibi kabul etmesinin zor olduğunu mu sanıyorsun? Senin kızının sahip olduğu yükün yarısı bile onda . Sakinleşmen gerek." Ayağa kalktı ve Cormac'a doğru yürüdü. "ol kardeşim. Tüm Sürü senin öfkeni hissedebiliyor ve bu onları huzursuz ediyor."

Cormac derin bir nefes , gözlerini kapadı ve dikkatini kardeşleriyle paylaştığı bağa ve son olarak da artık onu Ava'ya bağladığını bildiği tek bağa kaydırmadan önce sürü başına odaklandı. Duygularının artık onlardan sızmadığından emin olduktan sonra gözlerini açtı ve küçük kardeşine düşünceli bir şekilde baktı.

"Ne zaman sürü bonoları konusunda bu kadar uzman oldun?"

Shaun'un yüzünden bir gülümseme hayaleti geçti ve Cormac'ın kolunu okşadı. "Bunu hızlı bir şekilde çözmem gerekiyordu. Eş-bağlantınız yıllardır var olsa da, daha yeni tam olarak aktif hale geldi. Bunun en büyük nedeni, onun şu anda burada, yakınlarda olması ve kurdunun ikinize de kilitlendiğinden emin olmak için son adımı tamamlaması gerekmesi."

Cormac içini çekti ve bir elini yüzüne götürdü. "Kurdumun beni hiç tanımadığım bir kıza bağlamak dışında da yeterince sorunumuz var."

Shaun yumuşak bir kahkaha attı. "Bununla savaşılmaya mı çalışacaksın? Tek taraflı söylediğin bu bağ yirmi bir yıldır sürüyor. Kurdun sonunda onu gözüne göre bağ kırılabileceğini *gerçekten* düşünüyor musun?"

"Onu kırmama gerek yok, Shaun. Sadece diğer her şeyi halledene kadar onu bir kenara koymam gerekiyor."

"Bu çalışmadığını biliyorsun. Dikkatini dağıtır ve hatalar yaparsın - benim yaptığım gibi, tıpkı

Deacon yaptı - siz kadar."

"Yani... ne? Muhtemelen neler bilerek bağlantıyı tamamlamamı mı öneriyorsun? Beni çok az tanımasına rağmen mi? Sence onu kendime bağlamalı, ona hiçbir söz vermemeli miyim? Bu beni de onu elinde tutan Tarikat kadar kötü mü?"

Shaun omuz silkti. "Zaten yolu yarılamış . Sana bağlı olarak doğdu. *Sana* seçme şansı verildi mi?"

"Bu, seçimini elinden almak için yeterli bir sebep değil."

Shaun başını salladı. " çıkanı kulağın duysun. Bu konuda ikinizin de bir seçeneği yok. Bağlantının ilk kısmı o doğduğunda kuruldu. Eğer bunu , birisi ona doğru her baktığında patlayacaksınız."

"İyi olacağım."

"*Riiiiight ...*" Shaun kaşlarını kaldırdı. "Bu durumda, neden onun ne kadar seksi olduğundan bahsetmiyoruz? O uzun siyah saçlar mükemmel bir çapa olurdu, değil mi? Dört ayak üzerindeyken başını arkaya çektiğinizde boğazındaki kavisi hayal edebiliyorum."

Cormac homurdandı.

"Sence çılgılık atıyor mudur?" Cormac dudakları dişlerinin arasından sıyrılarak döndüğünde, Shaun rahat bir kahkaha . "Sakin ol, kardeşim. Senin kızını istemiyorum. Ama bu," elini Cormac'ın yüzüne doğru salladı, "*onu* kontrol altına alman gerektiğini kanıtlıyor. Sadece onu becer ve bağı bitir. Çok zor olmayacak, değil mi?"

"Deacon'ın pislik ikiz olduğunu sanıyordum."

"Ben bazı uğraşırken o sadece boşluğu aldı."

Shaun onu Cormac'tan uzaklaştırdıktan sonra Ava'yla birlikte eve kadar yürümüş ve Cormac onu almaya gelene kadar yerinde kalması uyarısıyla onu televizyon odasına bırakmıştı. Arkasından kapı açıldığında Ava kitaplığın önünde durmuş, parmaklarını kitap kapaklarının üzerinde gezdiriyordu.

Ava döndü ve Ava'nın tutulduğu odaya yemek getirdiğinde kısa bir süre gördüğü bir yüz yüze geldi. Uzun siyah saçları karmaşık bir örgüyle geriye doğru toplanmış, narin yüz hatları ortaya çıkmıştı. Kapıyı kapatırken durakladı ve okunamayan gözlerle Ava'ya baktı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra dudaklarını büzdü.

"Neden senin Avalina olduğuna inandığını anlayabiliyorum," dedi. "Benim adım Isabella ve *eğer* olduğunu iddia , o zaman benim sürü kardeşimsin." Ses tonundan bunun doğru olduğuna tam olarak ikna olmadığı anlaşılıyordu.

Ava karşısındaki kadının sözünü bitirmediğini bildiği için hiçbir şey söylemedi. "Sana neden inanayım?" Isabella sonunda sordu.

Ava gülümsedi, zihinsel olarak kendini olacıklara hazırlıyordu. "Yapmamalısın." Isabella'nın başı sorgularcasına yana eğildi.

"Ben hiçbir şey olduğumu iddia etmedim," diye açıklamak için acele etti Ava. "Bunları söyleyen *o*, ben değilim. Eğer konuda tartışmak istiyorsan, konuşman gereken o."

Isabella odanın içinde yürüdü ve kanepenin bir tarafına yerleşti. "Ona inanmıyor musun?" "Bilmiyorum. Onunla paylaşmadığım şeyler biliyor... paylaşmaması gereken şeyler."

"Ne tür şeyler?"

"Adım, annemin adı, boynumdaki işaret." "Her şey kolayca keşfedilir ve taklit edilir."

Ava'nın gülümsemesi kırılıyordu. "Neden böyle bir şeyin sahtesini yapayım ki? Unutmayın *ki*

beni buraya getirdi. Gelmek istemedim."

Isabella çenesini kaldırdı ve ona baktı. "Numara yapabileceğin bir şey. Sığınak'a girmenin bir yolu."

"Buraya *yerleştirildiğimi* mi düşünüyorsun?" Ava ona bön bön baktı. "Tarikat bunu başarmak isteseydi, inan bana, casus olarak beni seçmezlerdi."

"Tabii Cormac'ın boynundaki işarete nasıl tepki vereceğini bilmiyorlarsa," diye meydan okudu Isabella.

Ava'nın kahkahası keskindi. "Sence Alfa'nın işaretlerini araştırdılar ve onun için önemli biri olduğuma inanması umuduyla beni bununla damgaladılar mı? Tarikat'ı çok fazla zekayla mı pohpohluyorsun yoksa Alfa'nı zekayla mı aşağılıyorsun emin değilim." Kitaplıktan uzaklaştı ve Isabella'nın önündeki sehpaye oturdu. "Boynumdaki işarete kendin bakmak ister misin?" Saçlarını bir omzunun üzerinden çekti ve kendi etrafında döndü. "Dokunmaktan çekinme, bir damga ya da yeni bir dövme gibi hissettiriyor mu bak."

"Seni yalancılıkla suçlamıyorum."

"Evet, . Herkesin bana nasıl baktığını görmediğimi mi sanıyorsun? Buradaki varlığımın sürünüze ihanet edip etmeyeceğini ya da kaçmaya çalışmayacağımı görmek için mi bekliyorsunuz?" Ayağa kalktı. "bırakmasını, gitmeme izin *vermesini* istedim ama *izin* vermiyor."

"Ava..." Soğuk erkek sesi başını kaldırmasına neden oldu ve Isabella ayağa fırladı. İki kadın kapının yanında duran uzun boylu, siyah saçlı erkeğe baktı.

Ava onun bakışlarını isyan edercesine tuttu ve zihninin içinde yumuşak bir kahkaha duydu ama karşısındaki sert yüz hatları hiç değişmedi.

"Cormac." Isabella onun önünde belirdi ve göz temasını kesti. "Seninle konuşmak istiyorum." "Beklemek zorundasın."

"Hayır, *şimdi* seninle konuşmam gerek."

"konuştuğunu unutuyorsun." Yumuşak ses bir uyarı içeriyordu.

"*Senin* gibi. Bir anlaşmamız olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Sen ve *babam* şartları görüştünüz. Her şeyi planlamıştık."

Ava, Alfa'yı tekrar görüş alanına sokabilmek için yana kaydı. İki kurt Şekil Değiştiren arasında her ne bunun ortasında kalmak istemiyordu. Adamın gözleri tekrar onunkilere kaydığı anda bir hata yaptığını anladı.

"Planların değişmek gibi bir huyu vardır." Isabella'yla konuştu ama dikkati üzerindeydi.

"Gerçekten de *onun* kim olduğuna dair sözlerine inanmak istiyorsun."

Cormac'ın bakışları Ava'nın üzerinde gezinirken düşünceli bir hal aldı ve sonra dikkatini Isabella'ya yöneltti.

"Hiçbir şey için onun sözüne güvenmedim. Ona karşı dürüst olduğuma güvenmesi gereken kişi o. Bu da bir soruyu gündeme getiriyor, değil mi? *Bana* karşı dürüst müsün, Isabella?"

Ava, Isabella' yanında sertleştiğini gördü. "Ne demek istiyorsun?"

~*Buraya gel, Ava.*~ Cormac' sesi kafasının içinden fısıldayarak Ava'yı irkiltti. "Aramızda bir yok, sen ve ben," diye yüksek sesle devam etti. "Ama Sürü'yle aramdaki bağ çok güçlü. Chase'le ne yaptığının farkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

Sesi yine zihninin içinde usulca yankılandı. ~. *Buraya gel.* ~ Başı tekrar Ava'ya döndü ve tek kaşı yukarı doğru kalktı.

Ava onu görmezden geldi ve Isabella'nın yutkunmasını, yüzünün solgunlaşmasını izledi. "Ben değilim... Chase değil..."

"Orada durup bana *açıkça* yalan mı söyleyeceksin? Chase *benim* kurdum. O olmadan hiçbir şey yapmaz

özellikle de *sözde* birlikte olduğum kadın *söz konusu* olduğunda."

Bekle, onunla bir ilişkisi mi vardı? Ava bu haber karşısında nefesinin kesildiğini ve zihninde bir eğlence yuvarlandığını hissetti.

~Bu fikir hoşuna gitmedi mi küçük kurt?

Öyle değil mi? Bu kurt Şekil Değiştirenlerin ne yaptığı neden umurunda olsun ki? Adamın ona verdiği öpücüğü ve yüzünün ısındığını hissetti. Ağzının onunkinin üzerinde nasıl hissettirdiğini hatırlamaktan vazgeçerek başını salladı ve Isabella'ya baktı.

"En ufak bir ilgi göstermiş olsaydın, bunlar olmazdı!" Ava etrafında dönen konuşmaya yeniden odaklandığında Isabella konuşuyordu.

"Görüşmeler başlamadan önce sana ilgilenmediğimi söylemiştim. Hatta karşılıksız yardım teklif ettim ama *sen* resmi bir şeyde ısrar ettin. Bunun asla gerçekleşmeyeceği konusunda seni *uyardığımı* hatırlatmama gerek var mı?"

"Yine de kendini bu kıza körü körüne bağlamak mı istiyorsun? Avcılar tarafından yetiştirildiği belli olan bir . Geceleri boğazını kesmeyeceğine nasıl güvenebilirsin?" Isabella talep etti. "Onun için tüm Sürü'yü riske atacak kadar aç ?"

"Güç için o kadar mı çaresizsin ki, bunun kayıp sürü kardeşin olduğunu doğrulayan tüm işaretleri görmezden geliyorsun?" diye karşı çıktı. "Sana verdiğim sözleri tutmamaya hiç niyetim yok. Ancak babanla yaptığım anlaşmada Sürülerimizi birleştirmenin *seninle*, sadece soyundan biriyle resmi bir çiftleşme yoluyla olması gerektiği açıkça belirtilmemiştir."

Isabella'nın parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı ve Cormac iç çekti.

"Izzy." Sesi nazikti, öne doğru bir adım attı ve ellerini onun omuzlarında kavislendirdi. "Seni incitmeye ya da aşağılamaya çalışmıyorum ama birlikte olmamızdan hiçbir zaman iyi bir şey çıkmayacağını biliyorsun. Bunu daha fazla istemiyorsun. Ben *senin* için her zaman bir araç oldum. Süründen uzaklaşmak, kafadaki sorulara cevap arayabilmek için benim konumuma ve gücüme ihtiyacın vardı." Başını eğdi ve Isabella'nın alnına bir öpücük kondurdu. "Chase *senin* için çok daha uygun ve eğer bu keşfetmek istediğin bir bağlantıysa, ikiniz de benim onayımı aldınız." Onu Ava'nın yüzüne çevirdi. "Onun kim olduğu konusunda haklı olduğumu biliyorsun."

Isabella, Cormac'a cevap vermeden önce Ava'ya bakarken yüzünde sıkıntılı bir ifade . "O zaman bana şunu söyle," diye sordu. "Eğer annem hayatta kaldıysa, babam neden onu eş-bağlantıları aracılığıyla hissedemedi? Neden annemin öldüğüne inandı? Neden onu *aramadı*?"

"Bilmiyorum, Izzy. Bu sorulara sadece baban cevap verebilir." "Ona söyledin mi? Ona *kızdan* bahsettin mi?"

"Tam yanında duruyor," diye azarladı. "Ona bak Izzy ve bana onun *senin* sürü kardeşin olduğunu düşünmediğini söyle."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Isabella meydan okudu.

Ava her iki Şekil Değiştiren'in bakışları altında rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve onların ortak ilgisinin ağırlığı geriye doğru bir adım atmasına neden oldu. Kanepenin arkasına çarptı ve durdu.

"O doğduğunda sen orada değildin. Aramızda anında bir bağ oluştu."

"Bu ona güvenebileceğin anlamına gelmez, Cormac. Avalina *olsa* bile, Avcılarla birlikte büyüdü."

"Kadınların erkeklerle birlikte eğitildiği diğer Tarikatlardan biri olsaydı, aynı fikirde olurdum. Ama öyle değildi. Cooper'lara hiçbir sadakati yok."

"Yine de sana ve sürüye sadık mı?"

"Henüz değil." Gözleri Ava'ninkilerle buluştu ve Ava ondan kaçmak için başını çevirdi. "Bize sadakatini göstermesi için ona hiçbir sebep vermedik. Bunu değiştirmeyi planlıyordum." Sesindeki ton Ava'nın gözlerini

Başını çevirip ona baktı. Ona gülümsedi. "Bu da beni neden burada olduğuma getiriyor. Ava'yla yalnız konuşmam gerek."

"Cormac... emin misin?" Isabella sordu ve o da başını salladı.

"Tek yolu bu."

Ava, önünde devam eden konuşmanın duyduklarından daha fazla anlam emindi. Etrafı yırtıcı hayvanlarla çevrili, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissetmeye başlamıştı - Tarikatta yaşadığı zamankinden daha fazla.

Cormac, sanki onun düşüncelerinin nereye gittiğini biliyormuş gibi odayı geçerek tam karşısında durdu.

"Bunu daha sonraki bir tarihe, senin daha yerleşik ve rahat olduğun bir zamana bırakmayı umuyordum ama işler beklediğimden daha hızlı ilerliyor," dedi ona. "Senin ve Isabella'nın birlikte vakit geçirmenizden daha çok istediğim bir şey ve umarım bu gerçekleşir. Ama şu anda benimle gelmene ihtiyacım var. Konuşmamız gerek." Kenara çekildi ve kapıya doğru yürümesini işaret etmek için bir el salladı.

"*Konuşalım* mı Cormac?" Ava, Isabella'nın ses tonuyla kaşlarını çattı ve Alfa'ya sorgulayan bir bakış attı.

"Ben bir hayvan değilim Isabella, söylentiler ne derse desin." Ve bu şifreli cevapla birlikte avucunu Ava'nın sırtına dayadı ve onu odadan .

Cormac Avayı çalışma odasına götürdü, içeri girene kadar bekledikten sonra kapıyı çevirip kilitledi. Onunla yapması gereken konuşmanın daha fazla kesintiye sağlamak istiyordu. Kilit açıldığı anda Ava'nın tedirginliği arttı ve Tarikat'ta kilitli kapıların onun için ne anlama geldiğini merak etti. Onunla yüzleşmek için geri döndüğünde hareketlerini yumuşak ve yavaş tuttu.

"Ne demek '*tek yol bu*'?" diye sordu. "Tek yol nedir?" "Ava," diye başladı adam ve Ava başını salladı.

"Hayır! Arkadaşımın gibi davranamazsın. Benden bir şey istiyorsun."

Cormac kapının yanında durdu, kızın onu ilk yakaladıklarında ısırdığı zamana benzer bir savaş ya da kaç modunda olduğunun farkındaydı ve onu görüldüğünden daha fazla ürkütmek istemiyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim."

"Sana inanmıyorum! Oh, benim tarafımdaymışsın görünmek için iyi bir iş çıkardın - ayrılma şansı, şerifi tehdit etmek, özgür olmanın nasıl bir şey olduğunu görmemi sağlamak."

"değildi."

Güldü, sesi sert ve uyumsuzdu. "İtiraf etmeliyim ki beni kesinlikle kandırdın. Senin Tarikat' farklı olduğunu, belki *de* umursadığını düşünmeye başlamıştım. Öpücük hoş bir dokunuştur." Kollarını karnına doladı. "*Onlarla* bu kadar uzun süre yaşadıktan sonra, bir gün umut etmeyi, inanmayı bırakacağımı sanırdın..." diye devam etti.

Kokusundaki hüzne tepki kurdu hırladı. Bu Cormac'ı ileriye doğru teşvik etti ve ellerini kızın yanaklarında gezdirmek için odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

"Ava, bana bak."

"Hayır!" Geri çekildi. "Beni nasıl tanıdığınla ilgili tüm o konuşmalar, hepsi beni itaatkâr kılmak içindi. İşaretleri fark etmeliydim. Bu daha önce denenmemiş bir şey değil."

Cormac, masasına çarpana kadar onu adım adım takip etti. Avuç masanın kenarına dayayarak onu kollarının arasına hapsetti.

"Seni itaat etmen için kandırmaya çalışmıyorum, küçük kurt."

"Bana öyle demeyi kes. Ben kurt değilim."

"Ama sen ! Vahşi ve güçlü. Dönüşüm geçirmemiş olman bizden biri olmadığını anlamına gelmez."

"*Asla* sizden biri olmayacağım!"

"Annen seni karnında taşıdığından beri bizden birisin." Bir elini kaldırdı, saçlarını omzunun üzerinden taradı ve bir parmağını ensesinde, orada olduğunu bildiği işaretin üzerinde gezdirdi. "Doğduğun günden beri benimsin."

Dişinin kokusu etrafını sararak kurdunu uyandırdı. dürttü, bağı bitirmesini, önündeki dişi, uzun zamandır onun bir parçası olan dişi, tamamen kendisine bağlamak için son adımı atmasını istedi. Ve Cormac hareketlerinin kontrolünü yeniden ele geçirmeden önce başının eğildiğini fark etti.

Ava onun önünde duruyordu, korktuğu belliydi ama savaşmaya hazırdı. Adam onun kokusundaki endişenin, korkunun kokusunu alabiliyordu ama yine de gergin duruyordu, başı geriye atılmıştı ve karanlık gözleri onun her hareketini izliyordu. İzliyor, değerlendiriyor, kaçmak için onun konsantrasyonunda bir kırılma .

Ve fırsat verildiğinde kaçacağını biliyordu. Kurdu yüzeye bu kadar yakınken, kaçmak verebileceği en kötü karar olurdu. Kurdu aynı fikirde değildi. Eğer kaçarsa, avlanabilirlerdi. Kurduna , güzel eşini avlamak her fırsat iyi bir şeydi. Kurdunun istediği şey bir sorun teşkil etmezdi, ancak insan yarısı da bu düşünceyi aynı derecede çekici buluyordu ve *bu* da içinde oluşan içgüdü, ihtiyacı kontrol zorlaştırıyordu.

"Bana bir şey söyle," dedi kurdunun dikkatini dağıtmaya çalışarak. "Hayatında hiç kafanın içinde biri varmış gibi hissettiğin zamanlar oldu mu? Senden başka biri?"

"Hayır."

"şey mi? Anlayamadığın ruh halleri, sana ait olduğunu hissetmediğin şeylere verdiği tepkiler?" Daha yakına eğildi, onun kokusunu içine çekti.

"Hayır, bunların hiçbirisi değil."

"Bana yalan söyleyemeyeceğinin farkındasın, değil mi?"

"Yalan söylemiyorum," diye itiraz etti ama kirpikleri düşerek gözlerini sakladı.

"Yalanların kendine özgü bir kokusu vardır," diye mırıldandı. "Hafif metalik, ekşi." Parmağını kızın çenesinin altına bastırdı ve başını yukarı kaldırdı. "Çok yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemedim."

"Oh, ama sen ." Başını eğdi ve kadının boğazına doğru soludu. "Şu anda yalan söylüyorsun." "I-"

"Yapma, Ava. Sözlerin ve kokun bana iki farklı şey söylüyor. Bir de bu var." Başının yan tarafına vurdu.

"Söylediğin yalanların kokusunu alamam bile, onları burada *hissedebilirim*."

Gözleri meydan okurcasına kısıldı. "Ne hakkında yalan söylüyorsun?"

"Boynundaki o iz ve benimle olan bağlantısı hakkında itiraf ettiğinden daha fazlasını biliyorsun." "Sana bildiğim her şeyi anlattım."

"Dışarıdayken annenin senin için kimin geleceğini söylediğini sordum. Sen sorudan kaçtın."

"Çünkü bir önemi yok," diye fısıldadı ona bakmayı reddederek.

"Bu önemli. Senin için kim gelmeliydi?" Cevabı biliyordu, *onun* da cevabı bildiğini biliyordu ama bunu onun ağzından duyması gerekiyordu.

Elleri göğsüne çarpmadan önce kokusundaki öfke parıltısını yakaladı. "Hayır!" diye tersledi. "Önemli değil!" Ona tekrar vurdu, yumruklarken parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. "Ben yer değiştirmedim, o da benim için hiç gelmedi." Yumrukları adamın omzuna çarpıyordu ve adam kendini tuttu,

öfkesini içine çekiyordu. "Bana söylediği gibi bekledim. Saklandım, dikkat çekmekten olabildiğince kaçındım. Ne için?"

"Ava..." Adam uzanıp kadının bileklerini yakaladı, göğsüne yasladı ve bir kolunu beline dolayarak onu kendine doğru çekti. "O kadar basit değil.

"Bu kadar basitti!" diye haykırdı. "O tarikatta bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı? Ne zaman bir dişi için gelseler, *onun ben* olacağım korkusu? Başka birine ulaştıklarında hissettiğim rahatlamanın verdiği suçluluk duygusu? Denedim... kafamdaki bağlantıyı takip etmeyi *denedim*. Bir mesaj göndermeye çalıştım. Her kimse *beni duyması* için yalvardım. Ve ne aldım biliyor musunuz? *Hiçbir şey!*"

"Sence ben... *o* seni bulmaya çalışmadı mı? Seni bulmanın bir yolunu çalışmadı mı?"

"Tabii ki hayır. Neden *yapsın* ki? Sadece bir aptal Avcı Tarikatı'nın içinden birini kaçırmaya çalışır."

"Benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu .

"Her şey seninle ilgili değil!" Ava dönerek uzaklaşmaya çalıştı. Cormac onun belindeki tutuşunu sıkılaştırdı.

"burada yanılıyorsun, değil mi? Kimse senin için gelmediğinde, kendini reddedilmiş mi hissettin?"

Ava mı? Hayal kırıklığına mı uğradın? Kurtarılmak mı istiyordun?"

"Tabii ki kurtarılmak *istedim*! Kim o yerden götürülmek istemez ki? Ama artık bunun bir önemi yok."

"Bu yüzden mi kendi başına kaçmaya çalıştın? Seni bulduğum gece dışarıda olmanın sebebi bu muydu?"

"Sana söylemiştim!" Sırtını kamburlaştırarak adamın elinden çalıştı.

Cormac bir küfür mırıldandı, kurdu ise onaylarcasına hırladı. Dönerek onu ayaklarından kaldırdı ve odanın ilerleyerek duvara yasladı.

"Seni bulup geri götürececeklerini düşündüğün halde kaçmaya çalıştığını söylemiştin.

Seni cezalandıracaklarını biliyordun. Ama neden o zaman Ava? Neden tam da o anda arazideydim?"

"Bilmiyorum!" diye hırladı.

"Ve *yine* yalan söylüyorsun." Hırlaması iki kat daha saldırgandı. "Şu lanet soruya cevap ver. Kimi bekliyordun?"

Birbirlerine bakarlarken bir süre sessizlik oldu ve sonra ...

"*Sen!* bekliyordum! Ama sen hiç gelmedin. Ve sonunda geldiğinde de

Ben!" Adamın beklemediği bir hareketle kolunun altından sıyrıldı ve kapıya doğru fırladı.

Cormac onun kilidi çevirmesini izlemek için döndü ve önce kapıyı açmasını bekledi.

CHAPTER II

OKSİJEN, KAPI TAM OLARAK AÇILAMADAN KAPANDIĞINDA LU NGS'İNDEN Onun Adam onu kavrayıp etrafında döndürürken parmakları kalçalarını ısırdı.

Mantıklı bir insan onun gözlerindeki öfkeye bir kez bakar ve Alfa'sının önünde diz çökerek ondan af dilerdi.

Mantıklı bir insan ona boğazını uzatır, hâkimiyetini ve rütbesini kabul ederdi. Mantıklı bir insan, sürü alfası öfkesini çalışırken sessiz kalırdı. Ne yazık ki Ava kendi kendine, nadiren mantıklı kararlar verdiğini kabul etti.

Hayır, bunlardan herhangi birini yapmak yerine çenesini kaldırdı ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı.

"Sorun ne, *Şekil Değiştiren*? Benden zorla aldığın cevaplar hoşuna gitmedi mi?" diye alay etti.

"Kontrolüm dışındaki bir şey için beni sorumlu tutuyorsun." Sözlerine karışan kurt hırıltısını duyabiliyordu, Avcıların Şekil Değiştirenleri bu noktaya ittiğini görmüştü, bunun kontrolünün sınırında anlamına geldiğini biliyordu.

"Alfa kurt olarak her şeyi kontrol ettiğini sanıyordum. Doğduğum günden beri kafanın içindeydin ama beni bulamadın. Hikâyen *bu* mu?" Mantıksız davrandığını biliyordu ama yine de adamın göğsünü itti ve adamın dudakları uyarıcı bir hırıltıyla aralandı. "Deneme zahmetine bile girdin mi?"

"Elbette denedim. Ama neyi ya da kimi hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Ne Alfa'sın sen öyle."

"Konuşmayı kesmek isteyebilirsin," diye hırladı.

"Yap beni," diye meydan okudu. Kelimeler ağzından çıktığı anda onları yutmak istedi.

Gözleri parladı, gümüş gibi parladı ve vahşi bir gülümseme dudaklarını yukarı çektiğinde, adamın gittiğini ve geriye sadece kurdun kaldığını anladı.

"Meydan okuma kabul edildi, küçük kurt." Sesi daha derin, daha sertti ve Ava geri .

"Hayır... hayır, öyle demek istemedim. Özür dilerim," diye , ellerini önünde tutmuş, adım adım onu takip ederken onu savuşturuyordu.

Sırtı kapiya çarptı ve yana doğru eğildi, adamın elleri başının iki yanındaki duvara sarsılarak durdu.

"Kaçacak hiçbir yerin kalmadı." Kadın adamın kolunun altına girmeye çalıştığında, adam kadının boğazını avucunun içine aldı ve onu olduğu sabitledi. "Gerçekten bu hareketle iki kez başarılı olacağını mı ?" Parmaklarını sıkarak başını geriye doğru itti. "Bedelini ödeme zamanı Ava."

Ava onun bileğine yapıştı, elini çekmeye çalıştı ama nafile. "Lütfen," diye fısıldadı. "Öyle demek istemedim-"

"Çok az, çok geç," diye homurdandı ve ağzı onunkini kapladı.

Ava dudaklarını , çenesi dudaklarına değen dudaklara eğmemek için uyguladığı baskıyla gerildi. elin yukarı doğru kaydığını, çenesini kavradığını hissetti ve sonra başparmağı ağzındaydı, dudaklarını ayırıyordu.

"Benimle savaşmak her şeyi daha iyi yapar," diye fısıldadı. "Bana istediğimi ver, Ava."

"Hayır, ben-" dili içeri girdiğinde adamın kurduğu tuzağı fark etti ve bir an için ısırmak istedi.

Sanki onun düşüncelerinin nereye gittiğini biliyormuş gibi başını kaldırdı ve dudaklarını yaladı. "Tadın bal gibi." Kız cevap veremeden ellerini kalçalarına götürdü ve yüzünü duvara dönene kadar onu çevirdi.

"Nerede olduğunu bilseydim, senin için gelirdim," fısıldadı kulağına. "Seni Sığınağıma götürür ve güvende tutardım. Ve reşit olduğunda, seni benim yapardım." Hırıltılı sözler onu sıcak hissettirdi, midesinin çukurunda ısının neden oldu. Bir eli göğsünü avuçlamak için yukarı kaydı. "Geç olması hiç olmamasından iyidir, değil mi?" Dişleri kızın kulak memesini ısırdı ve kız inledi.

Ava dokunuşunun neden olduğu hislere karşı düşünmeye çabaladı - boğazını sıkıca kavraması, nefesinin kulağına değmesi, parmaklarının gömleğinin ipeği arasından hassas bir meme ucunu okşaması. Dudaklarından bir inilti kaçtı ve sanki bu bir işaretmiş gibi, elini bıraktı, kolu beline dolandı. Onu ayaklarından kaldırdı kanepeye ulaşmak için gereken üç adımı atıp onu kanepeye bıraktı. takip ederek ağırlığının altında sıkıştırdı.

"Bekle," diye avucunu adamın göğsüne bastırdı, onu geri itmeye çalıştı ve adam öfkeli bir hırıltıyla başını salladı.

"Artık beklemek yok, küçük kurt." Onu tekrar öptü, dudaklarını ısırdı, diliyle alay etti, sırada elleri altında yolunu buldu ve göğüslerini avuçladı.

"Gözlerimi kapattığımda seni yatağımda çıplak görüyorum," dedi ona. "Çok küçük, çok kırılgan." Parmakları göğüslerinin, meme uçlarının ve karnının üzerinden pantolonunun bel bandına kadar gitti ve altına daldı.

Ava inledi, bacakları onun yetenekli parmaklarının saldırısı altında ayrıldı. Adamın öpücüklerine, okşamalarına o kadar ki, pantolonunu sıyırdığını, kendi pantolonunun fermuarını açtığını ve kalçalarının arasına yerleşene kadar kalçalarının üzerinden ittiğini fark etmedi.

Adamın içine girdiğini hissettiğinde Ava'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve kaskatı kesildi.

"Hayır... bekle. İhtiyacım var-" Adam derinlere iterken sesi keskin bir acı çığlığıyla kesildi ve topuklarını kanepeye gömdü, ondan uzaklaşmak için geriye doğru çabaladı. "Dur," diye hıçkırdı. "Lütfen dur."

Ava gözyaşlarıyla dolu gözlerinin arasından Cormac'ın üzerinde donup kaldığını gördü. Onu içinde hissedebiliyordu, yabancı bir varlık onu geriye itti ve vücutlarının birleştiği yere baktı. Daha yarısına bile fark ettiğinde gözleri dehşetle açıldı ve vücudu daha da gerildi.

"Lütfen, lütfen dur," diye fısıldadı gözlerini sıkarak. "Ava," diye

homurdandı sesi. "Bana bak."

"Ben... Ben yapamam." Adamın elini çenesinde hissetti, yüzünü ona doğru çevirdi ve kalçalarının arasındaki baskı hafifledi. Kulakları adamın uzaklaştığını ve kıyafetlerini düzelttiğini söylüyordu. Olduğu yerde kaldı, kanepede donup kalmıştı.

"Giyin." Adamın sesinin sertliği karşısında irkilmekten kendini alamadı. Bacaklarının üzerine bir şey düştü ve gözlerini açmadan adamın pantolonunu ona fırlattığını anladı. "Yukarı çık. Duş al, banyo yap, her neyse. Sana yemek göndereceğim." Titreyen bacaklarının üzerinde kendini ayağa kaldırdı ve giysilerini çekti.

Adamın bakışlarından kaçarak aceleyle kapıya yöneldi. Adam konuştuğunda eli kapının kolundaydı, sesi soğuk ve mesafeliydi.

"Ya Ava?" Durdu, bekledi. "Bu iş daha bitmedi. Eğer şimdi kaçmanın tam zamanı olduğunu düşünüyorsan, sana şunu açıkça söyleyeyim, seni bulamayacağım hiçbir yere gidemezsin. Şimdi olmaz. Ve eğer seni zorunda kalırsam, sonu iyi bitmeyecek. İyi bir kız ol ve beni peşinden koşturma. Çünkü sana söz veriyorum, bir dahaki sefere durmayacağım. Ne kadar yalvarırsan yalvar."

Cormac kapının kapanma sesini duyana kadar bekledi, sonra döndü ve yumruğunu duvara gömdü. Darbenin neden olduğu ani sarsıcı acı odaklanmasına yardımcı oldu. Kafasının içindeki hırlayan canavarı geri itmesine yardım etti. teninde kokusunu alabildiği kızın peşinden gitmesini engelledi.

İşleri onunla olduğu kadar ileri götürmeye niyetli değildi, bu kadar çabuk değil, ama zaten kaybetmeye yakın olduğu kontrolü kırılana ve hayvansal içgüdüğü devreye girene kadar itti ve itti.

Kanepeye uzandı ve koltuk başlığına yaslayarak gözlerini kapattı. Şu anda bile kurt yarısının yüzeye yaklaştığını hissedebiliyordu, başladığı işi bitirmek ve eşini sahiplenmek için açlık duyuyordu.

Ama o masumdu, dokunulmamıştı.

"Siktir!" Küfür ağzından patladı ve ayağa fırlayarak bir elini saçlarında gezdirdi.

Kurdunun kontrolünü ele geçirip geri çekilmesi, kendini onun bedeninden ayırması ve ona alan tanınması için ona güç veren şey gözlerindeki dehşet olmuştu. Ona giyinmesini söylediğinde hâlâ zayıf olan bağlarında hissettiği incinmişlik ve reddedilmişlik duygusu, ona gitmesini kastettiğinden daha sert konuşmasına neden olmuştu.

Çalışma odasında sinsice dolaştı, pencerenin önünde durdu ve dışarıya baktı, görmeden.

Yirmi bir yıl boyunca Tarikat'ın içinde nasıl yaşamış ve hiç dokunulmamıştı?

İşaretler oradaydı, bilmeliydi. Onu ilk kez öptüğünde, kızın tepkisi tereddütlü olmuştu, bu da ona kızın daha önce hiç öpülmediğini düşündürmüştü. Cormac bunu avcılarının dişilerinin zevkiyle daha az ilgilenmelerine ve kendi zevklerine odaklanmalarına bağlamıştı. Görünüşe bakılırsa kızın hayatında pek çok 'hiç öpülmemiş' vardı ve Cormac bu bilgiyle ne yapacağından emin değildi.

Kendisine karşı yeterince dürüsttü ve başkasının ona hiç dokunmamış olması düşüncesinin hoşuna gittiğini itiraf etti. Yalnızca onun olacaktı, ona vücudunun zevk almak için yaratıldığını öğretecek, sınırlarını keşfedecek kişi o olacaktı.

Ama kızın gözlerinde gördüğü dehşet -korkuyu oraya koymuştu- ona bedenini emanet edebileceği bir noktaya ulaşıp ulaşamayacaklarını sorgulamasına neden oldu.

"Cormac?" Tereddütlü kadın sesi onu hırlattı ve kendi alanını işgal ettiği için onu azarlamaya hazır bir şekilde etrafında döndü. Ta ki gözleri Deacon'ın kapı aralığında duran ve alt dudağını kemiren sarışın eşine takılana kadar.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye sordu ve sesinin bu kadar sakin çıkmasına şaşırdı.

"Hayır, pek sayılmaz." Kapıyı hafifçe kapattı ve yavaşça ona yaklaştı.

Merakla kaşlarını kaldırdı ve uzanıp sandalyesini masadan çekerek yerine oturdu.

"Sosyal bir ziyaret o zaman? Bu sizin için alışılmadık bir durum." Masasının karşı tarafındaki doğru el salladı. "Oturun."

"Deacon, Ava adındaki kızın senin eşin olduğunu söyledi, Isabella'nın değil." Gemma sandalyenin kenarına tündü ve ellerini kucağında birleştirdi.

"Deacon'ın çenesini kapalı tutması gerekiyor." Cormac burbon şişesine ve bir bardağa uzandı. "Hiç filtresi yok. Aklına geleni söylüyor."

Yanıt olarak homurdandı, bir içki doldurdu ve sağlıklı bir yudum aldı.

"Az önce koridorda yanından geçtim."

Bu onun dikkatini çekti ve bardağı yarısına kadar ağzına götürerek dondu kaldı. "Ve?"

"Üzgün görünüyordu. Bana öyle . Bir şey söylemedi." Gemma ona küçük bir gülümseme verdi. "Ama söylemesine de gerek yoktu. Her şey yüzünden okunuyordu."

"Neydi?"

"Korku, kendinden iğrenme. Bir süre her gün aynada aynı şeyi gördüm." "Gemma-"

"Bana hiçbir şey anlatmana gerek yok. arasında neler olduğunu bilmiyorum. Sadece sana şunu söylemek istedim, eğer sen ve kardeşin birbirinize benziyorsanız, her ne , o ne düşünüyorsa, bunun üstesinden gelebileceğinizi biliyorum." Ayağa kalktı ve elini onun elinin üzerine koymak için masanın üzerinden eğildi.

"Sürünün Alfa'sı olabilirsin Cormac, ama aynı zamanda iyi bir adamsın." Gülmek için durakladı. "Biraz korkutucu bir tarafın var ama iyisin. Doğru şeyi yapacağından hiç şüphem yok. Sadece düzeltmeye çalışmadan önce çok uzun süre bırakma." Arkasını döndü ve girdiği gibi sessizce odadan çıktı.

Cormac bardağına baktı, içini çekti ve kehribar rengi sıvıyı boşalttı.

Doğru şeyin ne olduğunu bilmezken nasıl doğru şeyi yapabilirdiniz?

CHAPTER 12

TELEFONUNUN JENERİK ZİL SESİ CORMAC'I UYANDIRDI. İNLEDİ, BOYNUNDAKİ AĞRIYI DİNLEDİ ayağa kalktı ve masasına geçti. Cep telefonunun ekranındaki parıltı karanlıkta net bir şekilde görülebiliyordu ve kaptı.

Telefonu kaba bir "*Evet?*" ile bağladı. "Cormac Jacobs?"

Cormac tanımadığı ses karşısında kaşlarını çattı ve numaraya bakmak için telefonu kulağından çekti. Tanıdığı bir numara değildi.

"?"

"Sanırım kardeşime benim için bir mesaj iletmişsiniz. Yüzünde çok kötü bir çürük var." "Jeremiah Cooper. Sonunda ne zaman iletişime geçeceğinizi merak ediyordum." Cormac onun etrafında

masaya . "Beklediğimden daha uzun sürdü."

"Ne tür bir erkek olduğunu görmek için bekliyordum ama sonra hatırladım. Sen erkek *değilsin, değil* mi?"

"Bunun beni rahatsız etmesi mi gerekiyor?" Koltuğunda arkasına yaslandı ve ayaklarını masanın üzerine koydu. "Hiç de değil. Sadece doğru sahip olduğumdan emin olmak istedim. Ayrıca, sizin bu işin

Türünüz içinde bu kadar yüksek bir rütbe alacak kadar genç misiniz?" "Konuyla ilgisi yok ama evet. Bu sizi rahatsız ediyor mu?"

Jeremiah onun sorusunu duymazdan geldi. "Hesaplamalarım doğruysa, benden aldığın dişle aranızda on beş yaş fark var." Cormac bir kibrit sesi duydu ve ardından telefonun diğer ucundaki adam nefes alırken bir memnuniyet mırıltısı işitti. Jeremiah'nın puro içtiğini tahmin etti"Annesi beni terk etmeden önce, küçük dişisi doğduğunda, doğum lekesinin tarihteki en güçlü Alfa kurt olacak kurtla bir bağ kurduğunu ilan ettiğine dair bir hikaye anlattı. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Cormac sesini düz tuttu. "Hikâyeyi duydum, evet."

"Güzel Caterina, biraz cesaretlendirmeyle, kızı reşit olduğunda nasıl olduğunu anlattı,

bağ daha da geliştirecekti. Alfa'nın onu bulması için yeterince güçlü olacaktı. Anlayacağınız üzere, kapımda beliren, vahşi ve çiftleşme arzusuyla dolu bir Alfa'yı, o sırada neredeyse onun iki katı yaşında olan bir Alfa'yı kabul edemezdim. Özellikle de o kızın böylesine saf ve masum bir genç kadına dönüşmesini izledikten sonra."

"Saf ve masum mu?" Cormac alaycı bir şekilde homurdandı ve kafasının içinde ona dokunulmadığını söyleyen fısıltıyı duymazdan *geldi*. "Bir Avcı Tarikatı'nda yetişmenin bir insanın saf ya da masum kalmasına izin vereceğinden emin değilim."

"Normalde size katılırdım. Tarikatlar masumlar için uygun yerler değildir. Ama bu kız özeldi. gereken bir rolü vardı ve rolü iyi oynayabilmesi için içinde bulunduğu ortamda olabildiğince iyi korunması gerekiyordu."

", ben de hazırım. Kızın oynaması gereken rol neydi?" " şey zamanında, kurt.

Tasmasını çıkardın mı?"

"Eminim bunun cevabını zaten biliyorsunuzdur."

"Peki bununla nasıl başa çıkıyor?" Cormac diğer adamın sesinde gerçek merak ve biraz da endişe duyunca şaşırıldı.

"Neden umursuyorsun ki? O sadece başka bir kadın, değil mi?"

"Beni dinlemiyor musun, kurt? Eğer umurumda olmasaydı, elimizdeki diğer dişiler gibi muamele görmesine izin verirdim."

"Onu kırbaçlarken onunla muydunuz? Kaçmaya çalıştığında acı çekmesi için tasarlanmış bir implantı vücuduna zorla yerleştirdiğinizde?"

Diğer adam hattın aşağısında iç çekti. "Kıza hiç dokunmadım. Herkese onu rahat bırakmaları talimatı verilmişti ama dilediğim gibi izleyemediğim zamanlar oldu."

Cormac güldü. "Ve buna inanmam mı gerekiyor?"

"Bunu yapacağını beklemiyordum." Bir süre sessizlik oldu. "Senin hakkında bazı şeyler duydum, Cormac. Değişim için umut olduğuna inanmamı sağlayan şeyler, ama bunun gerçekleşmesi için güvene ihtiyacımız var. O kızın ilk adım olması gerekiyordu." Cormac bir patlama sesi duydu, sesler ve ardından, "Korkarım gitmeliyim. Çok yakında tekrar konuşacağız. O zamana kadar çok fazla kaosa neden olmamaya çalışın." Hat kesildi.

Cormac elindeki telefona baktı, Jeremiah Cooper'ın kendisine söylediği şeyleri düşünürken kaşları çatıldı. Söylediklerinin ne kadarı gerçek, ne kadarı yalan, ne kadarı yanlış yönlendirme, ne kadarı da olmadıkları bir şeymiş gibi söylenmiş yarım gerçeklerdi? Başını kaldırdı ve yatak odasına doğru döndü. Cooper'ın aramasıyla ortaya çıkan soruların bazılarına cevap verebilecek biri vardı ve yaptıkları anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmesinin zamanı gelmişti.

En kendini çalışma odasına nedenini hatırlamadan önce yatak odasında duruyordu. Oda karanlıktı ama Ava'nın yatağının kenarına kıvrılmış olduğunu . Sessiz onun yanına gitti ve yatağın oturdu.

"Uyanık olduğunu biliyorum," diye mırıldandı usulca.

Sırt üstü dönüp oturdu, dizlerini çenesinin altına çekti ve kollarını bacaklarına doladı.

"Zaten uyanık mıydın yoksa seni rahatsız mı ettim?"

Onun sessizce iç çektiğini duydu. "Kapının açıldığını duydum. Tarikatta bu genellikle bir Avcının dişiyi almaya geldiği anlamına gelirdi. Bir süre sonra belirli seslere uyum sağlamaya başlarsınız."

"Ve eski alışkanlıklar zor ölür mü?" Omuz silkti.

"Jeremiah Cooper senin için kim?"

"Sana söyledim. O benim... Onun babam olduğunu *sanıyordum*."

"Tarikatının içinde çok sayıda dişi Avcı çocuğu var mı?" diye sordu.

"Dişiler hamile kalıyordu, ama bu belli olunca onları alıp ." Dudağını ısırды ve yutkundu. "Bazıları evin altına götürüldü."

"Annene ne oldu?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Bir sabah uyandım ve o gitmişti." "senden başka yavru hatırlıyor musun?" "Yavrular mı? Kafese koydukları Şekil Değıştirenler dışında hiç hayvan yoktu."

"Yavrular... küçük çocuklar. Sizinle birlikte büyüyen çocuklar," diye açıkladı. "Gerçek hayvan yavruları değil." Ava başını salladı. "Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Sence neden böyle oldu? Sana nasıl davrandılar?" "Uzun zaman önceydi. Şimdi ne önemi var ki?" Cormac onunla yüzleşmek için döndü. "Benimle dalga geç."

"Neden oradaki tek çocuk olduğumu bilmiyorum. Erkeklerden uzak durmayı erken öğrendim, yollarına çıkmadığım sürece beni fark etmediler. Bazen Jeremiah beni çağırırdı."

"Peki o sana ne derdi?" Parmaklarını kalçasına vururken yakaladı ve avucunun içine doğru kıvrıldı.

"Beni ölçtürür, tarttırır ve adamlarından herhangi birinin bana dokunup dokunmadığını sorardı. Bana babam olduğunu ve emirlerine itaat etmem gerektiğini söylerdi. Hiçbir adamın benimle yalnız kalmasına izin verilmezdi ve eğer biri bunu denerse, günün hangi saati olursa olsun hemen ona söylemem gerekirdi."

"Nedenini söyledi mi?"

"Hayır, ama Samuel'le benim hakkımda konuşurken kulak misafiri oldum."

"Ahhhh evet, Sam Cooper. Onunla bitmemiş bir işimiz var. Ne duydun?" "Samuel babasına neden bana sahip olamadığını sormuş. Jeremiah ona saf kalmam gerektiğini söylemiş." Düştü.

Sessizdi, bacaklarını sıkıca tutuyordu.

Odadaki hava ağırlaştı, kokusu endişeliydi ve Cormac onun en son baş başa kaldıkları zamanı düşündüğünü biliyordu.

"Bana söylemeliydin," dedi.

"Denedim."

"Daha fazla çaba göstermeliydin. Diğer her şey hakkında düşüncelerini söylemekte hiç zorlanmadın." Uzandı ve bir parmağını kızın kenetlenmiş ellerinin üzerinde gezdirdi, kızın teninden kendi tenine geçen elektrik vızıltısını hissetti. "Asla bu şekilde olmamalıydı. Bana söyleseydin böyle ."

"Biliyorum."

Cormac onun mutsuz ses tonuna hafifçe gülümsedi. Parmağı kızın elinin arkasında bir desen çizdi. "Bunu hissediyor musun? Yükü?"

"Evet," sesi ancak bir fısıltıdan öteye geçmiyordu.

" bir yere gitmeyecek, anlıyor musun? Birbirimizin yanında ne kadar uzun zaman geçirirsek, o kadar ."

"Bu yüzden mi buradasın?"

Cormac başını salladı. "Buradayım çünkü baban olduğunu sandığın adam beni aradı." "Seni Jeremiah mı *aradı*?" Kadının sesinde bir şaşkınlık sezdi. "Neden?"

"Planladığı şeye zemin hazırlamak için sanırım." Parmakları bileğinin etrafında kıvrıldı, parmak uçları nabzının üzerinde duruyordu. "Avcıları tarafından dokunulmaman konusunda neden ısrar etti sanıyorsun?" Onu dikkatle izledi, nabzının hızını takip etti, kendini ele vermesini bekledi

Ona söylediğinden daha fazlasını bildiğine dair bir ipucu.

"Bilmiyorum." Başını kaldırdı, gözleri onunkileri arıyordu. "Yemin ederim, bilmiyorum!"

Cormac yavaşça başını salladı. Ya doğruyu söylüyordu ya da yalan söylediğinde tüm fiziksel işaretleri maskelemek üzere eğitilmişti Ama durumun böyle olmadığını *biliyordu*; ona ne zaman yalan söylese kokusu değişiyordu.

-*Yoksa* bu da Jeremiah'ın kurduğu planın bir parçası mıydı? Gerçekten görüldüğü kadar masum muydu, yoksa hiçbir şey görüldüğü gibi miydi?

Kurdu usulca hırladı. Canavarın umurunda değildi, sürüye yönelik her türlü tehdidin üstesinden gelebileceklerini biliyordu.

-Bir kızın sürçmesi onları bozamazdı ve o onun eşiydi. Ona ihanet etmezdi. Adam o kadar emin değildi. Kız dikkatini dağıtan bir şeydi, dikkatini önündeki olası tehlikeden uzaklaştıran bir ayartıcıydı. Ve neden olduğu eziyeti azaltmanın tek bir yolu vardı.

"Ayağa kalk," dedi Cormac ona.

endişe ikiye katlandı ama yine de adamın istediğini yaptı ve yorganın altından kayarak ayağa kalktı. Dalgınlıkla, hâlâ onun gömleğini giydiğini fark etti.

"Buraya, gel." Dizlerinin arasındaki bir noktayı işaret etti. Bir an reddedeceğini düşündü ama sonra ayakları halının üzerinde bacaklarının arasında durdu.

Cormac'ın gümüş gözlü bakışları üzerinde gezinirken Ava'nın elleri titredi. Parmaklarını birbirine kenetledi, nefes alışını sakinleştirmeye çalıştı, onu korkuttuğunu bilmenin tatminini ona yaşatmak istemiyordu.

Hayır, diye düşündü, *korkmak doğru kelime değildi*.

Artık onu ne kadar kızdırırsa kızdırсын, kendisini öldüreceğinden korkmuyordu. Ona hissettirdiklerinden .

Ve onu sessizce incelemesi... değerlendirmesi.. dudaklarında yarım bir gülümsemenin oynaşması kendini *av* gibi hissetmesine neden oldu.

Ava geriye doğru yavaş bir adım attı ve başı yana eğildi, gözleri odanın karanlığında parlıyordu.

"Nereye gidiyorsun küçük kurt?" diye sordu ve onun sesindeki değişikliği, nefesinin boğazında düğümlenmesine olan ek bir sertliği duydu.

Adamın uzanıp gömleğinin eteklerini başparmağı ve parmağı arasına almasını ve aralarındaki malzemeyi ovuşturmasını izledi.

"Ne dedi?" diye sordu, ağır sessizliği bozma ihtiyacıyla. "Hmmm?"

Cormac gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Kim?"

"Jeremiah. Seni aradığında ne dedi?"

"Senin ne kadar özel olduğundan bahsetti. Planladığı bir şeyde senin de rolün olduğuna dair bazı belirsiz imalarda bulundu." Gömleğini kavrayarak onu kendine yaklaştırdı. "Bu konuda bir şey biliyor musun Ava?"

Ava başını salladı.

"Sana inandığımdan tam olarak emin değilim," diye düşündü. "Bence fark ettiğinden daha fazlasını biliyorsun." Gömleğinin eteklerini indirdi ve elini daha yukarı kaldırdı, yakayı kısa süre parmakladıktan sonra en düğmeyi açtı, ardından ikinci ve üçüncü düğmeyi de sonuncuya kadar ilikledi.

Ava hiçbir şey söylemedi, gözleri kısıktı ve kolları iki yanında sallanıyordu. Onu durdurmak için hiçbir harekette bulunmadı ama son düğme de çözülüp adam gömleği açmayınca, ona bakmak için başını kaldırdı adamın kendisini izlediğini gördü.

"Seni çırılçıplak soyabilirim ve sen beni , değil mi?"

Omuz silkti, gömleğin parçalandığını hissetti ama adamın gözleri onunkilerden ayrılmadı.

"Çelişkilerle dolusun, küçük kurt. Ellerimi sana koyduğum ana kadar kaçmak için canını dişine taktın. Belki de bu benim hatamdı." Kadın yutkundu ve adamın dudakları kıpırdadı. Bir elini kaldırdı ve parmağını kadının boğazında gezdirdi. "Dokunuşum için istekliydin, hevesliydin, ta ki ben-"

"Dur..." diye fısıldadı.

"Seni protesto ettiren koşullanma mı, yoksa kendini sakladığın biri mi var?" Sorusu bir hırıltıyla sona erdi. "Tam açıklama adına, eğer ikincisiyse, onları öldüreceğimi ."

Adamın ses tonundaki sahiplenme duygusuna şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Hayır, kimse yok," dedi ona.

Başını salladı. "Bu bağ, bu bağ, inanıyorum ki benim için senden daha güçlü bir kuvvet oldu. Eğer yer değiştirmiş olsaydın, daha dengeli olurdu. Bunun senin için kolay olmadığını kendime hatırlatıp duruyorum ama dengesizliğin giderilmesi gerekiyor. Biz anlaşmazlık içinde olmaya devam ederken, kurdum aramızdaki çiftleşme bağı tamamlamaya çalışırken, odağım bölünüyor ve bu da Sürüyü zayıflatıyor.

"Seninle aramızdaki bağı tamamlamama izin verirsen her şeyin bir gecede mükemmel olacağına söz veremem. Mutlu olacağının sözünü bile veremem *ama* güvende olacaksın, korunacaksın. Bu iş bittiğinde, sana bir daha dokunmayacağım."

"Tek seferlik bir şey mi?" diye sordu.

Bir kez daha başını salladı. "Tarikat ilk hamlesini yapmadan önce kontrolü yeniden ele almam gerekiyor. Bana bir geceliğine güvenirsen, bağlantının tamamlanmasına izin verirsen, Cooper'ların icabına baktıktan sonra ve ayrılman güvenli olursa, istediğin yere gitmene izin veririm."

"Acıyacak mı? Sen ..."

"Biliyorum, özür dilerim. Bilseydim ..." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Tamamen acısız olacağına söz veremem."

"Kulağa çok klinik geliyor... duygusuz." Ava onun kendisine sunduğu teklif hakkında ne hissettiğinden emin değildi.

Adam ayağa kalkıp tam boyuna ulaştığında, kadın irkilerek geri sıçradı. Adamın elleri kadının omuzlarına indi ve gömleği yere düşene kadar kollarından yavaşça sıyırdı.

"Bırak aksini kanıtlayayım," diye fısıldadı.

CHAPTER 13

AVA KOLLARINI BELİNE SARMIŞ, ÖNÜNDEKİ ERKEĞE BAKIYORDU.

Bunu gerçekten yapacak mısın? Bu geceden sonra herhangi bir bağlılık olmayacağını bile bile kendini ona verecek misin? diye sordu kendi kendine. Cevabı zaten biliyordu, gömleğinin düğmelerini açmaya başladığı andan beri biliyordu.

Gömleği omuzlarından sıyırdığından beri kıpırdamamıştı ve Ava başını kaldırdı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu nazikçe.

"Sanırım," diye cevap verdi, "üzerinizde daha fazla kıyafet var gibi görünüyorsunuz."

Kıkırdadı. "Bu çok doğru. Eğer buna bir çare bulmazsam fazla uzağa gidemeyiz." Ellerini kendi gömleğinin düğmelerine götürdü, sonra durakladı. "Neden sen ?"

"Seni soymamı ister misin?"

"Bunun adil olduğunu düşünüyorum," diye gülümseyerek cevap verdi. "Ben... ben bunu hiç yapmadım."

Cormac , kadının ellerini avuçlarının içine aldı ve ipekle kaplı göğsüne yasladı. "Bu kısım kolay."

Parmakları düğmeleri buldu ve yavaşça açarak adamın göğsünü bakışlarına sundu. Gömleği omuzlarından iterken, bakışları adamın omzunu ve kolunun üst kısmını saran dövmeyle takıldı. Hiç düşünmeden uzandı ve parmak uçlarıyla desenin izini sürdü.

"Benimkiyle tamamen aynı mı?" diye sordu ona.

"Evet. Hiç bakmadın mı?"

"Daha gençken. Annemin bana anlattığı hikayelere inandığım zamanlar."

Cormac onun çenesini yukarı kaldırdı. "Hâlâ umudun varken mi demek istiyorsun?" Alnı onunkine değene kadar başını eğdi. "Bilseydim senin için gelirdim. Söylediğim başka hiçbir şeye inanmıyorsan, buna inan."

Onun sözlerindeki gerçeği duyabiliyordu ve başını salladı. "Buna inanıyorum." nefesinin yanaklarında gezindiğini hissetti ve sonra dudakları dudaklarına dokundu, hafif bir okşama onu daha da yaklaştırdı.

", değil mi? Bugüne kadar hiç öpülmemiştin." Ağzını onunkine doğru indirdi. "Bunun bana çekici gelmediğini söylersem yalan söylemiş ."

"Bekle!" Ava geri çekildi. "Ya... ya hoşuma ?" Kara bir kaş yukarı doğru kıvrıldı. "Hoşuna gidecek."

"Evet, ama ya yapmazsam?"

"Oyalanıyorsun, küçük kurt. Güven bana, hoşuna gidecek."

Başını tekrar eğdi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Dilinin dudaklarının üzerinde gezindiğini hissetti ve ona açılması onu kışkırttı. Dudaklarını açtığında, adamın dili dudaklarına değdi ve kadın adamın baktı; karanlık ve çökmekte olan, kötü vaatlerde dumanlı bir tat.

Hiç düşünmeden ellerini kaldırdı, saçlarında gezdirdi ve onun dudaklarına karşı usulca güldüğünü hissetti. Ava yumuşak, nefes nefese bir sesle inledi ve tırnaklarını onun kafa derisine batırdı. Bir eli kalçasının üzerinden kıvrılıp onu kendisine yaklaştırdı ve Ava kendi isteğiyle gitti. Göğüsleri adamın göğsüne bastırdı ve vücuduna bir ağrı yayılmaya başladı. Daha fazlasını istiyordu, onu karşısında, ten tene hissetmek istiyordu.

Onun düşüncelerini okuyan Cormac onu kaldırdı ve döndü. Onu yatağa yatırıp doğrulurken dünya dönüyordu, gümüş gözleri onun üzerinde geziniyordu.

"Bunu... şimdi mi yapacağız? Bağlantıyı tamamlayacak mıyız?"

Dişleri şaşırtıcı derecede çocuksu bir gülümsemeyle parladı ve başını salladı. "Henüz değil." Bir dizini yatağın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Avcıları ve dişilerini hiç birlikte gördün mü?" diye sordu.

Ava dudağını ısırdı. "Bir kez."

"Onu zorladı mı?"

Ava cevap vermeden önce tereddüt etti. "Ben öyle düşünmüyorum. Bazı dişiler onların ilgisinden

hoşlanıyordu."

Vücudu onun yanına yerleştirdi ve başını bir elinin üzerine koydu. Cormac bunu yavaş ve sakın yapması gerektiğini biliyordu. İçindeki hükmetme ve kontrol etme, talep etme ve yeme içgüdüsünü kontrol etmesi gerekiyordu. Kadının sabra ve yumuşaklığa ihtiyacı ; Cormac bunların hiçbirisiyle tanınmıyordu.

Öne doğru eğilerek bir parmağını kızın yanağına götürdü, çenesini kavradı ve başını kendisine doğru çevirdi. Ağzına bir öpücük daha kondurdu ve avucunu göğsünün etrafında kavislendirerek başparmağının okşayışının altında sertleşene kadar meme ucunda gezinmesine izin verdi.

Ava' nefesi ağzında kesildi, vücudu yukarı doğru kamburlaştı ve ona daha fazlası için hazır olduğunu sözsüz olarak söyledi. Ağzını çekti, çenesi boyunca, boğazından aşağıya, ağzı göğsünün üzerinde gezkadar doğru ısırdı.

"Tamam mı?" diye sordu ve kız ona sarsak bir baş hareketiyle karşılık verdi.

Cormac dudağının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti ve dilini dışarı çıkararak çakıllı bir meme ucuna temas etti. Ağzı aşağı indi, boncuklu ucu ağzına aldı ve Ava haykırdı. Parmakları diğerini bulup yakaladı, parmak uçları arasında kıştırıp yuvarladı. Ne kadar çok çimdiklerse, yalarsa, ısırsa, o kadar çok inledi. Ne kadar çok inlerse, kontrolü elinde tutmak onun için o kadar zordu.

Diğer elini hafifçe karnının üzerinde gezdirdi, daha da aşağıya, kalçalarının arasına yerleşmiş buklelere dokunana kadar.

"B-bekle," diye fısıldadı, sesi küçük soluklar ve pantolonla kesiliyordu.

Cormac dondu, başını kaldırdı.

"Bunu... şimdi mi yapacaksın?"

"Henüz değil," diye fısıldadı. "Güven bana, Ava." Vücudundan aşağı kayd ve dilini kalçasında gezdirdi, bacakları gerilip birbirine sıkışınca kıkırdadı. "Rahatla, küçük kurt." Sahip bilmediği bir nezaketle bacaklarını birbirinden ayırd ve yatana kadar yuvarlandı.

"Ne yapıyorsun?"

"Gördüğün çift bunu yapmadı mı?" Adam kızın gülümseyerek yumuşak derisini ısırdı ve kızın ağzının altında titrediğini hissetti.

"Hayır."

"Onları izledin." Adam sessizce güldü. Onları kesinlikle izlemişti. Aksi takdirde, yapmadıkları şeyler konusunda bu kadar emin olamazdı. "Hoşuna mı?"

"Hayır!"

Parmaklarını kalçalarının üzerinde gezdirdi ve başparmaklarıyla onu iyice açarak seksine kadar indi. Kadın ıslaktı, uyarılmışlığıyla parlıyordu ve adam onun tadına bakma ihtiyacıyla hırladı.

"Yalancı," azarlardı ve dilini klitorisine bastırmak için öne eğildi.

Ava ondan kaçmaya çalışarak kıvrandı ve bir kolunu kalçalarına koymak için kaldırdı, dilini tembel bir süpürme ile onun üzerinde sürüklerken onu hareketsiz tuttu. Boğuk iniltisi kulaklarını ödüllendirdi ve onu yalarken dikkatlice bir parmağını içine itti.

Kadın inledi, adamın istilacı parmağına karşı direndi ve Cormac dilini klitorisinin üzerinde gezdirdi ve sonra *sertçe* emdi. Kalçaları yataktan kalktı ve haykırdı, elini ve dilini sürerken iç kasları parmağının etrafında kenetlendi.

"*Ohmygod, ohmygod*," diye nefes nefese mırıldandı.

"Hoşuna gideceğini söylemiştim." Mırıldanacak kadar uzun süre kendini ayırdı sonra daha fazlası için geri döndü, dilinin düzlüğünü ıslak sürükledi, vücudu dilini kovalarken ona lanet edene kadar klitorisinin ucunu tekrar tekrar fiskeledi.

"Ne dil ama," diye güldü Cormac ve tekrar yaptı, ikinci bir parmağını içine soktuğunda vücudunun titrediğini hissetti, sonra , şişmiş sinir düğümünü emerken tüm vücudunun gerildiğini hissetti ve sonra ürperti üzerine ürperti vücudunu sarstı.

Dikkatlice parmaklarını geri çekti ve onun vücuduna doğru süründü. Aşağıya uzanarak pantolonunun fermuarını açtı ve tekmeleyerek çıkardı, ardından kendini ona karşı konumlandırdı.

"*Artık* hazırsın," dedi ve yavaşça içeri itti.

Kadın gerildi ve adam tekrar sokmadan önce biraz geri çekildi. Bu eylemi tekrarladı, her itişte biraz daha derine indi, vücudunun ona uyum sağlamak için gerildiğini hissetti, ta ki o son engeli aşana kadar. Ava acıyla haykırdı, ama Cormac ona buna odaklanması için zaman vermedi. Tekrar geri çekildi, acı unutulana ve tırnakları onu daha yakına sürüklemek için umutsuz bir girişimde sırtını kadar daha sert, *daha sert* itti.

Vücudunun onunkinin etrafında dalgalanması, onu içine alması hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı. Ve eğer kurdu varlığını etmek için o anı seçmemiş ve bağı bitirmeleri gerektiğini hatırlatan bir hırıltı çıkarmamış olsaydı, kızın içinde hissetmeye orgazmın onu da içine çekmesine ve onunla birlikte uçurumun kenarına götürmesine izin verecekti.

Bunun yerine kendini yavaşlamaya, hafifçe geri çekilmeye zorladı. Kontrolünü kaybetmemek için nefes nefese kalarak bir elini aralarına soktu ve kızın çenesini yakaladı.

"Kelimleri konuşmamız gerekiyor," dedi ve başını salladı. "Benim senin kanındır. Benim sürüm senin süründür. Benim hayatım senin hayatın. Sen benimsin ve ben de seninim." Ağzı onunkini buldu, dişleri alt ısırdı, kan çekti ve kendi dudağını ısırmadan önce onu ağzına çekti. Dudakları onun dudağının üzerine kapandığında ve kanı nazikçe emdiğinde, adam inledi.

"Söyle, Ava."

Bu ona fısıldadı ve Sürü büyüü etraflarında dönerek ikisini de çağrısının gücüne sürüklerken, yalan söylediğini anladı. Artık bu kadının onu terk etmesine asla izin veremezdi.

On dakika kadar sonra Cormac kendini onun bedeninden kaldırdığında, Ava kendini durduramadan ona sarıldı. Cormac kıkırdadı ve onun boğazına bir öpücük kondurdu.

"Burada kal," dedi ona, pantolonunu çekti ve yatak odasından kayboldu. Birkaç dakika sonra sıcak, nemli bir geri döndü ve onu nazikçe temizledi, bezi halıya bıraktı ve yanına uzandı.

Ava yüzünü ona dönmek için yan yattı ve ona uyumlu bir gülümseme verdi. "Şimdi ne olacak?"

Elini kaldırdı, bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı ve yanağını okşadı. "Şimdi sen uyu." Gözlerini açık tutmak için mücadele etti. "Kalacak mısın?"

"Seni bu kadar çabuk terk pek centilmen sayılmam, değil mi?" diye hafifçe cevap verdi.

Bir kolunu onun altından geçirdi, böylece onu kendi yanına yatırabildi. "Uyu, küçük kurt," diye fısıldadı. Saniyeler içinde uyudu.

CHAPTER 14

YAPARKEN YUMUŞAK BİR KLIK SESİ DUYMAK VEYA AVA'YI UYANDIRMAK. GERİLME, KASLARIN YER YER ÇEKİLDİĞİNİ HİSSETME

Onlara sahip olduğunu fark etmemişti, sırt üstü yuvarlandı ve gözlerini zorla açtı.

"Cormac?" diye seslendi usulca. Sözcük dudaklarından dökülürken onun adını ilk kez söylediğini fark etti. Cormac cevap vermeyince, onu uyandıran şeyin Cormac'ın odadan çıkarken çıkardığı ses olduğunu anladı.

Ava doğrulup saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve hâlâ karanlık olan odada etrafına bakındı.

Tuvalete mi gitmişti yoksa onun uyuduğundan emin olana kadar beklemiş ve temelli mi gitmişti?

Kapı yeniden açıldığında ve Cormac içeri girdiğinde kontrol etmek için yarı yarıya kalkmayı düşünüyordu. Onu gördüğünde durdu.

"Kapı seni uyandırdı," diye mırıldandı. "Bunu düşünmemiştim bile, özür dilerim." Öne doğru yürüdü ve tepsiyi şifonyerin üstüne koydu.

"Bu da ne?" Başıyla ona doğru işaret etti.

"Uyandığında aç olabileceğini düşündüm."

Ava tekrar yastıklara uzandı ve ona baktı. " kaç?" "Beşi biraz geçiyor."

İnledi. "Her zaman bu kadar erken mi kalkarsın?"

Adam uzandığında yatağın biraz gevşediğini hissetti. "Sabah insanı değil misin?"

"Sabah değil, hâlâ gecenin yarısı." Tekrar çarşafların altına gömüldü. "Ve ben hâlâ yumuşak bir yatakta uyumaya alışmaya çalışıyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Nasıl hissediyorsun?"

Ve Ava bir anda uyandı, bedeni ve zihni neler olduğunu, ona neler yaptığını, ne kadar zevk verdiğini hatırlıyordu.

Düşüncelerinin yönünün farkında değilmiş gibi görünürken, adamın hâlâ konuşmakta olduğunu fark etti.

"... banyo yap, muhtemelen ağrın vardır. Bu sabah Chase ile Ridge County'ye gitmem gerekiyor, bu yüzden birkaç saat boyunca doktor gerektirecek bir şey yapmamayı başarabilir misin?"

"Neden bir doktora ihtiyacım olsun ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Neden şimdiye kadar iki kez ihtiyacın oldu?" diye kuru bir yanıt verdi. "Biri benim hatam değildi," diye mırıldandı.

"Kim yaptı bunu? Dün sana soracaktım. İmplantı sana kim taktı? Jeremiah sana hiç dokunmadığında ısrar etti."

"O yapmadı. Samuel yaptı."

"Dayak ve kırbaçlama mı?"

Ava onun bakışlarından kaçınarak başını yastığa gömdü. "Ayrıca Samuel."

"Hissettiğin utanç sana ait değil, küçük kurt." Yumuşak sözleri karşısında Ava'nın gözleri adamın yüzüne kaydı. Öne doğru eğildi ve ağzı onunkine yaklaştığında Ava nefesini tuttu, onu tekrar öpüp öpmeyeceğini merak etti. Ama sonra hareket etti, dudaklarını nazik bir öpücükle alnına bastırdı ve ayağa kalktı.

Adamın kapıya doğru ilerleyişini ve açmak için sessizce izledi. "Cormac?"

Durdu, omzunun üzerinden baktı. "Ciddi ?

Bir kerelik bir şey mi?"

Bir süre sessizlik oldu ve sonra başını salladı. "Ben her zaman sözümü tutarım, küçük kurt. Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok."

Sonra gitti ve Ava karnında açıklayamadığı bir boşlukla kalakaldı.

Ava onun adını söylediğinde, Cormac merak etmişti... *ummuştun?* ... onu geri arayacağını ummuştun. Verdiği

sözle ilgili sorusu buna bir son verdi ve Cormac'a işleri daha ileri götürmeye olmadığını açıkça söyledi.

Chase'i bulmak için merdivenlerden inerken, farkına vardığı şeyin onu sandığı memnun etmediğini fark etti.

Chase'i dışarıda, sürünün SUV'larından birine yaslanmış ve telefonuyla oynarken buldu. Cormac yolcu kapısını açıp yorum yapmadan içeri girdi ve Sürü'nün doktoru sürücü tarafına geçip arabaya atlarken bekledi.

"Nereye?" Chase motoru çalıştırıp kapılara doğru sürerek sordu. "Pack Lawyers, Ridge County."

"Ridge County'de Şekil Değiştirenler mi var?" Chase, belli belirsiz gülümseyen Cormac'a şaşkın bir bakış attı.

"Hayır, bizimle orada buluşacaklar." "Neden orada?"

Cormac omuz silkti. "Neden olmasın? Sığınak'ta kalmaları için yeterli yerimiz yok ve Greene Vadisi'nde de otel yok. Ayrıca işlerimizin çoğunu Cooper'ların gözünden uzak tutmayı tercih ederim."

Chase başını salladı. "Seninle gelmemi istemene şaşırdım." "Neden?"

Chase cevap vermeden önce cipi yola çekene kadar bekledi. "Isabella dün beni aradı."

"Ahhh." Cormac doktorları arasındaki sürü bağını açtı ve Chase dikkatini yola vermeden önce ona . "İyi olduğumu bilmen sana güvenmem gerek."

onunla aranızda ne olursa olsun."

"Bundan hiç şüphe etmedim. Zaten bu *senin* hatan. Onu sürekli bana doğru ittin."

"Isabella seninle daha iyi olur. Ben onun için uygun . Sadece bunu duymaktan hoşlanmıyor." Chase,

"Dikkatini dağıtmaktan başka bir şey yapacak kadar yüksek bir mevkide değilim," diye karşılık verdi.

"Isabella'nın gözleri sürü doktorundan daha yükseklerde."

" başka bir sürü araması gerekecek, çünkü iki kardeşim de çiftleşti ve ben ona benimle asla böyle bir şey olmayacağını her zaman açıkça belirttim."

İkisi de sessizliğe büründü, Chase yola konsantre olurken Cormac e-postalarına baktı. "Kız gerçekten onun kız kardeşi mi?" Doktor sessizliği bozdu.

Cormac bakışlarını telefonundan kaldırdı. "Evet. Bunu sana Izzy mi söyledi?"

"Evet ve dedikodular sürüde uçuşuyor. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Hiçbir şeyi uzun süre gizli tutamazsınız.

Kızın senin eşin olduğunu ve uzun öyle olduğunu iddia ettiğini söylüyor."

"Adı Ava," diye yanıtladı Cormac yumuşak bir sesle. "Ve o benim eşim."

"Öyle mi?" Chase kelimenin üzerine atladı. "Izzy'nin anlattığına göre, senin yanıldığını ya da kandırıldığını düşünüyor."

"Numara yok. Biz-" Başına keskin bir acı saplanınca bir tıslamayla sözünü kesti.

Kısa bir süre için bayılmış olabileceğini düşündü, çünkü kendine geldiğinde cip yana doğru savruluyordu ve Chase başının yan tarafını tutarak Cormac'ı yüzüstü yolcu camına fırlatmıştı.

Acıya dişlerini sıkarak avucunu cama vurdu, kendini kapıdan uzaklaştırdı ve tutmak için uzandı. Chase'gözleri kapalıydı, bir elini şakağına bastırmış nefes alıyordu.

Cormac ona, "Ayağını gaz pedalından kaldır," diye talimat verdi. "*Chase*, odaklan!" Sürü doktorunun gözleri Alfa' emriyle yavaşça açıldı ve ayağını pedaldan çekti.

Cormac arabanın kaza yapmayacak kadar emin olduktan sonra dikkatini Sürü-Bağ'a çevirdi. Birisi yaralanmıştı ve kim olduğunu bulabilmesi için herkesin sakinleşmesi gerekiyordu. Herkesteki panik ve endişeyi hissedebiliyordu, bu da odaklanmasını zorlaştırıyordu, yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı ve zihinsel bir bariyer indirerek hepsini kendisinden ve bağdan yayılan acıdan etkili bir şekilde ayırdı.

Ani kopukluğun kardeşlerini onu aramaya itmesinden önce birkaç dakikası biliyordu, yüzden hala sağlam olan tek ipliğe uzandı.

Bir kapının çarpılması ve ardından Shaun'un adını haykıran bir erkek sesi, Ava'nın yatakta ve bağırışların ne hakkında olduğunu duymaya çalışmasına neden oldu. Cormac sonra merakı onu yataktan kaldırıp Shaun'un bıraktığı götürdü. Cormac'ın bir kâseye doldurduğu dilimlenmiş meyveden aldığı ilk ısıklıkla ne kadar aç olduğunu fark etti ve neredeyse meyveyi ve portakal suyunu içine çekecekti. Daha sonra yatağına uzandı ve tavana baktı, biri onu arayana kadar olduğu yerde mi kalması gerektiğini yoksa odadan kendi başına mı çıkması gerektiğini düşündü. Aniden gelen öfkeli bağırışlar ona olduğu kalmanın en iyi karar olduğunu hissettirdi.

~Ava mı?~

Başını çevirdi. *Cormac mıydı o? Neredeydi o?*

~Ava, konsantre ol. Beni duyabiliyor musun?

"Cormac?" diye seslendi usulca. "?"

~Ava? Eğer beni duyabiliyorsan, bağları düşünmelisin. Uzun zaman önce yapmaya çalıştığını söylediğin gibi. Bana söylediğini hatırlıyor musun? Cevap ver bana.~

Ava nefesini . Yüz yüze bunu yapabildiğini biliyordu ama uzaktan? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

~Ava mı? Küçük kurt, cevap vermelisin. Kardeşlerim gitmeden önce.~

Gözlerini sıkıca kapattı, kafasının içinde duyduğu sese odaklandı ve bağlantıyı takip etti, bunu yapmayı düşündüğünde şaşırtıcı derecede kolay gelen bir şeydi.

~C-Cormac? ~ Düşüncesini belli belirsiz dile getirdi.

bir sıcaklık duygusu kapladı. ~İşte buradasın. Kardeşlerimin gitmesini engellemeni istiyorum. Onlara sayım yapmalarını söyle. Kimin kayıp olduğunu bulun.

~Ama beni dinlemeyecekler,~ diye itiraz etti ve onun kıkırdadığını duydu.

~Dinlemelerini sağla. Sen benim dostumsun, bu da seni hiyerarşimizde onların üstüne koyuyor ve şu anda çok sık rütbe almaya çalışmanı tavsiye etmesem de, ben dönene kadar onları orada tutmalısın.~

~Ne zaman bu?~

~Yakında. Chase sakinleşince geri döneceğiz. Yarım saat, belki biraz daha fazla.

Onları benim için orada tut Ava. Kayıp olanların isimlerini bul.~

~Birinin kayıp olduğundan emin misin? Neden?~

~Birisi sürü bağından koparıldı. Tüm bağlantıları darmadağın etti ve öyle bir panik var ki bağlantıları takip edemiyorum. Bu da kimin gittiğini bulmamı zorlaştırıyor. Kardeşlerimin dinlemesini sağlamana ihtiyacım var. Bunu benim için yapabilir misin?~

~Ben... Ben onların-- itiraz edeceğini sanmıyorum.

~Küçük kurt, kendini küçümsüyorsun. Teslim olmalarını iste. Şimdi git, onlar gitmeden önce.~

Cormac'ın varlığı aklından çıktığında Ava kendini çarşafı kavrayan parmaklarına bakarken buldu.

Gerçekten oraya gidip kardeşlerini durdurmasını mı bekliyordu? İki erkeği... iki Alfa kurdu durdurmasını mı? Onu göz açıp kapayıncaya kadar ikiye bölebilecek iki şekil değiştireni?

Bir başka bağırış ve ardından gelen daha yumuşak bir kadın sesi dikkatini tekrar odanın dışında olup bitenlere çevirdi. Gergin bir iç çekişle yataktan çıktı ve Cormac'ın gömleklerinden birini daha çalmak için şifonyerin açtı.

Kapıya doğru yürürken düğmelerini ilikledi, derin ve sakin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

"Dur!"

Sahanlıkta ilerlerken erkeklerden hiçbiri onu fark etmedi ama kızlardan biri dönüp ona sorgulayan bir bakış attı.

"Durman gerek," diye tekrarladı.

Sarışın kız -Ava bunun Cassie olduğunu düşündü- elini erkeğin kollarından birinin üzerine koydu.

"Shaun, bekle bir saniye."

"Yapamayız. Mac'i bulmamız gerek." Arkadaşı elini kısa bir süreliğine kendi eliyle kapattı.

Ava alt dudağını ısırды, Cormac'ın ona gönderdiği sözleri ve omurgasını sertleştirdi. Zihinsel olarak uzandı, şimdi eş-bağlantıları olarak tanıdığı şeyi aşağı indirdi, onun gücünden yararlandı. Onun bir anlık şaşkınlığını hissetti ve sonra aralarındaki bağ daha da açıldı.

"Duracaksın!" Sözlerinin ardından gelen güç dalgasıyla gözleri büyüdü ve her iki erkek de donup kaldıktan sonra yavaşça ona doğru döndüğünde yutkundu.

Sarı ve altın sarısı parlayan iki çift göz ona dik dik bakıyor, iki çift dudakta da birbirinin aynı iki hırıltı kıvrılıyordu.

"Sen kim oluyorsun da bizden talepte bulunuyorsun?" Biri -Deacon olduğunu düşündü- huysuzlandı.

Diğeri -Shaun- sessiz adımlarla yaklaşıyordu. Ava kurtlarının yüzeye yakın olduğunu biliyordu, *görebiliyordu*. Her ne oluyorsa, hayvan yanlarını ön plana çıkarmıştı, bu yüzden bir Avcı Tarikatı' yaşarken hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptı.

Tarikat içinde, erkek bir Avcının önünde herhangi bir zayıflık belirtisi göstermenin incinmesine ya da daha kötüsüne yol açacağını biliyordu, bu yüzden kendini küstah bir küstahlık örtüsüne sardı - kendi sorunlarıyla birlikte gelen, ancak Avcıların onu bir kurban, kolayca kırılacak bir şey olarak görmemesini sağlayan bir şey. Bunun erkekler üzerinde de aynı etkiyi yaratacağını *umuyordu*.

Çenesini kaldırarak, onlar kendisine yaklaşırken göz temasını sürdürmek için kendini zorladı. Tam önünde durana kadar omuz omuza süzülerek ilerlediler. Nefes aldıklarında burun delikleri alevlendi ve Shaun'un başı hafifçe eğildi.

"Mac kokuyor," dedi, sesi kurdununkiyle örtüşen alçak bir hırıltıydı. Deacon hafifçe eğildi ve içine çekti. Ava hareketsiz kaldı.

"Onun yatağında uyuyor," diye cevap verdi ikizine.

"Sanırım o da dün gece onun yatağında uyudu." Shaun'un gözleri onunkilere kilitlendiğinde parıldadı. "Öyle değil mi, küçük dişi?"

Yanaklarına bir sıcaklık yayıldı ve Ava adamların arkasındaki iki kadının birbirlerine fısıldadıklarını duydu. Sağlam durdu ve gözlerini iki erkek Şekil Değiştirenin gözlerinden ayırmayı reddetti.

"Ne olmuş yani?" diye sordu, sesi sabitti. "Senin Alfa'n benim eşim. Ve senin burada kalmanı istiyor." "Ve ne yapmamı?" Deacon sordu. "Birisi yaralandı. Mac sürü bağlantısını kapattı. Neden?"

"Cormac benimle temasa geçti. Kimin kayıp olduğunu bulmanı istiyor. Sürü bağı aracılığıyla kimin kaybolduğunu takip etmek için çok fazla panik olduğunu söyledi*Bu* yüzden onu mühürledi." Gerçi bu sonuncusu bir tahmindir ama içgüdüleri ona doğru olduğunu söylüyordu. "Cormac'ın bunu yapmana ihtiyacı var. O dönene kadar onun gözleri olmana ihtiyacı var."

"Peki bu ne zaman ?" Shaun sessizce sordu, gözlerindeki sarı yumuşuyordu.

"Yakında. Chase'in önce yerleşmesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyledi."

"Pekâlâ." Shaun başını salladı ve kardeşinin koluna dokundu. "Herkesi bir araya toplayıp sayım yapmamız gerek." Tekrar Ava'ya baktı. "Cormac ne kadar kalacak?"

"Yarım saat kadar." Adamın gözlerindeki sarının kaybolup yerini canlı bir yeşile bırakmasını izledi.

"Cassie? Sen ve Gemma ... Ava'ya bakabilir misiniz?" Devam etmeden önce onun başını sallamasını bekledi. "Ava'ya eşlik edin. Bir şeyler oluyor ve genç kurtlar kendilerini tam olarak kontrol edemeyecekler. Deacon ya da ben seni almaya gelene kadar evin içinde kal."

Cassie olarak tanıdığı sarışın kadın arkasından belirdi ve Shaun'un yüzüne bakmak için başını önce hızlı bir gülümseme fırlattı.

"Birinin öldüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordu sessizce.

Uzun saçlı erkek, eşinin yanağında bir parmağını gezdirdi. "Umarım öyle değildir ama birileri yaralanmış. Cormac çoğunu maskeliyor ama acı sızıyor. Deacon ben bunu sürünün geri kalanından saklayabiliyoruz ama herkes bağlantıları kurmaya ve kimin yanıt vermediğini anlamaya çalışıyor. Mac'in istediğini ne kadar çabuk yaparsak, Sürü bağına dengelemek o kadar kolay olur." Eğildi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "İçeride kal. Güvende kalın."

Ava Deacon'ı daha uzakta görebiliyordu, başı Gemma'ya yakın eğilmişti, dudakları kıpırdıyordu ama sesi o kadar kısıktı ki ne dediğini duyamadı. Gemma kaşlarını çattı ve avucunu onun göğsüne karşılığında bir şeyler fısıldadı.

Deacon başını salladı, elini kendi eliyle kapattı ve parmaklarını sıktı. Gemma'nın diğer eli Deacon'ın başının kıvrılıp onu bir öpücüğe çektiğinde Ava gözlerini kaçırdı. Cassie'nin onu izlediğini fark etti.

"Sen gerçekten Cormacın eşi misin?" diye sordu sarışın kız merakla. "Isabella ile aralarında bir şeyler olduğunu sanıyordum."

"Isabella mı?" Ava tekrarlayınca Cassie eliyle onun ağzını kapattı. "Ah!

Özür dilerim! Beni görmezden gel. Muhtemelen yanıliyorum."

"Lütfen yapma," dedi Ava. Isabella ile Cormac arasında tanık olduğu tartışmayı düşündü. Bir çift gibi görünmüyorlardı. "Birlikteler mi?" diye sordu.

Cassie hemen başını salladı. Hızlı ve esprisiz bir kahkaha atan Shaun'a doğru baktı.

"Kendi başınasın, Goldilocks. Gidip neler olduğunu anlamamız gerek." belini hızlıca sıktı, kardeşinin koluna dokundu ve ikisi birlikte merdivenlere doğru ilerlediler.

"Gerçekten de Cormac'la aynı işareti mi taşıyorsun?" Gemma'nın sorusu Ava'nın dikkatini Cassie'den kız kardeşine kaydırıldı.

"Boynumun arkasında, evet."

"Görebilir miyiz? Deacon senin Cormac'ın gerçek eşi olduğunu söyledi, Isabella'nın değil." Konuşurken Ava'nın saçlarını boynundan uzaklaştırmak için uzandı. "Sürüyü tanıdığımız kısa süre içinde, o ikisinin bir ilişki içinde olduğunu asla düşünmezdim zaten. Deacon ve ben Chase'le aralarında bir şeyler olduğunu öğrendik... en azından Deacon bir şeyler olduğunu düşünüyor."

"Deacon'ın dedikoduya olan düşkünlüğü sana da bulaşmış," dedi Cassie kız kardeşine. "Ayrıca Ava'nın işaretine bakmak sana izin vermesini beklemen miydi?"

"Sorun değil, gerçekten." Ava uzanıp saçlarını omzunun üzerinden çekti ve Gemma'nın parmaklarının tenine hissetti.

"Vay canına, *gerçekten* tamamen aynı mı? Yoksa sadece benzer mi?"

Gemma sordu. "Tamamen aynı," diye yanıtladı Ava.

"Ve sen bununla doğdun, değil mi?" Cassie kolunu Ava'nın koluna doladı ve onları sahanlıkta gezdirmeye başladı. "Shaun, ikimiz de nihayet kurt formumuza geçtiğimize göre eş işaretleri göstermeye başlamamız gerektiğini söylüyor." Gülmek için durakladı. "Kulağa çok tuhaf geliyor. Peki ya sen? Sende zaten işaret var, ama henüz şekil değiştirmedin mi?"

"I-" Merdivenlerin dibinde duran Isabella'yı görünce durdu. İki kız kardeş onun bakışlarını takip etti.

"Izzy iyi," dedi Cassie. "O sadece..." diye etti.

"Fikir sahibi? Meraklı mı? ilgisi olmayan şeylere karışmayı seviyor mu?" Gemma sözlerini bitirince Cassie ona ters ters baktı.

"Deacon'la çiftleştin diye onun gibi davranmak zorunda değilsin." "Ah *lütfe*," diye homurdandı Gemma.

Ava yanındaki iki kadına . Cooper Tarikatı'nda bir dişi olarak büyümek, birbirlerine fazla yaklaşmamak anlamına geliyordu çünkü bir sabah bir dişinin kayıp olduğunu ve bir daha hiç görülmediğini görme riski yüksekti. Bu kadınlarla arkadaş olmaya çalışmayı göze alabilir miydi?

"Cormac, Isabella'nın kız kardeşim olduğunu söylüyor," dedi sessizce, Isabella mutfağa doğru ilerlerken kararını vermişti. "Ama buna inandığını sanmıyorum."

CHAPTER 15

CORMAC, Pack-bond'dan akan öfkenin çoğunu engellemeyi BAŞARMIŞTI.

Sürünün geri kalanına ulaşmak. Bunu yapmanın dezavantajı, tek başına, kayıp Sürü üyesinin hissettiği acı yüzünden zihinsel olarak her yönden hırpalanması anlamına geliyordu. Bu acı kadar güçlüydü , birden fazla kişi olabileceğini bile düşündü. *Bu* da onun kim olduğunu ve onlara ne olduğunu odaklanmasını engelliyordu.

Ava'yla yeni tamamlanan eşleşme bağlantısındaki geçici bir duygu fırçası bir an için dikkatini dağıttı, Ava'nın onun gücünü ararken duyduğu merak, bağlantıyı ona daha da açmasına ve ihtiyacı olanı almasına izin vermesine neden oldu. Ava'nın doğuştan yetenekli olduğunu düşündü, Ava ona bağlanıp onun hâkimiyetinden faydalanırken. İsteddiği şeyi yapmasına yardımcı olmasını umuyordu ama bağlantılarını takip edip bunu başına öğrenecek konsantrasyonu kendinde bulamadı.

Chase onun yanında sessizdi; Cormac Ridge County'deki randevuyu iptal etmek için ararken, kendi konsantrasyonu onları mümkün olduğunca çabuk Sığınak'a geri götürmeye odaklanmıştı. Rekor bir sürede Sığınak'a ulaştılar, kapılardan hızla geçtiler ve Chase kapıların tamamen açılmasını beklemediğinde arabanın aynalarıyla kapılara çarpmaktan kıl payı kurtuldular.

Cormac, araba daha durmadan yolcu tarafından . Ava mesajını kardeşlerine iletmeyi başarmış olsaydı, Sürü'yü ana evin dışında ve diğer binalardan birinde tutacaklarını bilerek evin yan tarafına doğru yürüdü. Öncelikleri onları henüz tam Sürü üyesi olmayan ve onların gözünde korunması gereken kadınlardan uzak tutmak olurdu.

Shaun evin arkasından dönerken onu karşıladı, yüzü kasvetliydi.

Shaun ona, "Asher, Roxie ve Noah kayıp," . "Jaden dün öğleden sonra Ridge County'ye gittiklerini söyledi. Roxie yeni kıyafetler istemiş..." duraksadı ve Cormac'ın gümüş gözleri kısıldı.

"Ava için mi?" diye sordu ve Shaun başıyla onayladı.

"Jaden, Roxie'nin Asher'a onu alması için yalvardığını, bunun eşin için bir sürpriz olmasını istediğini söyledi.

Ve sen

Asher'in onunla nasıl olduğunu biliyorum." Shaun'un sesi yumuşadı. "Roxie senin dişini seviyor ve kendini buraya ait hissetmesini istiyor."

"Tamam, demek ki bir zaman çizelgemiz var." Cormac sesinin gergin olduğunu farkındaydı, sürü bağından yayılan acıyı diğerlerinden uzak tutma çabası ona zarar veriyordu. "Deacon ve Jaden'ı kasabaya götür. Noah Rosalind Dawson'la kalıyordu, onu kontrol et. Etrafı kolaçan ve hareketlerini bir araya getirip getiremeyeceğinize bakın."

Shaun başıyla onayladı.

"Caleb nerede?"

"Genç kurtları sakinleştirmek. aniden kesmen dengelerini bozdu." "Şimdi gidip onlara bakacağım. Dişilerle mi?"

"Ana evde - Isabella hariç." Kardeşinin ifadesi değişti ve Cormac birazdan ne olacağını bildiği için hafifçe iç çekti. "Onu incittin, Mac. Eşini bulmanın nasıl bir şey olduğunu ve bu bağı tamamlamak için nasıl çabaladığını anlıyorum, ama uzun bir süre için-"

"Ona asla bir eş bağlantısı sözü vermedim. Bunu açıkça belirttim."

"Biliyorum ama bunlar sadece . Belli ki senin bu fikre sıcak bakacağını düşünmüş." Cormac kardeşinin gözlerini tutarak bekledi, henüz bitirmediğinin . "Onun kokusunu senden alabiliyorum. Dün gece bağını tamamladın."

"Sanırım şu anda Izzy'den değil Ava'dan bahsediyorsun?" Cormac'ın sesi soğuktu.

"O soğuk maske bende işe yaramıyor kardeşim," diye cevap verdi Shaun. "görebiliyorum. Bu kız... Ava.. geçmişini göz önünde bulundurarak ona emin misin?"

"Fark eder mi?" Kendi sesindeki kopukluğu duyabiliyordu. "O artık benim." "Bu kadar basit mi sanıyorsun?"

Cormac kaşlarını kaldırdı. "değil mi?"

"Deacon ve beni izlemek sana hiçbir şey öğretmedi mi? *Hiçbir* şeyin görüldüğü kadar basit olmadığını biliyorsun."

"İkiniz ve benim aramdaki fark şu ki, siz Cassie'yle çiftleşmek için sonuçlarını hiç düşünmeden acele *ettiniz*. Deacon diğer yöne gitti ve bunu geldiğinde inkar etti. Gözlerim tamamen açık ve onun kim olduğunu, nereden geldiğinin ve bizi çevreleyen tehlikelerin farkındayım." Cormac alnını ovma dürtüsüne direndi; acı hâlâ alnıyla Sürü arasına ördüğü bariyeri aşmaya çalışıyordu. "Şimdi, eğer burada işimiz bittiyse, senin Deacon ve Jaden'ı alman gerekiyor, *benim* de gidip Sürü'yü yerleştirmem gerekiyor."

Shaun iç çekti. "Seni seviyorum kardeşim, ama bazen aşırı özgüveninin sonun olacağından endişeleniyorum." Cormacı ana evden en uzaktaki binaya doğru takip etti.

Kapıyı açan Cormac gözlerini sürü üyelerinin üzerinde gezdirdi. Alfa'larını gördüklerinde ayağa ve yüzlerinde rahatlama ifadesi belirdi. ilerledi ve paniklerini kontrol etmekte zorlanan gençlerin durdu. Birinin omzuna hafifçe dokunarak ya da bir elini oraya koyarak odadaki gerginliği, hepsine ana eve dönmelerini önerebilecek kadar azalttı.

Arkasını döndü ve onları yere götürdü, kimin takip ettiğini kontrol , Sürü Alfa'sı olarak sorgusuz sualsiz takip *edeceklerinden* emindi. Ana eve girdiklerinde, Sürü üyeleri yavaşça ayrıldılar, oyun ve televizyon odalarına gittiler ya da mutfakta oyalandılar. Cormac görünür olmaya devam etti, odadan odaya dolaşarak sürüsünün onu görmesine, varlığını hissetmesine izin verdi, bir yandan da kayıp sürü üyelerinin bağ aracılığıyla gönderdiği ve giderek artan acıyı bastırdı."

Ava, Gemma ve Cassie televizyon odasında otururken Sürü'nün eve girdiğini duydular. Kız kardeşler bakıştılar ve tam kapı açılıp üç genç Şekil Değiştiren içeri girerken ayağa kalktılar. Erkekler odadaki dişileri görünce durakladılar.

"Ah, üzgünüm," diye mırıldandı biri. "Cormac bize buraya gelebileceğimizi söyledi." "Sorun değil," diye cevap veren Cassie oldu. "Herhangi bir haber var mı?"

"Roxie, Asher ve Noah kayıp. Cormac, Deacon, Shaun ve Jaden'ı..." genç Şekil Değiştiren çaresizce omuz silkerek sözlerini tamamladı.

"Ne?" Gemma tersledi. "Ama ya bir tuzağa doğru yürüyorlarsa? Onlar da kaçırılabilir!" Hışımına odayı geçti ve kapıdan çıktı.

Cassie içini çekti ve Ava'ya özür dileyen bir bakış kız kardeşinin peşinden dışarı fırladı. Ava daha yavaş bir tempoyla onları takip etmek için ayağa kalktı. Odadan çıktığında ikisi de koridorda değildi ama Gemma'nın sesini ve Cormac'ın daha derinden gelen yanıtını duyabiliyordu. Oyun odasının kapısını iterek açtığında, Gemma'yı elleri kalçalarında, sürü alfasının önünde, tiz bir ses tonuyla ne düşündüğünü öğrenmek isterken gördü.

Ava, uzun boylu Alfa' önündeki daha kısa dişiyi bakmasını izledi, düşüncelerinden hiçbir şey yüzüne yansımıyordu.

"Onlar en iyi iz sürücülerimizden üçü. Bir koku bırakılmışsa onu bulurlar," diye açıkladı ve sesi yumuşak ve kontrollü olsa da Ava'nın kaşlarını çatmasına neden olan bir şey vardı.

"Peki ya yakalanırlarsa?" Gemma tersledi. "O zaman ne olacak?"

"Gemma, yakalanmayacaklar." Konuşurken uzandı ve bir Şekil Değiştiren'in omzuna dokundu. Ava diğer erkeğin rahatladığını, gerginliğinin bedenini terk gördü.

"Bunu bilemezsin!"

"Sebepsiz yere panikliyorsun. Eşine güven." Başka bir Şekil Değiştiren, başka bir dokunuş. Gözleri odadaki diğer Sürü üyeleri üzerinde gezindi ve gördükleri onu tatmin etmiş görünüyordu.

Adam kapıya doğru döndü ve Ava yanlara doğru eğilerek adamın onu görmeden geçip gitmesini sessizce izledi. Ava onun peşinden gitti, adam ona yaklaşan sürü üyesinin yanında durakladığında yavaşladı, onlara dikkatini verdi, zaman ayırdı, endişelerini ve korkularını hafifletti. Tekrarlanan sorular ya da dile getirilmeyen güvence talepleri karşısında hiçbir sabırsızlık ya da sıkıntı belirtisi göstermedi. Bir kez olsun kimsenin *ona* iyi olup olmadığını ya da nasıl olduğunu sormadığını fark etti.

Bir odadan diğerine geçerek bir saati aşkın bir süre geçirdikten sonra, en yaşlı üç Şekil Değiştiren'i gençlerin arasına yayılmaları için yönlendirdi ve kapıyı arkasından kapatarak sessizce çalışma girdi.

Ava birkaç dakika bekledi, onu takip eden biri olmadığına baktı ve kimse gelmeyince kapıyı açıp içeri girdi. Gözleri hemen onu buldu, odanın en ucunda, masasının yanında duruyordu, sırtı ona dönüktü, ellerini arkasında kavuşturmuş pencereden dışarı bakıyordu.

kendisini duyduğunu biliyordu ve kapının yanında durdu, gergin kalp atışlarının sesi kulaklarında . Adam konuşmayınca ya da onu onaylamayınca, yavaşça ileri doğru bir adım attı.

"Cormac?"

Omzunun üzerinden ona baktı ve kaşlarını çatı.

"Bir odaya, o odanın ve her şeyin sahibiymişsin gibi gir Ava. Kurdu görür görmez kaçacak korkak küçük bir tavşan değil."

Ava omuzlarını dikleştirdi ve kollarını otomatik olarak karnına doladığı yerden indirdi.

"Burası senin odan."

"Ve?"

Odanın içine doğru bir adım daha attı. "Eğer bu oda ve içindeki *her şey* bana aitse... *sen varsın*. Bu sana da sahip olduğum anlamına mı geliyor?"

Bir süre sessizlik oldu ve Ava aralarındaki bağda istemsiz bir eğlence dalgası hissettiğinden emindi. Adam kaşlarını kaldırarak ona döndü. "Bana sahip olmak *mı istiyorsun?*"

Ava bir nefes aldı, yaklaşırken gözleri onun üzerindeydi. Yüzündeki ifadeyi okumaya, taktığı boş maskenin ötesini görmeye çalıştı.

"Sanırım," diye başladı yavaşça, onun sorusunu duymazdan gelerek, "Sürün senin onların Alfa'sı, onların gücü olmana o kadar alıştı ki, senin de onlardan biri olduğunu unuttular."

"Ne yapıyorsun küçük kurt?" Ava onun sesinde belli belirsiz bir merak duyabiliyordu.

"Avcıların seni resmettiği gibi değilsin." Hissettiklerini kelimelere dökmeye çalıştı. "Seni orada sürünle birlikte gördüm. Onların arasında hareket ediyor, korkularını yatıştırıyor ve bir kez bile kendi korkularını paylaşmıyordun."

"Bu benim sorumluluğum."

"Endişelerinizi yatıştırmak kimin sorumluluğunda?"

Göğsünden bir kahkaha yükseldi. "böyle yürümüyor." "Neden olmasın?"

"Alfa olarak sürüyü korumak *benim* sorumluluğum. Beni korumak onların görevi değil. Eğer bunu yapamazsam, o zaman sahip olduğum pozisyona layık demektir."

Pencereye doğru döndü ve Ava bu hareketin bir kovulma olduğunu biliyordu. Ama yerine bir adım daha yaklaştı, onu inceledi ve gördüklerini onun hakkında öğrendikleriyle ve bağ aracılığıyla hissedebildiği küçük karşılaştırdı. Sıradan göre, pencereden yönettiği krallığa bakarken ellerini gevşekçe kavuşturmuş, rahatlamış görünüyordu.

Ava daha iyi biliyordu.

Onu iyi tanıyormuş gibi davranmıyordu ama Tarikat'ta zaman onu etrafındakilerin beden dilini okumayı çabucak öğrenmeye zorlamıştı ve şimdi onunla zihinsel olarak bağlantılıydı, sergilediği küçük işaretleri görebiliyordu. Çoğu kişinin fark etmeyeceği şeyler.

Çoğu insanın onun gümüşü bakışlarında herhangi bir fark görebilmesine rağmen, ona en büyük fikri gözleri verdi. Adam ona kısa bir süreliğine bakmak için döndüğünde kısa bir an için gördüğü gözleri her zamankinden daha donuktu ve *normalde* onunla özdeşleştirdiği ısıltıdan yoksundu. Omuzlarında gömleğinin ipek geren ince bir gerginlik vardı, omurgası kaskatı kesilmişti.

Bu adam, bu *kurt* hakkında kulak misafiri olduğu tüm hikâyeler onun ne kadar tehlikeli , ne kadar öngörülemez olabileceğinden bahsediyordu. Yaşlı Avcılar gençlere onun kana ve işkenceye olan düşkünlüğünü anlatmış, Avcıları nasıl parçaladığını ve etleriyle nasıl ziyafet çektiğini anlatmışlardı. Onun insanları spor olsun diye avlayan bir insan olduğunu ve Alfa pozisyonuna yükselişinin ona karşı duranların kemikleri üzerine inşa edildiğini fısıldadılar. Başka hiçbir Alfa Sürüsü'nünkinden daha fazla korkulmadı ve onun kadar büyük bir ödül olarak görülmedi. Geceyarısı Alfa'sını alt eden Avcı, ömrünün sonuna kadar başarısıyla yaşayacaktı.

Yine de... Ava yavaş adım daha attı... bu hikâyeler karşısındaki erkekle uyuşmuyordu. tehdit olarak gördüğü her şeyi ortadan kaldırmak için iki kez düşünmeyeceğini kişisel deneyimlerinden biliyordu. Avcılar'ın onu resmettiği gibi bir canavar çok açıktı ama o bundan çok daha karmaşıktı.

Ve karşısında gördüğü şey, muhtemelen sürü üyelerini aldığına inandığı bir grup avcıyı yok etmek için sebep arayan bir canavar değil, onların kaybının acısını taşıyan bir liderdi

Böylece sürünün geri kalanı acı çekmek zorunda kalmayacaktı.

Adamın yanında durup kolunu çekiştirdi, ta ki adam başını eğip sorguyla ona bakana kadar.

"musun?"

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Ayakta durmak sana daha hızlı haber getirir mi?" Tekrar adamın kolunu çekiştirdi ve adam çekip onu masasındaki pelüş deri koltuğa doğru çekmesine izin verince muzaffer gülümsemeyi gizledi.

Adam oturur oturmaz, "Ceketini çıkar," dedi. Adamın

gözleri ona dikildi. "Ne için?"

"Çünkü içeridesiniz ve giymenize gerek yok. Tabii sizi bu odanın içinde sağlığınıza yönelik açık bir tehditten koruyacak özel bir malzemededen yapılmadıysa?" dedi ve görünmez davetsiz misafirler için etrafına bakındı.

Adamın boğazından alçak bir hırıltı yükseldi ve Ava en fazla yirmi dört saat önce bu sesten irkilmiş olabileceğini kendine itiraf etti. Şimdi, aralarındaki eş bağı ona adamın gerçekten kızgın olmadığını söylediği için kollarını kavuşturup bekledi.

"Bugün kendini cesur hissediyor musun, küçük kurt?"

"Dün gece beni kendine bağladığın ve henüz beni öldürmeye hazır olmadığın gerçeğine güveniyorum."

"Korkmadığın zaman ağzın çok iyi laf yapıyor."

"Ve hala ceketini giyiyorsun."

Sessizce silkindi ve ona doğru uzattı. Ava ondan aldı ve kaşlarını neden olan bir gülümsemeyle ayaklarının dibine bıraktı.

"O ceketin fiyatı sekiz yüz dolardan fazla."

"Dolabındaki diğer bin tanesiyle tamamen aynı görünüyor." Cormac cevap vermedi ve o da içini çekti. "Peki!" Eğilerek aldı, katladı ve bir duvar boyunca uzanan kanepenin koluna yerleştirdikten sonra sandalyesinin arkasında durdu.

Başını çevirip ona baktı. "Orada ne yapıyorsun?" "Benden korkuyor musun?"

"Dehşete kapılmış," diye kestirip attı. "Ne yapıyorsun Ava?"

"Seni orada izledim," dedi ona. "Sürünle konuşurken." Elleri adamın omuzlarına yerleşti ve gergin kasları yoğurmaya başladı.

"Biliyorum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum."

"Acılarını paylaştığını bilseler senin hakkında daha az düşüneceklerine inanıyor musun?" diye sordu.

Gülüşi kuruydu. "Yakınından bile geçemezsin, küçük kurt." Kızın parmakları boynunun dibine girdiğinde homurdandı.

"O zaman anlamama yardım et. Neden onların rahat olmasını sağlarken kendin için hiçbir şey almıyorsun?"

"Sen bir sürüde yetişmedin. Alfa'nın görevi korumaktır. Tüm o kitaplar, filmler, televizyon şovları Şekil Değiştirenleri ve kurtadamları romantikleştirerek, sürünün Alfa'larını koruduğu izlenimine kapılıyorlar. Ama bu mantıklı bile değil. Alfa en güçlü olandır, en zayıf olan değil."

"Bunların hiçbirini izlemedim ya da okumadım." Parmakları başka bir gerginlik düğümü buldu ve onu çözmeye çalıştı ama gömleğinin yakası oluyordu. "Gömleğini çıkar."

"Şimdi de özgürlükleri kısıtlıyorsun."

"Her zaman durabilir ve seni kara kara düşünmen için yalnız bırakabilirim." Onun yalnız kalmak umarak şansını .

Cormac bir kahkaha attı ve gömleğinin düğmelerini çözdü. "Avcı Tarikatı'nda *nasıl* hayatta kaldın?"

"Bunu bana daha önce de sormuştun," diye işaret etti Ava ve gömleği uzattığında aldı.

Ceketle birlikte.

"Hâlâ cevabı anlamaya çalışıyorum. O ağzın için kimsenin bükmemiş olması beni şaşırtıyor."

"Belki de kötülüğü ortaya çıkarıyorsun."

Cormac başını sandalyenin başlığına yasladı. "Sırtınızdaki izler farklı bir teoriye işaret ediyor."

Ava buna nasıl karşılık vereceğinden emin değildi, bu yüzden onun yorumunu görmezden geldi ve avuçlarını onun omuzlarına götürdü. Adamın teninden kendi tenine sıçrayan elektrik sarsıntısıyla şaşkın bir çığlık atarak geri çekildi.

"Eşlerin bir işareti," diye açıklama getirdi. "Kimse gerçekten anlamıyor, ama eşler arasında ten tene dokunduklarında, eş bağına tamamlamadan önce bile paylaşılan tür elektrik yükü var. Biz bunu Sürü büyüsünün eşimizin varlığından bizi haberdar etmesine bağlıyoruz."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Ava ve avuçlarını temkinli bir şekilde tekrar yere koyarak, ona dokundukça daha az sarsıcı hale gelen sarsıntıya karşı kendini destekledi.

Teni parmaklarının altında sıcak, pürüzsüz ve katıydı ve o da gerginlik düğümlerini gevşetmeye odaklandı. Parmakları adamın girdiğinde, adam yarı hırıltılı yarı homurtulu bir ses çıkardı.

"mu?" diye sordu.

"Hayır, ama kuralların en az yarısını ihlal ettiğinize eminim."

"Masaj yapmaya karşı kurallarınız mı var?" Parmakları adamın omuzlarında ve ikisinin de paylaştığı işaretin üzerinde gezindi.

"Henüz değil, ama sanırım bir tane eklemem gerekebilir." Adamın eli yukarı uzandı ve kadının elini yakaladı. "Buraya gel." Kendisi ile masanın arasında durana kadar onu kendine çekti. "Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama rahatlayamam. Henüz değil."

"Anlamıyorum."

"Biliyorum." İçini çekti ve aniden başını salladı. "Pekâlâ, açıklamaya çalışayım. Orada gördüklerinizle ilgili algınız hatalı. Evet, her bir Sürü üyesinin endişelerini ve korkularını ve hayır, hiçbirinden bu iyiliğe karşılık vermelerini istemedim. Beni zayıf görmelerinden korktuğum için değil, bunu *yapamayacakları* için. Alfa olarak, her birinin kendi kurdunu kontrol altında tutmasını sağlamak *benim* sorumluluğum. Acı, korku, umutsuzluk, endişe, hepsi bu kontrolü zayıflatabilir." Başını eğdi, gözleri kızın yüzünde gezinirken parladı. "Bir sürü üyesi bir şekilde acı çektiğinde, bu hepimizin paylaştığı bağa işler. Ne kadar travmatik olursa, etkileri de o kadar güçlü olur. Sürümden üç kişi yaralandı Ava, *üçü* de." Sesi boğuklaştı, öfke ve hayal kırıklığının karışımıyla kalınlaştı. "Bağdan seken acı neredeyse Chase'in arabamızla kaza yapmasına neden oluyordu. Sürünün geri kalanını kontrol etmek için burada değildim ve kardeşlerimin ancak bu kadarını yapabileceğini biliyordum, bu yüzden acıyı yeniden yönlendirmek, gençlerin kurtlarının kontrolünü kaybetmesini önlemek için sürüden kesmek zorundaydım."

"Kendine bir ... tampon mu yaptın?" "Onun gibi bir şey."

"Ama *o kadar da* kötü olamaz herhalde? Yani acı çekiyor gibi ."

"İnatçı küçük kurt. Sadece bir açıklamayla yetinmeyeceksin, değil mi?" Bir saniye boyunca onu inceledi. "O zaman sana neden hissetmelerine izin vermediğimi göstereyim, belki o zaman anlarsın." Adamın zihninin eş-bağlantısı aracılığıyla kendisinininkine dokunduğunu hissetti, ardından beyaz-sıcak bir acı, sonra da karanlık geldi.

CHAPTER 16

AVA'NIN GÖZLERİ YUVALARINDAN FIRLADI VE YERE YİĞİLDİ. Cormac onu saniyeler içinde yakaladı. haliya çarpmadan önce. Bir düşünceyle, eş bağlantılarına yönlendirdiği acıyı kontrol altına aldı ve bir kez daha zihinsel bariyerlerin arkasına kapattı, onu bir insan için migrene benzeyeceğini varsaydığı bir şeyle bıraktı.

Ava'yı kucağına aldı ve Ava boğuk bir iniltiyle ona doğru kıvrıldı. Göğsüne yasladığı yanağındaki nemi hissedebiliyordu, ilk acı şokunda, bilinçsizlik onu içine çekmeden önce gözyaşlarının döküldüğü yerde.

"Özür dilerim, küçük kurt," diye mırıldandı, birkaç dakika sonra kız kıpırdandığında eliyle saçlarını okşadı. "Hepsi... hepsi böyle mi hissederdin?" diye sordu titreyen nefesler arasında.

"Evet." Başparmağıyla kızın yanağındaki gözyaşlarını sildi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, sesi dehşetle kaplanmıştı. "Hissettiğin bu mu?" Hâlâ etkisiyle titreyen eli kalktı ve adamın yanağını kavradı. Sevgi gösterisine alışık olmayan adam onun dokunuşuyla sustu. Kurdu kıpırdandı. "Nasıl hâlâ bilincin yerinde?"

"Ben Sürü Alfa'sıyım," diye yanıtladı basitçe.

Yanağındaki eli boynunun arkasına doğru kayd ve diğer kolunu omzuna dolayana kadar kendini yukarı çekti. Yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü ve Cormac onun derin bir nefes aldığını hissetti.

"Biliyorlar mı?"

"Bilmek mi?" diye tekrarladı. "Neyi bilmek?"

"Bunu sen mi yapıyorsun? Bunu onlardan sakladığını mı?" Sesi boğuktu, dudakları adamın boğazına sürtünüyordu. "Ben Alfa'yım," dedi tekrar. "Onları güvende tuttuğumu biliyorlar. Onlar için ne gerekiyorsa yapacağımı

Sürümüzün korunmasını sağlamak." "Ama-"

"Hayır, dur. Yükü paylaşmadıkları için Sürü'yü suçlayasın diye sana hissettirmedim. Sana gösterdim ki neden *paylaşamadıklarını* anlayabilesin."

"Sürünüzden biri her yaralandığında bu oluyor mu?" Ava başını kaldırdı. Cormac bakışlarını karşıladı ve gözlerindeki gerçeği görmesine izin verdi. "Kaç tane?" diye fısıldadı.

"Asla kolaylaşmayacağını bilecek kadar."

Cep telefonu çaldı ve Cormac başını ona doğru çevirdi. Ayağa kalktı ve Ava'yı yere bıraktı, dik duracağından emin olana kadar bir kolunu beline doladı. Ava bir an için ona yaslandı, sonra kollarını onun omuzlarından indirdi ve telefonuna bir adım uzaklaştı.

"Deacon?"

"Onları bulduk." Cormac haberin iyi olmadığını hemen anlamıştı. "Anlat bana."

"Shaun ve Gemma'yı bulduğumuz yer." Deacon'ın sesi kısılmıştı. "Noah başaramadı. Roxie ve Asher..." sesi kesildi ve Cormac onun sakinleştirici bir nefes aldığını duydu. "Durumları iyi değil. Hayattalar... zar zor." Arka planda başka bir ses daha konuştu.

"Shaun mu o?"

"Evet. Mac, kendini zor tutuyor ve onu suçlayamam. Sana ve Chase'e burada ihtiyacımız var, ama ben... bunun bir tuzak olabileceğini, bu yüzden Roxie ve Asher'ı eve getirmeye çalışacağız."

"Eğer bana orada ihtiyacın olursa-"

"Hayır. Hayır, bunun seni dışarı çekme girişimi olmaması riskini göze alamayız." Durakladı. "Onları ateşe verdiler, Mac."

Ava'nın nefesi Cormac'ın başını kaldırmasına neden oldu. Dehşete kapılmış ifadesi ona Deacon'ın söylediği şeyi duyduğunu söylüyordu.

"Chase'e söyleyeceğim ve onları almak için bir yer ayarlayacağız. Sen buraya dönene kadar kendini tutmaya çalış. Ve Shaun'un yoldan sapmasına izin verme." Aramayı kesti ve dikkatini Ava'ya yöneltti.

"Cassie ve Gemma'yı bulmanı istiyorum. Dikkatlerini dağıt, onları bir süre uzak tut. Geri döndüklerinde ne Shaun ne de Deacon doğru zihinsel ortamda olacaklar." Cevap beklemeden kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

"Izzy" diye bağırdı ve siyah saçlı kadın kaşlarını çatarak mutfaktan çıktı. Adamın gömleksiz görünce kaşları daha da çatıldı.

Onu çalışma odasına yönlendirdi ve masanın yanında duran Ava'yı gördüğünde kaskatı kesildiğini gördü.

"Senin sorunların için zamanımız yok," diye tersledi. "Chase'i bulmanı istiyorum." Olanları anlattı ve kadının ifadesi küçümsemeden dehşete dönüştü.

"Bir şeye ihtiyacın olursa," diye fısıldadı Cormac sözlerini bitirdiğinde ve Cormac başını salladı. "Gidin, ikde," diye talimat verdi ve ikisini de çalışma odasından çıkardı.

Ava, Gemma ve Cassie'yi televizyon odasında, gergin bir atmosferde buldu. Cassie bir yastığı tutuyordu, Gemma volta atarken Cassie gözlerini kırpmadan televizyona bakarken parmak eklemleri bembeyazdı.

"Bu eş bağlantısı, erkek arkadaşınızla bilardo oynarken dikkatinizi dağıtmanın yollarını aradığınızda harika olabilir, ancak hissettiklerini hissetmenizi engellemek için onu kilitlediklerinde ..." Gemma atıp tutuyordu.

"Shaun bunu bana daha önce de yapmıştı." Cassie yutkundu. "İşler onun için çok acı verici olmaya başladığında, kendini kapatıyor."

"Deacon bunu yapmayacağına söz verdi."

Ava dudağını ısırды, konuşmalı mıydı yoksa sessiz mi kalmalıydı emin değildi.

Gemma, "Geri döndüğünde onu öldüreceğim," diye homurdandı ve Ava bunun bırakamayacağını biliyordu. "Senin acı çekmeni istemiyorlar," dedi sessizce.

Her iki kadın da onunla yüzleşmek için döndü.

"Neyin acısını?" Gemma talep etti. "Yaşadıklarımızdan daha kötü ne olabilir ki?"

"I-" Ava tereddüt etti. *Onlara gerçeği söylerse Cormac rahatsız olur muydu? Gerçekten yalan söyleyebilir miydi?* Kararını verdi ve odanın içine doğru ilerledi. "Deacon aradığında Cormac'la birlikteydim. Noah adında birinin öldüğünü ve... o kişinin Roxie ve Asher'ı ateşe verdiğini söyledi." Gözlerini kapadı, dilini kuru dudaklarında gezdirdi. "Dedi ki... onları senin bulduğun yerde bulmakla ilgili bir şeyler söyledi," gözleri Gemma'yı aradı, "ve Shaun kaçırıldı mı?"

Gemma'nın yüzündeki renk soldu ve sallanmaya başladı. Cassie ayağa fırlayarak kız kardeşini düşmeden yakaladı ve onu tekrar kanepeye .

"Emin misin?" Cassie sordu. "Tam olarak böyle mi söyledi?" Ava başını salladı.

"Bu da bağlantılarımızı neden kilitlediklerini açıklıyor." Gemma'nın elini kendi eliyle kavradı. "Noah'ın öldüğünü mü söyledin? Peki ya Roxie ve Asher?"

"Öyle olduklarını sanmıyorum. Cormac içeride kalmamızı istiyor, yoldan çekilmemizi. Deacon ve Shaun onları geri getirmeye çalışıyorlar. Deacon başaracaklarından emin değil gibiydi ama deneyecekler."

Cassie yavaşça başını salladı. "Yolculuktan sağ çıkabilirlerse, Cormac, Shaun ve Deacon'ın onları iyileştirme şansı var." Gemma'nın elini sıktı. "Sen iyi misin?"

"Evet, sadece bunu beklemiyordum," diye yanıtladı diğer kadın.

Deacon arabadan geri çekildi, bir elini saçlarında gezdirdi ve etrafına bakınarak kardeşini aradı. Shaun birkaç metre ötede volta atıyordu, parmaklarını yumruk yapmış, dudaklarını hırıltılı şekilde geriye doğru sıyırmıştı.

"Kendini kontrol altına almalısın."

Shaun kafasını çevirdi, sarı kurt gözleri parlıyordu. "Kontrol altındayım *kardeşim*." "Gerçekten mi?"

"Hâlâ , değil mi?" Shaun durdu, döndü ve Deacon'ın yanında durmak için çimlerin üzerinde ilerledi. "Sen de onun kokusunu alabiliyorsun. Bunun arkasında kimin olduğunu *biliyorsun*."

"Roxie ve Asher'ı Sığınak'a geri götürmeliyiz. Onları kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yapmayı onlara borçluyuz." Deacon'ın gözleri ikizinkilerle buluşmak üzere havaya kalkarken parlıyordu. "Bunu yaptıktan *sonra* avlanacağız. Ve hepsi ölene kadar durmayacağız."

"Kana kan kardeşim." " kan," diye kabul etti Deacon.

İkisi de Jaden'in ellerini direksiyona dayayarak beklediği cipe bindi. İki erkek yerleştikten sonra motoru çalıştırdı ve ağır sessizliği sadece arkadaki neredeyse tanınmaz haldeki iki kişinin acı çığlıkları bozarak a geri döndü.

CHAPTER 17

CORMAC SU V'NİN YAVAŞÇA DURMASINI İZLEDİ. Chase öne çıktığında hareket etmedi ya da konuşmadı. Yolcu kapısı açıldı ve Deacon dışarı fırladı. "Neredeler?" diye sordu doktor.

"Arkada." Deacon arkasını döndü ve arka kapıyı açarak kardeşinin dışarı çıkmasına izin verdi. "Onları arabaya el yordamıyla sokmak zorunda kaldık ama içeri sokmak için daha iyi bir şeye ihtiyacımız."

"Barrett ve Mace getiriyorlar." Chase evin yan tarafına doğru bir el salladı, iki sürü üyesi sedyeleri aralarında tutarken göründü. "İkinci ahır evine yerleştik."

"Bilinçleri yerinde mi?" Cormac sordu ve Shaun başını salladı.

"Onları bulduğumuzda öyleydiler, zar zor. Onları arabaya bindirirken ..." Shaun'un sesi kesildi ve avucunu yüzüne sürdü. "Bilinçsiz kalmaları onlar için daha iyi diyelim."

"Noah?"

"Onu da geri getirdik." Deacon konuşmaya katıldı, sesi asıktı. "Onu orada bırakmamızın imkânı yoktu."

"Ne biliyor musun?"

Deacon iç çekti. "Tam olarak değil. Kesinlikle Greene Vadisi'ne gittiler. Roxie Rosalind Dawson'ı görmek istedi, Asher da onu oraya götürdü. Anne Dawson, Roxie'nin kızına kendi kıyafetlerini alabilmesi için Ridge County'ye gitmeyi planladıklarını ve Asher'ın ona burada kalıp bugün geri dönebileceklerine dair söz verdiğini söyledi."

Shaun, "Planlandığı gibi geceyi Ridge County'de geçirdiklerini ve bu sabah dönüş yolunda saldırıya uğradıklarını varsaymak zorundayız," diye ekledi.

"Peki ya Noah?" Cormac sordu.

"Rosalind, Noah'ın dün gece onun evinde kaldığını ama bu sabah o daha eve gelmeden ortadan kaybolduğunu söyledi."

fırını açtı," diye yanıtladı Deacon. "Değirmende izini sürdüğümüz onun kokusuydu ve üçünü de orada bulduk."

"Noah biz oraya varmadan önce ölmüştü. Boğazı kesilmişti ve kan kaybından ölmeye terk edilmişti." Shaun konuşmanın dizginlerini tekrar eline aldı. "İlk başta Roxie'nin de öyle olduğunu düşündük." Barret ve Mace'in iki baygın cesedi kaldırıp sedyeye yatırmalarına yardım etmek için oradan uzaklaştı.

Deacon sessizce onu takip etti ve dört Şekil Değiştiren sedyeleri kaldırıp Chase, Cormac ve Jaden yanlarında yürürken evin arka tarafına doğru ilerlediler.

Dönüştürülmüş ahıra girdiklerinde, Cormac onları Chase'in derme çatma bir ameliyathane olarak hazırladığı bir odaya yönlendirdi. Her iki sedyeyi de iki tek kişilik yatağın üzerine yerleştirdiler ve geri çekilerek Chase ile Cormac'ın yaklaşmasına izin verdiler.

Chase, Cormac'a sessizce, "Eğer soru işaretleri yaratmasaydı, ikisinin de hastanede hayatta kalma şanslarının daha yüksek olduğunu söyleyebilirdim," dedi. "Bu kadar kötü yanıkları tedavi etmek, burada elimde olandan daha fazlasını gerektirir."

"Böyle bir şeyin söz konusu olmadığını biliyorsun," diye Cormac.

Önündeki iki cesedi inceledi. Benzin kokusu güçlüydü ama buna sorumluların kokusu da karışmıştı.

"Bunu görmezden gelemeyiz, Mac." Shaun sessizliği bozdu.

"Bunu görmezden gelmeye hiç niyetim yok," diye güvence verdi Cormac. "Ama önce hazırlık yapmadan savaşa girmeyeceğiz." Chase'e döndü. "Hangisinin hayatta kalma şansı daha yüksek?"

"Birini diğerine tercih *etmiyoruz*," diye hırladı Shaun. "Başka olmayabilir."

Chase, "Asher Roxie'den daha güçlü," dedi. "Ama onu kurtarırsak ve Roxie ölürse..."

Deacon, "Roxie'yi kurtarırsak ve Asher ölürse hepimizi öldürür," diye homurdandı.

Cormac ikizlere nazikçe, "Bunu sormamın nedeni bu değil," dedi. "Birini iyileştirebileceğimizden hiç şüphem yok ama şu anda ikisini birden iyileştirememeye ihtimalimiz çok yüksek. Eğer biri dayanabilirse ..." Söylenmemiş soruyu, kaşlarını çatarak hareketsiz duran iki forma bakan Chase'e yöneltti.

"Roxie'yi iyileştirin derim. Asher'ın durumu daha kötü ama kurdu daha güçlü," dedi doktor sonunda. "Yanık izlerine bakılırsa, sanırım onu korumaya çalışmış, vücudunu kendi vücuduyla kaplamış. Önce onu iyileştirirseniz, Asher'ı da kısmen iyileştirebilir ve siz dinlenirken ona bir savaş şansı verebilirsiniz."

Cormac kardeşlerine döndü. "Karar sizin. Ya birine odaklanırsınız ya da ikisini birden iyileştirmeye çalışırsınız." Saatler geçti ve Ava'nın Gemma ve Cassie'yle birlikte beklediği evin içinde tansiyon yükseldi. Isabella bir ara

kafasını kapıdan kız kardeşlere Shaun ve Deacon'ın sağ salim döndüğünü söylemişti ama Ava'yı görünce hızla geri çekilmiş ve bir daha dönmemişti.

Kapı kapandığında Ava'nın yüzündeki ifadeyi yakalayan Cassie, "Kendine gelecektir," diye mırıldandı.

"Bana güvenmiyor ve Cormac'ın da güvenmemesi gerektiğini düşünüyor." Ava derin bir iç çekerek koltuğa çöktü. "Bunun için onu suçlamıyorum. *Ben* de kendime güvenmezdim. Ve eğer haklıysan ve onunla birlikte olması gerekiyorsa..." Sesi soldu ve elini kaldırarak boynunun arkasındaki izi ovdu.

"Seçme şansın yok mu? Ne istiyorsun?" Cassie sordu.

Ava tereddüt etti. Cassie'nin dikkatini diğer binalardan birinde olanlardan uzaklaştırmak, yaralanan iki Sürü üyesini düşünmesini engellemek için konuyu ele aldığını biliyordu. Ve özellikle de Shaun'un aralarındaki bağı neden kilitlediğini düşünmemek için. Ama bu aynı zamanda bir cevabı hak eden bir soruydu.

"Bilmiyorum," diye yavaşça cevap verdi. "Tarikat'tek istediğim uzaklaşmaktı. Cormac beni buraya getirdiğinde, bunun da aynı olacağını düşündüm ve kaçmak istedim - bu kendi hayatımı almak anlamına gelse bile." Bir parmağını, kendini kestiği zamandan geriye sadece belli belirsiz yara izlerinin kaldığı ön kolunda gezdirdi. "Ama artık aynı değil ve o-" Ava yanaklarının kızardığını hissetti. "Olmasını beklediğim gibi biri değil."

Bir an sessizlik oldu ve sonra, "*Aman Tanrım!*" Gemma çığlık attı. "Onunla çoktan yatmışsın!" Ava'nın kızarması derinleşti ve Gemma onun yanındaki kanepeye çöktü. "Bize *her şeyi* anlatmalısın!"

"Gem," diye uyardı Cassie. "Bu konuda konuşmak istemeyebilir."

Gemma, "Böyle bir bomba patlatıp sonra da ayrıntıları açıklamazsa olmaz," diye karşı çıktı. "Adam duygusuz bir robot. Onun hiçbir şeye tepki verdiğini görmedim." Ava'yla yüzleşmek için döndü. "Nasıl biri?"

"*Gemma!*" Cassie itiraz etti. "kişi Deacon'ın kardeşi!" "O Shaun'un da kardeşi. Sakın bana senin de merak etmediğini söyleme."

"Neden duygusuz olduğunu düşünüyorsun?" Ava sordu. Bu, onunla hiç bağdaştıracağı bir sözcük değildi.

"Shaun çok sevecen," dedi Cassie. "Sürünün geri kalanı da öyle. Her zaman dokunurlar. Ama Cormac öyle değil. Her zaman çok mesafeli görünüyor."

"Deacon da aynı. Sanki fiziksel temas ihtiyaçları varmış gibi. Cinsel bir temas değil ama kesinlikle birbirlerine... insanlardan daha fazla ." Gemma güldü. "Kulağa ne kadar tuhaf geliyor değil mi?"

İki kız kardeş gülümsedi.

"Ama Cormac her zaman ayrı duruyor gibi. Kardeşlerine daha yakın ama onlar bile sürünün geri kalanına olduğu kadar ona aşına değiller," diye devam etti Cassie düşünceli bir şekilde.

"Çünkü o Alfa," dedi Ava. Bu bir tahmindir ama doğru cevap olduğunu biliyordu. "Hissetmediği için değil." Onunla olan tüm etkileşimlerini düşündü. "Bana her zaman dokunuyor." Cassie'nin yüzündeki endişeli ifadeyi yakaladı. "Hayır, değil," diye aceleyle diğer kadını ikna etmeye çalıştı. "Benimle konuşurken elime ya da koluma dokunur."

"Kendini onun yatağında böyle mi buldun?" Gemma sordu ve Ava daha da kızardı.

"Hayır. Paylaştığımız çiftleşme işareti hakkında konuştuk ve onu tamamlamaya karar verdik, böylece o da başka şeylere odaklanabilecekti."

"Bana oldukça duygusuz geldi," diye yorumladı Gemma. "Öyle değildi," diye reddetti Ava.

"Yani, kabul ettin ve sonra ne oldu? Birkaç hızlı vuruş ve iş bitti mi?"

"*Gemma!*" Cassie tersledi. "Yani sen sadece onun potansiyel eşi değilsin, gerçekten tamamladın mı?" Ava başını salladı.

"Performansı nasıldı?"

Cassie Gemma'nın sorusu karşısında inledi ve eliyle yüzünü kapatarak Ava'yı güldürdü.

"Karşılaştıracak şeyim ."

"Peki, sizi tatmin edip etmediğini bilmelisiniz. Tekrar yapar mıydınız?"

Ava onun kendisine bir daha dokunmayacağına dair verdiği sözü düşündü. "Bunun tek seferlik bir şey olduğunu söyledi."

"Ne?" diye sordu Gemma. Gemma sordu ve Ava diğer kadının her zaman bu kadar heyecanlı olup olmadığını merak etti. "Bunu neden yapsın ki?"

"Bağın tamamlanmasına ihtiyacı vardı. Bunun dikkatini dağıttığını ve başka şeylere odaklanmasını engellediğini söyledi. Eğer kabul edersem bana bir daha dokunmayacağına söz vereceğini söyledi."

Kız kardeşler birbirlerine baktılar. "Bu sözü tutmasına *imkân yok*. Deacon bizimkini tamamladıktan sonra günlerce ereksiyon halinde dolaştı."

"Shaun ve benim için farklı bir durumdu," diye ekledi Cassie. "Ama ilişkinin biraz gerginleştiği zamanlar ."
Kendinden utanan bir kahkaha attı, yanakları pembeleşti.

"Sözünden dönmez," dedi Ava onlara. Bu konuda kendinden emindi. Gemma sırtıttı.

"Sözünden dönmesini mi *istiyorsun*?"

Ava sorusunu düşündü. Cormac'ın yatağında geçirdiği gece, onun kendisini tuttuğu, onu korkutabileceğini düşündüğü bir parçasını sakladığı izlenimini edinmişti.

Onun ne sakladığını keşfetmek mi istiyordu, yoksa hayatını tam olarak paylaşmadan onun koruması altında yaşamaya devam etmekten memnun muydu?

"Neden yapsın anlamıyorum."

"Bu *evet* demek!" Gemma güldü. "Doğru şeyi kendini inandırmışsa onu ikna etmek kolay olmayacaktır. Üç kardeşin de ortak özelliği inatçı olmaları. Bazı sert önlemler almanız gerekebilir."

"Ne gibi?" Ava fikrini değiştirme düşüncesiyle nabzının hızlandığını hissederek sordu.

Bunu gerçekten yapacak mıydı?

"Emin değilim. Biz bir şeyler düşünene kadar onu yatağa bağlamanız gerekebilir."

Yorgunluk iliklerine kadar işlemiş, Cormac'ın kol ve bacaklarını ağırlaştırmıştı. Kardeşlerinin de daha iyi durumda olmadığını biliyordu. Saatlerce birlikte çalışmışlar, Sürü'nün gücünü kullanmışlar ve Roxie ile Asher'ı iyileştirmek için verdikleri mücadelede Alfa kurtlarını dayanıklılıklarının sınırlarına kadar zorlamışlardı.

Gece yarısının gelip geçtiğini ve sürü üyelerinin bedenleri yanıklardan iyileşmiş olsa da henüz uyanmadıklarını ya da yer değiştirmediklerini biliyordu. Ve iyileşmenin tamamlandığından emin olmak için yer değiştirmeleri *gerekecekti*.

Cormac onları kurt formlarına geçmeye zorlayacak enerjisinin kaldığından emin değildi ve kardeşlerinin de olmadığını kesinlikle biliyordu.

"Dinlenmelisin." Chase'in sesi dikkatini çekti ve başını kaldırıp baktı. "Bu gece onlarla kalacağım ve bir şey olursa seni alacağım. Hayati belirtileri stabil durumda. Sadece uyanmalarını beklemek ... ve bu da birkaç gün sürebilir."

Deacon odanın karşı tarafından homurdandı ve Cormac onun da kardeşi yorgun görünüp görünmediğini merak etti. "Plan yapmamız gerek."

"Bu gece olmaz," diye yanıtladı Cormac. "İçlerinden birinin uyanması ve bize neler olduğunu anlatması gerekiyor."

"Onlar olduğuna inanmıyor musun?" Shaun sordu. "Sam Cooper'ın *kokusunu* alabiliyorum. Sakın bana alamadığını söyleme."

"Bunu planlamıyordum, Shaun. Ama düşünmeden tepki vermemizi istiyorlar. Neden böyle yaptıklarını düşünüyorsun?"

Shaun ona ters ters baktı. "Peki ya kız?"

"Peki ya o?" Cormac hissettiği ani gerginliği gizledi ve duvara yaslandı.

"Sizce de biraz tesadüfi değil mi? Cooper'ların evine gittiğimizde dışarıdaydı. Ailemizle birlikte öldürüldüğünü sandığımız bebek o mu? Ve o senin *eşin* mi?"

"Bu, ikinizin de arkadaşlarınızı bu kasabada bulmanız ve Damien'in burada olması kadar tesadüfi." Shaun kuzeninin adını duyunca irkildi ve Cormac'a Damien'ı öldürdüğü için suçluluk hissetmediği iddiasının ısrar ettiği kadar doğru olmadığını söyledi. "Buraya getirilmemizin bir sebebi var. Son birkaç haftadır yaşananların hiçbiri tesadüf değildi ama bu körü körüne saldırmamız gerektiği anlamına gelmiyor."

"Peki ya Maggie?" Deacon yorgun bir ifadeyle sordu. "Neler olup bittiğine dair sana herhangi bir fikir verdi mi?"

"Benden mümkün olduğunca kaçıyor. Gemma ya da Cassie ile konuşabileceğini umuyordum."

"Gemma ona hâlâ kızgın." Deacon'ın ses tonundan arkadaşıyla aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu.

"Cassie ikisinin arasında sıkışmış durumda. Sanırım annesiyle konuşmak istiyor ama Gemma'yı üzmem istemiyor." Shaun bir elini saçlarında gezdirdi. "Ondan bunu yapmasını isteyeceğim."

Cormac başını salladı. "Ava'yla konuşacağım. Belki işe yarar bir şeyler duymuştur." "Ya da belki söylediğinden daha fazlasını biliyordur," diye mırıldandı Shaun.

"Eğer varsa bile bunu saklamıyor." Cormac yemi yutmadı. "O bizim düşmanımız değil." "Ama arkadaşımız mı? Onun senin arkadaşın olduğunu biliyorum Mac, anlıyorum. İkimiz de biliyoruz ki bağ kurduk. Ancak gerçekleri görmezden gelemeyiz."

"Peki gerçekler nedir kardeşim?" Cormac eşit bir şekilde sordu.

"Avcılar tarafından yetiştirildi. Bizim hakkımızda bildikleri, ona öğrettikleriyle çarpıtılmış."

"O zaman ona gerçeği öğretmem gerekecek, değil mi?" Cormac duvardan uzaklaştı. "Biraz uyu. Yarın daha iyi dinlenmiş ve daha az tedirgin olduğumuzda buluşuruz." Kapıya doğru ve Deacon ile Shaun'un arkasından geldiğini duydu.

Çimenleri sessizce geçerek ana eve geldiler, kapıyı iterek açtılar ve mutfığa girdiler.

Shaun durakladı, başını eğdi ve gülümserken vücudundaki gerginlik azaldı.

"Cassie hâlâ uyanık." Cormac'ın yanından geçerken omzunu sıvazladı. "Yarın konuşuruz."

"Ne kadar kötüydü?" Shaun odadan çıktıktan sonra Cormac Deacon'a sordu.

Deacon'ın yanıtı "Olabileceği kadar kötü değildi," oldu. "Bulunduğu yerde biraz sarsılmıştı ama daha çok kızgın ve . Bu gece kendini Cassie'ye kaptırsın, zaman iyi olacaktır."

"Ya sen?"

Deacon küstahça, "Cassie'yi yatağıma almaya hiç niyetim yok," diye cevap verdi. "Gemma beni hadım eder."

Cormac belli belirsiz gülümsedi. "Nasıl gidiyor?"

"Yolumuzu buluyoruz. Hâlâ kötü günler geçiriyor ama bunun üstesinden geliyoruz."

"Onları sürüye düzgün bir şekilde dahil etmeliyiz. Sadece şu an bunun zamanı olduğuna ikna olmadım. Bu onları daha fazla hedef haline getirir."

"Ya Ava?"

Cormac başını salladı. "Her seferinde sorunla uğraşalım." Deacon'ı mutfakta yalnız bıraktı ve üstünü değiştirip duş almak ve çalışma odasına dönmek niyetiyle üst kata çıktı.

Yatak odasına girdiğinde boş olduğunu fark etti. Ava'nın kaçmadığını biliyordu. Aralarındaki zayıf bağı hissedebiliyordu, bu ona onun memnun, hatta mutlu ve yakında olduğunu söylüyordu. Yatağın ucuna oturdu ve gömleğinin düğmelerini çözdü, çıkardı ve omuzlarını sıvazlayarak gerginliğin verdiği acıyı hafifletmeye çalıştı.

Kasları. Kurdu zihninin içinde homurdanarak ona kulak vermesini ve dinlenmesini istedi. Yorgunluk onu içine çekti ve gözlerini kapatarak birkaç dakika dinlenmeye niyetlendi.

Televizyon odasının kapısı sessizce açıldı ve Cassie'nin yeşil gözlü arkadaşı içeri girdi. Onu karşılamak için ayağa kalkan Cassie'ye doğru sinsice ilerlerken Gemma ya da Ava'ya bir bakış bile atmadı.

"İyi misin?" diye sordu adam yaklaştığında ve adam başını salladı.

"Yakınında bile değil," diye cevap verdi ve onu bedenine çekmek için uzandı. Başını eğerek yüzünü onun boğazına gömdü ve Ava onun derin bir nefes aldığını duydu.

Cassie uzanıp onun saçlarını nazikçe okşadı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Konuşmak yapmak son şey." Sesi daha da alçaldı ve Cassie'nin gözleri büyüdü, yanakları kızardı, çünkü adam başkalarının duyamayacağı kadar alçak sesle fısıldıyordu. Adam başını kaldırıp ona baktığında gözleri sarı ve parlıyordu. "Gidelim," dedi ve bir elini sırtına bastırarak onu odadan .

Gemma kapı kapandıktan sonra bir kahkaha attı. "Çok sık Alfa kurdu gibi davranmıyor ama davrandığında..." diye sırttı Ava'ya. "Cassie bundan çok hoşlanıyor diyelim."

"Benden farklı olarak mı Starshine?" Beklenmedik ses her iki kadının da dönüp Deacon'ın ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak eğildiği kapı aralığına doğru bakmasına .

Gemma'nın gözleri onun üzerinde gezindi ve dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Alfa kurdu olmuyorsun, tam bir pislik oluyorsun."

"mi?" diye söylendi, yerden doğrulurken. "Sevgilim, duyduğuma göre götlük yapmamdan *hoşlanıyormuşsun*."

"Bunu sana kim söylediye yalan söylüyormuş." Gemma tırnaklarına bakarken Ava gülümsemesini gizledi ve Deacon'ı dikkatinden uzaklaştırdı.

"Bahse var mısınız?" Kurt şekil değiştiren odanın içinde sinsice ilerledi ve Gemma'nın oturduğu kanepenin arkasında durdu.

"Ne tür bir bahis?"

"Adımı haykırana ve boşalman için bana yalvarana kadar yatağımızdan ayrılmama izin vermediğim ."

Kaçınılamayacak kadar hızlı bir hareketle öne doğru eğildi ve Gemma'yı kanepenin arkasından omzuna doğru çekti.

Gemma'nın çığlıklarını ve çırpınışlarını duymazdan gelerek odadan çıkarken Ava'ya, "Sen de yatsan iyi olur," diye çıkıştı.

Ava kendi kendine güldü. Daha birkaç gün öncesine kadar Gemma'nın zorla götürüldüğüne inanırdı ama dişilerle vakit geçirdikten sonra hiç şüphe duymadan biliyordu ki onlar bu erkeklerle birlikte olmak *istedikleri* için birlikteydiler.

Ayağa kalkarak televizyonu ve ışığı kapattıktan sonra odadan çıktı ve merdivenlerden yukarı yürüdü. Yatak odasının kapısının altından ışığı görünce durakladı.

Cormac içeride miydi?

Kapıyı açarak içeri adım attı ve şaşkınlıkla durdu. Gece Yarısı Sürüsü'nün Alfa'sı odadaydı. Sadece bu değil, yatağın üstünde yatıyordu, bir ön kolu yüzünün atılmıştı. Diğer kolu yatağın kenarına düşmüştü. Gömleği yerde, parmaklarının sarktığı yerin hemen altındaydı. Ava onu düşürmüş düşündü.

"Cormac?" diye adını fısıldadı.

Cevap vermedi. Aslında, onu duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi, bu yüzden daha da yaklaştı. Kapıya yaklaşırken

Yatakta, gözlerinin kapalı ve dudaklarının hafifçe ayrık olduğunu görebiliyordu. Göğsü aldığı her nefeste düzenli olarak inip kalkıyordu ve Ava onu inceleme fırsatı buldu.

Uyurken bile, etrafını saran otorite hiçbir şey kaybetmemişti. İçgüdülerinin yanlış olduğu ve onun Avcıların tasvir ettiği canavar olduğu düşüncesi onu endişelendirdi. Kendisine sunulan bu fırsatı kullanıp kaçmalı ? Yoksa kaderlerinde birlikte olmak olduğunu iddia eden bu erkeğe güvenmeli miydi?

Eğer kalırsa, fikrini değiştirmedığı sürece sadece ismen onun eşi olmaktan öteye gidemeyeceğini biliyordu. Gemma'nın sözleri geldi.

Onu yatağa bağlamak zorunda kalabilirsin.

Onun fikrini değiştirmesini istiyor muydu? Asıl soru buydu.

CHAPTER 18

CORMAC INLEDİ VE GÖZLERİNİ AÇMAYA ZORLAYARAK BAŞINI KALDIRDI. Uykuya daldığını hatırlamıyordu. Aslında , duş aldığını ya da çalışma odasına döndüğünü de hatırlamıyordu. Farkına vardığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Birkaç dakika dinlenmek için oturduktan sonra yatağından . Yüzünü ovmaya gitti, kolu hareket etmeyince kaşlarını çattı ve tekrar denedi.

Hiçbir şey.

Ne be?

Başını önce bir yana sonra diğer yana çevirdiğinde iki kolunun da başının üzerinde gerilmiş olduğunu gördü. Çekiştirdi ve bir şey bileklerini sıktı. Kaşları çatıldı ve kurtulmak için kendini zorladı.

"Oh, uyanmışsın," diye kadınsı bir ses onu durdurdu.

"Ava? oluyor?"

"Dün gece geldiğimde seni burada buldum."

"Evet, özür dilerim. Duş alıp gitmek istemiştim. Sanırım düşündüğümünden biraz daha fazla yorulmuşum." Kolunu tekrar çekti. "Neden kısıtlandım Ava?" gelen bir düşünceyle durdu. "Seni korkutacak bir şey mi yaptım?"

"Hayır. Hiç uyanmadın. Adını söyledim, seni salladım ama hiçbir şey olmadı. Tamamen baygındın."

"O zaman neden...?"

Onun görüş alanına girdi ve yanında diz çökerken şilte alçaldı. "Neden kollarını hareket ettiremiyorsun?"

"Evet." *Shaun haklı mıydı? Onlara ihanet mi edecekti?* Bileğini büktü, onu tutan malzeme derisine batıyordu. Biraz zaman verilirse kendini biliyordu ama kadının ne planladığını biraz merak ettiğini de itiraf .

Gözlerini kaldırdığını ve bağları test ederken izlediğini gördü. "Onlardan kurtulabileceğini *sanmıyorum*. Mücadele etmeden olmaz." Sesi kararsız geliyordu. "En azından yapmam gerekeni yapana kadar olmaz."

"o?" Eğer onu konuşturmaya devam ederse, kendisini kısıtlayan şeyden kolayca kurtulabilirdi. Kurdu usulca hırlayarak dikkatini aralarındaki bağa yöneltti. İhanet ya da korku, hatta öfke bile . Hissettiği tek şey merak ve... bir parça heyecan mıydı?

"Beni dinlemeni istiyorum."

"Tamam, dinliyorum. Bunun için beni bağlamana gerek yoktu." Sesini düz tuttu. "Beni bırak, çalışma odama gidip konuşalım."

O daha konuşmasını bitirmeden Ava başını sallıyordu. "Hayır, bu benim için işe yaramayacak." Ava eğilip uzandı, elleri gözünün önünden kayboldu ve adam kolunda, bağlarının hemen altında hissetti.

"Hayır mı? O zaman ne öneriyorsun?" Cormac çarşafıya yaslanarak rahatladı, artık bunun onu avcılar için tuzağa düşürmek gibi bir durum olmadığından emindi. Kurdu kokusunda hiçbir aldatma belirtisi sezmiyordu.

"Biliyorum, biraz zaman verilirse kurtulabilirsin. Ama ben söyleyene kadar denemeyeceğine dair söz vermeni istiyorum."

Kaşları çatıldı. "Talepte mi bulunuyorsun, küçük kurt?"

Aralarındaki bağdan kaynaklanan sinirsel enerji dalgasını ya da kızın gözlerinin nasıl açıldığını kaçırmadı. "Y... evet?"

"soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

Kadının gözleri kısıldı ve adam gülümsemesini gizledi. "Hangisi şartlarımı kabul etmeni sağlayacak?" "Bal ile daha çok sinek yakalarsın diye bir söz duydun mu hiç?"

Kadın ofladı ve Cormac gülme isteğine karşı mücadele . "Peki! Lütfen ben hazır olana kadar kurtulmaya çalışmayacağına dair bana söz verir misin?"

"Sende var. Bana söylemeden önce beni dizginlemeni gerektirecek kadar kötü olan şeyin ne olduğunu merak ediyorum." "Verdiğin sözleri hiç tutmaz mısın?"

Mesele bu muydu? Ona verdiği sözü tutmayacağını mı düşünüüyordu? "Tutamayacağım sözler vermemeye çalışıyorum."

"Neden?"

"Güven. Sürüm söz verdiğim şeyi yapmam konusunda bana güvenemezse, sürüyü yönetmem konusunda bana nasıl güvenebilirler?" "Ama ya," parmakları kolundan omzuna doğru bir yol izlediyse, "söz verdiğin kişi

söz verdiğin şeyle aynı fikirde değil miydin?" Cormac'ın kaşları birbirine çarptı ve onun gözlerini aradı. Ava ona bakmıyordu, gözleri kalın kirpiklerle perdelenmiş, aşağıya, kalçalarına doğru bakıyordu. Dili dudaklarında gezinmek için dışarı çıktı ve Cormac aletinin kıpırdadığını hissetti.

Hay sikeyim. Pantolonu hâlâ üzerinde miydi? Yatağa yığılmadan önce tamamen soyunup soyunmadığını hatırlayamıyordu.

Ava, Cormac'a onu uyandırmaya çalıştığını söylediğinde yalan söylememişi ama Cormac uyudukça Gemma'nın sesinin kafasının içinde, omzundaki şeytan gibi fısıldadığını daha sık duyuyordu. Cormac yatakta kaykılıp kollarını başının üzerine uzattığında, bunu bir işaret olarak kabul etmişti.

Cormac içini çekerek dikkatini tekrar içinde bulunduğu ana çekti.

"Ne kadar süre bu şekilde kalmam gerekiyor?" diye sordu ve sabırsızlıktan mı yoksa ilgiden mi sorduğuna emin olamadı.

"Sen fikrini değiştirene kadar."

"Fikrimi değiştirmek mi?" diye yavaşça tekrarladı.

Ava başını salladı. "Evet. İkimizin de hayatını etkileyecek bir karar vermek zorunda olman hiç adil değil."

"Bunu kabul ettiniz," diye belirtti. "Bu, tüm gerçekleri öğrenmeden önceydi."

"Tüm gerçeklere sahiptiniz. Neyin neden olması gerektiği konusunda çok nettim." "Sözlü gerçekler," diye mırıldandı. "Gerçek... fiziksel gerçeklere sahip değildim." "Fiziksel gerçekler mi?"

Yanakları kızardı. "Onu geri almanı istiyorum." Onun sorusunu duymazdan geldi.

"Aramızdaki bağı artık koparamam," dedi ona ve sesi pişmanlık dolu çıkıyordu. "Eğer mesele ," başını koluna doğru salladı, "o zaman gerçekten üzgünüm Ava. Yaptığımız şeyi değiştiremem."

"Senden bağı koparmanı istemiyorum." Yanaklarındaki sıcaklık derinleşti ve bir avucunu adamın göğsüne dayadı. "Senden yeniden düşünmeni istiyorum."

"Ava..." Keskin nefes alışıyla göğsü avucunun altında hareket etti. "Seni buna zorlamak doğru olmaz. içinde yaşarken bile hayatın korunaklı geçti. Dünyayı keşfetmek, kim olduğunu keşfetmek için zamana ihtiyacın var. Hayatı deneyimlemeye ihtiyacın var."

Söylediği sözleri duydu, onlara inandığını biliyordu ve yine de küçük bir ses ona hala onu başka türlü ikna edebilme şansı olduğunu fısıldadı. Ama cesur olmalı, inisiyatifi ele almalı, ona daha güçlü olduğunu göstermeliydi. Ve onun sandığı kadar saf olmadığını.

Doğruldu ve onun bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi.

"Yanılıyorsun." "Yanılıyor ?"

"Kontrolü elinde tutan, tüm kararları veren kişi olmaya o kadar alışmışsın ki, diğer insanların kendilerini ilgilendiren konularda söz sahibi olmalarına nasıl izin vereceğini unutmuşsun." Diğer eli de birincisine katıldı ve üzerine eğildi, yüzü yaklaştı. "kanıtlayacağım!"

"Şu ana kadar kanıtladığın tek şey, kendi başına karar verme konusunda sana güvenilemeyeceği."

"O zaman sonraki yaptığım hakkında ne düşündüğünü görmek ilginç olacak!" diye alay ve avuçlarını pantolonunun bel bandına ulaşana kadar göğsünden ve karın kaslarından aşağı kaydırды.

"Ava," diye hırlayarak uyardı. "Kes şu saçmalığı."

Ava başını salladı. "Geçen gün bana bir daha asla dokunmayacağını söylemiştin. Ben asla aynı sözü vermedim, Cormac." Başını eğdi, dudaklarının adamın boğazına değmesine izin verdi. "Bana dokundun. baktın. Ben asla aynısını yapamadım. Senin haksız bir avantajın vardı ve ben neyi kabul asla bilemedim." Omzu boyunca bir yol öptü ve yavaşça köprücük kemiğinin üzerinden geri yaladı. "Hayatımı değiştirecek böyle bir karar verebilmek için neyi kabul tam olarak bildiğimden emin olmam gerekmez mi? Argümanınızın tüm temeli bu değil mi? Bu kararları verebilmek için yeterli tecrübeye sahip olmadığım mı?"

Adamın hırıltısını duydu, dudaklarında titreşimi hissetti ve kollarını salladığında başını kaldırdı. "Ben söyleyene kadar çekmeyeceğine söz vermiştin," diye hatırlattı ona.

"O sen bunu yapmaya başlamadan önceydi."

Dili göğüs ucunu buldu, daire çizdi ve adam tısladı. "Bana yaptığın bu değil miydi? Arkamda bırakmayı kabul ettiğim şeyi bana göstermeden önce anlaşıma mı yaptın?" Kadın onu ısırды ve adamın boğazından kopan hırıltı bir öncekinden daha derin, daha vahşiydi.

"Bırak gideyim, Ava," diye talep etti.

"Fikrini mi değiştirdin?" Gerçekten isterse kendini kurtarabileceğini biliyordu, başını ona kaşlarını çatacak kadar kaldırdığında, gümüş gözleri yanarken yapıp yapmayacağını merak etti.

"Hayır," diye tersledi adam ve kadın içini çekerek nefesinin meme ucunda gezinmesine izin verdi. Sertleştiğinde dilini üzerinde gezdirdi.

"O zaman sanırım bir süre daha orada sıkışıp kalacaksın." Parmağıyla kalçasını okşadı ve onun gerildiğini hissetti. "Sence seni fikrini değiştirmeye ikna edebilir miyim?" Ava sesine alaycı bir ton katmaya çalışarak yapmayı planladığı şey için gerginliği gizlemeye çalıştı.

"Şimdi durursan, bunlar hiç yaşanmamış gibi yolumuza devam edebiliriz," diye teklif etti ve kadının zihnini ani bir şüphe kapladı.

Ciddi miydi? Belki de onunla gerçekten hiç ilgilenmiyordu ve ona bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemesinin gerçek nedeni de buydu. Ne yaptığını sorgularken dişleri alt dudağına . Yaptığı şey avcılarının yakaladıkları dişilere yaptıklarından daha mı iyiydi?

Ellerini ondan aniden çekti ve sırtı ona dönük olacak şekilde döndü. Ava kendisini izlediğini, bakışlarının ağırlığını sırtında hissedebiliyordu.

"Ne düşünüyorsun, küçük kurt?" Sesi yumuşak bir okşayıştı, sıcak ve yatıştırıcıydı; bir dakika önceki hırıltılı, hırçın saldırganlığından çok farklıydı.

"Neden senin için bu kadar kolay oldu?"

Yüklü bir sessizlik oldu ve sonra Cormac onun arkasına geçerken yatak zıpladı. "Sakin mi?

Bağımızı tamamlama ve seni bir kenara bırakma kararını vermek kolay mıydı sanıyorsun?" " değil miydi?" diye sordu ve onu görebilmek için arkasına döndü.

Gece Yarısı Alfa'sı ona bakıyordu, gümüş gözleri okuyamadığı bir duyguyla parlıyordu. Yarı çıplak, sıkı ve kıvrak vücudu yatağın üzerinde gergin bir şekilde yatıyordu ve kız ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Kolay değil miydi?" diye tekrarladı adam cevap vermeyince.

Cormac nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ve derin bir nefes aldı, gözleri parladı ve sonra vücudu gevşedi, gerginlik onu terk etti.

"Evet, ," diye cevap verdi ona sessizce. "gülünç derecede kolay bir karardı."

Ava duymak istemediği itiraf karşısında irkildiğini gizleyemedi. Midesinin çukurunda bir ağırlık vardı, çok az tanıdığı bir adama muhtaçlığından, onun daha fazlasını istediğini umduğu gerçeği görmezden gelmekten iğreniyordu.

"Beni bıraktın, küçük kurt." Adamın sesi kadının düşüncelerini böldü. "Benden cevaplar talep , onları duymaya hazır olmalısın."

"Yeterince duydum," diye fısıldadı.

"Öyle mi?" Adamın cevabı düzdü. Bileklerinin etrafındaki düğümleri çözmek için uzandı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni çözüyorum. Fikrini değiştirmeye çalışmamı bile istemiyorsun."

"Ben hiç de öyle demedim. Son birkaç dakika içinde söylediğim herhangi bir şeyi dinledin mi? İkimiz de elimi kolumu bağlamak için kullandığın her şeyi zaman koparabileceğimi biliyoruz. Seni dair söz verdim. Eğer bu sana fikrimi değiştirmen için bir şans vermek değilse, bilmiyorum. Hâlâ burada olmam sana bir şey anlatmadı mı?"

"Tek yaptığın benimle dalga geçmek ve benim yüzümden kendini eğlendirmek. Aptal kız-"

Cormac'ın yumuşak kahkahası onun sözlerini kesti. "Eğer burada olan şeyin bu olduğunu , o zaman hiçbir duyuna kulak vermiyorsun demektir."

Ava sustu.

"Bana bak." Kadın gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı ve adam başını salladı. "Gözlerime değil. Bana bak ve sana söylediklerimi dinle. Sana bunun sadece bir kez olacağını söylemenin neden bu kadar kolay olduğunu bilmek ister misin?" Yanıt beklemedi. "Çünkü öyle olacağına kendimi ikna etmişim. Sen çok masumsun, el değmemişsin, çok daha gençsin. Seni ilk öptüğümde, benden önce başkalarının da öptüğünü düşünmüştüm. Senin ne kadar masum olduğunu keşfettiğimde..." sesi hırıltıya dönüştü.

"Kendime bunun bir amaç olduğunu, biz doğmadan önce belirlenmiş bir kaderin yerine getirilmesi olduğunu söyledim - Alfa olarak rolümün bir başka yükümlülüğü.

"Ve sonra sana sahip oldum," sesi yumuşadı. "Masumiyetini aldım. Tadına baktım. Ve her şey kolay olmaktan çıktı. Yani, evet küçük kurt, bu kararı vermek kolaydı. Ancak bunu sürdürmek bir eziyete dönüştü. Fikrimi değiştirip değiştirmeyeceğimi sormana gerek yok Ava." Omuzlarını silkti ve Ava'nın dikkatini kendisini yerinde tutan bağlara çekti. "Şu anda tüm güç sende. Karar verebilecek bir konumda olmak istedin, işte buradayız."

"Ne... ne demek istiyorsun?" Ava sözcüklerin üzerinde tökezledi.

"Ben bir Alfa kurduyum Ava. Eşimin beni idare edebilmesi gerekir. *Sen* benimle başa çıkabilir misin?" Cormac'ın sırtışında kurtluktan başka bir şey yoktu. "Tamamen senin merhametine kalmış durumdayım. Bu

konuda ne yapacaksın?"

CHAPTER 19

AVA YANINDA DİZLERİNİN ÜZERİNE KALKINCAYA KADARMÜCADELE SÜRDÜ. Cormac izledi bakışları onun başından aşağıya doğru inerken. Gözleri tekrar kaydı ve adam kaşlarını kaldırdı. Ava'nın gözleri ona doğru kısıldı ve Avanın yüzünde beliren kızgınlık ifadesi karşısında gülümsemesini gizledi.

Eğer kız anlaşmalarının sınırlarını zorlamakta ısrar ederse, bunu ne kadar ileri götüreceğini görmekten mutluluk duyardı. Onunla başa çıkıp kazanacak kadar güçlü olup olmadığını ya da saldırı altında kırılıp kırılmayacağını keşfetmek için. Bir yanı onun kırılacağından emindi. O kızın beklediği gibi nazik, besleyici bir erkek değildi ve bunu keşfetmek tepelere doğru koşmasına neden olabilirdi.

O daha yorum yapamadan, kadının elleri kalktı ve pantolonunun fermuarının yavaşça indirildiğini duydu. Pantolonu kalçalarından çekerek büyüyen ereksiyonunu serbest bıraktı. Yumuşak nefes alışıyla kasıklarına doğru bir şehvet gönderdi ve onu daha da sertleştirdi.

"Ava, bunu yapmana gerek yok." Cormac'ın sesi kaba bir hırıltı olarak çıktı.

Ava onu görmezden geldi ve başını eğdiğinde sıcak nefesi adamın sikinin hassas ucuna değdi.

"Ava..." gözleri yukarı kaydı, buluştu ve dudakları ayrılıp onu ağzına alırken öylece kaldı. "*Siktir!*" Küfür dudaklarından döküldü ve gözleri , sonra hemen geri açıldı

Dili ucunu yaladığında. Ellerinin bağlı olduğunu unutarak ona uzandı, hareketlerinin kısıtlandığını fark edince hırladı ve çekiştirdi.

"Söz vermiştin." Ava başını ona hatırlatacak kadar kaldırdı ve Cormac bir küfür daha savurdu. "Hayır, sen söz verdin."

"Adil oynamıyorsun, küçük kurt," diye tersledi.

Ava onu izledi, dudakları sikinden milimetrelerce uzaktaydı, ta ki adam bağlarına karşı savaşmayı bırakıp başını geriye düşürene kadar. "Tamam!"

Onu tekrar ağzının ılık ve ıslak sıcaklığına gömdüğünü hissetmeden önce yakaladı. Dili girdaplar çizerek onu yaladı, yanakları onu en sevdiği şey gibi emerken çukurlaştı.

Lolipop.

"Tanrım... kahretsin," diye mırıldandı, tüm sözlerini rüzgara atmamak, bağlarını koparmamak ve onu kendine çekmemek için mücadele etti. "Ava, bırak beni."

Kız şüpheli bir şekilde *hayır* gibi bir şey mırıldanırken Cormac aletinin titreşimini hissetti. Kız onu duyulabilir bir patlamayla ağzından çıkarırken başını kaldırdı ve dilini bir yandan diğer yana .

"Durmalısın," dedi ona, kurdunun uyandığını ve kontrolü ele alması için onu zorladığını hissederek ve belki de onu kıramayacağını ama onu kıracak olanın *o* olacağını fark etti.

Yalvarışına verdiği yanıt bir gülümsemeydi ve sonra hınzır, hınzır dili onu yalamaya başladı, ıslak ve sıcak, sert ve hızlı, yukarı ve aşağı, neredeyse boşalma ihtiyacıyla başı dönene kadar.

"Kahretsin, Ava, *dur*. Bırak beni." Sesi vahşiydi, bir elini serbest bırakıp saçlarına dolamak, onu daha derine çekmeye zorlamak, teslimiyetini talep etmek için dürtüsüyle savaşıırken.

"Neden?" Sormak için başını yeterince uzun süre kaldırdı.

"Ne? Neden ne?" Tekrarladı. Onun diliyle sikiinin ucunu kızdırmasını izlerken doğru düzgün .

"Neden gitmene izin vereyim ki?" Onu tekrar ağzına aldı, daha sert, daha derin emdi, ta ki adam egecek ve akıl sağlığını tehdit edecek kadar yoğun bir zevk dalgası altında inleyene kadar.

"Sen kurt değilsin, cadısın," diye tısladı. "Beni serbest bırak. Ya da en azından arkını dön." " dönme mi?" Durakladı ve merakla ona baktı. "Ne için?"

"Sana dokunmama izin vermiyorsun, o yüzden lütfen seni tatmama izin ver. Arkını dön, Ava."

Kızın gözleri adamın söyledikleri karşısında büyüdü, yanakları kızardı. Ağzı açıldı, kapandı ve yutkundu. "Kendini özgür bırakabilirsin," diye fısıldadı kararsızca.

Cormac'ın onun tekrarlamasını duymasına gerek yoktu. Keskin bir çekişle önce bir bileğini sonra da diğerini serbest bıraktı.

"Buraya gel," diye buyurdu ve kalçalarından tutarak onu göğsüne çekti. "Sanırım sıra bende küçük kurt," dedi ve bacakları başının üzerinde durana kadar onu kalçalarından tutarak geriye doğru çekti.

Baş ve işaret parmaklarını kullanarak onu birbirinden ayırdı ve klitorisini ona gösterdi.

"İşte hayalini kurduğum manzara," diye fısıldadı ve tadına bakmak için uzandı.

Dilinin bacaklarının arasındaki ilk darbesi Ava'nın ciğerlerindeki nefesi kesti ve başını geriye atıp kıvranmaya çalıştı. Cormac'ın parmakları kalçalarının etrafında sıkılaşıarak onu yerinde tuttu.

"Oh hayır, küçük cadı," diye kıkırdadı. "Dalga geçip sonra da bunun cezasını çekmemezlik edemezsin."

O yaladııkça, emdikçe, ulaşabildiği her hassas noktayı kemirdikçe kalçaları kıvranıyor, ağzına doğru geri itiliyor ve onun verdiği eziyet karşısında iniltisini tutamıyordu.

"Cormac," diye inledi, dili yavaş tembel hareketlerle uyluklarının arasındaki küçük sinir demetinin üzerinde gezinirken, durması için yalvarıyor muydu yoksa devam etmesini mi talep ediyordu, emin değildi.

Ava yoğunluğun hissedebiliyordu, onu daha yakına çekerken damarlarında bir ateş vardı, orgazmı vücuduna çarpıp onu titreyerek ve hıçkırarak bırakırken yüzünü ona gömüyordu. Dünyanın döndüğünü hissetti ve sonra sırt üstü yattı, üstündeki gümüş gözlü Sürü Alfa'sıyla yüz yüze geldi.

"Ben bu sürünün Alfa'sıyım Ava," dedi ona. "Talepkarım, kontrolcüyüm, otoriterim. Nazik olmak için çalışmam gerekiyor. Bu benim doğamda yok."

"Nazik olmak istemiyorum," diye cevap verdi, sesi hâlâ orgazmdan boğuk çıkıyordu. Parmakları adamın elini arayıp buldu ve kavrayıp yukarı çekerek boğazına yerleştirdi. "Senin doğanın ne olduğunu biliyorum." Dudaklarını yaladı, adamın gözlerinin bu harekete odaklandığını ve daha da parladığını gördü. "Beni korkutmuyorsun."

Kahkahası erkeksi bir eğlence ile saf Alfa kurdunun birleşimiydi. "Ah, ama yapmalıyım." Parmakları esnedi, sıktı ve kız nefes nefese kaldı, adamın havayı boğazına hapsettiğini hissetti.

"Belki birazcık," diye fısıldadı ve adam kendini onun içine soktuğunda haykırdı.

", küçük kurt."

Ava omzunu sarsan elden uzaklaştı. "Artık yok," diye gülerek. "Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Bırak da uyuyayım."

Kulağına yakın bir yerden bir kıkırdama sesi geldi. " gel."

Kollar onu kaldırdı ve Ava kendini yatak odasından dışarı taşınırken buldu. Başını kaldırmaya çalıştı, bunun çok fazla enerji gerektirdiğine karar verdi Cormac'ın omzuna bıraktı.

"Beni nereye götürüyorsunuz? Ben zaten ölüyken beni öldüremezsiniz."

Kahkahası göğsünde gümbürdedi. "Çok dramatik davranıyorsun. Sana istediğini verdim, daha fazlasını değil."

"Şimdi de uykusuz bırakarak bana işkence ediyorsun." Gözleri kapandı ve yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü. "Beni nereye götüreceğini söylemiştin?"

"Görmedim, ama gözlerini açarsan göreceksin." Ava'nın ağır iç çekişi onu bir kez daha güldürdü. "Aç gözlerini Ava," diye ikna etti. "Memnun olacaksın, söz veriyorum."

Gözlerini açtığında, önündeki buharlı suyla dolu küvete baktı. "Boğuluyor musun?" diye takıldı ve bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

"Neden hep seni öldürmeyi planlamak zorundayım?" Eğildi ve onu suyun içine indirdi. "Öne kay," diye talimat verdi ve arkasına geçti. Adamın suya hissetti ve kolları beline dolanarak onu göğsüne doğru çekti. "Soruma cevap vermedin."

Elini onun elinin üzerine, karnına yere koydu. "Çünkü sırrını biliyorum." "Ah?" Saçlarını kızın boğazından uzaklaştırdı ve dudaklarını kızın dudaklarına bastırmak için başını eğdi.

Nabız orada atıyor.

"Sen herkesin sandığı gibi büyük, kötü bir canavar ." Ona kendini beğenmiş ama uykulu bir gülümseme vermek için başını çevirdi.

CHAPTER 20

CEP TELEFONUNUN ZİL SESİ ONU UYANDIRDI VE CORMAC GÖZLERİNİ AÇMADAN UZANIP Parmakları telefona dokunana kadar yatağın yanında yerde dolandı. Telefonu alıp kulağına ve etrafını saran kadını rahatsız etmeden aramayı bağladı.

"Bay Jacobs."

Cormac, Jeremiah Cooper'ın sesini duyunca hırıltısını . "Halkının yaptıklarından sonra beni arayarak riske ."

"Sizi temin ederim ki Sürü üyelerinizin başına gelenlerde benim hiçbir payım yok."

"Yine de oğlunun kokusu her yerde ve cesetlerdeydi." Ava'nın bedeninin altından sıyrıldı ve yataktan dışarı kaydı. Cep telefonunu omzuyla kulağı arasına koyarak bir pantolon giydi ve yatak odasından dışarı çıktı.

"Neden arıyorsun?"

"Çünkü sanırım tanışmamızın zamanı geldi."

"Dün özenle hazırlanmış olay yerine gitmediğim için mi?" "Hayır. Dün talihsiz bir gündü ve oğlum bunun hesabını verecek."

"Sana inanmamı , halkıma zarar veren insanları bana vereceksin." "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"O zaman burada işimiz bitti."

"Bekle!"

Cormac tereddüt etti ve telefonu tekrar kulağına götürdü, tam o sırada arkasındaki kapı açıldı. "Cormac?"

Ava'nın uykulu sesi, avuçları Cormac'ın ellerinin üzerinde yumuşamadan saniyeler önce arkasından geliyordu.

Geri. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bu o mu?" Jeremiah sordu ve sesinde Cormac'ın duraklamasına neden olan bir nota vardı. "O iyi mi?"

"Yatağına geri dön." Jeremiah'nın sorusunu duymazdan geldi ve dönüp parmağını onun yanağında gezdirdi.

"Jacobs? Bana onun iyi olduğunu söyle!" Jeremiah'nın sesi yükseldi.

"konuşuyorsun?" Ava parmaklarını adamın karnının üzerine indirerek sordu.

Cormac başını salladı, parmaklarını yakaladı ve temaslarını kesmek için uzaklaştı. Ava'ya yatak odasına geri ve kapıyı kapatmasını işaret etti.

Kapı aralarına kapandığında, "O iyi," diye cevap verdi. "Seni ilgilendirdiğinden değil."

"Söyle bana, kurdunun çağrısına boyun eğip onunla çiftleştin mi?"

Koridorun ilerisinde bir kapı açıldı ve Shaun göründü. Sessiz adımlarla Cormac'a doğru ilerledi. Cormac bir parmağını dudaklarına götürerek kardeşine sessiz olmasını işaret etti.

"Yapıp yapmadığım seni ilgilendirmez."

"Durum sandığınızdan çok daha karmaşık. Buluşmamız gerek. Greene Valley'e, Mama Dawson's Bakery'ye gel, orayı biliyor musun?"

"Biliyorum. Neden seninle buluşayım ki?"

"Çünkü ihtiyacınız olan bilgiye sahibim. Fırın tarafsız bir yer. Öğlen orada olacağım. Geç kalmayın." Telefon görüşmesi sona erdi.

"Bu da şimdi?" Shaun sordu.

"Tam olarak emin değilim." Jeremiah Cooper'ın kendisine söylediklerini aktardı. "Bu bir çeşit tuzak olmalı. kolayca pusuya düşüremeyeceği bir yerde buluşarak ne elde edeceğini anlayamıyorum."

Shaun, "Rosalind onlar için çalışmıyorsa," diye önerdi.

Cormac bu fikri düşündü, sonra da reddetti. "Onun bildiğini sanmıyorum. Yine de kendi sırlarını saklıyor. Onunla konuşmalı ve Maggie'den neler öğrenebileceğimize bakmalıyız." Yatak odasına doğru geri döndü.

"Cassie ondan hoşlanıyor, biliyorsun." Shaun'un sesi onu durdurdu.

"Maggie mi? Umarım öyledir, kadın onun annesi." Cormac onun ne demek istediğini kasten yanlış anladı.

"Kimi kastettiğimi biliyorsun." Shaun bir omzunu duvara dayadı ve kollarını kavuşturdu. "Onu tutacak mısın?" Cormac boğazında yükselen hırıltıyı durduramadı ve Shaun'un dudakları seğirdi. "Kokusu her tarafına sinmiş kardeşim."

"Onu görmezden gelmemi çok zorlaştırıyor." "Onu görmezden gelmek mi *istiyorsun*? O senin eşin."

"O çok genç, çok masum," diye Ava'ya söylediği gerekçeleri tekrarladı.

Shaun homurdandı. "O senin içindeki canavarın arzuladığı her şey. Eğer gerçekten ayrı daha iyi olacağınızı düşünüyorsan, onu gönder." Gülümsedi. "Ama bunu , değil mi? O zaten senin derinin altında." Gülerken duvardan uzaklaştı. "Senin için artık çok geç kardeşim. Mücadele etmeyi bırakıp yolculuğun tadını çıkarabilirsin. Bunu bilen birinden dinle." Merdivenlere doğru uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun?"

Shaun'un dişleri sırtarak parladı. "Dün gece yaptığım bazı taleplere karşılık olarak Cassie yatakta kahvaltı istiyor."

Cormac güldü. "Pekâlâ. Saat on buçukta benimle fırında buluş. Deacon'ı da al, kızları da getirebilirsin. Ava'nın kıyafet seçmesine yardım edebilirler. Benimkileri çalıp duruyor."

"Ona bir şeyler almanın bunu değiştireceğini mi düşünüyorsun?" Shaun omzunun üzerinden fırlattı. "Alış buna, Mac. Bence bu bir sahiplik beyanı ve bizim onlara sahip olduğumuzu kastetmiyorum." Merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

Cormac yatak odasının kapısını iterek açtı, içeri girdi ve durdu, kapı arkasından kapandı. Ava yatakta yüzüstü yatıyordu. Ellerini yastığın altına soktuğunu görebiliyordu ama dikkati daha çok sırtını ve kışının kıvrımlarını kesen belli belirsiz yara izlerindeydi. Kadın hiç

Cormac odanın içinde ona doğru ilerlerken döndüğünü duyduğuna dair bir işaret verdi. Vücudu , gözleri kapalıydı, dudakları hafifçe aralanmıştı ve Cormac sertleştiğini hissetti.

"Ağrın var mı?" diye sordu ve kızın gözleri birden açıldığında sesinin aşırı sert olduğunu anladı. "Hayır, hayır. Yani... pek sayılmaz," diye kekeleydi.

"?" Kurt sesini zorla susturdu ve yatağın kenarına, onun yanına . "Ava, yanlış bir cevap yok. Sana karşı pek nazik ."

"Ben... ağrım yok," diye yavaşça cevap verdi. "Biraz hassas belki."

Cormac salladı, kurdunun yatağa geri yönündeki önerisini duymazdan geldi ve ayağa kalktı. "Gidip Asher ve Roxie'yi kontrol etmem gerekiyor, sonra da kasabada bir toplantım var. Eğer giyinirsen seni de yanımda götürürüm. Lokantada kahvaltı ."

Ava yuvarlandı ve gözleri parlayarak doğrulup oturdu. "*Gerçekten mi?* Beni karadan mı çıkaracaksın?"

Cormac onun heyecanıyla eğlenmek ve hayatının bu kadar kısıtlanmış olmasına öfkelenmek arasında kaldı.

"Evet, gerçekten." Cazibesine düşerek eğildi ve dudaklarını onunkilerle buluşturdu. Daha fazla yenik düşmeden geri çekilerek doğruldu. "Yarım saat, küçük kurt. Sence hazır olabilir misin?" Kapıya doğru ilerledi.

"Cormac?" Ava'nın sesi onu durdurdu ve yarım döndü. "Biz... bunu gerçekten yapmak istediğinden emin misin?"

"Seni kahvaltıya götürmek mi? Neden ki?"

"Hayır." Ayaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve ayağa kalkarak odayı geçip onun önünde durdu. "*Bunu* kastediyorum." Aralarında bir el salladı. "Sen ve ben. Yani," sesi değişti, kendinden daha az emin oldu. "Dün gecenin buydu... değil mi? Tabii..." dudağını ısırdı.

Cormac kokusunu incelerken alt dudağını dişlerinden nazikçe ayırdı.

Gergin, endişeli, emin olmayan - farklı ama birbiriyle bağlantılı duygular etrafında dolanıyordu ve yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Daha önce hiç bir kadın tarafından bağlanmamıştım. Kontrol kaybı ilginçti ama *çok* sık yaşamak isteyeceğim şey değil." Başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Dün gece pek çok şey hakkındaydı."

"Sen... soruma cevap vermedin."

Cormac gülümsedi. "Hayır, söylemedim. Ama gerek yok çünkü cevabın ne olduğunu zaten biliyorsun." Avuç içi kızın yanağından boğazına doğru kaydı ve dudakları dudaklarına değene kadar başını eğdi. "Sana odanın ve her şeyin sahibi olmanı söylemiştim küçük kurt. Şimdi beni hayal kırıklığına uğratma." Dudaklarını hızlıca onunkilere bastırarak arkasını döndü odadan .

Cormac, Asher ve Roxie'nin başında nöbet tuttuğu odaya girdiğinde Chase, "İyileşiyorlar," diye rapor verdi. "İkisinin de bilinci henüz yerine gelmedi ama eminim."

"Değişime dayanabilecekler mi?" Cormac sordu ve Chase başını sallayarak Alfa'sının Asher' üzerine eğilip bir elini hafifçe alnına koymasını izledi.

Bir güç uğultusu odayı doldurdu ve bir nefesle diğer nefes arasında Asher' kurdu yerine uzandı. Cormac ikinci yatağa geçip Roxie'yle aynı işlemi tekrarladıktan sonra geri çekilerek sonuçları inceledi.

"Artık daha hızlı iyileşirler." Bir eliyle Chase'in omzuna vurdu. "Kasabaya gitmem gerek."

Ava'yı da yanımda götürüyorum. Deacon ve Shaun birkaç saat içinde arkadaşlarını benimle buluşmaya . Eğer Onlarla ilgili bir değişiklik olursa bana haber verin." Kapiya doğru ilerledi.

"Bir dakikan daha var mı?" Chase sordu ve Cormac geri döndü. "Isabella dün gece beni görmeye geldi. Çok üzgün. Ona ihanet ettiğini düşünüyor."

"Ona ihanet mi etti?" Cormac tekrarladı. "Nasıl yani?"

Chase iç çekti. "Bence derinlerde bir yerde, seninle asla bir eş bağlantısı olmayacağını biliyor. Zaten bunun gerçekten istediği bir şey olduğunu bile sanmıyorum. Ama sen onun kucağına büyük bir sürpriz bıraktın ve o bocalıyor." Tereddüt etti. "Alfa olarak bunu sormaya hakkım olmadığını biliyorum ama bir arkadaş olarak... bu kız... Ava... onu çoktan eşin olarak kabul ettin, değil mi?"

Cormac erkeğe baktı. Sürüsünün Alfa'sı olarak, daha düşük rütbeli bir kurdun söylediği ya da sorduğu her şeyi görmezden gelmek onun hakkıydı ama o böyle değildi. Sürüsünü erişilebilirliği ve hesap verebilirliği sayesinde güçlendirmişti, çünkü sürüsü onunla konuşabileceklerini, ona soru sorabileceklerini biliyordu

-Mantık çerçevesinde.

"Izzy sana ne kadarını anlattı?" diye sordu sonunda ve Chase'in, aralarındaki sürü bağı sayesinde rahatladığını hissetti. "Ava'nın öldüğünü sandığı kız kardeşi olduğu ve doğduğundan beri onunla çiftleştiğin konusunda ısrar ediyorsun. O

Avcıların gizli arzularınızla oynadığını ve inanacağınız bir yalan uydurduğunu düşünüyor."

"Yalan değil. Ava doğduğunda benim işaretimi taşıdı ve aramızda bir bağ . Caterina ve Ava'nın yanı sıra ailemin de sözde ölümünden sonra, oluşan bağ hakkında düşünmedim. Bir sürü bağı ya da aile bağı gibi hissediyordum - kardeşlerimle paylaştığıma benzer bir bağ ama tek taraflıydı. İletişim yoktu, sadece belli belirsiz duygular vardı. O kadar çok şey oluyordu ki, bunu daha sonra ilgileneceğim bir şey olarak bir kenara bıraktım." Avucunu yüzünde gezdirdi. "Eh, sonrası geldi. onun kim olduğunu fark etmedim ve sonra işareti keşfettim."

"Sana gösterdi mi?"

"Hayır, onu gördüğümde bilinci yerinde değildi. Ama numara yapmasına imkan yok. Onun kim olduğunu *biliyorum* ve bunun bir tuzak olmadığını da biliyorum. Sürüyü asla böyle bir tehlikeye atmayacağıma güvenmek zorundasınız."

"Bu Izzy'yi nereye götürüyor?"

"Beni istemiyor, Chase. Sana daha önce de söyledim. Izzy için bana bağlı olmak sadece annesini bulmakla ilgiliydi. Ava buradayken, Caterina'ya ne olduğunu keşfetme şansımız daha da yüksek."

"Ama o bunu görmüyor, Mac. Izzy'nin tek gördüğü, gerçek bile olmayan bir şey için onu bir kenara bırakmış olduğun."

Cormac güldü. "Ve eğer gerçekten eşim olarak gerçek bir ilişki kurma şansı olduğunu düşünseydi, seni arayıp çalışmazdı."

"hiçbir şey ."

"Denemek istemediği için değil. Eğer onun peşinden istiyorsan, sana izin veriyorum." Chase'in sıkıntılı bakışını yakaladı. "Annesini bulmak için verdiğim sözlerin hâlâ geçerli olduğuna dair güvence verebilirsin. Bu konuda hiçbir şey değişmedi. Ve birbirlerini tanıma fırsatı bulana kadar babasına Ava'nın varlığından haber vermeyeceğim." Saate baktı. "Artık gerçekten gitmeliyim."

"Cormac."

Alfa bir kez daha durakladı.

"Sadece dikkatli olun."

Ava'yı çalışma odasının dışında beklerken buldu. Sessiz adımlarla ona doğru ilerlerken onu fark etmedi.

ve onu incelemek için birkaç adım ötede durdu. Kadınlardan birinin ona vermiş olması gereken siyah yoga pantolonuyla eşleştirilmiş başka gömleğini giymiş, kapının yanında dimdik durmuş, karşısındaki duvara bakarken gözleri odaklanmamıştı. Beline kadar uzanan siyah saçları tek bir kalın örgü halinde geriye doğru toplanmıştı ve parmakları, ipeksi uzunluğunun yumruğuna hissetme isteğiyle seğirdi.

"Bana baktığını hissedebiliyorum." Ava'nın sesi konsantrasyonunu bozdu ve onun arkasında durana kadar yürümeye devam etti. "Odanda beklemeli miyim yoksa-"

"Sen bir mahkûm değilsin," diye konuştu onun ne söyleyeceğini tahmin ederek. "Evde istediğin gibi dolaş."

Başını sarsakça salladı ve Cormac bunun onun yüzünden olduğunu biliyordu. Sessiz bir nefes alarak gevşemeyi, kendini Alfa örtüsünden kurtulmayı diledi ve uzanıp parmaklarını onunkilere doladı ve yanına yaklaştı. Gözlerini kırıştırmadan önce onun gözlerindeki şaşkın ifadeyi gördü.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu ve onu da yanına alarak ilerlemeye başladı. "Kardeşlerimden Cassie ve Gemma'yı daha sonra getirmelerini istedim. Seni kıyafet ve başka ne istersen almak için alışverişe götürecekler."

"Ben-"

"Eğer ağzından çıkacak bir sonraki kelime *param yok* ya da *param yetmiyor* olursa," diye girdi, sesi tembel bir tizliğe bürünmüştü, "dizime yatırıp tokatlayacağım." Kızın keskin nefes alışı adamın sırtmasına neden oldu. "Bunu , değil mi küçük kurt?" Bunu söylemek üzere olduğunu çok iyi biliyordu ama kız başını hızla salladı. Parmaklarını nazikçe sıktı ve onu evden çıkarıp yan tarafa götürdü. Park halindeki araba kızın duraklamasına ve şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu.

"Shelby Mustang," diye cevap verdi. "Klasik 1968 model. Babamındı. Birkaç yıl önce restore ettirdim." Avucunu tavanda gezdirdi. "Aston'um da burada ama koleksiyonumun geri kalanı hâlâ Los Angeles'ta. Bu arabayı kullanmayı en çok seviyorum."

"Araba koleksiyonun mu var?"

"Bütün gün masa başında oturup hiçbir şey yapmadığımı mı sandınız? Eskisi kadar işimin başında değilim - bugünlerde zamanımın çoğunu Pack alıyor- ama bir klasik araba restorasyonu ve kişiselleştirme işim var." Yolcu kapısını açtı ve içeri girmesine yardım ettikten sonra sürücü tarafına doğru yürüdü.

Sürücü koltuğuna yerleşti ve motoru çalıştırdı, çıkardığı sestten memnun şekilde gülümsedi. Ava'yla paylaşmadığı şey, anne babasının ölümünden birkaç ay sonra arabayı Los Angeles'taki sığınaklarında bir garajın arkasında paslanıp çürürken bulduğu ve babasının restore etmek için satın aldığını hatırladığıydı. Cormac, üretim bandından yeni çıkmış gibi görüne kadar restorasyon için yıllarını harcamıştı. Direksiyona her geçtiğinde kendini babasına biraz daha yakın hissediyordu.

"Emniyet kemeri," diye talimat verdi ve evden uzaklaşmadan önce emniyet kemerini takmasını bekledi.

CHAPTER 21

ARABA DURDU YEMEKHANENİN DIŞINDAKİ PARK YERLERİNDEN BİRİNDE VE Cormac dışarıdaydı ve Ava emniyet kemerini çözmeden önce yolcu tarafına geçti. Adam kapıyı açıp içeri uzandığında, Ava onun elini tuttu ve arabadan indi.

Sürgülü kapılara ulaştılar ve Ava içeriinin kahvaltı kalabalığıyla dolu olduğunu görünce yavaşlayarak durdu, eli Cormacın elinden kurtuldu. Cormac döndü, tek kaşını sorgularcasına kaldırdı.

"İnsanlar ne düşünecek?" diye sordu.

"Ne hakkında?" Adamın sesindeki şaşkın ton karşısında gözlerini kaldırdı. "Bana bak!" Kaçmaya hazır bir halde yarı dönmüştü.

"Sana bakıyorum." Uzandı ve onun omzuna dokundu. "Konuş benimle. Kafanın içinde neler oluyor?"

"Neden seninle birlikte olduğumu sorgulamayacaklar mı?" diye fısıldadı.

Kaşlarını çatı, lokantaya doğru baktı ve sonra tekrar ona döndü. "Neden yapsınlar ki?" "Çünkü... Çünkü..."

Kaşları çatıldı ve iç çekti. "Büyüdüğün gerçekliğin bu olmadığını unutup ." Omzundaki eli boynunun arkasına dolanana kadar hareket etti ve onu yanına bastırana kadar öne doğru çekti. "Kimsenin umurunda , küçük kurt. Hepsi bizimle aynı sebepten buradalar." Onu ileri doğru itti ve kız daha fazla oyalanamadan içeri girdiler ve adam onu bir kabine doğru götürüyordu.

"Otur," diye mırıldandı ve onu nazıkçe vinil kaplı bank koltuğuna itti, ardından karşısındakine kayd. Masanın yanında bir kadın ve ikisine de gülümsemeden önce iki menü koydu.

"Sana ne içireyim?"

"Kahve, sade," diye yanıtladı Cormac ve Ava'ya bakmak için başını eğdi. "Sen ne istersin?" "Ben... su, lütfen."

"Su mu?" Cormac, kadının uzaklaşmasını engellemek için bir elini kaldırarak kesin bir ifadeyle tekrarladı.

"Suyun nesi var?" Ava savunmaya geçercesine sordu.

"Sıcak çikolata, ekstra krema ve alacak." "Seveceğimi nereden biliyorsun?"

"Olmayacağını nereden biliyorsun? Geçen gün sana verdiğim şeyi beğendin," diye karşılık verdi ipek gibi.

Kadın Ava'nın kızarmasına bir kahkaha attı. "Bırak da seni tedavi etsin şekerim," dedi Ava'ya. "Sanırım seni şişmanlatmak istiyor."

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı Ava ve Cormac'ın hafifçe güldüğünü duydu.

Kadın onlara, "İçkilerinizi getirip siparişlerinizi alacağım," dedi ve uzaklaştı. "Ne yemek istersiniz?" Cormac menülerden birini kendisine doğru çekti.

"Neyi seçersen seç, değil." Adamın gözleri önce parlayıp sonra kısılinca hata yaptığını anladı.

"Eğer bir kuklayla aynı yemeği paylaşmak isteseydim, Ava, Sığınak'ta kalır ve en gençlerinden birini benimle yemeğe davet ederdim." İkinci menüyü ona doğru itti. "Bir şey seç."

Ava menüyü aldı, anlamsız şekillere baktı ve sonra tekrar Cormac'döndü. "Ne alırdınız?"

"İyi denemeydi."

Menüyü okumak için eğilen adamın başının tepesine ters ters baktı.

"Kafatasımda delikler açmaya çalışmayı bırak da menüye bak," diye mırıldandı. "Sana baktığımı nereden bildin?"

"Bunu hissedebiliyorum. Bu ve aramızdaki bağ bana ne hissettiğin ya da ne yaptığın hakkında ipuçları veriyor. Ve bunu şu anda kızgınlık ve endişe arasında gidip gelen kokuna eklersen -ki her ikisi de benim yanımdayken varsayılan ayarın gibi görünüyor- ve..." durakladı ve ona bakmak için başını kaldırdı, "ve utanç," diye yumuşakça bitirdi. "utanıyorsun, küçük kurt?"

Ava salladı, bakışlarını kaçırdı. "Bunu alacağım." Körü körüne menüdeki ürünlerden birini işaret etti.

"İlginç bir seçim. Nedir bu?"

Sinirli bir iç çekişle onun sorusunu duymazdan geldi ve pencereden dışarı bakmak için döndü. Bir dakikadan kısa bir süre sonra, nazik parmaklar çenesinin üzerinde kıvrıldı ve başını çevirdi. Cormac onun yanındaydı, vücudu ona bakacak şekilde yana doğru eğilmişti.

"Okuyamıyorsun." Sesi sadece duyabileceği kadar alçak olsa da, utanç hâlâ yanaklarını yakıyordu.

"Kötü bir öğrenciydim. Bilirsiniz... bir sonraki yemeğimin geleceğini ve gece bir Avcının beni almaya gelip gelmeyeceğini merak etmek arasında derslerimi takip edemedim," diye hafifçe cevap verdi.

"Ava, yapma. Ne kadar çok kaçırdığını unutup duruyorum. Tarikatta ne yedin?"

Ava omuz silkti. "Ne bulabilirsem. Genellikle avcıların işleri bittiğinde tabaklarında şeyler."

"Hayatta kalmak için yapmak zorunda olduğun şeyi yaptığın için utanç duymamalısın." "Utanmıyorum."

" zaman ne oldu? Neden ..."

"Bunu bana *gerçekten* söyletecek misin?" diye çıkıştı ve kaşları çatıldı. bir utanç dalgası kapladı ve başını başka yöne çevirmeye çalıştı.

Cormac, "Hayır, yapamazsın," diye fısıldadı, çenesini sıkıca . "Benden saklanmayı bırakmalısın Ava. Gerçek sen her ortaya çıktığında bunu yapıyorsun."

"Senden nasıl saklanıyorum? Ben buradayım!"

Bir an sessiz kaldı, gözleri kızın yüzünde gezindi. "Bir yavru ilk değiştiğindedoğal içgüdüğü sınırlarını, sınırlarını test etmektir. Kendilerinden daha baskın olanları zorlarlar ve zamanla Sürü'nün hiyerarşisi içinde kendi yerlerini öğrenirler. Yapmadıkları şey, gerçek saklamak veya kurtlarının ortaya çıkmasını engellemektir. Ve *asla* Alfa'larından saklanmazlar."

"Ben kurt değilim."

"Ama sen . Sadece onu o kadar derine gömmek zorunda kaldın ki kendini sana tanıtmak için mücadele ediyor. Ve onunla biraz zaman geçirmelisin, sana etrafındakilerin kokularını nasıl okuyacağını öğretmesine izin ." Adamın tutuşu sıkılaştı ve kızın başını bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "*Beni* nasıl okuyacağını."

Ava gözlerinin onunkilerle buluşmasına izin verdi ve sonra gözlerini kaçırdı. "Bakışlarını kurdun için bir meydan okuma olduğunu sanıyordum?"

"Başkaları için evet. Senin için hayır." Ne demek istediği asılı kalmıştı. O onun eşiydi, kurdunun diğer yarısıydı. Birbirlerini ne kadar az tanıyor olurlarsa olsunlar, kurdu onu bir tehdit olarak değil, başka bir şey olarak görüyordu.

İç çekti. "Yiyecek bir şeyler seçebilir misin?" Ava onun cevabını daha sözcük dudaklarında şekillenmeden biliyordu.

"Hayır."

Garsonun masaya dönmesiyle cevap vermekten kurtuldu. Ava krema ve şekerlemelerle dolup taşan büyük beyaz kupaya endişeyle baktı.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu kadın neşeyle.

Cormac'ın parmakları Ava'nın çenesinden kaydı ve elinde bloknotla masanın yanında duran garson kıza döndü. "Kahvaltı menüsündeki her şeyden bir tabak yapabilir misiniz?"

"Her şey mi?" diye tekrarladı kadın kararsızca.

Cormac başıyla onayladı. "İkimiz de ne istediğimizden emin değiliz, o yüzden her şeyden bir tabak alalım, sonra " Gülümsemesinin tüm etkisini kadına ve Ava yerini garsonun gözlerinin açılmasına ve nefesinin kesilmesine gülme ihtiyacının aldığını hissetti.

Dikkati Ava'ya döndüğünde gülümsemesi kayboldu ve onları yalnız bırakmadan önce Ava'ya bir gülümseme fırlatan kadını görmezden geldi.

"Her şeyi sipariş etmek *zorunda* mıydın?" diye sordu.

Cormac yaslandı ve kollarını arkalığa doğru uzattı. Sağ elinin parmakları kızın saç örgüsüyle oynuyordu. "Bana fazla seçenek bırakmadın."

"Sadece *bir şey* seçebilirdin!"

"Seçenekleri sana okumamı isteyebilirdin, böylece seçebilirdin. Çikolatanı soğumadan iç."

"Ben çocuk değilim!" tısladı, sonra bardağı alıp dudaklarına fark edince kaşlarını çatı.

"Çocuk olmadığını biliyorum Ava. İnan bana, *bu* çok olduğum bir şey." Yüzünü ona döndüğünde gözleri parıldayan gümüş rengindeydi. "Dün gece benden bir şey talep ettin. Sana yapmayacağımı söylediğim bir şeyi." Parmakları kızın ensesine dokundu ve kız irkildi. "Yapma bunu," diye mırıldandı. "Benden korkuyormuş gibi davranma."

"Senden korkuyorum."

"Yine de beni bağladın ve benimle hınzırca oynamayı talep ettin, kendini gerçekten benim yaptın." Dudakları orantısız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Cesur küçük kurt."

"Benimle alay ediyorsun." Ava parmağını kremaya daldırdı ve ağzına götürdü. Lezzet dilinin üzerinde patladı ve zevkle inledi.

"Belki birazcık." Adamın sesindeki ani boğukluk kadının , parmağını dudağına götürmesine ve ona bakmasına neden oldu.

Adamın dikkati kadının dudaklarındaydı, gözleri konsantrasyonla kısılmıştı. Yavaş hareketlerle uzandı ve uzun bir işaret parmağına biraz krema alıp kaldırdı.

"Aç," diye fısıldadı ve kızın dudakları aralanınca krema kaplı parmağının ucunu içeri kaydırıldı.

Ava tenindeki tatlılığı yalarken gözlerini onunkilere kilitledi, midesinin çukurunda sıvı sıcaklık yayılıyordu. Adamın gözlerinde alevler ve Ava arzusunun ateşli dokunuşunun bağın içinden geçerek kendisine doğru ilerlediğini hissedebiliyordu.

Parmağını çektiğinde, kız onu ısırdı ve dudaklarının hafif bir gülümsemeye dönüştüğünü gördü. "Benden korkmuyorsun, küçük kurt," dedi ona ve kremayı yalamak için öne doğru eğildi alt dudağına yapışmış. "Yine de akıl sağlığım için bir tehlikesin."

Adamın ağzı onunkinin üzerinde gezinirken Ava kıpırdamadan durdu. onu öpeceğinden , dudaklarının şimdiden ayrıldığını, adamın dudaklarına değmesini beklediğini hissedebiliyordu. başını eğdi, sonra içini çekip doğruldu ve garson kızla arkasından gelen, ellerinde yemek tabakları taşıyan iki genç kadını selamlamak için döndüğünde Ava gözlerini kırıştırarak ona baktı.

"Hepsini dağıtın," dedi onlara, kolu hâlâ rahatça kadının omuzlarında . "Kahvaltı menüsündeki her şeyi istediğinize *emin* misiniz?" diye sordu yaşlı kadın.

Cormac başını salladı, başka tabaklarla iki kez daha döndüklerinde kadına teşekkür etti ve masadan kalkmadan hemen önce yüklü bir bahşiş sözü verdi.

Ava tüm baktı, sadece yarısını tanıyabildi.

"Krep ya da waffle'ı şiddetle tavsiye ederim." Cormac'ın sesi başını çevirip ona bakmasını sağladı. "Ya da tercihleriniz daha çok yanaysa, pastırma ve yumurtayla başlayın." Onlara doğru bir tabak çekti, içinden bir parça pastırma aldı ve kızın dudaklarına dokundurdu.

"Bana her şeyi yedirmeyi mi planlıyorsun?" Ava bir ısırik alarak sordu.

Gülümsemesi yavaş ve sıcaktı. "Kurdum buradan aç ayrılmadığından emin olmak istiyor."

"Hâlâ kendimi besleyebiliyorum."

"Ama bunun neresi eğlenceli?" Pastırmanın ardından bir çatal dolusu çırpılmış yumurta ve Ava gözlerini devirerek yemeği kabul etti.

Çiğneyip yuttuktan sonra kaşlarını çatarak ona baktı. "Peki ya sen? Yemek yemeyecek misin?" ". Patates bazlı olabileceğini düşündüğü başka bir gıda ürünü.

"Ne zaman?"

"Her şeyi denediğini ve en çok neyi sevdiğini seçebildiğini bildiğim zaman." Kabarık kreplerle dolu başka bir tabak seçti.

Lezzetten duyduğu memnuniyet yüzünden okunuyordu ve adamın gülümsemesinin genişlediğini gördü. "çok otoriter olduğunu söyleyen oldu mu?" diye homurdandı.

Gülüştü yumuşaktı. "Sürü Alfa'sı," diye hatırlattı ona. "İş tanımıyla birlikte geliyor" Başka bir tabak seçti ve Ava başını salladı. "Hayır mı? Kreplerle devam etmek mi istiyorsun?"

"Evet, sanırım biliyorum."

Cormac gülümsedi, tabağı ona yaklaştırdı ve çatalı ona uzattı. "Soslardan da biraz deneyin." Her bir küçük sürahiyi kızın önüne koydu. "Sanırım çilekli ve çikolatalı." tam kahvaltı tabağına uzandı. "Yemeğimi daha az tatlı tercih ederim." Ona hınzırca bir bakış . "En azından tabakta olduğunda."

Ava bir lokma krebi boğazına tıkadı ve o da yumuşak bir kahkaha daha attı. İkisi de seçtikleri tabakları yerken sessizlik çöktü.

Dakikalar geçmişti ki garsonlardan birinin boğazını temizlemesiyle rahatsız oldular. "Yemekler hoşunuza gitti mi?" diye sordu ve Cormac başıyla onayladı.

"Çok iyi, teşekkür."

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, sanırım şimdilik bu kadar yeter."

Kadının gözleri, çatalını ağzına götürmek üzereyken kıpırdamadan duran Ava'ya kaydı ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Kurtarılmaya ihtiyacın olup olmadığını bilmek istiyor," dedi Cormac ona, sesini alçaltma zahmetine girmeden. "Bizi izliyor ve dikkatimi sana verip vermediğimi merak ediyor."

"Ne? Oh... hayır!" Ava kadını ikna etmek için acele etti. "Beni zorladığı tek şey tüm bu yiyecekler." İçgüdüsünü takip etti ve Cormac'ın yanına eğildi. "O sadece hırlıyor ve çok az ısıyor, söz veriyorum."

Adamın göğsünün sessiz bir hareket ettiğini hissetti.

"Eğer eminsen?" Kadın Cormac'a bakmayı reddetti, gözlerini Ava'dan ayırmadı. "Şefimiz iri yarı bir adamdır. Size yardım etmekten mutluluk duyacaktır."

Ava'nın gözleri büyüdü. "Hayır, gerçekten! Ne gördüğünüzü sandığınızı bilmiyorum..." Kadının bakışları boğazına doğru kayınca sustu ve onun hâlâ orada duran hafif morluğa baktığını anladı. Cormac onun yanında belli belirsiz içini çekti. "O değildi!" Ava sesindeki vahşilikle kendini şaşırttı. "O beni *asla* böyle incitmez." Ona bakmak için iki büklüm oldu. "Gitmek istiyorum."

"Kahvaltını bitir."

"Hayır, bana zarar verdiğini düşündükleri bir yerde kalmayı reddediyorum."

"Ava," dedi Cormac'ın sesi nazikti. "Sorun yok. Sadece endişeliler. Bu iyi bir şey. Pek çok insan bir şey söylemez ya da seni tehlikeli bir durumdan kurtarmaya çalışmaz."

Garson kız, "Gücendirdiysem," diye söze başladı ve Cormac başını sallayarak kızın sözünü kesti.

"Sen yapmadın. Bir şey gördün ve doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın." Ava'nın çenesinin altına bir parmağını soktu. "Bana bak küçük kurt. Bunlar iyi insanlar."

"Ama-"

"Aması yok. Gemma'nın eskiden burada çalıştığını biliyor muydunuz?" "Gemma'yı tanıyor musunuz?" diye araya

girdi garson. "Kardeşimin kız arkadaşı."

"Aman Tanrım! Çok özür dilerim! Fark etmemiştim. Kim olduğunuzu bilseydim, asla düşünmezdim ..."

"Neden olmasın? Ben kardeşim değilim. Neler hakkında hiçbir fikrin yok." Kadın ona bön bön baktı.

"Cormac," diye azarladı Ava. "Bu hiç yardımcı olmuyor." Elini onun koluna doladı. "Gitmek istiyorum, lütfen?"

Ava, Cormac kadının ona davranışıyla ilgili endişelerinden hiç rahatsız olmadığını biliyordu ama birinin ona bu şekilde davranacağını düşünmesi bile midelerini . Bunu açıklayamıyor, tepkisini anlayamıyordu. Tek bildiği lokantadan çıkması gerektiği idi.

Cormac sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi başını salladı. "tatlım," diye mırıldandı.

Sevgi sözcükleri karşısında şaşırarak gözlerini kırıştırdı ve adamın kolundaki tutuşu gevşedi. Tutmadığı kolu hareket etti ve adam ceketinin cebinden bir cüzdan çıkardı, bir tomar banknot çıkardı ve masanın üzerine koydu.

"Bu, yemeği ve bahşişinizi karşılar," dedi şimdi rahatsız görünen garsona. "Gerçekten yemeğinizi mahvetmek istememişim," diyerek parayı topladı.

"Yapmadın. Ava şu anda sadece biraz hassas. Her şey yoluna girecek." Ayağa kalktı, Ava'nın elini tuttu ve onu lokantadan dışarı çıkardı.

Onu arabaya götürüp içeri girmesine yardım edene kadar bir daha konuşmadı. Pencereden adamın sürücü tarafına doğru ilerleyişini ve arabaya binişini izledi. Adam *hâlâ* konuşmayıp motoru çalıştırıp otoparktan çıktığında, kadın gergin bir şekilde kıpırdanmaya başladı.

"Sakin ol," mırıldandı ona bakmadan. "Bana kızgınsın."

"Sana kızgın değilim. Bağlantımıza ve onun aracılığıyla hissedebileceklerine odaklan. Gerçeği hissedeceksin."

"Ama olay çıkmasına neden oldum. Sadece sessiz kalmalıydım." Cormac şaşırtarak avucunu bacağına, dizinin hemen üstüne ve hafifçe sıktı.

"Yanlış olduğunu düşündüğün bir şeye tepki gösterdin, hepsi bu." Adamın dudağının gülümseyerek kıvrıldığını gördü. "Ve beni savunmaya geçmen çok hoşuma gitti."

"Yine benimle alay ediyorsun," diye mırıldandı, yanaklarının ısındığını hissederek.

Cormac arabayı kasabanın önündeki park yerine çekti. "Ben ." Motoru durdurup koltuğunda dönerek ona baktı. "Ben Sürü Alfa'sıyım, Ava."

"Bunu söyleyip duruyorsun, her şey için bir açıklama olarak kullanıyorsun."

"Çünkü tam olarak öyle. Bir hiyerarşı var. Alfa olarak ben sürümüzün tüm üyelerinin koruyucusuyum. Sürü benim savunulmaya ihtiyacımdı olduğunu düşünmüyor. Ama sen... yine de bunu yapıyorsun."

Ava gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim."

"Olma. Otoritemi zayıflatmaya ya da pozisyonumu gasp etmeye çalışmıyorsun. Beni zayıf göstermeye çalışmıyorsun. Her kurdun eşinin yapacağını yapıyorsun. Senin olanı koruyorsun."

CHAPTER 22

AVA'NIN SÖZLÜ ONAYINA -KENDİSİ OLDUĞUNA- VERDİĞİ TEPKİ ANLATICIYDI. Gözleri genişledi, ısındı ve dudakları şaşkın bir solukla ayrıldı. Bir yanı onun sorgusuz sualsiz keyif alırken, *daha küçük bir* yanı da bunun için neden ondan nefret etmediğini sorguladı.

Bir hapishaneyi başka bir hapishaneyle takas ediyormuş gibi hissetmiş olabileceğini düşünüyordu ve ona Sürü'nün bir parçası olmanın Tarikat'taki hayatıyla aynı olmayacağını göstermek için elinden geleni yaparken, bir süre sonra ona kızıp kızmayacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Biriyle çiftleşmek, mutlaka aşık olacakları anlamına gelmiyordu. Pek çok Şekil Değiştiren çift güç için çiftleşirdi. Kardeşlerinin şanslı olduğunu ve çiftleşme bağlarını sevginin yönlendirdiğini biliyordu. Sürü Alfaları, seçtikleri eşlerini zaman içinde takdir etmeye şanslı sayılırlardı.

Pencereden dışarı bakarak alt dudağını çiğneyen Ava'ya baktı. Kurdu kafasının içinde kıpırdandı ve manzaraya bakarak memnuniyetle ofladı. Şimdiden ne kadar uyumlu göründüklerine şaşırmişti. Cormac her zaman sonunda bir eş seçtiğinde bunun Isabella gibi biri olacağını düşünmüştü -fikirli, gürültücü, hesaba katılması gereken bir güç. Sürü Alfası olarak işine karışmayacak ya da hayatının bütününden dikkatini dağıtmayacak, ama gerektiğinde yanında durabilecek kadar güçlü biri.

Ama Ava'nın kurdunu yatıştırdığını da inkâr edemezdi. Boyun eğmesini talep etmesine gerek yoktu. Ava ona karşı koyduğunda, Isabella'nın meydan okumasının sinirlendirdiği kurdunu bu hareket eğlendiriyordu. Temkinli dış görünüşünün altında saklanan çeliği gösterdiğinde tatmin oluyordu.

Kendi yatağına bağlı olarak uyandığında, kadın *onun* taleplerine boyun eğmesini istediğinde, ona için yatağı parçalamaya hazır kadar yoğun bir uyarılma ile onun istediği şey için görmekten duyduğu gurur arasında kalmıştı.

"Ne?"

Kadının sesi düşüncelerini böldü ve Cormac sessizce oturup ona bakmakta olduğunu fark etti.

Sessizliği bozmak için bir yol bulmaya çabalarken, kendi kendine alaycı bir şekilde, kızın onu yanlış adımlarla yakalama yeteneğine sahip olduğunu kabul etti. Gözleri bir kez kızın alt dudağının olduğu yere kaydı.

Yine dişlerinin arasına sıkışmıştı. Ne yaptığını bile düşünmeden uzanıp onu orta konsolun üzerinden kaldırdı ve kucığına oturttu.

"Dudağını ısırmayı kes," diye emretti.

Kadın hemen bıraktı. "Özür dilerim."

"Ve özür dilemeyi bırak." Mantıksız davrandığını biliyordu. Ellerini kaldırdı, başının kavradı ve onu kendine doğru çekti. Hareketleri yavaş tuttu, eğer geri çekilmesine yetecek kadar zaman tanıdı ve kız bunu yapmayınca Cormac hoş bir sürprizle karşılaştı. yerine, bacaklarına sarılana kadar biraz kıpırdandı ve ellerini omuzlarına koymak için kaldırdı.

"Beni öpecek misin?" diye sordu.

"Yapmamı istiyor musun?" Kokusundan zaten istediği anlaşılıyordu ama bunu itiraf ettiğini duymak istiyordu. "Hayır dersem, yine de yapar mısın?"

"Tabii ki hayır."

Kirpiklerinin arasından ona baktı. "Ya hayır desem ama sen gerçekten evet demek istediğimi bilsen?"

"Böyle bir şey gerçekten var mı?"

Kolları adamın boynuna dolandı. "Bana öyle söylendi."

"Rol yapmanın ne anlamı var anlamıyorum." Koltuğunda arkasına yaslanmış, onu izliyordu. "Beni neden buraya getirdin?"

Cormac omuz silkti. "Kardeşlerim gelene kadar boş vaktimiz var ve kurdumla ben senin yakınımızda olmanı seviyoruz."

"Eş yüzünden mi?" Kadının parmaklarının ensesindeki saçlarla oynadığını hissedebiliyordu.

Öyle miydi? Bir an için onun sorusunu düşündü. "Kısmen," dedi ona. "Aynı zamanda nasıl koktuğunla, nasıl hissettiğinle," parmağını yanağında gezdirdi, gülümsedi ve onu kendine çekti, "ve tadınla da çok ilgisi ." Dudakları onunkilere değdi. "*gerçekten* seviyorum."

Ava'nın ağzı onunkinin altında istekle açıldı, göğüsleri göğsüne bastırdı ve kolları boynuna dolandı. Dili onunkine karıştığında homurdandı.

Onun yumuşak ağzıyla yuttu, kreplerini kapladığı tatlı sosun kalıntılarını tattı ama bunun altında kendi doğal vardı. Her tadışında daha fazlası için onu acıktıran bir lezzet. Eli saçlarından kurtulup beline dolandı ve onu kendine doğru çekti, ağzı açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi kızın ağzını yalayıp yuttu.

Parmakları kızın giydiği gömleğin eteklerini buldu ve sırtının sıcak tenini yumuşatmak için altından kaydı Arabanın kaputuna çarpan bir ses Ava'nın geriye doğru sarsılmasına neden oldu.

"Pekâlâ çocuklar! Ayrılın oradan," diye seslendi Shaun ve Cormac inledi. Alnını onunkine bastırdı ve kıkırdadı. "Bana ne yapıyorsun?"

Gerçekten de ergen bir serseri gibi arabasının ön koltuğunda onunla öpüşüyor muydu?

Öne doğru eğilip arabanın kapısını açtı, Ava'nın inmesini bekledi ve sonra onu takip etti.

Shaun ve Deacon, Shaun'un cipinin yan tarafına yaslanmış, Cassie ve Gemma da yakınlarda duruyordu.

Cormac bakışlarını kardeşlerinin ve arkadaşlarının üzerinde gezdirdi. Havada belirgin bir gerginlik vardı ve Deacon'ın yüzündeki dikkatle boş bırakılmış ifadeye , bu gerginlik onunla Gemma . Gemma sırtını ona , kollarını karnına kavuşturmuş, kız kardeşiyle sohbet ediyordu. Ava sessizce doğru ilerledi.

"gereken bir şey mi var?" diye sordu Deacon'a sessizce.

Deacon yorgun bir şekilde başını salladı. "Sadece kötü bir geceydi." Ses tonundan bunun tartışmak istediği bir konu olmadığı . "Shaun aldığın telefon hakkında beni bilgilendirdi. Planın nedir?"

"Caleb ve Jaden bizi içeride olmalı. Biz Cooper'ın neyin peşinde olduğunu öğrenirken onlar da kızları bir yere götürüp Ava'nın kıyafet ya da istediği herhangi bir şeyi almasına yardımcı olabilirler."

"Çok uzağa gitmelerine izin vermenin tehlikeli olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Jaden ve Caleb ortaya çıkan her şeyle başa durumda olmalılar. Jeremiah'dan edindiğim izlenim Sam'in onun isteklerine karşı geldiği yönündeydi."

"Ama ya bizi Sığınak'tan uzaklaştırmaya çalışıyorsa?"

"Bunu düşündüm. Sürüye biz dışarıdayken güvenliği iki katına çıkarmalarını söyledim. Kızları da bu yüzden yanımızda getirmek istedim."

"Ya istediği buysa?"

"Dişiler Caleb ve Jaden'la birlikte buradan uzakta, kalabalık bir yerde olacaklar. Ava'nın onun yakınında olmasını istemiyorum."

"Cassie annesinin dairesine gitmek istiyor. Maggie ondan birkaç şey almasını istedi, böylece şehrin öbür ucunda olacaklar," dedi Shaun. "Daha önce Tarikat hakkında onunla konuşmaya çalışmış ama Maggie onun yerin altında tutulduğunu ve Damien'a olanlar dışında hiçbir şey bilmediğini söylüyor, yani bu konuda yardımcı olamayacak."

Cormac başını salladı. Gerçekten de farklı bir şey beklemiyordu. "Hadi gidelim o zaman." Fırının girişine doğru yürüdü, yaklaşırken Ava'nın sırtına bir elini bastırdı ve onu yanında içeri yönlendirdi. "Rosalind?" diye seslendi.

"Arka tarafta," diye cevap verdi yaşlı kadın. "Kapalı tabelasını asın ve içeri girin." "Kim o?"

Ava fısıldadı.

"Çoktan yok olduğunu düşündüğümüz bir sürüden hayatta kalanlardan biri," diye yanıtladı Cormac. Kardeşlerinin ve arkadaşlarının onu takip ettiğinden emin olmak için arkasını kontrol etti ve Dawson Ana'nın talimatlarını izlemesi gerektiğini belirtmek için Deacon'a doğru bir el salladı.

Tezgâhın arkasına ve küçük koridor boyunca Rosalind Dawson'ın ofis olarak kullandığı odaya doğru ilerledi. O içeri girdiğinde Caleb ve Jaden ayağa kalktı. Rosalind, yerel halk tarafından Mama Dawson olarak biliniyordu, başını kaldırıp ve dikkati Ava'nın hemen arkamda durduğu yere kaydı.

Uzanarak onu öne doğru çekti. "Rosalind, bu Ava."

"Merhaba çocuğum." Yaşlı kadın ayağa kalktı ve Ava'nın ellerini kendi elleriyle kavradı. "Nasıl oldu da bu asi grup tarafından kuşatıldın?"

"I-"

Cormac, Ava'nın ona doğru gönderdiği, nasıl cevap vermesi gerektiğini soran bakışını . Gülümsedi ve omuz silkti, Ava'nın gözlerini ona dikmesine içten içe güldü. İçinde bir yerlerde ateş olan bir kadın vardı ve Cormac onu yeterince zorlarsa bu versiyonun kendini göstereceğini biliyordu.

Kadının omurgasındaki belli belirsiz bir sertleşme, adamın ne söyleyeceğini merakla beklemesine neden oldu. "Cormac birkaç hafta önce beni esir aldı, sonra da onun eşi olduğuma karar verdi." Diğerine şöyle dedi Cormac, Deacon'ın bir kahkaha attığını duydu. "Bu doğru mu?" Rosalind yavaşça sordu.

"Hemen hemen," diye onayladı Cormac. "Birkaç küçük ayrıntı eksik, ama bunlar işin özünü oluşturuyor." Talimat bekleyen iki Sürü üyesine döndü ve onlara bir kredi kartı uzattı. "Kızları gitmek istedikleri yere götürün." Söze dökülmeyen talimat, *buradan uzağa* gitmekti. "Ava'nın kıyafete ihtiyacı var."

Caleb kredi kartını aldı ve başıyla onayladı. "Çip dışarıda park halinde-"

"Hayır, Deacon!" Gemma'nın sesi Caleb'in üzerinde yüksek sesle duyuldu ve hepsi ona doğru döndü.

Deacon bir eli Gemma'nın omzunda, başı eğik ve Gemma'ya yakın bir şekilde duruyordu.

sessizce mırıldandı. Gemma başını öfkeyle sallayarak adamın elini . Gemma dönmeye başladığında Deacon hırladı ve kolunu kavradı.

"Yapma bunu," diye tersledi.

"Ne yapacağım? Ailenin önünde olay mı çıkaracaksın?" Kolunu kurtardı ve ondan uzaklaştı. "İtmeyi bırakırsan olay çıkmaz."

"İtmiyorum, iyi olup olmadığını soruyorum."

"Bugün yüzüncü kez." Odadan dışarı adımını attı, Deacon da peşinden geliyordu. "Hayır, orada kal!"

Deacon olduğu yerde dondu, parmakları yumruk kıvrıldı. Odanın içinde bir bakış fırlatarak kapının karşısındaki duvara doğru yürüdü ve orada kaldı.

Cormac'ın gözüne bir hareket ilişti ve Cassie Shaun'doğru eğilip yanağına bir öpücük kondururken ve kulağına bir şeyler fısıldarken döndü. Shaun Cassie'nin söylediklerini başıyla onayladı. Cassie onun Ava'yla birlikte durduğu yere doğru döndü.

"Gitmeye hazır mısın?" sordu kardeşinin arkadaşı.

Cormac ona, "Cassie ve Gemma'nın yanında kal," dedi. "Caleb ve Jaden seninle olacaklar, bu yüzden gözlerinin önünden ayrılma." Kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Beni çok önemli küçük kurt. Kimin izlediğini bilmiyoruz. Bu konuda ısrarcı olmayacağını bilmem gerek."

"Onlara yakın kalacağım." Kadın uzanıp elini adamın yanağına götürdüğünde bu onu şaşırttı. "Bana bir söz verir misin?"

"Ne ki?" Ava'gözlerinin içine bakarken etrafındaki dünya soldu. Sadece Ava ve titreşen bağ vardı.

"Jeremiah ile görüşüğünü biliyorum. Bu sabah seni duydum. Onun beni görmesini istemediğin için bizi gönderdiğini biliyorum. Ama onu senden daha iyi tanıyorum Cormac ve söylediği hiçbir şeye tepki vermeyeceğine dair bana yemin istiyorum."

"Bana senin hakkında bir şeyler anlatmaya mı çalışacak?"

"Hayır, sanmıyorum. Sana onu sadece sıra gördüğümü söylemişim. Ama insanları nasıl en az senin kadar iyi biliyor. Ve bu toplantının senden çok ona yarayacağından hiç şüphem yok. İhtiyacı olan bir şeyi size kabul ettirmeye çalışacak. O bir Avcı olduğu kadar bir iş adamı da." Diğer eli de ilkinde katıldı. "Bana aptalca bir şey yapmayacağına söz ver."

"Sana söz veriyorum." Avuçlarının her birine birer öpücük kondurmak için başını çevirdi. "Şimdi o gelmeden git." İki sürü üyesi de Ava'yı takip etmek için dönerken Jaden'in kolunu yakaladı. "önünden ayrılmalarına izin verme. Herhangi bir sorun işareti görürseniz onları oradan çıkarın."

Her iki erkek de başlarını salladı ve dişilerin ardından odadan çıkıp gözden kayboldular.

"Peki, sizin için ne yapabilirim beyler?" Rosalind, kadınlar ve muhafızları gittikten sonra sordu.

"Jeremiah Cooper seninle temasa geçmedi mi?" Cormac bir sandalye çekip oturarak sordu.

"Neden benimle iletişime geçsin ki?" Sesi Avcı hakkında ne hissettiğini açıkça gösteriyordu. "Benimle buluşmak istedi ve tarafsız bir yer olarak burayı önerdi."

"Ve sen ona *inandın* mı?"

Cormac'ın kaşları onun ses tonuyla havaya kalktı ve yalnız dişi kurt Şekil Değiştiren hemen pişman olmuş gibi göründü. "Özür dilerim. Sadece onun sözüne güvenmene şaşırdım."

"Bilmiyorum ama gerçek olma ihtimalini de göz ardı edemezdim."

"Peki senden ne *istiyordu*? Kızla mı ilgili... Ava'yla mı?" Rosalind kaşlarını çattı. "Onu esir aldığını söylerken şaka yapmıyordu. Kız Jeremiahya mı ait?"

Durduramadan bir hırıltı koptu. "Hayır."

"Mac..." Shaun onun omzuna uyarıcı bir el koydu. "Ava kardeşimin eşi," diye hatırlattı Rosalind'e. "Yakın zamanda bağlarını tamamladılar, bu yüzden onun üzerinde kimin hak iddia edebileceği konusunda hâlâ biraz hassas."

CHAPTER 23

CASSIE, ARACIN ARKASINDAN ÇIKARKEN KOLUNU TAVA'NIN KOLUNA DOLADI.

İki kız kardeş birbirlerine baktılar. "Ayakkabılar, giysiler, iç çamaşırları. Bir süre burada kalabiliriz." Cassie güldü. "Lacey bizi çok sevecek."

Gemma, "Caleb ve Jaden'a kendilerini rahat hissetmelerini söyleyeceğim," diye ekledi.

Yaklaşık iki saat sonra Caleb ve Jaden çantalar ve kutularla dolu SUV'ye geri gönderilmişti. Kız kardeşler Ava'yı çeşitli kıyafetler, elbiseler, kot pantolonlar ve ayakkabılar almaya ikna etmişlerdi; bunların hepsinin ödemesi Cormac'ın verdiği kredi kartıyla yapılmıştı. Dış giysilerin yanı sıra, Ava'nın çoğunda bir anlam bulamadığı iç çamaşırları konusunda da ısrar etmişlerdi. Dantelli, narin, pek de sağlam olmayan bu iç çamaşırlarını *neden* iki kadının da gülerken Cormac'ın giymesini söylediklerini .

Dükkândan çıkıp kendilerini bekleyen SUV'ye bindiler ve Cassie iki kurt Şekil Değiştiren'e onları Maggie'dairesine götürmelerini, böylece Maggie'nin istediği şeyleri alabileceklerini söyledi.

"Isabella'yla konuştun mu?" Arka koltuğa yerleştiklerinde Cassie Ava'ya sordu. Ava başını salladı.

"olmak istediğini sanmıyorum."

"Hâlâ kim olduğun konusunda yalan söylediğini mi düşünüyor?" "Belki de. Bilmiyorum."

Gemma homurdandı ve başını salladı. "Deke, Mac'in Alfa rütbesine erişimini kaybettiği için kızgın olduğunu söylüyor. Herkesin Mac' çiftleşeceğini düşündüğü kişi olmak, onu baskınlık sıralamasında kurdunun tek başına sahip olabileceğinden daha yükseğe çıkardı."

"pek hoşlanmıyor, değil mi?" Cassie söyledi.

"Sürünün hiyerarşisinde nereye yerleştirildiğini varsaymasından hoşlanmıyor. Mac'in potansiyel eşinden başka sürünün bir üyesi değil," Gemma'nın gözleri Ava'ya kaydı, "ki artık öyle olmadığı açık."

Caleb boğazını temizleyerek kızlara kendisinin ve Jaden'ın orada olduğunu hatırlattı. "Ne?" Gemma meydan okudu. "Deacon'a katılmıyor musun?"

"Bunu söylemek bize düşmez," diye cevap verdi yaşlı Şekil Değiştiren hafifçe. "Cormac bizim Alfa'mız. O aksini söyleyene kadar Isabella onun eş adayı olarak muamele görmeye devam edecek."

"Seni bir sürpriz bekliyor, değil mi?" diye mırıldandı Gemma.

Ava, Caleb' hafifçe gülümsediğini ve aynada gözleriyle buluştuğunu gördü. "Koşulların değişmiş gibi görüldüğüne katılsam da, Cormac sürüyü toplayıp onlara söyleyene kadar normal şekilde devam etmek zorundayız. Isabella çiftleşme ya da doğum yoluyla Sürümüzün bir üyesi ama bir yılı aşkın süredir bizimle birlikte yaşıyor. Bunun getirdiği saygı ve ilgiyi hak ediyor."

"Eğer Cormac'a bağlı olmasaydı, pozisyonu ne olurdu?" Gemma sormak için öne doğru eğildi. Jaden güldü ve Caleb'a doğru bir bakış fırlattı. "Cormac için neden mükemmel bir eş olduğunu anlayabilirsin.

Deacon, yapamaz mısın?"

"Bir fareye asla razı olmazdı, bu kesin." Caleb koltuğunda dönerek Gemma'ya baktı. "Soruna cevap vermek , Sürümüzün bir üyesi olmadığı için bir pozisyonu olmayacak. Ona bir misafir gibi davranılır ve saygı gösterilir, ama daha fazlası değil. Eğer kurdunun ne kadar güçlü olduğunu ve bunun onu nereye yerleştireceğini soruyorsanız, o zaman bunun bir önemi yok. Sürüler hâlâ büyük ölçüde erkeklerin yönetiminde. Cormac bunu yavaş yavaş değiştiriyor ama bu zaman alıyor ve yaşlı kurtlar çok fazla değişimden rahatsız oluyor. Ona göre bir Şekil Değiştirenin erkek ya da dişi olmasının bir önemi olmamalı, eğer kurt yarısı baskınsa o zaman uygun rütbeyi hak ediyor demektir."

"İnsan yarısı baskın olsa da Isabella'nın kurdu baskın değil. Midnight içinde oldukça alt sıralarda yer alır. Sürümüzde *çok* sayıda güçlü kurt var," diye ekledi Jaden. "Senin kurdun Gemma

baskın. Hem de . DJ'le çiftleşmeseniz bile üst kademelerde saygı görürsünüz. Cassie'ninki biraz daha düşük, doğası daha sessiz ama çok da değil."

"Peki ya Ava?" Cassie sordu.

Caleb omuz silkti. "Henüz şekil değiştirmedir, bu yüzden kurdunu hissetmek kolay değil. Cormac sana söyleyebilir. Burnu şeyleri iyi koku alır. Eğer Cormac Ava' onun eşi açıklarsa, kurdu ne kadar baskın olursa olsun Ava ondan sonra ikinci sırada gelir."

"Cormac bunu kamuoyuna açıkladığında," diye düzeltti Gemma onu. "O zaman ne olacak?" "Varsayımsal olarak mı?"

"Hayır, varsayımsal olarak *değil!*" Gemma tersledi. "Hepiniz Şekil Değiştiren'siniz. Bir çift çiftleştğinde kokusunu alabildiğinizi biliyorum. Ava'nın Cormac'la çiftleştğini zaten biliyorsunuz."

"Aslında bir çiftin ne zaman çiftleştğini anlayamayız, tabii onları çiftleşmenin getirdiği koku değişimini fark edecek kadar iyi tanımıyorsak. Ama olan Sürü Alfa'sı olduğunda farklı davranılır. Çoğu Şekil Değiştiren, Alfa yapmadığı sürece bunu kabul etmez. Eğer bunu alenen yaparsa ve tarihsel olarak Alfa'lar Sürü'nün gözünde eşlerini asla alenen kabul , o zaman kadının sözü neredeyse onunki kadar önemli olacaktır. Onun sesiyle konuşuyormuş gibi görülecektir."

"Çoğu Alfa güçlerini paylaşmayı sevmez, bu yüzden de bunu nadiren resmileştirirler," diyerek Jaden açıklamasını bir kez daha sürdürdü. "Ama Cormac farklı. Başka bir Alfa olsa Deacon ve Shaun'u başka bir sürüyü ele geçirmeleri için gönderir ya da kendi sürülerini kurmalarını isterdi. Güçleri neredeyse onunkine eşit ve Alfalar bölgecidir. Bir sürüde genellikle sadece bir Alfa için yer vardır. Midnight'ta *üç tane* var."

"Sence Cormac Ava'yı kabul edecek mi?" Cassie de konuşmaya katıldı. "Bence bu bir olasılık," diye kabul etti Caleb.

"Damien'ın bizim için bıraktığı anahtar sende mi?" Cormac Deacon'a sordu. Vitrinden dönüp kardeşine baktı.

Deacon elini kot pantolonunun arka cebine attı ve küçük bir anahtar çıkardı. "Her şey olup , dolapta bizim için ne olduğunu kontrol etme fırsatım olmadı."

"Bugün bakacağız."

"Bu bir dolap anahtarı mı?" Rosalind tezgâhın arkasındaki pozisyonundan sordu. "Sen Jeremiah'la buluşurken ben gidip içinde ne varsa senin için alabilirim. Zaten siz buradayken fırını kilitlemek akıllıca olur. Avcılar ve Şekil Değiştirenler arasındaki bir toplantı sırasında kimsenin içeri girmesini istemeyiz."

Cormac başını salladı. "Çok memnun ." Deacon anahtarı ona uzattı. "Aslında," diye devam etti, "o gelmeden gitseniz daha iyi olur. Ne planladığına dair hiçbir fikrimiz ve işe bulaşmamanızı tercih ederim."

Rosalind, "Sizinle dükkânımda buluşmayı ayarlayarak beni de işin içine kattı bile," dedi. "Bizden biri olduğunu biliyor mu?"

"Şaşırmazdım ama bana hiç ilgi göstermedi. Ara sıra yollarımız kesişti, genellikle de her yıl düzenlenen korkuluk festivalinde." Cormac'ın sorgulayan bakışına gülümsedi. "Önümüzdeki bir ay içinde planlama duymaya başlayacağın bir şey."

"Korkuluklardan iyi bir şey çıkmaz," diye güldü Deacon. "Korku filmlerini gördün mü? Ben-" kaşlarını çatarak sözünü kesti. " da ne?" Boynunun arkasını ovuşturdu.

Shaun kapının yanındaki pozisyonundan, "Ben de hissediyorum," diye konuştu.

Cormac'ın bakışları bir ikizden diğerine kaydı. "Arkadaşların mı? Hiçbir şey gelmiyor

Sürü bağı. Asher ve Roxie henüz uyanmadı."

Deacon, "Gemma'ya benziyor ama sanki ülkenin diğer ucundaymış gibi," dedi ve Cormac onun sesindeki kafa karışıklığını duyabiliyordu.

"Shaun?" diye sordu.

Kardeşi kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. olarak anlayabilmek için çok silik. Hissedemiyor musun?"

Cormac zihinsel olarak Ava'ya geri dönen eş bağlantısını takip etmek için durakladı. Şaşkınlık dalgası ona zihninin onunkine değdiğini hissettiğini söyledi. Bunu sıcak bir kabullenme seli izledi. Her iki tepki de endişelenmesi için bir neden vermiyordu.

"Ava iyi görünüyor. Gemma ve Cassie'ye ulaşabilir misin?" Kardeşleri arkadaşlarına ulaşırken bekledi ve sessiz bir anın ardından ikisi de başını salladı.

Shaun, "Hiçbir şey yerinde görünmüyor ama bir şeylerin yolunda gitmediği hissinden kurtulamıyorum," dedi. Bir elini kaldırarak ensesini ovuşturdu. "Cooper zaman gelecek?"

Cormac tekrar pencereye döndü. "Sanırım burada olabilir." Başını dışarıda durmakta olan arabaya doğru eğdi. "Rosalind, gitme vakti geldi."

"Belki de her ihtimale karşı kalmalıyım," diye cevap verdi ve Cormac başını salladı.

"Hayır, senin bu işe karışmanı istemiyorum. Git, dolapta ne kaldığını öğren. Burada işimiz bittiğinde seni bulacağız." Onunla birlikte kapıya doğru yürüdü, kapıyı açık tuttu ve kızın içeri girişini izledi.

Sürücü kapısı açılıp açık gri bir gömlek ve keten pantolon giymiş uzun boylu, zayıf bir adam dışarı çıkınca arabanın yanında durdu.

"Jeremiah," diye selamladı Rosalind onu, sesi sıcaklıktan yoksundu.

"Bayan Dawson," diye ciddi bir yanıt verdi. Başıyla onu selamladı ve elini uzatarak Cormac' doğru ilerledi. "Siz Cormac Jacobs ."

Cormac tokalaşmayı kabul etti ve diğer adama dükkâna girmesi için el salladı, arkalarından çekti ve anahtarı kilide .

"Rosalind bu toplantı için bize özel izin verme nezaketini gösterdi. Neden ofise geçmiyoruz?" Gözleri, birlikte ofise doğru ilerleyen Shaun ve Deacon'a kaydı. Cormac, Jeremiah'nın bir adım gerisinde kaldı.

"İki sürü üyeniz nasıl?" Jeremiah sordu. "İyileşiyorlar, oğlunuz sağ olsun."

Küçük ofise girdiler. Deacon kapıyı kapattı ve kollarını göğsünde kavuşturarak . Shaun duvara yaslandı, Cormac ise masaya yaslandı.

"Lütfen ," dedi diğer adama.

Jeremiah gözlerini odada gezdirdikten sonra başıyla küçük bir selam verdi ve sandalyeye çöktü. "Bana güvenmek için hiçbir nedenin yok," diye söze başladı ve Deacon homurdanarak Cormac'ın sessizlik için elini kaldırmasına neden oldu.

"Ne istiyorsun Jeremiah?" diye sordu.

Yaşlı adam gülümsedi. "Sana bir hikâye anlatmak istiyorum. Bitirdiğimde, ölümü hak edip etmediğime ya da buradan çıkıp gitmeme izin verip vermeyeceğinize karar verebilirsiniz. Beni öldürmeye karar vererseniz tartışmayacağım ya da direnmeyeceğim. Ama önce beni dinlemeni istiyorum."

"Neden bir Avcı olarak söyleyeceğin herhangi bir şeyin bizi ilgilendireceğini düşünüyorsun?" Shaun homurdandı.

Jeremiah dönüp ona baktı ve Cormac onun gözlerinin yumuşadığından emindi. "Çok şey atlattın," dedi Shaun'a. " gerekenden çok daha fazla acı çektin. Sana söyleyeceklerimin bir kısmı seni rahatsız eden şeylere bazı cevaplar verebilir." Gözleri Deacon'ı aradı. "Ve seni. Gemma'ya ne olduğunu biliyorum. Onu ve Cassie'yi çocukluklarından beri tanıyorum."

"O zaman neden-" Deacon hırlamaya başladı.

"Gemma'ya olanlar benim talimatımla *olmadı*. Size yemin ederim ki, ne planlandığını bilseydim bunun olmasına *asla* izin vermezdim." Dikkatini tekrar Cormac'a verdi. "Sana hikâyemi anlatmama izin ver."

CHAPTER 24

"H UNTERS VE SHIFTERS'IN HER ZAMAN DÜŞMAN OLMADIKLARINI BİLİYOR MUYDUNUZ? bir zamanlar çalışıyorduk kurtadamları avlamak ve yok etmek için güçlerimizi birleştirdik. Yalnızca Şekil Değiştirenlerden oluşan ve Avcılar tarafından kurtadam sürülerinden korunan köyler vardı. Her ikisinin de aileleri birlikte büyür, evlenir ya da çiftleşir, çocukları olurdu - bazıları şekil değiştirme yeteneğine sahipti, bazıları değildi. Zamanla, ailelerin çoğu atalarında Avcı olduğunu unuttu, tıpkı bir hayvana dönüşme yeteneğini kaybeden ve Avcı topluluklarına karışanlar gibi."

Cormac kaşlarını çattı. Bu onun bilmediği bir bilgiydi, kendi türleriyle ilgili okuduğu tarihlerin hiçbirinde yazmıyordu ama mantıklı *olabilirdi*.

"Bir noktada, bir anlaşmazlık oldu. Senin tarafın beni suçladı, benim tarafım da seninkini. Tam olarak ne asla bilemeyeceğiz ama bir Alfa'nın eşinin ve o zamanki en yüksek rütbeli liderlerimizden birinin ölümüyle sonuçlandı. Taraflar belirlendi ve iki türümüz arasındaki savaş başladı. Eğer geçmişimize inanılacak olursa, saldırganlar Şekil Değiştirenlerdi ve biz de saldırıya karşı ailelerimizi savunuyorduk. Eminim sizin için de hikâye aynıdır; Avcılar her zaman saldırgan olmuş ve sizin türünüzü ayırım gözetmeksizin öldürmüşlerdir. Sonunda savaşın nedeni unutuldu ve geriye sadece karşılıklı nefret kaldı."

Jeremiah nefes almak için durakladığında Deacon, "Biraz geriye git," diye araya girdi. "Kurtadam sürüleri mi? Kurtadamların bir araya geldiğini hiç duymamıştım."

"Yüzlerce yıl öncesinden bahsediyoruz," diye yanıtladı Jeremiah. "Kurt adam hastalığı zaman içinde evrim geçirdi, insan konakçılarıyla daha fazla birleşti ve dolunay onları değişmeye zorladığında eylemleri üzerinde çok daha fazla kontrol sahibi izin verdi O zamanlar bu henüz çok yeni bir hastalıktı ve dönüştüklerinde kurbanlar kuduz canavarlardan başka bir şeye dönüşmüyordu. Onları öldürmek herkesi güvende tutmanın *tek* yoluydu.

-İnsanlar ve Değiştirenler. Avcıların çıkmasının ve bizim türümüzün Şekil Değiştirenler tarafından eğitilmesinin nedeni buydu."

"Bu doğru mu?" Deacon Cormac'a baktı.

"Ben hiç bir şey duymadım. Kütüphanelerimizdeki hiçbir kitapta birliğin

Şekil Değiştirenler ve Avcılar."

"Çok az insan bunu biliyor. Söyleyebileceğim kadarıyla tüm kanıtlar yok edildi," diye açıkladı Jeremiah.

Üç çift göz ona odaklandı. "O zaman bunu nereden biliyorsun?" Deacon sordu.

Jeremiah içini çekti. "Bu sana anlatmam gereken hikâyenin bir parçası. Şimdi soruna cevap verebilirim, ki inan bu *daha fazla* yol açacak ya da hikâyeyi planladığım şekilde izin verebilirsin ve açıklığa kavuşturmadığım her şeyi sonunda sorabilirsin." Kısa bir süre için Cormac'ın gözlerini tuttu ve Gece Yarısı Alfa'sı kurdunun hâkimiyetinin izin verdi. Avcı sandalyede rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve bakışlarını kaçırdı. "Hakkınızda söylentiler duydum ve bunların gerçeğe ne kadar yakın olduğunu hep merak etmişimdir."

"Onlara inan," diye cevap verdi Cormac yumuşak bir sesle. "Yapabileceklerimin yarısına bile yaklaşabildiklerinden şüpheliyim. Ama burada olmamızın nedeni bu değil. Devam edin lütfen."

", " dedi Jeremiah başını eğerek. "Ben uzun bir Avcı soyunun içinde doğdum. Aile geçmişimiz yüzlerce yıl öncesine, hatta belki de Avcılarla Şekil Değiştirenlerin yollarının ayrılmasından öncesine kadar uzanabilir. Büyük büyükbabamın liderliği sırasında, aile dinamiğimiz çok ataerkil olmaya başlamıştı, çünkü ailemizde çok az kadın doğuyordu. Büyük büyükbabamın evlendiği kadın ona üç oğul vermiş. Kadın, üçüncü ve son çocuğu - büyükbabamı- doğururken ölmüş.

"Ben doğduğumda mezhebimiz değişmişti. Artık kadınları erkeklerle eşit olarak kabul etmiyordu. Onlara eğitim verilmiyordu ve rolleri üreme ya da ev işleriyle ilgilenmekten öteye gitmiyordu." Deacon konuşmak için nefesini tuttuğunda Jeremiah'nın gözleri ona dikildi. "Ne söyleyeceğini biliyorum ve haklısın. Ama kendi tarzınızdan farklı bir şekilde büyüdüğünüzü hayal edin. Dünyanın geri kalanından ayrı olduğunuz ve sadece büyüklerinizin, babanızın sözünün geçerli olduğu bir yerde. Empati ya da sevgi gösterdiğinizde kanlar içinde kalana kadar, bilincinizi kaybedene kadar dövüldüğünüz ve bu duygular her ortaya çıktığında onları itmeye başladığınız bir yerde büyüdüğünüzü hayal edin."

"Yani kadınlara hayvandan daha değersizmiş gibi davranmanın nedeni kötü çocukluğun mu?" Shaun hırladı.

"Hayır, diyorum ki bizim Tarikatımızın diğerlerinden farklı olmasının nedeni yüz elli yılı aşkın bir süredir bu tür davranışlara maruz kalmış olmamızdır." Jeremiah saatindeki zamanı kontrol etti. "Yokluğumun fark edilmesine çok az bir zaman kaldı. Devam edebilir miyim?"

"Lütfen yap. Şu ana kadar neden buluşmamız gerektiğine dair net bir neden duymadım," dedi Cormac ona.

"Pekâlâ," diye kabul etti Jeremiah. "Belki de ailemin geçmişi sizinle ve mevcut durumla benim hissettiğim kadar ilgili değildir. Mezhebimizin neden diğerlerinden farklı olduğunu sorgulamaya başladığımda oğlum on beş yaşındaydı ve tabii ki o zamana kadar davranışları benim yetiştirilme tarzıma çoktan uymuştu. Büyük büyükannemin doğum sırasında ölmesi nedeniyle, hem büyükbabam hem de babam aşktan değil, varisler yetiştirmek için görev icabı evlenmişlerdi ve ben bunu düşünecek yaşa geldiğimde, bana da aynısını yapmam gerektiği aşılarmıştı.

Eşim, Samuel'in annesi, çekingen bir ruha sahipti, kontrol edilmesi kolaydı. Her emre uyar ve ihtiyaç duyulduğunda sevgi dolu bir eş gibi davranırdı. Samuel doğduktan sonra, daha fazla çocuk taşımasının akıllıca olmayacağı söylendi ve itiraf etmeliyim ki, bir varisin yeterli olduğunu düşündüm. Kardeşim ve ben rekabetçi olmak, Tarikat'ın liderliği için yarışmak üzere yetiştirilmiştik ve o zamanlar bunun kontrolümüzü zayıflattığını hissediyordum. Oğullarımın da aynı şeyi yapmasını istemiyordum. Tek bir varis yeterli olacak ve içeriden ihanet ihtimaline karşı gözünü dört açmak zorunda kalmadan Tarikat'a liderlik edecek şekilde yetiştirilebilecekti."

"Tarikatınızın lideri oldunuz ve kardeşiniz de kasabanın şerifi oldu. Bu senin için

Sana yardım edeyim mi?" Cormac sordu.

Jeremiah'nın kahkahası kuruydu. "Aslında hayır. Avcılara ve Şekil Değiştirenlere karşı tutumu benden çok önce değişti. Tarikatımızın yaptıklarını engellemeye çalışmak için kolluk kuvvetlerine katıldı."

Cormac Jeremiah'nın kardeşiyle yaptığı görüşmeyi düşündü. " zaman bana neden Ava'ya zarar vermek için uzaktan kumandalı bir cihaz kullanarak evime geldiğini açıkla?"

"Ne? Bu doğru olamaz. Tobias ona asla zarar vermez."

"Onu sakinleştirmek ve implantı çıkarmak zorunda kaldık. İkinci kez ortaya çıktığında Ava onu gördü. Onu korkuttu."

"Kardeşim her zaman Ava'yı Tarikat'tan uzaklaştırmak istedi. Samuel'in onu çocukları için potansiyel bir damızlık olarak görmesinden endişe ediyordu. Gözlerim açıldıktan sonra, onu güvenli bir yere götürebilmek için kendisiyle gitmesine izin vermem için bana yalvardı."

Cormac, "Sanki ikinizin de bir söz hakkı yokmuş gibi konuşuyorsunuz," dedi.

"Tarikatlar Sürüler gibi yönetilmez. Diğer üyeler tarafından sorgusuz sualsiz takip edilen tek bir Alfa'mız . Mezhep Liderleri her zaman ihanete uğramayı, değiştirilmeyi, hatta pozisyonlarını isteyen biri tarafından öldürülmeyi bekler."

"Ve senin için bir şeyler değişti mi? Bunu mu iddia ediyorsun?" Deacon sordu. "Evet."

Genç bir dişi Şekil Değiştiren bana verildiğinde gözlerim açıldı."

Cormac'ın dikkati keskinleşti. Yüzünü hafif bir ilgiye dönüştürerek diğer adamın devam etmesi için elini salladı.

"Babam yeni ölmüştü, bu beni yeni Mezhep Lideri yapmıştı ve adet olduğu üzere Eyaletteki diğer Mezhepler yeni görevimi resmen kabul etmek için buraya geldiler. Samuel on üç yaşındaydı ve şimdiden sınırları zorlamaya ve Tarikat işlerinde daha aktif olmaya ilgi göstermeye başlamıştı. Liderliğe yükselişimi kutlamak için bana getirilen hediyelerden biri de küçük bir bebeği olan dişi bir Şekil Değiştiren'di. Bana bebeğin dişiye uysallaştırdığı söylendi, çünkü dişi bebeğin zarar görmesini ya da ölmesini istemiyordu."

"Tarikatlar, artık melez olduklarını bildiğimiz dişileri üremek için kullanıyor."

Jeremiah başını salladı. "Bu doğru. Melezler değişmeden önce bile insanlardan daha güçlü ve hızlıdır. Onları Avcı olarak yetiştirmek, tam insan Avcıların sahip olmadığı bir avantaj sağladı."

"Ve bu dişi size bu yüzden mi verildi? Onunla çiftleşmek için mi?" Cormac dişinin ve bebeğinin kim olduğunu zaten bildiğinden emindi.

"Evet. Bebeği onun doğurganlığının kanıtıydı. Tarikatımızda Şekil Değiştiren dişi olmadığı, sadece erkek olduğu için, Avcıların üremesi için iyi bir katkı olacağı konusunda anlaşmaya varıldı."

Jeremiah'nın sesindeki gerçekçi ton karşısında Cormac'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu ve hırlamasını engellemek için mücadele etti.

"Eminim tahmin etmişsinizdir, dişinin adı Caterina, bebeğin adı da Avalina'ydı. Bana geldiklerinde altı aylıktı." Adamın sesi yumuşadı ve Cormac'ın kurdu zihnini dürterek dikkatini Avcı'nın kokusuna .

Pişmanlık, üzüntü ve garip bir şekilde aşk.

"İki yıl boyunca ona tüm dişi Şekil Değiştirenlere davranıldığı gibi davrandım." Başını kaldırıp doğrudan Cormac'a baktı. "Ben iyi bir adam değilim Cormac. Hiç öyleymişim gibi davranmayacağım ama Caterina bende bir şeyler gördü. Onu her çağırdığımda, onunla her birlikte olduğumda benimle konuşurdu. Bana çocukluğundan, ailesinden, kızlarından bahsederdi. Ve yavaş yavaş, zaman içinde, ruhumdaki çürümenin içinden bir yol bulmayı başardı. Bir noktada, benim tutsağım olmayı bıraktı ve çok daha fazlası oldu." gömüldü ve Cormac kardeşlerine bakarak onları sessiz kalmaları konusunda uyardı. "Bana Avcılar ve Şekil Değiştirenlerin savaşmak zorunda olmadığını, eğer uyum içinde bir arada yaşayabileceğimizi öğretti. Ama eğer bu düşünciyi dile getirirsem, hem onun hem de benim

idam edileceğini düşündüm. Kendi hayatım için endişe etmesem de, onu kaybetme düşüncesi yıkıcıydı ve bu yüzden bir şeyleri içeriden değiştirmenin bir yolunu bulmaya başladım.

"Babamızın ölümünden kısa bir süre sonra Tarikatımızdan ayrılmış olan kardeşime ulaştım. Tarikat'ın işleyişiyle ilgili hislerini gizlememişti ve öğrendiklerimi duymaya açık olacağını biliyordum. Caterina bana Avalina'nın işaretinden ve bunun ne anlama geldiğinden bahsetti. Kızı en sonunda şekil değiştirdiğinde, bunu bir Sürünün güvenliğinden uzakta ve ona yardım edecek bir Alfa olmadan yaparsa, potansiyel eşini çılgına çevireceğinden endişeleniyordu. Değişimini geciktirmenin, kızını bağlı olduğu Alfadan gizlemenin bir yolunu bulmam için bana yalvardı.

"Tasmaların bir Alfa'nın onu takan kişiyi takip etme yeteneğini bozabileceğini zaten biliyorduk, bu yüzden ilk vardiyaya geçme dürtüsünü neyin yönlendirdiğini bulup bulamayacağımızı görmek için onlarla deney başladım." Tekrar durdu ve yutkundu. "Ava dokuz yaşına geldiğinde annesi saldırıya uğradı. Ben Avrupa'daydım, ulaşamayacak kadar uzaktaydım ve yardım edemiyordum. Kardeşim olanları anlatmak için benimle iletişime geçti ve onu ve kızını Tarikat'tan çıkarmam bana yalvardı. Caterina zar zor hayatta kalmış ve günlerce bilinci gidip gelmişti. Kardeşim tüm bu süre boyunca Tarikat'ta kaldı, ona ve Ava'ya göz kulak oldu. Ben eve döndüğümde neler öğrenmişti."

"Peki ne olmuştu?" Cormac sordu.

"Sam onu öldürmeye çalışmıştı. Onunla aramızda bazı konuşmalara kulak misafiri olmuş ve onun Tarikat Liderini yıkmaya çalıştığına karar vermişti. Meseleyi kendi eline aldı ve ben yurtdışındayken onu ortadan kaldırmaya çalıştı."

"Sam," diye hırladı Shaun.

Jeremiah ayağa kalkınca üç Şekil Değiştiren de gerildi: "Ne yazık ki oğlum, Şekil Değiştirenler ve Avcıların barış içinde fikrine açık değil." Jeremiah koltuğuna geri önce gerinmekten başka bir şey yapmayınca rahatladılar. "Eve döndüğümde, Caterina'nın yaralarından dolayı ölmüş ve kardeşim onu götürmüş görünmesini sağlayacak bir plan üzerinde anlaştık."

"Ama Ava değil mi?"

"Hayır. Planımız Caterina kendine bakabilecek kadar iyileştiğinde Ava'yı ona götürmektir." "Bir şeyler ters mi gitti?" Deacon sordu.

"Evet. O gittikten bir hafta sonra Caterina enfeksiyon kaptı ve biz onu tedavi edemedi öldü." Avcı'nın sesi kesildi ve gözleri akmayan yaşlarla cam gibi oldu. "Dünyaya bakış açımı değiştirdi ve gözümün önünde yitip gidişini sadece izleyebildim. Son nefesinde Ava'yı korumam, yetişkin bir kadın olarak Alfa'sıyla yüzleşebileceği yaşa gelene kadar ilk vardiyasını durdurmam bana yalvardı."

Cormac kesin bir ifadeyle, "Ve böylece onu yakaladınız," dedi.

"Evet, onu yakaladım. Bunun için özür dilemiyorum. Tarikatımız içinde onu elimden geldiğince korumaya çalıştım, bunu yaptığım gerçeğine dikkat çekmeden. Onun ortadan kaybolmasına izin veremezdim çünkü Samuel o zamana kadar yaptığım her hareketi izliyordu. İçimde bir şeylerin değiştiğini biliyordu ve kontrolü ele geçirmek için fırsat kolluyordu. Tepki vereceğimi bildiği için fırsat buldukça Ava'yı hedef alıyordu.

"Cassie Duncan'la tanıştığında bir şeylerin değiştiğini düşünmüştüm. Çok tatlı bir kızdı ama Sam'in zamanı geldiğinde kendi varisini doğurması için seçtiği dişi olduğu çok açıktı. Bir kaza geçirdiğini duyduğumda Sam'e neler olduğunu sordum ve o bana neredeyse üç yıl önce uygulamaya koyduğu planı anlattı.

"Üç Alfalı bir kurt sürüsünden bahsedildiğini duymuştu, bir Trifecta, tarihlerimizde daha önce bir kez olmuş bir şey olarak bahsediliyordu." Jeremiah durakladı. "Bu noktada, birkaç yıl geriye, sürünüzün Alfa'sını ve eşini kaybetmesinin hemen atlamam gerekiyor."

Üç Vites Değiştiren de sertleşti.

"Cinayetin arkasında kimin olduğunu bilmiyorum, ama nedeni konusunda oldukça iyi bir tahminde bulunabilirim."

"Peki bu ne ?" Cormac sordu, sesi düşüncelerinden hiçbir şey vermiyordu. Jeremiah Cooper'ın anne babasının ölümünden bahsederkenki rahatlığı kaynayan düşünceler.

"Caterina'yı bana hediye eden Tarikat, birincil tarihçilerdir. Yaklaşmakta olan bir Üçleme'nin işaretlerini biliyor olmaları ki bu da tesadüfen her zaman tek bir ağabey ve ikizlerden oluşur. İkizler, Şekil Değiştirenler için nadir görülen bir durum görünüyor, ki zaten bizim de dikkatimizi çekmişti. Siz ilk şekil değiştirdiğinizde, gücünüzle ilgili söylentiler hemen ortaya çıktı ve birilerinin Sürünüze sızıp sizi ve küçük kardeşlerinizi izlemesi için bir plan yapıldı."

"Damien," diye nefes aldı Shaun ve Jeremiah onaylarcasına başını salladı.

"Bu iş için doğru erkeği seçmek zaman aldı. Tam bir Şekil Değiştiren olmalıydı ve bu görev için eğitilebilecek kadar genç olmalıydı."

"Onu nasıl eğittin?" Shaun sordu.

Jeremiah uzun saçlı Şekil Değiştiren'e uzun ve sessiz bir süre baktı. "MKULTRA'yı hiç duydun mu?"

"CIA ile ilgili bir , değil mi?"

"Evet. Deneklerin beyinlerini yıkayıp yıkayamayacaklarını görmek için uyuşturucu, felç ve elektroşok terapisi kullanarak insanlar üzerinde deneyler yaptıkları bir proje. Büyüklerimizden biri bu projenin bir parçasıydı. Keşfedilip halka açıklandığında, her şey kapatıldı... en azından CIA içinde kapatıldı. Büyüklerimizden biri bu bilgiyi Avcı Tarikatı'na götürdü ve Şekil Değiştirenler üzerinde kendi deneylerini yapmaya başladı, böylece onların bizim davamıza dönüştürülüp dönüştürülemeyeceğini ya da Sürüleri içeriden yok etmek için kullanılıp kullanılamayacağını görmeye çalıştı."

"Siktir," diye fısıldadı Deacon.

"Damien, yaşlıların MKULTRA'da öğrendikleri kullanılarak hazırlanmış ve eğitilmiş bir silahtı. Başlangıçta, ilerlemenizi ve daha sonra avantajımıza kullanabileceğimiz herhangi bir zayıflığı gözlemlemek ve rapor etmek için Sürünüze gönderildi. O, insanların deyimiyle, uyuyan bir ajandı. Kod kelimeleri onu tetikleyene kadar orada ne için bulunduğu kesinlikle farkında değildi ve ne zaman onu aktif hale getirsek ne keşfettiğini duymak bir araya gelsek daha sonra tamamen unutuyordu."

Cormac, aralarındaki aile bağı sayesinde Shaun'un buna verdiği tepkiyi ona bakmadan bile hissedebiliyordu. İğrenme, aileden biri olarak benimsedikleri Şekil Değiştiren'e yapılan muameleden duyulan tiksinti ve paylaştıkları her şeyin yalan olmadığına dair belli belirsiz bir rahatlama.

"Peki, ne değişti?" diye sordu.

Jeremiah, "Bana biraz daha tahammül et," diye sordu. "Ailenin, babanın sana vereceği tam eğitim olmadan, seni genç yaşta Alfa pozisyonunu almaya zorlamak öldürüldüğüne inanıyorum. Damien'ın bir yıldan biraz daha uzun bir süre sonra, babası olduğunu düşündüğün kişi yanında vahşice öldürülmüş halde bulacağın bir yere yerleştirilmesi işini kolaylaştırdı. Benzer bir kayıp yaşadığınız için sizi şefkatli bir anlayışa açık bıraktı. Onu yanınıza alıp bir Sürü üyesi olarak yetiştireceğinize hiç şüphe yoktu."

"Bu uyuyan ajanlardan daha kaç tane ?" Deacon talep etti.

"Çok fazla değil. Şekil değiştirenlerin güçlü iradeleri olduğu bilinir ve onları küçükken almadığımız sürece, şartlandırma işe yaramadı ve çoğu öldü."

"Bu yüzden mi belladonna kullanmaya başladın?"

Jeremiah başını salladı. "Bağıışıklığınızı zayıflatıyor. Bunun diğer ilaçlarla bir kombinasyonu MKULTRA

İrade gücünü kırmak için kullanılan ve sizin türünüzün geldiğini asla göremeyeceği bir saldırı yöntemi geliştirdik. En azından Samuel'e kadar..." Boğazını temizledi ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Samuel, o zamana kadar kendini tamamen Avcı hayatına atmış, bulabildiği her Şekil Değiştiren'i ortadan kaldırmıştı. Ama Sürünüze olan nefreti bir şekilde daha kötü görünüyordu. Dediğim gibi, Gece Yarısı Üçlüsü hakkında hikâyeler duymuştu ve bunun, Şekil Değiştirenlerin yükselip insanlığın kontrolünü ele geçirmeye çalışacağı anlamına geldiğine inanıyordu.

"Cassie'nin geçirdiği kazaya kadar Sam'le ayrıldıklarını bilmiyordum. Bu hiç düşünmediğim bir şeydi çünkü Sam kendisine ait olduğuna karar verdiği şeylerin peşini bırakmaz. Cassie'nin de farklı olmayacağını biliyordum. Bu yüzden, sadece onu terk etmekle kalmayıp bir sonraki sevgilisi olarak bir Şekil Değiştiren'e yöneldiğini öğrendiğimde şaşırdım. kazadan sonra Sam'le bu konuda yüzleştim ve bana neredeyse üç yıl önce harekete geçirdiği planı .

"Gece Yarısı Sürüsü'nün içine yerleştirildiğini bildiği Damien'ı aramış ve varisim olarak konumunu kullanarak onu nasıl kontrol edeceğini öğrenmişti.

"Samuel programını değiştirdi. Yakalanmanın arkasında *o* vardı, Shaun-her iki de. Sürünün Alfalarından birinin kontrolünü ele geçirip ya Midnight'ın kendisini yok etmenin ya da senin üzerinden kardeşlerine ulaşım kendi kullanımı için tüm Sürünün kontrolünü ele geçirmenin bir yolunu bulmayı umuyordu.

"İlk kez kaçtve hiç şüpheniz olmasın, kaçtınız, Sam başka bir yol aradı. Sürünün başka bir yere taşınmak istediğini öğrendi ve bu bilgiyi kendi kullandı. Damien'ı Greene Vadisi'ne geri getirdi, tek amacı Cassie'nin babasıyla dostluk kurmaktı, böylece onu dışarı çekip öldürebilecekti. Daha sonra Damien'a, kendisine söyleneni yapmazsa Cassie ve Gemma'yı tehdit ederek annesinin itaat sağlaması talimatı verildi. Gerisini eminim siz de çok iyi biliyorsunuzdur."

"Ava bu işe nasıl dahil oluyor?" Cormac sordu.

"Samuel senin onun eşi olduğunu, onun için doğduğunu biliyor ve seni Greene Vadisi'ne getirme planı başarısız olursa, onun varlığını kullanarak seni ortaya çıkarmayı umuyordu." Jeremiah dönüp Shaun'a baktı. "Seçtiği kadını ondan çaldığın anda tüm bu planlar suya düştü. O noktadan sonra bu bir Avcı davası yerine kişisel bir kan davasına dönüştü."

"Onu ben çalmadım. O beni seçti," diye tersledi Shaun.

"Sam olaya bu şekilde bakmıyor. Ona göre Cassie ona ait ve *sen* de onun malısın." Bir nefes aldı. "Ve *bu* da beni burada olmamın son nedenine getiriyor. Onu geri almayı planlıyor. Ne zaman ve nasıl olacağını bilmiyorum ama yakında olacağını biliyorum. Savunmanızı zayıflatmak için dün iki -yanmış olanları- hedef aldı. Orada durmayacak."

"Kurtlarımızdan *ikisi* mi?" Cormac sorguladı.

"Üçüncüsü, ölen genç . Uyuyan bir ajandı. Damien onu ilk vardiyasından hemen sonra dönüştürdü."

"*Bu ne lan!*" Deacon patladı.

"Sakin ol Deacon. Şimdi zamanı değil," diye uyardı Cormac onu. Dikkatini tekrar Jeremiah'ya verdi. "Bunu bize neden anlatıyorsun? Sen bir Avcısın, bizim düşmanımızsın."

"Yaptığım hiçbir şey yıllar boyunca verdiğim zararı, türünüze karşı işlediğim kötülükleri telafi edemez ama *bir* kişiyi, bir Şekil Değiştireni bir Avcıdan kurtarabilirsem, bu bir başlangıç olacaktır."

Cormac ona baktı, kokusunu aldı ama hiçbir hile belirtisi göremedi.

"Caterina neden senden onu sürüsüne ve eşine geri götürmeni istemedi?" Shaun aniden sordu. "O onun eşi değildi. Onun çocuklarını doğurdu ama hiç çiftleşmediler."

"Ne?" Shaun Cormac'a doğru şaşkın bir bakış fırlattı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Bana söylediği tek şey buydu," diye yanıtladı Jeremiah. "Bir keresinde ona, eğer bunu gerçekleştirebilirim sürüsüne dönüp dönmeyeceğini sordum. Gitmeyeceğini söyledi."

Deacon, "Belki de sürüsünün kim olduğunu bilmenizi istememiştir," diye önerdi.

"Bu bir olasılık ama pek olası değil. Sürüsünün nerede olduğunu gerçekten öğrenmek bunu yapabileceğimi biliyordu. Tüm sürü işaretlerinin kayıtları bizde var. Seni nasıl bulacağımızı bilmemizin yollarından biri de bu."

Shaun bir nefes aldı, sonra sertçe tısladı, Deacon küfrederken bir eli kafasına . "Ne oluyor lan?" Deacon hırladı ve şakağını tutarak kapıya doğru sendeledi. "Shaun... Deacon?" Cormac onları sorgulamaya başladı ama bir acı dalgası Deacon'a çarpınca durdu.

onu. Kurdu hırladı, eş-bağlantısına doğru ilerledi, acının kaynağına çalışırken ona doğru titreşen ıstıraba karşı savaştı... *Ava!*

Yüzleri acıyla buruşmuş Shaun ve Deacon'ı görebiliyordu ve onların da aynı acıya karşı savaştıklarını biliyordu. Kendini zorlayarak bakışlarını kendisine kaşlarını çatan Jeremiah'ya dikti.

"Neler oluyor?" Cormac talep etti.

"Ben... bilmiyorum," diye kekeledi adam. "Bir şey hissediyor musun?"

"Arkadaşlarımız... acı. *Ne yaptın sen?*" diye kükredi. Elleri Avcı'nın boğazını kavramak için parladı ve ayağa kaldırdı. "Tüm bunlar dikkat dağıtmak için miydi?"

"Hayır! Samuel yapmış olmalı... *Tanrım!*" Cormac, Jeremiah'nın boğazının yutkunmak için hareket ettiğini hissetti. "Buraya geleceğimi biliyor olmalı ve bunu hamlesini yapmak için kullanmış olmalı."

Kurdu hâkimiyet için savaşıırken Cormac'ın parmakları kenetlendi ve Jeremiah'ın boğazını daha da sıktı. "Bu işte parmağın olduğunu öğrenirsem..." diye uyardıktan sonra adamı bir kenara fırlattı ve kardeşlerine doğru yürüdü.

"Yer değiştirin!" diye seslendi, sesi tartışmaya yer bırakmıyordu ve bir anda iki kurt iki yanında dikildi, birbirine dolanmış giysilerinden kurtulmaya çalışıyorlardı.

Cormac başını geriye atıp ulurken, Avcı'nın şok olmuş gözleri önünde kendi formu da şekil değiştirdi. Vücudundan kürkler fişkırdı, yüzü bir ağız şeklinde uzadı ve tırnakları pençelere dönüştü. Bir metre on santimlik boyu, başının tepesindeki sivri kulaklar tavandan sarkan aydınlatma armatürüne değene kadar uzadı.

Jeremiah'dan gelen boğuk bir nefesle kurt adam başını çevirdi ve parlayan gümüş gözleriyle sinmiş adama mızrak sapladı. Dehşete kapılmış erkeğin bakışlarında kendi yansımasını görebiliyordu.

Jeremiah, "Bunu yapamamalısın," diye boğuk bir ses çıkardı.

Cormac odayı geçti ve yaşlı adamın önünde çömeldi, dudaklarından tükürük damlayan dişleri geriye doğru sıyrıldı. "Ben Geceyarısı Alfa'sıyım. Yapamayacağım *hiçbir şey yok*," diye hırladı.

CHAPTER 25

AVA, ELLERİ ARKADAN BAĞLI BİR HALDE, SOĞUK ZEMİNİN ÜZERİNDE DIZ ÇÖKTÜ. Duyabiliyordu Yakınlarda biri çığlık atıyordu, boğazı çoktan kısılmış ve kırılmış bir kadın. Ama Ava sessiz kaldı, gözleri ihtiyatla tam önündeki kapıya odaklandı.

Nerede olduğunu biliyordu, gözlerini açtığı anda kendini steril beyaz bir odada bulmuştu.

Evin altında.

Bu odadan nefret ediyordu, burada yaptıklarından nefret ediyordu. Gözlerini kapadığında duvarları kaplayan kırmızı kan lekelerini sık sık görebilmekten *nefret* . Gözlerini kapattığında gördüğü annesinin kanıydı. *Her zaman* annesinin.

"Şekil değiştiren kaltak." Bir tekme kaburgalarından yakaladı ve başını yere çarpmaktan zorlukla kurtularak yana doğru düştü. "Babam sende ne buldu bilmiyorum. Yetiştirilecek başka bir fahişe olmalıydın, ama hayır, onun tatlı küçük meleği değilsin. Seni kendisi mi beceriyordu?"

Ayağı tekrar kaburgalarına gömülürken, "Hayır!" diye inkar etti.

"Sam, onu öldürme." Şerif Tobias yeğenini uyardı. "O pislik Alfa'nın onun hissettiği her şeyi hissetmesini istiyoruz. Bu onu bize getirecektir."

Sam ona bir tekme daha savurdu ve acı patlayarak atmasına neden oldu. Bir el saçlarına dolandı ve başını geriye doğru çekti.

Tobias ona, "Alfa senin için gelecek, sürtük," dedi. "Ve biz de onu olacağız." Onu ayağa kaldırdı ve kapıya doğru sürükledi. "Onu diğer ikisinin yanına koyacağım. Tabii..." gözlerini onun üzerinde gezdirdi, dudaklarını yaladı.

Sam, "İşimiz bittiğinde onu sonra alabilirsin," diye cevap verdi.

Adam onu kapıdan geçirip koridorda sürüklerken Ava adamın tutuşuna karşı koymadı. Başka bir odanın kapısını açarak onu içeri itti.

"Yeni arkadaşlarınızla zamanın tadını çıkarın. Bu onları son görüşün olacak." Kapıyı ve Ava anahtarın kilidin içinde döndüğünü duydu.

Ava kimsenin dönmeyeceğinden emin olmak bekledi ve bileklerini sertçe büktü. Ellerini bağlayan kablo bağlarını nasıl koparacağını uzun zaman önce öğrenmişti. Elleri serbest kaldığında kaburgalarına hafifçe dokundu ve keskin acıdan tısladı.

En azından biri kırık, diye düşündü.

"Çek şunu üzerimden. Alın şunu üzerimden." Sessiz hıçkırıklar Ava'nın kulaklarına ulaştı ve odaya odaklandı. Gemma bir köşede diz çökmüş, elleri boğazındaki yakanın etrafında kıvrılmış, onu . Ava hızla odanın içinde ilerledi ve Gemma'nın yanına diz çöktü. Gemma'nın ellerini kendi elleriyle tutup çekti ve boğazındaki çoktan morarmış deriye ortak bir sempati duyarak yüzünü buruşturdu. Diğer kız Ava'yı fark ettiğine dair hiçbir işaret vermedi, gözleri vahşi ve odaklanmamıştı.

"Gemma, durmalısın," diye fısıldadı. "Kendine zarar vereceksin." Kaburgalarının acısıyla eşleşen başının zonklamaya başladığını hissedebiliyordu. Boğazına sarılmış olan tasma teninde ağır ve soğuk bir şekilde duruyordu; hem tanıdık hem de korkutucu bir varlıktı. "Eğer çekmeye devam edersen, bıçaklar serbest kalacak ve seni öldürecek. *Lütfen*, durmalısın!"

"Yapamam. Onu !"

"Yapacağız ama önce sakinleşmen gerek." Ava sesini sabit tutmak midelerini düğüm düğüm eden korkuyu gizlemek için mücadele .

"," Cassie'nin yumuşak sesi odanın diğer tarafından geldi. "Bunu ona daha önce de yaptılar.

Bunu bildiğimi düşünmüyor."

"Avcılar tarafından mı yakalandı?"

"Hayır, Damien tarafından."

Ava'nın dikkati Gemma'ya döndü. "*Damien* onu kaçırdı mı?"

Erkek Şekil Değiştireni birkaç kez gördüğünü düşündü. Ne yapacağı belli olmayan, dengesiz biriydi ve Ava ondan olabildiğince uzak durmaya çalışmıştı. Sam'le çok zaman geçirmiş, Sam de ona gözde bir evcil köpekmiş gibi davranmıştı. Damien Gemma'yı kaçırdıysa, bunu Sam'in emriyle yapmış olmalıydı. Şekil Değiştiren, Sam emretmedikçe *hiçbir şey* yapmazdı.

"Damien onu neden alsın ki?"

"gerekliyordu." Sam'in sesi konuşmaya katıldı ve Ava gerildi. "Cassie'yi alması gerekliyordu. Ama görünüşe göre aldığı eğitim onu o uyuşturucu bağımlısı köpeğe olan zavallı hayranlığından tamamen kurtaramamış. Kurdun sevdiğini bildiği dişiye alıp kıramadı, yüzden ona en yakın şeyi aldı."

Ava, adamın odanın içinde Cassie'nin tasmayla karşı duvara zincirlendiği yere doğru ilerleyişini izledi. Cassie'nin önünde durdu ve bir parmağını sarışın kızın yanağında gezdirdi.

"Yine de fark etmez. Seni kendi ellerimle kırmanın zevkine varacağım. Onunla birlikte olduğun için bazı kötü alışkanlıklar geliştirmişsin. Sana yerini hatırlatmaktan zevk alacağım."

Cassie kendini tam boyuna çekti ve başını kaldırdı. Nefes alarak Sam'in yüzüne tükürdü. "Shaun geliyor," dedi ona, sesi inanç doluydu, "ve seni öldürecek."

Adam ona ters bir el attığında başı yana kaydı. "Buna güveniyorum," dedi ona. "Ama *beni o* öldürmeyecek."

"Onu öldürebileceğini mi sanıyorsun? *Sen* mi? Sen erkek gibi davranan bir çocuktan başka bir şey değilsin Sam."

Cassie güldü ve Ava başına gelecekleri bildiği için gözlerini kapadı. Cassie'yi konuşmayı kesmesi, karşısındaki adamı kışkırtmayı bırakması için uyarmak istedi ama bunun bir önemi olmayacağını biliyordu. Sonucu değiştirmeyecekti, şimdi değil.

Bir gümbürtü, boğuk bir nefes sesi duydu ve Sam'in Cassie'yi duvara çarptığını anladı. Sam'in ellerinin Cassie'nin boğazına dolandığını, sıktığını ve diğer kızı boğarak anlamak için bakmasına gerek yoktu.

"Varisimi doğurman için seni seçtim diye sana zarar vermeyeceğimi sanma. Sadece hayatta olmana ihtiyacım var Cassie. Nefes almaktan başka bir şey yapmana gerek kalmadan seni bir çocuğu doğurabilecek kadar uzun süre hayatta tutabilecek doktorlarımız var."

"Aman Tanrım, onu öldürüyor." Gemma'nın fısıltısı Ava'nın gözlerini açmaya zorladı ve birkaç dakika önce panik atağın ortasında olan kadına bakmak için döndü.

Gemma odanın öbür ucundaki kız kardeşine ve Sam'e baktı, sonra dönüp Ava'nın yüzüne baktı.

"Tasmaları nasıl çıkaracağımı biliyorum," diye fısıldadı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Dikkati dağılmışken çıkarırsak belki bir şeyler yapabiliriz."

Ava'nın gözleri Gemma'dan Cassie'ye kaydı ve tekrar geri döndü. "Bizi öldürecek," dedi.

Gemma'nın gözleri buz mavisine döndü ve cevap verirken sesi duygudan yoksundu. "Önce onu öldürmezsek olmaz."

"Nasıl?" Şok, soruyu Ava'nın dudaklarından çıkardı.

"O bir insan, biz kurduz." Gemma'nın dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ve Ava'nın omurgasından aşağı soğuk bir ürperti gönderdi. "Bize karşı duramaz."

"Yapamam... Ben yer değiştirmedim," diye sessizce itiraf etti Ava.

"O zaman çabuk öğrenmeni şiddetle tavsiye ederim," diye soğukkanlı bir yanıt verdi. "Daha yakına gel. Hızlı hareket etmeliyiz." Gemma, her ne kadar Ava kontrolü elinde tutanın kurdu olduğuna inanmaya başlasa da, uzanıp parmak uçlarını Ava'nın boynundaki tasmada gezdirdi. Bant Ava'nın boğazının derinliklerine gömülürken bir an baskı hissetti ve sonra gevşeyip düştü. Ava'nın ellerini kendi yakasına doğru kaldırdı. "Bir girinti var, parmaklarını dudak boyunca gezdir ve onu hissettiğinde tırnağınla it. Tokayı serbest bırakacak."

Ava onun talimatlarını izledi ve saniyeler sonra her iki kadın da tasmalarından kurtuldu. "Şimdi ne olacak?"

Odanın diğer ucundan gelen boğuk bir çığlık Cassie için zamanın daraldığını gösteriyordu.

"Şimdi şekil değiştirmen gerekiyor. Sen doğuştan bir Şekil Değiştiren'sin, bir düşünceden başka bir şeye gerek yok. Kurdunu ara, ona izin ver. Gerisini o halledecektir." Gemma cevap gözlerini kırptırdı ve bir anda buz mavisi gözleriyle bembeyaz bir kurt yanına çömeldi.

Ava yutkundu.

Bunu yapabilir miydi? Yer değiştirebilir mi?

"Eğer oraya şekilde çıkarsanız, birilerinin sizi kaydedeceğini biliyorsunuz. Bir saat içinde tüm internete yayılır. Diğer sürüler peşine düşecektir. gereken sadece Avcılar olmayacak, kendi türün de seni ." Jeremiah'nın sözleri Cormac'ı fırının kapısını dışarı fırlamadan hemen önce durdurdu.

Dondu kaldı, başını çevirdi ve gümüş bakışlarıyla adamı mızrakladı. "Onları nereye götürmüş olabilir?" diye sordu.

"Eğer Sam sorumluyorsa, eve geri dönmüş olmalı. Orada Tarikat tarafından korunuyor."

Cormac homurdandı, acı eş-bağlantısını yakıyordu. Ava incinmiş, korkmuş ve endişeliydi. Ailevi bağlantıları aracılığıyla kardeşlerinin endişesini hissedebiliyordu ve her iki eş bağlantısının da onlara aynı şeyi gönderdiğini biliyordu.

"Sizi içeri götürebilirim," diye teklif etti

Jeremiah. "Neden bize yardım edesin ki?"

"Sana söylemiştim. İşler değişti, *ben* değiştim. Tarikatımız için, her iki türümüz için de istediğim bu değil. Daha fazla ölüm olmadan bir arada yaşamamız için başka bir yol olmalı." Jeremiah hareket etti

temkinli bir şekilde ilerledi. "Arabam dışarıda. Sizi oraya götürebilir ve duvarların sorunsuzca sokabilirim."

İki erkek kardeşi arkasından homurdanarak onu acele etmeye çağırdı.

"Peki," dedi Jeremiah'ya. "Ama uyarayım, bize ihanet arabadan çıkmadan seni öldürürüm." İnsan formuna geri döndü ve kendini Ava'yla arasındaki bağı yıkan korkuyu görmezden gelmeye zorladı.

Jeremiah, "Giysilerin," diye mırıldandı ve Cormac yere baktı. İçini çekti, kardeşinin atılmış eşofmanlarından birini aldı ve geçirdi.

"Hadi gidelim." Kapının kilidini açtı ve Jeremiah'ya onlardan önce gelmesini işaret ederek bir kenara çekildi.

Arabasına Jeremiah arabanın kilidini açtı ve Shaun ile Deacon'ın binmesi arka kapıyı açtıktan sonra ön yolcu koltuğuna kendisi oturdu.

Gemma'nın kurdu kendini odanın öbür ucuna fırlatıp dişlerini Sam'in geçirirken Ava dehşet dolu bir sessizlik içinde onu izledi. Küfrederek Cassie'nin boğazını bıraktı ve Gemma'nın kafasına bir tekme atarak döndü. Beyaz kurt ayağından kaçarak geriye doğru fırladı ve bir ısırık daha almak için tekrar hamle yaptı. Gemma ikinci kez ondan kaçmak için yeterince hızlı hareket edememişti ki adamın eli kulağına doğru ve Gemma bir çığlık atarak adamın elinden kurtulup geri çekildi.

Kurt Ava'ya doğru bir bakış fırlattı ve kendini tekrar Sam'in üzerine attı.

"Tanrım," diye fısıldadı Ava. "Ne yapacağım ben? Bunu nasıl yapacağım?" Gözlerini sıkıca kapattı.

İçeride misin? Beni duyabiliyor musun? Bana yardım etmen gerek! Dışarı çıkman gerek. Orada mısın?

Zihnine sıcak bir fırça değdiğini hissetti ve daha sert, *daha yüksek sesle* düşündü.

Gözlerini açtığı anda her şeyin daha farklı, daha canlı görüldüğünü fark etti. Odadaki kokular daha güçlü, sesler daha yüksek görünüyordu.

"Ava!" Cassie'nin şok olmuş fısıltısı dikkatini odanın karşı tarafındaki kadına çekti. Gemma onunla Sam'in arasında durmuş, dişlerini hırıltıyla gösteriyordu. Ava, Sam'in dikkatini dağıtmaya çalışarak kendini ayağa kaldırdı ve dengesizce yalpaladı. Yere baktığında ayaklarının olması gereken yerde pençeler gördü ve irkilerek bir çığlık attı.

! Yer değiştirdi!

Bir hırlama dikkatini tekrar Gemma'ya yöneltti. Sam bir silah çekmiş ve kurdun kafasına doğrultmuştu. Ava düşünmedi, sadece tepki verdi, arka bacaklarındaki kasları ve kendini onun arkasına attı. Silahın çıkan kulaklarını çınlattı ama devam etti, yere düşen kurdu takip etti.

Adamın sırtından atlayarak dişlerini koluna ve tekrar silaha uzanmasını engelledi. Göz ucuyla Gemma'nın insan formuna geri döndüğünü ve Cassie'nin boynundaki tasmayı gevşetmek için uzandığını gördü. Tasma düştüğü anda, soluk bal rengi bir kurt onun yerine dikildi. Üç dişi de baktı.

"İkiniz de beni anlayabiliyor musunuz?" Gemma sordu ama sesi düz, neredeyse tonsuzdu ve Ava'ya kurdunun *hâlâ* kontrolü elinde tuttuğunu söylüyordu. Silahı odanın öbür ucuna, Sam'in uzağına fırlattı.

Ava hırlayarak cevap verdi ve Cassie'nin kurdu başını eğdi. Gemma Sam'in başının yanına çömeldi, parmaklarını Sam'in saçlarına doladı ve onu görebilmek için yüzünü kendine doğru çekti.

"Artık o kadar cesur , değil mi?" diye alay etti.

"Buradan canlı çıkamayacaksın, sürtük," diye hırladı cevap olarak. "*Beni* öldürsen bile adamlarımın hepsini geçmen gerekecek." Gemma yüzünü kaldırdı, solgun gözleri uzaklaştı ve sonra ona bir bakış attı

vahşi bir gülümseme. "Adamlarınızın gereken başka şeyler var. Yerinizde kendi sağlığınız için daha çok endişelenirdim."

Sam onun ayaklarına tükürdü. "Siz zayıf dişilerden başka bir şey değilsiniz. Beni öldüremezsiniz, buna cesaretiniz yok."

Gemma, "Sizi sıkıştıran ve savaşamayacak durumda olan zayıf dişiler," diye . "Öyleyse devam . Beni öldürecekse öldür. Ne ?"

Gemma'nın yanında Cassie hırladı, ağzının dudakları uzun keskin dişlerini göstermek için geriye doğru sıyrıldı. Ava diğer kurdun vücudundaki gerginliği hissedebiliyor, onun yerdeki adama saldırmaktan kendini alıkoyduğunu biliyordu.

"Ava?" Gemma onun durduğu yere baktı, Sam'in üzerine eğilmişti, çenesi bileğinin etrafındaydı. "Bırak onu."

Ava gözlerini kırıştırarak ona baktı. *Ne oldu? Gemma neden onu serbest bırakmak istesin ki?*

Gemma onun içinden geçenleri duymuş gibi soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bırak onu," diye tekrarladı. Ava temkinli bir şekilde elini gevşetti ve bir adım geri attı. Sam hemen ayağa fırladı.

"Bir seçeneğin var Sam," dedi Gemma ona. "Silahı alabilir ya da kapıya doğru koşabilirsin." "Kaçmak mı? Senden mi?" diye alay etti.

Gemma omuz silktilti. "Sana bir seçenek sunduğum için mutlu ol. Benim hiç olmadı."

"Bir erkeğin sana ne yapmak istediği konusunda seçme olması gerektiğini mi düşünüyorsun? Çok tatlısın Gemma," diye güldü Sam. "Sen bir *dişisin*. Bizim için varsın. Bu yüzden daha zayıf bir cinssin."

"Daha büyük ve daha güçlü bizden daha iyi olduğunuz anlamına gelmez. Bu size bizi istemediğimiz şeyleri yapmaya zorlama hakkını vermez."

Ava Gemma'nın kokusunun değiştiğini, kızgın ve tedirgin olduğunu hissedebiliyordu. "Bana ne *yaptığı* hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Sam sırtıttı. "Sana ne yaptığını çok iyi biliyorum. Her gece tekrarlarını izliyorum. Keşke izlediğim Cassie olsaydı."

Ve Ava, Gemma'nın kurdunun bir kalp atışından daha kısa bir süre içinde tüm insanlığını yitirdiğini gördü. Yüzündeki kendinden iğrenme ifadesi silinip gitmiş, yerini pürüzsüz ve soğuk bir ifadeye bırakmıştı.

"Kaç," dedi ona ve sesinin tınısı Ava'nın ensesindeki tüyleri diken diken etti.

Yolda sürüye ait geçtiler. Kızlardan ya da Caleb ve Jaden'dan hiçbir iz yoktu ama ezik yolcu kapısı ve açılan hava yastıkları nasıl kaçırıldıklarını anlatıyordu.

Sürü bağı aracılığıyla kurtlardan birinin öldüğüne ya da acı çektiğine dair bir işaret gelmemişti ama tepkisizlerdi ve muhtemelen bilinçleri yerinde değildi. Cormac bölgeyi kontrol edebilmeleri için Jeremiah'dan durmasını istemiş ve bu fırsattan yararlanarak Sürü'nün geri kalanına zihinsel olarak yer değiştirip Tarikat'ta onlarla buluşmaları için seslenmişti. Eve ulaştıklarında, duvarların ötesindeki ağaçlarda onun emrini beklediklerini hissedebiliyordu.

Jeremiah'ın direksiyonda olduğu araba kapılardan geçip eve doğru yol aldı. Cormac yaklaştıkça, Ava'yla olan eş-bağlantısından akan korku daha da güçleniyor ve kontrolünü kaybetmemek için daha çok mücadele ediyordu. Arka koltukta hâlâ kurt formlarında huzursuzca hareket eden de aynı şeyi hissettiğini . Ancak ikisi de konuşmamıştı ve arkadaşlarının ne hissettiğine odaklandıklarından emindi.

~Gemma yer *değiştirdi*. ~ Deacon sessizliği bozarak kardeşlerine haber gönderdi.

~Ona ulaşabilir misin?~ Cormac sordu. ~Ava'nın korkusu geçmemi zorlaştırıyor.

Cassie'ye ne oluyor, Shaun?

~Nefes almakta zorlanıyor ama korkmuş gibi görünmüyor. Kızgın. Her neyse onunla savaşıyor." Sesi gergindi, kontrolü elinde tutma gerilmişti.

Cormac Jeremiah'a döndü. "Burada kaç adam var?"

"Yirmiden fazla olmamalı," diye yanıtladı Avcı. "Tabii Sam diğer Tarikatlardan takviye çağırmadıysa."

"Bunun olduğunu düşünüyor musunuz?"

Jeremiah başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Yaptığı şeylerin çoğunu gizli tutuyor. Yöntemleri Avcı Tarikatları için tipik değil. *Bizim* bile sınırlarımız var."

"Neden işleri bu kadar ileri götürmesine izin verdin?" Cormac evin önünü taradı yanındaki adamın kokusunu inceledi. Bunun bir tuzak olduğu hissinden kurtulamıyordu ama adamdan hiçbir aldatma belirtisi almıyordu.

"Onun hiçbir şey yapmasına *izin vermedim*. Odak noktam küçük değişiklikler yapmaktı, çok fazla soru işareti yaratmadan zaman içinde yapılabilecek şeyler. Sam'in neye dönüştüğünü çok geç olana kadar göremedim."

"Peki neye dönüşüyordu? Tarikatınız, dişilerinize davranış biçiminiz, türümüzü yakalayıp işkence etmeniz hakkında duyduklarıma göre, yaptığı *hiçbir şey* olağandışı değil."

"Şekil değiştiren dişiler, evet. Ama Avcı dişilere *asla* bu şekilde davranmadık. Dişilerimiz değerliydi, yanımızda durmaları için eğitilmişlerdi."

Deacon arka koltuktan .

"Peki şekil değiştiren dişiler *neydi*? Kendi kırılğan dişilerinizden yapmasını istemeyeceğiniz şeyler için mi kullanılıyordu?" Gümüş gözleri parladı ve yanındaki adama dikildi. "Onları üremek için kullandınız. Söyle bana, karın bir Şekil Değiştiren miydi? Oğlunuz melez mi?"

"Hayır ve hayır. Karım Arizona'daki bir tarikat liderinin en küçük kızıydı. Karşılıklı bir anlaşmaydı, aşktan değil, uygunluktan yapıldı. O Tarikatından ayrılmak istiyordu ve benim de konumumu sağlamlaştırmak için bir varise ihtiyacım vardı."

Bir hırıltı daha duyuldu, bu kez Shaun'dan~ *Cassie yer değiştirdi. İçeri girmeliyiz.* "Onları nerede tutacak?"

"Emin değilim. Ya üst katta ya da alt katta."

"Fark etmez. İçeri girdiğimizde onları takip edebileceğiz."

~Bekle! ~ Deacon'ın sesi kafasının içinde acil bir havlamaydı. ~Gemma beni yakınında hissetti. Elini uzattı. Sam onları aldı... hayır, bu yanlış. Kızlarımız bunu tersine çevirmiş ve onu ele geçirmiş gibi görünüyorlar. ~Eşim tam bir baş belası. Yerin altında olduklarını düşünüyor. Şimdilik sabit durduklarını ama acele etmemiz gerektiğini söylüyor.

~Hepsi bir arada mı?

~Evet. Gemma, Cassie ve Ava ile birlikte olduğunu doğruladı.

"Bizi alarm vermeden içeri sokabilir misin?" Cormac Jeremiah'ya sordu.

"Kimse beni sorgulamayacak. Ne düşünürse düşünsün, oğlum henüz bu Tarikat'ı yönetmiyor." Jeremiah'nın sesi acımasızdı. Arabanın kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Cormac arabadan çıktı ve iki kurdu dışarı çıkarmak için arka kapıyı açtı.

~Ona güveniyor musun? Deacon sordu.

Cormac kardeşinin kurt formuna bakmak için başını eğdi. *~Hayır. Bence bizi burada istemesinin kendine göre nedenleri var - oğluyla ilgisi olmayan nedenler. Uyanık olun. ~*

Duvarların ötesinde bekleyen sürüye bir mesaj daha göndererek onları izlemelerini ve beklemelerini söyledi.

"Jeremiah?" Hemen tanıdıkları bu ses merdivenlerde duraksamalarına neden oldu.

"Tobias? Burada ne işin var?" Jeremiah, ön kapıyı çevreleyen sütunlardan birinin arkasından kardeşini selamladı.

"*Onları* neden buraya getirdiniz?" Şerif Jeremiah'nın sorusunu duymazdan geldi, gözleri Cormac'ın üzerindeydi. "Koyunların arasındaki gerçek kurtlar. Aklını mı kaçırdın sen?"

"Sam'in durdurulması gerekiyor."

"*Durdurulmak* mı? Oğlunuzun durdurulmaya ihtiyacı yok. Desteklenmeye ihtiyacı var. Tarikatların çalışma şeklini değiştiriyor, Şekil Değiştirenleri bizim yararımıza kullanmanın yeni yollarını buluyor."

Jeremiah'nın gözleri büyüdü, içini korku kapladı. "Ama sen Şekil Değiştirenlerin avlanmasını kabul etmiyorsun. Bunun sona ermesini istiyordun."

"Elbette, durmasını istiyorum! Onları yakalamalı, kanlarında ne olduğunu öğrenmeliyiz. Onu ayıklamalı ve kendimize mal etmeliyiz." Bir silah kaldırdı ve Cormac'a doğrulttu. "Ve sen *onları* buraya getireceksin, bağlanmamış ve yakasız."

Cormac kardeşlerinin yanında gerildiğini hissetti ve sakın olmaları için bir uyarı gönderdi.

CHAPTER 26

SAM SİLAHA ATLADI. HI AVA SIRTINA DÜŞMEDEN SANİYELER ÖNCE PARMAKLARI EL KABZASINA DEĞDİ, Çenesi . Elini kaldırdı, tabancayı kavradı ve başının yan tarafına sert bir darbe indirerek savurdu. Kadın irkildi, yana doğru tökezledi ve yerini Cassie aldı; Cassie'nin dişleri adamın kalçasına batarak dikkatini Ava'dan uzaklaştırdı.

Ava darbenin etkisiyle sersemlemiş bir halde başını salladı ve gözüne ıslak bir şeyin damladığını hissetti. Yüzünü bacağına sürttü ve başını kaldırdığında kürkünün kana bulanmış olduğunu gördü. Şakağındaki zonklamayı ve kaburgalarındaki acıyı görmezden gelerek kendini tekrar arbedeye attı, Sam'in ulaşabildiği her yerini ısırdı ve o kendisini yakalamadan önce geri dans etti.

Sam Cassie'yi iterek ayağa kalktı, gözleri birinden diğerine kaydı, sonra da hâlâ insan formunda durup izleyen Gemma'ya takıldı.

"Küçük kız kardeşin ve fahişenin seninle savaşmasına izin vermekten memnun musun?" diye alay etti. Cassie hırladı ve başını eğdi, dişlerini göstererek tekrar saldırmaya hazırlandı.

Gemma, "Senin aksine ben ellerimi kirletmekten çok mutluyum," diye cevap verdi. "Ama Cassie'ye borçlusun, yani ilk kan onundu."

"Ellerimi kirletmeyeceğimi mi sanıyorsun? Yaptığım şeyler hakkında hiçbir fikrin yok!" diye hırladı. "Türünüzden sayamayacağım kadar çok kişiyi öldürdüm. Onu doğuran kaltak," Ava'ya doğru başını salladı, "benim ilkimdi. Hâlâ rüyalarımda onun çılgınlıklarını görüyorum."

Onun sözlerini duyan Ava'nın midesi bulandı, tüm mantıklı düşünceler kaçtı ve geriye sadece hayvani içgüdüler kaldı. Vücudunun ağırlığı Sam'in ayaklarını yerden kesti ve çenesi boğazına milimetreler kala kapandı.

Bir el silah duyuldu ve Ava irkildi, gövdesine beyaz bir acı yayıldı. Gözleri irileşti, boğazından bir feryat koptu.

Üç şey hızlı bir şekilde arka arkaya oldu.

Tobias Cooper silahını kardeşinin kafasına doğrulttu ve tetiği çekti. Jeremiah Cooper silahı ve Cormac'ı yakalamak için öne doğru atıldı... Cormac başını geriye attı ve kükredi, vücudu

O yer değiştirdikçe bükölüyor ve kıvrılıyordu.

Deacon ve Shaun şaşkın bakışlar attılar, Cormac'ın hissettiği acı her ikisinden de sürüye doğru sekiyordu. Cormac ileri atılarak silahı Tobias'ın elinden aldı. Pençeli parmakları adamın boğazını kavradı, onu ayaklarından kaldırdı ve hiçbir ağırlığı yokmuş gibi duvara fırlattı. Kasabanın şerifi duvardan aşağı , başından kanlar akıyordu.

Öfkeyle yanan gümüş gözleri, çağrısına tepki vererek araba yolundan ona doğru koşan kurtların üzerinde . Önünde durduklarında başını salladı.

~Bugün bu tarikat ölecek. Esirleri bulun ve onları koruyun. Eğer herhangi bir Avcı direnirse, öldürün." Topuğunun üzerinde döndü ve kapıya doğru yürüdü, Shaun ve Deacon onu çevreliyordu.

"Cormac?" Jeremiah'nın sesi onu durdurdu ve dişlerini göstererek başını çevirdi. "Adamlarımdan bazıları hiç başka türlü yaşamadı. Daha iyisini bilmiyorlar. Merhamet göster."

"Benim türüme gösterdikleri merhamet gibi mi?" Cormac cevap olarak hırladı.

~Onu koru."~ İki kurduna gönderdi onlar sürüden ayrılıp insan formuna geri Jeremiah'ın iki yanında yerlerini aldılar.

Cormac başka bir söylemeden ana kapıları açtı ve sürü içeri daldı.

Giriş holünde duran üç avcı, kendilerine doğru koşan yirmi kurdu görünce donakaldı. Cormac'ın arka ayakları üzerinde kendilerine doğru geldiğini gördüklerinde korkuları daha da arttı. Biri kaçmaya çalıştı ve Deacon tarafından yere serildi. İki tanesi ayakta durup dövüşmeye karar verdi.

Cormac bir düşünceyle sürüyü alt katın girişinin olduğunu bildiği mutfağa doğru gönderdi ve dikkatini iki Avcıya .

Biri titreyen eliyle silahını kaldırdı ve ağzından bir kahkaha -daha çok bir büyüme- yükseldi. Başını eğip öne doğru sıçradı, pençeli ellerinden biri silah taşıyan Avcı'nın karnına saplandı ve bileğinin hızlı bir hareketiyle bağırsaklarını dışarı çıkardı. Diğer elini ise ön kapıya doğru kaçarken yakaladı, dişleri ve pençeleriyle yere serdi, boğazını parçaladı ve son nefeslerini verirken boş yere açılan deliği tutmaya çalıştı.

Kurtlarının ulumaları kanını dondurdu ve onların çağrısını takip ederek ilerledi. başka Avcı mutfağa kapıdan içeri daldı ve kurt adamın kendisine doğru geldiğini görünce kayarak durdu. Cormac onu tek yumruğuyla yakaladı, küçük adamı yüzüne yaklaşana kadar kaldırırken tırnakları gömleğinin önünde kıvrılıyordu.

"Nerede o?" diye hırladı ve adam bembeyaz kesildi.

"Alt katta... alt katta," diye geveledi ve idrar ve dışkı kokusu Cormac'ın burun deliklerine çarptı.

"Korkak," diye hırladı ve onu yere düşürdü.

Cassie ve Gemma, Ava'nın bedeninin yana doğru devrilmesini izlerken zaman donmuş gibiydi. Cassie'nin boğazından bir hırıltı koptu ve kendini ileri attı ama Gemma'nın beyaz kurdu tarafından durduruldu ve kenara savruldu.

Sam onu boğazından yakalayıp geriye doğru fırlattı ve Cassie dönerek patilerinin üzerine düştü. Ayağa fırladı ve Cassie arkasından fırlayarak bacaklarının arkasına yapıştı. Her iki kurt da Sam'in etrafında dönerek onu uzak köşeye, kapının yanında acı içinde nefes nefese yatan Ava'dan uzağa doğru itti.

Cassie'nin dişleri kaval kemiğine batarken Sam, "Lanet olası kaltak," diye bağırdı. Bir ayağını savurdu ve Cassie dans ederek ulaşamayacağı bir yere gitti. Kaçmak için bir yol iki büküm oldu.

İki kurt birlikte çalışarak, kürkleri adamın kanına bulanıncaya kadar ısırđı, hırladı. Cassie'nin bir hamlesi onu yana doğru tökezletip duvara çarpmasına neden oldu ve Gemma bu açıklığı yakaladı.

teklif etti. Kadının ağırlığı adamın göğsüne çarptı ve adam geriye doğru yere yığıldı.

"Gemma! *Hayır!*" Kapı çarparak açıldı ve Deacon'ın sesi Gemma'nın dişlerinin Sam'in boğazını parçalamasını engelleyemeyecek kadar geç duyuldu.

kaldırdı, ağzından kan damlıyordu ve dudakları hırlayarak dişlerinin sıyrıldı. Nefes almakta zorlanan Sam' üzerine , ağzından ve boğazındaki açık yaradan kan fokurduyor ve damlıyordu.

Deacon öne doğru bir adım attı ve kadın uyarı niteliğinde bir hırıltı çıkararak ona uzak durmasını emretti.

"Gemma, bitti. Her şey bitti." Deacon'ın sesi yalvarırcasına, yumuşaktı ve ona doğru yavaş bir adım daha attı.

Gemma başını salladı.

Her şey bitmemişti. Altındaki adam her şeyden sorumluydu. Kız kardeşinin kazasından, Shaun'un bağımlılığından, Scarlet'in ölümünden ve bunu ödemeyi hak ediyordu.

"Starshine, lütfen." Ona doğru bir el kaldırdı. "Yeterince şey yaptın. Bırak da bunu bitireyim."

Onu öldürmek mi istiyordu? Ona hırladı ve burnunu indirerek altındaki hareketsiz formu dürttü, hâlâ yaşayıp yaşamadığını kontrol etti. Onun dokunuşuyla Sam inledi.

"Kurtları kontrol altında." Shaun da Deacon'a katıldı ve Gemma kız kardeşinin kurdunun yumuşak bir inilti çıkardığını duydu ama Gemma'nın yanındaki pozisyonundan kıpırdamadı. "Cass," Shaun'un sesi yumuşak ama emrediciydi. "Bana gel."

Gemma kız kardeşinin eşine gitme arzusunu hissedebiliyor, bu dürtüyle savaşırken kurdunun titrediğini hissedebiliyordu.

"Cormac'ın öfkesi yardımcı olmuyor," diye cevap verdi Deacon. "Kaç kişiyi ?" Shaun ona " kadarıyla beş," .

Gemma gözlerini ayırmıyordu, gardını bir an bile düşürse içlerinden birinin ödülünü alacağını biliyordu.

Deacon çenesini kaldırdı ve bakışları sertleşti. "Bunu daha önce de , dişi kurt," dedi ona ve kendi gözleri kısıldı, boğazında bir hırıltı gümbürdedi. "Bırakmalısın, onu bana geri vermelisin."

~HAYIR! O insan yaşamasına izin verilemeyecek kadar çok insana zarar vermişti. ~

"Sevgilim, o ölüyor. Yaptığın şeyden sağ çıkamayacak. Her şey bitti." Sesi nazık, yatıştırıcıydı, insan yarısına yönelikti ve kızın bu kısmı umutsuzca onu dinlemek istiyordu. Diğer yanı, intikam ve kan isteyen yanı ise baskın olmak için savaşıyordu.

"Ava yaşıyor." Shaun'un sesi iç savaşını böldü ve şansını denedi ve onun küçük siyah tüylü kurdun yanında çömeldiği yere baktı. "Ama onu buradan çıkarmamız gerek. Mac'e ulaşabilir misin?" Bir avucunu nazıkçe Ava'nın kaburgalarına koydu. "Cassie, tatlım, bana yardım etmen gerek. Benim için geri dönebilir misin?"

Gemma Cassie başını ona doğru çevirdiğini gördü, gözlerinde bir özür vardı, sonra ayağa kalkıp koşar adım Shaun'un yanına gitti. Göz açıp kapayınca kadar bal rengi kurt gitmiş ve Cassie arkadaşının yanına diz çökmüştü. Shaun hiç vakit kaybetmeden boştaki kolunu Cassie'nin beline doladı ve onu kendi tarafına çekti.

"İyi misin?"

Cassie başıyla onayladıktan sonra kapının dışından gelen ani kükreme sesiyle irkildi. Gemma kardeşinin yüz ifadesinin korkuya dönüştüğünü gördü ve bakışlarının yönünü takip etmek için döndü.

Kapı aralığında çerçevelemiş bir canavar duruyordu, ondan akan baskınlık Gemma'nın kurdunun kendini durduramadan inlemesine neden oldu. Neredeyse bir metre boyundaki bu canavar bir kurda benziyordu ama arka ayakları üzerinde duruyordu, gövdesi ve ağzı kanla kaplıydı.

"Mac," Shaun'un sesi sakindi. "Vites değiştirmen gerek. Kilitle, kardeşim." "Ava." Bu sözcük daha çok bir hırıltıya benziyordu.

"Yaşıyor."

Canavar, Shaun'un yanına, Cassie'nin karşısındaki tarafa çömeldi ve yerde hareketsiz yatan kurdun kanlı, keçeleşmiş kürkünü için pençe uçlu bir elini uzattı.

Shaun ona, "Onu iyileştirebiliriz ama uyandığında seni o görürse kalp krizi geçirir," dedi.

Cormac homurdandı, gümüş gözleri Shaun'a ve sonra Ava'nın kurdunun hareketsiz formuna kaydı.

"Karar senin, ama haklı olduğumu biliyorsun."

Gemma' solundan gelen bir ses dikkatini tekrar Deacon'a çevirdi, o kardeşine odaklanmışken yaklaşmıştı.

Dudakları geriye doğru sıyrıldı ve keskin beyaz dişleri ortaya çıktı.

"Gemma, kurdunu geri zorlamalısın. Kendini ona kaptırma." Onun kardeşlerine doğru baktığını gördü.

"Beni bağlantımızdan engelledi. Ona ulaşamıyorum."

"Mac." Shaun ayağa kalktı ve Cassie'yi de yanına çekti. "Sana şimdi ihtiyacımız var."

Yanındaki canavardan bir inilti geldi ve kürk yavaşça çekildi, Cormac'ın derisinin altındaki kemikler ve kaslar, adam canavarın yerinde durana kadar yer değiştirdi ve patladı. Derin bir nefes aldı ve çıplak odayı taradı.

"Ne oldu?" Sesi gergindi.

"Ava yaralandığında Berserker'ı ortaya çıkardın. Ardında kaç ceset bıraktığın hakkında hiçbir fikrim yok. Buraya gelmeden önce beş tane gördüm. Bununla sonra ilgileniriz." Shaun'un sesi acımasızdı. "şimdilik Deke'in Gemma'yı geri getirmesine yardım etmelisin, sonra da Ava'yı buradan çıkarmalıyız."

"Gemma'yı geri getirmek mi?" diye tekrarladı ve dikkatini Gemma'nın Sam'in üzerine çömeldiği yere çevirdi. Gemma ona hırladı ve bir kara kaşı kalktı. "Anlıyorum..." dedi yavaşça.

Ava'nın kürkünü son bir kez nazıkçe okşayan Cormac doğruldu ve Deacon'ın yanında durmak üzere odanın içinde ilerledi. Gemma'nın gözleri ikisi arasında gidip geldi.

Cormac, "Bana bak dişi kurt," diye buyurdu ve sesindeki güç nabzı kızın gözlerini kendisiyle buluşmaya zorladı. "Vardiya!"

Emri kızın üzerinde dalgalandı ve Gemma ona itaat etme dürtüsüne karşı savaşarak ürperdi. "*Vardiya!*" Bu komutun ardındaki güç, Deacon'dan sonra görevi devraldığı zamankinden daha güçlüydü.

incinmişti. Hiçbir meydan okumaya izin vermedi ve nefes nefese kaldı, gözleri kapandı ve sonra inledi.

Kurt elini bıraktığında ve kadın geri döndüğünde Deacon ileri atıldı. "Deacon!" diye soludu ve tökezleyerek Deacon'ın bekleyen kollarına atıldı.

"Shaun, koridorda neler olduğunu kontrol edebilir misin?" Cormac kardeşine sordu, Ava'nın yanına döndü ve yanına çömeldi. Değişim komutu onu da etkilemiş ve insan formuna geri . Yan tarafına kıvrılmış, gözleri kapalı yatıyordu.

"Dışarıda pek bir şey olmayacağından eminim. Burada yirmiden az insan vardı ve sen onlardan birkaçını parçaladın. Sürü geri kalanıyla ilgilenecektir." Shaun ona söyledi. Kolunu Cassie'den çözdü, yanağına bir öpücük kondurdu ve odadan dışarı çıktı.

Cormac arkasından, "Caleb ve Jaden'ı bulan var mı bir bak," diye seslendi ve Shaun olumlu yanıt verdi. "Onları hissedebiliyorum, yani burada bir yerdeler ama bilinçleri yerinde değil." Avucunu Ava'nın yan tarafında hafifçe gezdirerek kurşunun giriş noktasını aradı. "Deacon, buradan çıkmamız gerek." Ava'yı dikkatlice kollarına aldı ve ayağa kalktı.

Shaun koridorun bir yerinde onlarla karşılaştı. "Jaden ve Caleb geri dönüyorlar."

Birkaç kurtla birlikte sığınak. Tasma takılmış olmaları dışında iyiler. Görünüşe göre ikisi de bayıltılmış." Cassie'yi yanına çekmek için uzanarak Cormac'ın yanına gitti. "Tarikat'ın çoğu saf dışı bırakıldı ama en gençlerinden birkaçı merhamet diledi. Jeremiah'ın yanındalar." Durakladı ve Deacon'ın yanında başı öne eğik, sessizce yürüyen Gemma'ya baktı. "Cooper?"

Deacon başını salladı. "Gitti."

Evden çıkan Cormac, Jeremiah'nın da aralarında bulunduğu küçük bir avcı grubunu ön merdivenlerde beş sürü üyesiyle çevrelenmiş halde buldu. Ava'ya daha sıkı sarıldı ve onlara ulaşmak için yolu geçti.

Sürü üyelerinden ikisine eve dönmeleri ve saklanan kimse olmadığından emin için mırıldanarak talimat verdikten sonra onları gönderdi ve ardından küçük insan grubunu inceledi.

Jeremiah yorgun görünüyordu, yüz hatları solgun ve çizgiliydi. "Oğlum mu?" diye sordu yorgunca. "Öldü."

Jeremiah'nın omuzları daha da çöktü, gözleri Ava'nın baygın haline kaydı. "Bunu o mu yaptı?"

"Evet." Cormac'ın cevabı kesik kesikti. Gözlerini liderlerinin arkasında toplanmış dört çocuğun üzerinde gezdirdi. Hepsi de gençti. Bir tahminde bulunacak olursa, aralarından en yaşlısının on altı yaşından büyük olmadığını söyleyebilirdi. "İçlerinde melez olan var mı?"

Jeremiah arkasına baktı ve üç çocuğu öne doğru salladı. "Thomas, Isaac ve Conner'ın hepsinin annesi Şekil Değiştiren."

"Diğeri mi?"

"Jake tam bir Şekil Değiştiren olabilir. Annesinin buraya geldiğinde zaten hamile olup olmadığından emin değilim."

Cormac yüzünü buruşturarak yumuşak bir sesle, "Geldik," diye tekrarladı. "Güzel. Onları da yanımızda götüreceğiz. Sen-" "Beni burada bırakmanız gerekiyor," diye girdi Jeremiah.

"Ben-"

"Beni dinle," diye tekrar konuştu Jeremiah. "Kardeşim öldü," Tobias'ın hâlâ Cormac'ın onu fırlattığı yerde yattığı yere baktı. "Oğlum öldü."

"Bizimle gelmeniz için bir neden daha."

"Hayır, kalmamın sebebi bu. Sana ve türüne geri dönecek her şey başka bir Tarikat'ı başına bela edecektir. Ve bu da *ona* tehlike getirecektir." Gözleri tekrar Cormac'ın kollarındaki kadına kaydı. "O iyi olacak mı?"

"Onu Sığınak'a geri götürdüğümüzde iyi olacak."

"Cormac?" Sürü üyelerinden biri arkasında durdu. "altı dişi bulduk, biri ağır hamile."

Cormac döndü ama cevap veremedi Jeremiah bir adım öne çıktı.

"Arka taraftaki garajda araçlar var." Cebinden bir dizi anahtar çıkardı ve onları uzattı. "Onları alın ve adamlarınızı evinize geri götürün. Ben buradaki pisliği temizleyeceğim."

"Nasıl?"

Jeremiah başını salladı. "Bilmemen en iyisi. Sana kadar hiçbir iz kalmayacak. Bu konuda bana güvenmeli ve şimdi gitmelisin."

Cormac adama baktı. Duygularını maskelemekte son derece iyi değilse, doğruyu söylüyor gibi görünüyordu. Aniden başını salladı.

"Tamam, . Matthew," omzunun üzerinden orada duran Sürü üyesine baktı. "Anahtarları al ve bu çocuklarla dişileri Sığınak'a geri götür. Shaun? Deacon?" Sesini yükseltti ve erkek kardeşleri dişilerinden ayrılıp ona doğru ilerledi. "Herkesin dışarıda olduğundan emin ol."

evden çıkalım ve eve gidelim." Dikkatini Jeremiah'ya geri verdi. "Bunu neden yapıyorsun?"

Jeremiah ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Caterina için. Ondan önce mutluydum, hatta sizin türünüzün sonunu görmek için sabırsızlanıyordum. O bana farklı bir yol gösterdi. İyi bir adam olamadım ama belki Caterina'nın kızına yardım ederek yıllar boyunca neden olduğum acıyı biraz olsun telafi edebilirim." Omurgasını sertleştirdi ve eve doğru baktı. "Gitmelisin." Bir elini uzattı, Ava'nın saçlarına hafifçe dokundu. "Keşke farklı koşullar altında, umduğum gibi tanışabilseydik. Onu güvende tut."

Cormac kollarındaki kadının solgun hatlarına baktı. "Hiçbir şey istemeyecek. Bundan emin olacağım."

"Tek istediğim bu. Şimdi git."

CHAPTER 27

CORMAC, YATAĞIN YANINA ÇEKTİĞİ SANDALYESİNE OTURMUŞ, KOLUNU KOLUNA DAYAMIŞ VE Başını elinin üzerine dayamıştı. Uyuması gerektiğini biliyordu ama Cooper'ların evinden döndüğünden beri yirmi dört saat geçmişti ve *hâlâ* yapılacak çok şey vardı.

On yeni potansiyel Sürü üyesi; altısı dişi Şekil Değiştiren, biri hamileliğini tamamlamak üzere. *Hepsinin* de avcılarının elinde geçirdikleri zamanlardan ciddi sorunları vardı. Onlara yardım nereden başlayacağını bile bilmiyordu ve Chase'e onlara yardım edebilecek herhangi bir dişi Şekil Değiştiren olup olmadığını görmek için diğer Sürülere ulaşma görevini vermişti. Erkek yavruların -potansiyel melezler- kendi türlerini düşman olarak görmeleri için yetiştirildiklerinden, kendi sorunları vardı. *Bunu* onarmak için çalışmak ve sabırlı olmak gerekecekti. Bir de Jake vardı; tam bir Şekil Değiştiren olduğu onaylanmıştı. Henüz şekil değiştirme yeteneğinin geliştiği yaşa ulaşmamıştı ve geldiklerinden beri kimseyle tek kelime konuşmamıştı.

Shaun'dan çocukla vakit geçirmesini isteyebilirdi ama o kendini Cassie'ye kapatmıştı ve Cormac bunun için onu suçlayamazdı. Arkadaşının güvende ve iyi olduğundan emin olması gerekiyordu. Ayrıca Gemma ve Deacon'ı beri görmemişti ama odalarından sesleri duymuştu ve işlerin Shaun ve Cassie için olduğu kadar onlar için de huzurlu gitmediğini biliyordu.

Elini yorgun bir şekilde yüzünde gezdirdi. Ava, sürü büyüsunün kendisine verdiği hasarı onarmasına izin veren bir Şekil Değiştiren'in iyileştirici uykusunu uyuyordu. Onun için endişelenmiyordu. Kurşun yarası sığdı ve bilincini kaybetmesine neden olan daha çok stres altında şekil değiştirmenin yorgunluk ve kırık kaburgalar olmuştur. Onun kısa süre içinde uyanmasını bekliyordu.

Kapıya hafifçe vurulması onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve başını kaldırdı. O daha konuşmadan kapı açıldı ve Gemma aralıktan içeri süzüldü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Gemma başını salladı. "Konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Ayağa kalktı. "Aşağıya inmek ister misin?"

Gemma bir kez daha başını salladı ve Ava'nın uyuyan bedeninin üzerine eğilip onu nazikçe yatırmasını bekledi.

örter.

"O nasıl?" diye sordu.

"Uyanmak üzere. O zaman vites değiştirmeyi ne kadar iyi idare ettiğini öğreneceğiz." Gemma'ya odadan çıkarken ona eşlik etmesi için elini salladı ve çalışma odasına varana kadar sessiz kaldılar.

Cormac masasının arkasına yerleşti ve Gemma rahatına bakarken bekledi. "Peki... sizin için ne yapabilirim?" Gemma'nın kokusundan gelen endişe dalgası kaşlarını çatı.

"Gitmem gerek."

"Gitmek mi? Kasabaya geri mi kastediyorsun? Sürü hayatına zor olduğunu biliyorum, özellikle de bir evde kadar çok insanla birlikte yaşamamın."

"Hayır, hayır, değil." Dişleriyle alt yokladı. "Olan her şey. Cassie'yle ve benimle. Senin ne olduğunu, *bizim ne olduğumuzu* öğrenmek. Deacon'a neler olduğunu. Uzaklaşmam gerek."

"Deacon'la aranızda sorun mu var?"

"Sorun o değil. Her şey. İşlemek, anlamak için biraz zamana ihtiyacım var ve o çok iyi ama ..." diye iç geçirdi. "Kurdum kontrolü iki kez ele geçirdi ve bu ikincisinde de istemedi. Bu beni endişelendiriyor, Cormac. Ya tekrar olursa ve benim için önemli olan birine saldırırsa?"

"Böyle bir şey ." Ama şimdi o bahsettiğine göre, bunun gerçekleşme ihtimalinin çok yüksek olduğunu biliyordu.

"Deacon da öyle diyor. Ama bunu kendi başıma çözmem gerekiyor. Sonsuza kadar uzak kalmayacağım ama biraz zamana ihtiyacım var."

Cormac ona baktı. Onun ne istediğini ve neden istediğini anlıyordu - belki de ondan daha fazla. Ama bunun kardeşi üzerinde yaratacağı etkinin farkında olduğundan emin değildi. Ona istediğini vermek Deacon'ı henüz anlamadığı bir şekilde incitecekti ama kalmasını talep etmek onu incitecek ve nihayetinde kendisi ve kurdu için bir ölüm cezası olabilirdi.

"Nereye gitmek istersiniz?" diye sordu.

"Annem Tampa Bay'e gitmekten bahsediyor. Orada ailesi var. O... Onunla da işleri yoluna koymam gerekiyor."

Cormac tüm sürülerin nerede olduğunu zihinsel olarak hızla takip etti. Tampa'nın hemen dışında, annesiyle akraba bir dişi Şekil Değiştiren'le çiftleşmiş bir Alfa tarafından yönetilen bir sürü olduğunu biliyordu. Gemma'nın varlığını onlara bildirebilir ve onlar oradayken Gemma ve annesine göz kulak olmalarını isteyebilirdi. Bu Deacon'ın içini biraz olsun rahatlatabilirdi - çok değil ama belki de onun peşinden gitmesini engellemeye yeterdi.

"Yerel Sürü'yü kontrol etmeniz gerekecek," dedi ona. "Bir başkasının bölgesine taşındığımızda yapılması gereken bazı şeyler vardır. Kurdunla yaşadığın sorunla ilgili olarak, oradaki Alfa'nın eşi sana yardımcı olabilir. Onlarla görüşeceğine ve Meghan'ın yapabileceği bir şey olup olmadığını öğreneceğine söz verersen, buna izin veririm."

Onun kıldandığını gördü. "Beni gitmekten alıkoyamazsın."

Gülümsemesi bilmişti. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Durakladı, sonra devam etti. "Deacon'a planının ne olduğunu söyledin mi?"

Gemma başını salladı. "Dün gece denedim ama anlamıyor. İyi bir gece uykusu ve sıkı bir fu-" ağzını kapattı. "Onunla konuşabileceğini umuyordum."

"Deacon pek kimsenin ona yaklaşmasına izin vermez. Bu ona zarar verecek," diye uyardı.

"Biliyorum," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Ama... kendimi kaybediyorum, Mac. Boğuluyormuşum, boğuluyormuşum gibi hissediyorum." "Anlıyorum. zaman gitmek istiyorsun?"

Yutkundu. "Bu gece."

"Ben ."

Ayağa kalktı, tereddüt etti, sonra hızla masanın etrafından dolaşarak adamın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ," diye fısıldadı ve sessiz adımlarla çalışma odasını terk etti.

Bir kez daha yalnız kalınca, masanın üzerinde duran burbon şişesini yanına çekti ve bir bardağa bol miktarda doldurdu. Bir yudum aldıktan sonra başını sandalyesinin başlığına yasladı ve gözlerini kapattı.

Deacon'ın Gemma'nın gidişine iyi tepki vermeyeceğini biliyordu, bu yüzden dikkatli şekilde ele alınması gerekiyordu Deacon'ın ona meydan okuyup peşinden gitmesine neden olmayacak şekilde. Kapının sesiyle gözleri yeniden açıldı.

Bu kez Isabella'ydı. Kapı aralığında rahatsız bir şekilde durdu ve adam ona el salladı.

Gemma'nın boşalttığı koltuğa yerleşti. Kadın konuşmayınca, adam kaşlarını kaldırdı. "Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı.

"Ne için?" Burbonundan bir yudum aldı ve bardağın kenarından onu izledi.

"Babam yıllarca Sürülerimizin birleşmesini istediğinden bahsetti. Eğer annem ve kız kardeşim hayatta kalsaydı, Avalina'nın seninle çiftleşeceğini anlatırdı. Annemin fotoğrafıyla birlikte o makaleyi bulduğumda, senden çiftleşmeyi düşündüğümüz fikrini kabul etmeni , böylece senin süründe kalıp onu bulabilir miyiz bakabilirdim. Babama karşı dürüst olmalıydım. Sanırım, belki de birlikte olmamızdan duyduğu heyecan yüzünden, bir yerlerde bunun bir iş anlaşması olduğu gerçeğini gözden . Kurtlarımızın birbiriyle bağlantılı olmadığını bilmeme rağmen kendimi daha fazlası olabileceğimize ikna ettim."

"Isabella, özür dilemene gerek yok," dedi ona.

". Asla bu kadar ileri gitmemeliydik! Eş bağına ihtiyaç duymadan bir arada yaşayabildiğimiz için uyumlu olacağımıza kendimi ikna ettim."

"Biz arkadaşız, Izzy."

Ona bir bakış fırlattı. "Sen bir sürü alfasısın, Cormac. Senin arkadaşların *yok*." Gülümsemesi zayıftı. "O zaman ilk sen ."

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra... "Babamla konuştum." "Ah?"

"Ava hakkında. Ziyaret etmek istiyor. Ona önce seninle konuşacağımı söyledim."

Cormac başını salladı. "Bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değilim, buna biraz zaman alabilir. Ama bence bu gerçekleşmeden önce onunla kendin zaman geçirmelisin... eğer istersen?"

". Ben... kötü tepki verdim ve bunu telafi etmek istiyorum."

Cormac masanın üzerinden uzandı ve avucunu onunkinin içine koydu. Cormac onun parmaklarını sıktı. "Bu doğal bir tepkiydi, Izzy. Bunun için kendini hırpalama."

"Tamam, peki..." diye boğazını temizledi ve ayağa kalktı.

"Geri getirdiğimiz dişilerle hiç vakit geçirdin mi?" diye sordu ona.

Isabella içini çekti ve tekrar çöktü. "Evet. İyi bir yerde değiller. Daha fazla alana ihtiyacımız var. Erkeklerden bazıları, müşterilattan birini kendilerine ayırabilmek için çift kişilik barakalarda kalıyorlar. Erkekler onları çok tedirgin ediyor. Özellikle Sophie."

"Sophie?"

"Hamile olan," diye açıkladı Isabella. "Chase'in onu kontrol izin verdi mi?"

"O . O bunu yaparken ben de onunla kaldım. Doğum yapmasına bir aydan az kaldı." "Peki ya eşi? Yavrusunun babası?"

Isabella başını salladı. "Onun öldüğünü düşünüyoruz."

Cormac iç çekti. "Umarım Chase'in kasabadaki yeni muayenehanesini doğumdan önce açacak kadar olur. Peki ya genç yavrular?"

"Jaden ve Caleb onlara göz kulak oluyor. Caleb, Jake ve Isaac'i aldı. Jaden ise Thomas ve Conner'ı aldı."

"Onlara daha sonra beni kontrol etmelerini söyle."

Isabella başını salladı, onun sözlerini bir görevden alma olarak algıladı ve oradan ayrıldı.

Öğleden geri kalanı da çeşitli Sürü üyelerinin benzer bir seyir izledi. Bazıları Alfa'larının huzurunda birkaç dakikadan başka bir şey istemiyordu, dengelerini sağlamak ya da kurtlarını rahatlatmak için bir yol. Diğerleri Cooper'ların evinde olanlar hakkında konuşmak istiyordu.

Sürü gittikten sonra Jeremiah evinin hem üst hem de alt katlarında dolaşarak her şeyin üzerine benzin döktü. Her şey örtüldüğünde koridorda durmuş ve bir kibrit çakmıştı. Yetkililere haber verilip itfaiye araçları ev, Avcılar ve içindekilerle birlikte yanmış, geriye duman ve külden başka bir şey kalmamıştı.

Geriye hiçbir şey kalmamıştı; iç duvarlar ve zeminler alt katlara doğru çökmüş, orada olup bitenlere dair her türlü iz yok olmuştu.

Sürü üyelerinin akışı yavaşlayıp durduğunda, Deacon'a zihinsel bir istek göndererek çalışma odasına gelmesini istedi. Kardeşi beş dakikadan kısa bir süre sonra ortaya çıktı.

". "

Deacon ona meraklı bir bakış attı ama istediğini yaptı. Cormac bir süre sessizce ona baktı, haberi ona nasıl vereceğini düşündü ve yara bandını yırtmak gibi basit ve etkili bir yöntemde karar kıldı.

"Gemma annesiyle birlikte Tampa Bay'e gidiyor."

"Ne?" Deacon ayağa fırladı.

"*Otur yerine!*" Cormac'ın sesi bir kırbaç şaklaması gibi çınladı ve Deacon bir taş gibi koltuğa düşerek ona ters ters baktı. "Buradan elini kolunu sallayarak kaçamazsın. Onu bırakmalısın."

"Hayır."

"Sana sormuyorum Deacon, söylüyorum. Senin olsa da olmasa da gidecek." Deacon parmaklarıyla koltuğun kollarını kavrayarak, "Cesedimi çiğnemen lazım," diye hırladı.

"Beni dinle," diye bağırdı Cormac. "Eğer onu tamamen kaybetmek istemiyorsan, bunu tartışmadan yapmasına izin vereceksin. Son birkaç haftadır baş etmesi gereken çok şey oldu. Damien'in ona yaptıklarını bir kenara bıraksak bile, dün olanlar ve bir hayvana dönüşebildiğini her dişiye kırmaya yeter. Gemma güçlüdür, ancak kendi başına ne kadar yetenekli olduğunu hatırlamaya ihtiyacı var ve bunu sen sürekli tepesinde dolaşırken yapamaz."

"Damien'dan sonra onun için yaptıkların ona kontrolünün bir kısmını geri verdi ama daha fazlasına ihtiyacı var."

de hayatta kalabileceğini bilmeye ihtiyacı var."

"Ama bensiz hayatta kalmak *zorunda değil!*"

"Deacon, kadını düşün, tüm bunlar önce kim olduğunu düşün. Güçlü, kendine güvenen, kendinden emin biriydi. Bunlar alındı. Kendini yeniden keşfetmeye ihtiyacı var. Bırakın gitsin. Sana söz veriyorum, geri dönecektir."

"Ya ?" Deacon'ın sesi kasvetliydi.

"Dönecek. Seninle eşit olduğunu sana geri dönecektir. Ama onu bu konuda zorlarsan ve kalmaya zorlarsan, onu sonsuza dek kaybedersin."

Deacon ayağa fırladı. "En azından veda etme hakkım var mı?"

"Deacon," dedi Cormac nazikçe. "O çoktan gitti."

CHAPTER 28

DEACON AYRILDIKTAN SONRA COR MAC KADEHİNİ YENİDEN DOLDURDU VE İÇ ÇEKTİ. ÖFKENİN NABZİNİN ATTIĞINI HİSSEDİYORDU

Deacon ve Shaun'la paylaştığı ailevi bağ ve bunun altında kardeşinin hissettiği acı. Biraz zaman tanındığında Deacon'ın, meşgulken Gemma'nın neden kaçıp gittiğini anlayacağını ve geri döndüğünde onu kabullenebileceğini umuyordu.

Kapı tekrar açıldı ve yorgun bir iç çekişle Chase'i gülümseyerek karşıladı. "İçki?" En yakın arkadaşlarından biri olarak gördüğü sürü doktoruna sordu.

Chase ağır bir şekilde duvar kenarındaki kanepeye düştü. "Tanrım, evet!"

Cormac ikinci bir bardak alıp doldurdu, sonra ayağa kalkıp Chase'in yanına gitti. "Yorgun görünüyorsun," diye yorum yaptı ve dolu bardağı ona uzattı.

Chase minnettar bir gülümsemeyle aldı. "Senden fazla değil. Buraya gelirken Deacon'ın yumruğundaki kıymıkları temizlemek için durdum. Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Gemma şehri terk etti."

"Ahh," Chase burbonundan bir yudum aldı. "Ben de merak . Dün gece bir süreliğine uzaklaşması konusunda tartıştıklarını duydum."

"Baş etmesi gereken çok şey var ve Deacon iyi niyetli olsa da çoğu insanın düşündüğü gibi düşünmüyor. O daha çok 'anı yaşayan' türden bir insan."

"Sence geri dönecek mi?"

Cormac omuz silkti. "Çiftleşmişler. Kendine yardım edemeyecek." İçkilerini yudumlayarak dostça bir sessizliğe gömüldüler.

Kapı açıldı ve Cormac yine bir iniltiyi bastırdı.

Şimdi ne olacak? Bir ara veremez miydi?

Ancak boşluktan geçen kişi onu şaşırttı.

Ava durdu, bir elini kapı koluna dayadı ve dudağını ısırды. Her iki erkek de ona odaklanmıştı ve Cormac, Ava'nın yüzünden bir şeylerin geçtiğini ama okuyamadan kaybolduğunu gördü. Doğruldu, kapıya tutunduğu elini bıraktı ve odanın içine doğru adım daha attı.

"Chase," diye onayladı.

"Ava. Seni ayakta ve uyanık görmek güzel. Kendini nasıl hissediyorsun?" Ayağa kalktı ve hemen Pack doktorunun örtüsünü kendi üzerine çekti.

Ona bir gülümseme verdi. "Şaşırtıcı derecede iyi." Gözleri omzunun üzerinden Cormac'ın oturduğu ve bardağından bir yudum yere kaydı. "İzin verir misiniz? Cormac'la yalnız konuşmak istiyorum."

"Elbette." Bardağını boşaltıp masanın üzerine koydu, Cormac'a başıyla selam verdi ve çalışma odasından çıktı.

Cormac, "Görüyorum ki odanın sahibi sensin," dedi.

"Ve herkes," diye yanıtladı ona doğru ilerleyerek.

Kız, adamın kanepeye yayıldığı yere ulaşıp elindeki bardağı aldığı anda adamın kaşları havaya kalktı. Bardağı kaldırarak içindekileri kokladı ve tadına bakarak yüzünü buruşturarak bir yudum aldı.

"Bourbon muhtemelen denenecek en iyi ilk alkollü içki değildir."

"Bir sürü alfasının da denenecek en iyi ilk erkek olmadığını iddia edebilirim," dedi küstahça. "Ama yine de buradayız."

"Kendini cesur hissetmen hoşuma gidiyor küçük kurt." Adam elini uzattı ve kadın hiç tereddüt etmeden elini tutarak adamın onu yanına, kanepeye izin verdi. Bardağını geri aldı ve bir yudum daha aldı. "Ama neredeyse seni öldürecekken değil." Bardağı yere koymak için eğildi ve yüzünü ona döndü. "Gerçekten öpsem mi yoksa tokatlasam mı bilemiyorum."

"Affedersiniz?" Ağzı şaşkın bir 'o' ile açıldı.

"Cassie bana dün olanları anlattı. Nasıl yer değiştirdiğini ve sonra Sam'in Gemma'yı vurmasını nasıl engellediğini." Uzandı ve parmak uçlarını onun kolunda gezdirdi. "Kurdunu nasıl bulduğunla ve Cooper'ı tekrar ayakta tutarken gösterdiğin güçle inanılmaz gurur duyuyorum." Parmakları kızın omzuna ulaştı, kalktı ve çenesinin etrafında kıvrıldı. "Kendini bu kadar tehlikeye attığın için de çok kızgınım."

"Gerçekten fazla seçeneğim yoktu." Ava'nın göz kapakları düşerek yüz ifadesini gizledi.

Cormac'ın kızın çenesini kavrayışı yumuşadı ve başparmağı kızın alt dudağına sürtünmek için yukarı doğru hareket etti. "Öfkemin mantıklı olduğunu hiç söylemedim."

"Özür dilemeyeceğim. Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım," diye ağzından kaçırdı ve patlamasından pişmanlık duyarak hemen dudağını ısırdı.

Kokusundan gergin olduğunu, meydan okuyan sözleri için hâlâ yarı yarıya cezalandırılmayı beklediğini anlayabiliyordu. Cormac, aklından geçenleri söylediği için asla incitmeyeceğini kadar ona güvenmeden önce hâlâ gitmeleri bir yol olduğunu biliyordu.

"Ava? Bana bak," dedi usulca ve Ava'nın gözleri irkilerek onunkilerle buluştu. "İçeri girkurtlarımdan birini rütbesini odadan dışarı gönderdin."

"Bunu yapmamalıydım. Özür dilerim."

Cormac başını salladı. "Beni yanlış anladınız. Bunu kesinlikle yapmalısınız. Eşim olarak, Sürü hiyerarşisinde *herkes* sizin altınızda yer alır."

"Sadece isim olarak."

"Bana ilk anlaşmamız olan tek seferlik anlaşmaya geri istediğini mi söylüyorsun?" diye sordu. "Çünkü sana söylemek zorundayım, bu konuda seninle mücadele ." Başını doğru eğdi ve dudaklarını kulağına dayadı. "Ve ben kirli dövüşürüm," diye fısıldadı.

Elini uzatıp gömleğinin düğmelerini açtı ve yine kendi düğmelerinden biri olduğunu eğlenerek fark etti.

"Dün arabada aldığın bulduğumuzun farkında mısın?" diye mırıldandı, ipeği ayırıp kadının omuzlarından sıyrırken.

"Çantaları gördüm," diye cevap verdi ve omuz silkerek adamın gözlerini göğüslerinin kıvrımlarına çekti.

"Hoşuma gitti

kıyafetlerin daha iyi."

"Ah?" Cormac öne eğilerek onu minderlere yaslanmaya zorladı ve yüzünü onun boğazına gömdü. "Nedenmiş o?" Kadının parmaklarının başının arkasındaki kısa saçları kaldırıp hissetti.

Ava başını koltuğun koluna yaslayarak onun boğazına erişmesine izin verdi ve adam onun tenine gülümsedi.

"Senin gibi kokuyorlar," dedi ona.

Kadının sözleri kurdunun hoşuna gitti, onu memnun etti ve hiç vakit kaybetmeden ikisinin de kıyafetlerini soydu. Kendini onun kalçalarının arasına indirerek boğazını sıktı.

"Biliyor musun, eğer sana tekrar sahip olmama izin verirsen, benden ayrılmak yok." Dudakları ağzına ulaşana kadar çenesi boyunca kaydı. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Ava fırtınalı gümüş grisi gözleriyle buluşmak için koyu renk gözlerini kaldırdı. "Olmak istediğim başka bir yer yok," diye fısıldadı.

Adamın keskin bir nefes alış verişini duydu ve ardından ağzı onunkinin üzerine çökerek söyleyebileceği diğer tüm kelimeleri yuttu. Aralarındaki bağ aniden açıldı ve içinden akan duygular yoğunluğuyla onu boğdu. Arzu, ihtiyaç, açlık, öfke ve gözlerini yaşartacak kadar güçlü bir korkuyla savaşıyordu. Ava ellerini adamın saçlarından çekip omuzlarına bastırmak için kendini zorladı ve başını kaldırıana kadar itti.

Gözleri parlıyordu, gümüş ve ayna gibiydi, göz bebekleri neredeyse yoktu. Bir yanı ondan korkması gerektiğini düşünüyordu ama Ava onun kendisine zarar vermeyeceğine, kurdu üzerindeki kontrolünü kaybetmeyeceğine güveniyordu.

Kafasının içinde bir fısıltı duyuldu, Ava'nın yeni uyanan kurdu olduğunu bildiği dişi bir varlık. Onu dürttü, ince bir komuttu bu ve Ava onun sözsüz talimatına uyarak elini kaldırıp avucunu Cormac'ın yüzüne dayadı. Cormac'gün boyu uzamış kirli sakallarını teninde hissedebiliyor, ona bakarken çenesindeki kasların gerginliğini hissedebiliyordu.

"Neden bu kadar kızgınsın?" diye sordu. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır," diye cevap verdi hemen. "Sana kızgın değilim."

"Onu hissedebiliyorum... burada." Parmakları adamın çenesinden şakağına doğru kaydı ve hafifçe vurdu. "Dün ölebilirdin. Avcılar-"

"Gittiler," diye bitirdi onun yerine.

"Başkaları da olacak."

"Başka bir günün endişesi." Elini indirdi ve parmaklarını adamın köprücük kemiği boyunca gezdirdi. "Kapıyı kilitlemelisin." Adamın gözleri istemsizce odanın gezindi, sonra tekrar kıza kaydı. "Eğer , eminim kardeşlerinden biri içeri girip performansına not verecektir."

Aralarındaki bağdan yayılan öfkenin şiddeti biraz azaldı ve yerini eğlenceye bıraktı. "Not vermeye degecek bir şey mi yapacağım?" diye sordu.

Ava'nın parmakları boğazından geçerek çenesine kadar uzandı. "Sessizce umutluyum."

Adam, Ava'nın umduğu gibi güldü ve üzerinden kalkıp ayağa kalktı.

"Sende hiç sessizlik yok, küçük kurt." Odayı geçti ve kapıyı kilitledi.

Adam hemen ona dönmeyince Ava bir dirseğinin üzerine yaslandı ve dönüp ona baktı. Adam ayaktaydı, bir eli hâlâ kapının kolundaydı, kaşları birbirine yapışmıştı. Ava bağlantıyı araştırdı. Adamın kardeşi için endişelendiğini fark etti.

Koltuktan kalkarak sessiz adımlarla ona yaklaştı ve ellerini omurgasında gezdirdi. Cormac'ın başı onunkine doğru döndü.

"Bazen her şeyin kendine düzelmesine izin vermen gerekir," dedi nazikçe, adamın elini tutup yüzüne doğru çekerek. "Ne kadar istesenez de herkesi koruyamazsınız."

"Alfa olarak bu benim işim."

Ava başını salladı. "Hayır, öyle değil. Senin işin sürüne güvenli bir yuva ve güvenlik sağlamak. Onları her kötü karardan korumak senin işin değil. Kendileri için ne istediklerini keşfetmelerine izin vermeli ve düşüklerinde parçaları için orada olmalısın." Ellerini kaldırdı ve adamın çenesinin üzerinde kavis verdi. "Eğer onların tüm sorunlarını kendi sorunlarınmış gibi taşırsan, bu yükün altında ezilirsin." Kurdunun ona rehberlik etmesine izin vererek ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Seni görüyorum, Cormac Jacobs," diye fısıldadı. "Ve sen Geceyarısı Sürüsü'nün Alfa'sından çok daha *fazlasısın*."

Güneş uzun zaman önce batmış, çalışma odası karanlığa gömülmüştü. Bu Cormac'ın görüşüne engel değildi çünkü kurt yarısı sayesinde karanlıkta da gayet iyi görebiliyordu. Gerçi görecektir bir şey de yoktu... tabii ona doğru kıvrılmış kadının kıvrımlarını saymazsak. Gözleri aşağı indi ve onaylayan bir gülümsemeye o kıvrımların üzerinde gezindi.

Tam da umduğu gibi, düzenli yemeklerle vücudu dolgunlaşmıştı ve şimdi kemiklerinin çıkıntı yaptığı keskin açılar yerine, gür kıvrımlar ve yumuşak kokulu bir ten vardı. Dokunmadan duramadığı kıvrımlar, diye düşündü avucu kalçasında durduğu yerden beline ve kaburgalarına kayarken, ta ki bir göğsünü avuçlayana kadar. Kızdan yumuşak, uykulu bir inilti kaçtı ve onun dokunuşuna doğru eğildi. Bir bacağı onunkinin arasına sıkıştığı yerden çıktı ve kalçasının üzerine atarak ereksiyonunu kendisini bekleyen ıslak sığa hafifletmesini kolaylaştırdı.

Kadının etrafında kenetlendiğini hissettiğinde tatmin edici bir inilti çıkarmasına engel olamadı ve kadın altında sıkışana kadar yuvarlanıp onun sıcak bedenine sonuna kadar . Gözleri irkilerek açıldı, eli adamın elini buldu ve boğazına doğru çekti. Başparmağı çenesinin alt tarafını nazikçe okşadı ve başını eğerek ona bir öpücük kondurdu, dili kalçalarının yavaş ve tembel hareketine eşlik ediyordu.

Kızın tırnakları adamın kalçasına battı ve adam kızın ağzına karşı yumuşak bir kahkaha attı. "Sorun nedir?"

"Daha hızlı!" Hızını değiştirmesi için onu zorlamaya çalıştı, kalçalarını çekiştirdi, onunla buluşmak için kendi başını eğdi.

"Hayır." Bileklerini yakaladı ve kollarını başının üzerine uzattı, bir eliyle onları orada sabitledi, diğerini çenesine dolamak ve yüzünü ona doğru çevirmek için bıraktı. "Benimle kal Ava. Henüz gelme."

"Mac." Mac'in adı dudaklarından bir inilti olarak döküldü ve dişleri sıkı bir gülümsemeye parladı.

"Beni hissedebiliyor musun? Vücudunda... kafanın içinde?" diye fısıldadı ve Ava sarsak bir şekilde başını salladı. "Beni orada hissetmek hoşuna gidiyor mu Ava? Kalmamı istiyor musun?"

Bir kez daha başını salladı ve yukarı doğru yükselerek adamın ulaşamayacağı kadar uzakta tuttuğu tepeyi kovaladı.

"Ne kadar süre için?" Alt , ağzına çekti, dilini üzerinde gezdirdi ve sonra . "Ava? Bu gece... bir hafta... bir ay?"

Gözlerinin yavaşça açıldığını, irislerinde gümüş renginin aktığını izledi ve kurdunun tepki olarak kıpırdadığını hissetti.

"Sonsuza dek," dedi ona. "Seni sonsuza dek orada istiyorum."

CHAPTER 29

ADRESİNDE SEVİŞTİKTEN SONRA - VE BUNUN SADECE SEKS VEYA ÇİFTLEŞME DEĞİL, BUNUN OLDUĞUNDAN EMİNDİ

Isı, arkasında başka bir şey olamayacak kadar büyük bir yoğunluk vardı-Cormac gömleğini ona ve onu banyoya kadar taşımıştı. Birlikte duş almışlar, sırayla birbirlerini yıkamışlardı. Kız adamın ereksiyonunun sert dokunduğunda, adam onun elini tutmuş, parmaklarını etrafına dolamış ve ona nasıl dokunacağını, elleri ve ağzıyla onu nasıl zevkin doruklarına çıkaracağını öğretmişti.

Daha sonra onu yatak odasına götürmüş ve yatağına yatırmıştı. Ava onun dönüp gitmesini beklemişti ama adam çarşafın altına girip onu kollarına çekerek şaşırtmıştı. Onunla konuşmak, bunun ne anlama geldiğini sorgulamak istemişti ama uyku onu altına çekmişti.

Saatler sonra uyandığında, Cormac'ın gitmemiş olduğunu fark etti. Yatağın daha da aşağısında yatıyordu, başı karnına . Gözleri kapalıydı, her şeyi gören o ışıltılı gümüş gözlerini koruyordu, nefes alış veriş yavaş, ağır ve rahattı. İçini küçük bir zafer kapladı. Gece Yarısı Alfa'sı ona gardını indirecek kadar güvenmiş ve açıkça ihtiyacı olan yorgun uykuya dalmıştı. Karşı koyamayarak, onu rahatsız etmemeye özen göstererek parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Parmak uçlarından bir elektrik çarpması geçti; aralarındaki eş bağını biliyordu. Adam kıpırdandı, sakallı yanağı karnının yumuşak derisine sürtündü ve kadın elini çekti.

"Durma." Sesi uykuda kalınlaşmış bir gümbürtüydü.

Yavaşça parmaklarını tekrar adamın saçlarının arasına soktu ve memnun bir iç çekti.

"İyi hissettiriyor," diye mırıldandı ve Ava'nın içinde, Alfa'nın ortaya çıkardığı yeni katmana karşı bir hayranlık uyandı.

Kendilerinden iki kişi yaralandıktan sonra sürüsünü yatıştırmak harcadığı öğleden sonrayı düşündü ve karşılığında bir şey basit bir dokunuştan en son ne zaman zevk aldığını tekrar merak etti.

Bir karara vararak onun altından sıyrıldı ve homurdanarak itiraz etmesine güldü. Onun gördüğü bu yanını . Sessiz adımlarla yatak odasından çıktı ve banyoya girdi. Çeşitli şişeleri kontrol ettikten sonra işe yarayacak bir tane buldu ve yatak odasına geri döndü.

Onu bıraktığı yerdeydi, sadece bir elini başının altına sokacak kadar hareket etmişti. Şişeyi komodinin koyarak yatağa geri döndü ve çarşafı adamın vücudundan sıyırdı.

"Ne yapıyorsun küçük kurt?" diye sordu, sözleri uykulu bir tınıyla söyleniyordu.

"Kıpırdamadan yat," dedi ona, şişeye uzandı ve eline biraz sıvı döktü. Isındıktan sonra avuçlarını Cormac'ın omuzlarında gezdirdi, gerginlik düğümlerini aradı ve onları çözmeye çalıştı. Sessizlik çöktü, sadece Ava vücudundaki gerginliğe masaj yaparken Cormac'ın ara sıra iniltiyle bozuldu.

"Avcıların anlattığı gibi biri ." Ava karnının üzerinde tembel daireler çiziyordu ve Ava konuştuğunda hâlâ yarı

uykulu bir halde, bu alışılmadık durgunluğun tadını çıkarıyordu.

"Hmmm?" diye gürledi, bir gözünü açıp onu ararken.

Parmakları adamın karnındaki kasların üzerinde dans etti. "En az iki metre boyunda, kırmızı gözlü ve sivri dişli olduğundan emindim."

Gerindi, yan yattı ve bir elini kalçasına dolayarak onu kendine doğru çekti. "Gözlerimin rengi değişmiyor ve o kadar uzun boylu olduğumu sanmıyorum. Bu halimle muhtemelen iki metre."

"Yani, bu doğru mu? Yarı insan, yarı kurt bir meleze musun?"

"Eğer durum bunu gerektiriyorsa." Onun boğazını okşadı. "Bunun çok sık olmasına izin vermemeye çalışıyorum." Cooper'ların evindeki günü ama bundan bahsetmedi.

"Hikayelerin kaçısı doğru?"

"Muhtemelen sadece bir ya da iki. Bir dedikodunun başlaması için tek bir olay yeterlidir, o da bir süre sonra kendi başına bir hayat kazanır."

"Ama hangileri doğru?" Elleri adamın beline kayd, omurgasını okşamak için uzandı. "Hangilerini duydun?"

"Bebekleri yer misin?"

Homurdandı. "Hayır. Daha çok siyah saçlı, siyah gözlü, alıngan dilli bir kadını yemeyi tercih ederim." Dili boğazının yan tarafını yalamak için dışarı ve kadın adamın kaburgalarını gıcıkladı.

"Konsantre ol!"

"Oh, konsantre oluyorum." Parmakları göğsünü buldu, bir meme ucunu okşadı ve kadın yumuşak bir nefes verdi.

"değil!" Kıpırdanarak uzaklaştı. "Cormac, ben ciddiylim!"

Ofladı ve sırt üstü yuvarlandı. ". Sorularınızı sorun."

Ava doğruldu ve yüzünü ona dönecek şekilde döndü. "Bir Avcıya işkence mi yaptın?" "Evet." Cevabı kesik kesikti ama Ava bunun onu caydırmasına izin vermedi.

"Ne oldu?"

"Bilmek istediğine emin misin?" Kadın başını salladığında, adam iç çekti. "Tamam o zaman. On altı yaşındaydım. Ailem öleli bir yıl olmuştu ve ben Alfa olarak görevime yeni başlamıştım. Tarikatların Geceyarısı'na saldırmayı planladıkları fısıldanmaya başlamıştı bile. Ne de olsa genç bir çocuktum. Ne kadar tehlikeli ki?" Birkaç gün öncesine kadar gülümsemesi onun için tüyler ürpertici olabilirdi. Şimdi, aralarındaki bağlantıdan gelen duygularla birlikte, bunun gerçekte nasıl hissettiğini maskeleye yolu olduğunu biliyordu. "Düşündüm ki eğer

O kadar korkunç, o kadar kabus gibi bir şey yaptım ki, herkes benimle karşılaşmadan önce duraksardı. Bir Tarikat Liderinin izini sürdüm, onu takip ettim. Beni bulmasına ve üstünlük düşünmesine izin verdim. Sonra onu yakaladım.

"Onu bir hafta boyunca hayatta tuttum. Son gün geldiğinde, bırakın insanı, canlı bir varlık olduğu bile zar zor . Vücudundaki her kemiği kırdım, neredeyse ölene kadar kanını akıttım ve sonra derisini yüzdüm. Öldüğünde ellerini ve ayaklarını kestim, dilini çıkardım ve hediye paketi içinde Tarikatına gönderdim."

Ava onun yaptıklarından tiksinişini biliyordu ama yine de tek hissettiği, sürüsünü güvende tutmak için her şeyi göze almasından duyduğu memnuniyet ve gururdu. Ellerini onun omuzlarına koyarak üzerine eğildi.

Cormac ona baktı, yüz ifadesi dikkatle boştu. "Şimdi benden korkuyor musun?" diye sordu.

Ava gülümsedi ve kollarını onun boynuna doladı. "Hayır. Kendini paylaşmayı seçtiğin kadın olmak beni gururlandırıyor."

Gözleri kızarmıştı ve tam ona doğru uzanıyordu ki kapıya hafifçe vurulması onu durdurdu.

"Mac?" Chase fısıldadı. "Uyanık mısın?"

Cormac mırıldandığı bir lanetle ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Ava'nın onu izlediğini, sırtındaki poposundaki kas hayran hissedebiliyordu ve kapıyı aralıktan bakabileceği kadar açmadan önce omzunun üzerinden ona bir gülümseme fırlattı.

Chase konuşmak için ağzını açtı, sonra kaşlarını çatarak Alfa'sına baktı. "Sen... uh..." gözleri Cormac'ın omuzlarına kaydı. "Merhaba Ava," dedi.

Cormac, elini kalçalarının üzerinde kaydırıldığını ve arkasından Pack doktoruna baktığını gizlemeyen kadına . "Çıkar ağzındaki baklayı, Chase," diye hırladı.

Chase bir an duraksadıktan sonra, "Asher ve Roxie uyandı," dedi. "Roxie biraz . Asher'dan önce uyandı ve panikledi. Onu getiren de bu oldu."

Cormac anlayışla başını salladı. "Bana on dakika ver, seninle orada buluşuruz." Yanıt beklemeden kapıyı kapattı.

"Görev çağırıyor, ha?" Ava onunla yüzleştğinde şöyle dedi.

Uzun bir parmağını çenesinin altına koyarak yüzünü yukarı kaldırdı. "Bu görev değil, küçük kurt, bu aile. Sürüm acı çekilecek bir yük değil." "Ben-" demek istemedim

"Yapmadığını biliyorum," diye onun yerine konuştu. "Ama konumumdan mutsuz düşünmeni asla istemiyorum. Evet, Alfa olmanın sorumlulukları var ve bu kararların ağır geldiği zamanlar oluyor ama bu benim kim bir parçası." Başını eğdi ve bir öpücük çaldı. "Öğle yemeğinde mi?"

Neden sorduğuna emin değildi. Öğle yemeğiyle uğraştığı nadirdi ama gelip onu bulmayı kabul etmesini çekip gitmek ne kendisi ne de kurdu için bir seçenektir.

O da gülümseyerek başını salladı. "Bu hoşuma gider."

Cormac şifonyerinden yeni bir pantolon ve gömlek çıkardı ve giyindi. Ava'nın parmakları görüş alanında belirdi ve düğmeleri kapatmayı devraldı. Kendi elleri de Ava'nın kalçalarının üzerinde kıvrıldı ve onu kendine doğru çekti.

"Buna alışabilirim," diye mırıldandı, yüzünü onun boynuna gömüp kokusunu içine çekerek.

"Alışmalısın," diye yanıtladı kadın. "Sonsuza kadar uzun bir süre."

Kıkırdadı ve uzaklaştı. "Gerçekten de öyle." Tereddüt etti, gitmesi gerektiğini biliyordu ama istemiyordu

Bunu yapmak için.

"Git," diye ellerini  ırttı ona. "   le yemeğini çalışma odana getirece im." Son bir öpücükle onu yatak odasında yalnız bıraktı.

Chase'i Roxie ve Asher'ı odanın dışında durmuş, cep telefonuyla konuşurken buldu, ka ları  atılmı tı.

"Deacon dün gece eve gelmedi," dedi Cormac'a ve telefonu kesti. "Shaun onu bulmak için kasabaya gitti."

Cormac zihninde Deacon'la olan bağlantısını aradı ve buldu. "Ak amdan kalmanın etkisiyle uyuyor. Kendini çok uzakta hissetmiyor, yani Gemma'yı takip etmedi." Kapiya doğru başını salladı. "  erideler mi?"

"Evet, ama içeri girmeden önce ..." Chase onun koluna dokundu. "Ava ?" Cormac dudaklarının bir gülümsemeye kivrıldı ını hissetti. "Kurdu ona yakı ıyor."

"Sana da yakı mı  gibi görünüyor."

"Bunu inkâr edersem yalan söylemiş olurum." Gülümsemesi yumu adı. "Uyuyor, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

Chase gülümsedi, Alfa'sının kolunu ok adı ve kapıyı açtı. "Evet, çok mantıklı."

Odanın içine adım ve Cormac, Roxie çarpıp kollarıyla gövdesini sıkıca sarmadan önce kendini toparlayacak kadar zaman buldu.

"Sorun yok Roxanne," diye mırıldanarak genç  ekil De i tiren'i kendine yakla tırdı. "G vendesin. Sürüyle birlikte evindesin." Alfa yönünün gücünün Roxanne' üzerinde dola masına izin vererek kurdunu yatı tırdı ve Sürü başını açarak tüm Sürü'n n onu  evreledi ini hissetmesini sağladı.

Asher'ın ona yakla tı ını hissetti ve Roxie' nefes alı ları sakınle ti inde onu dikkatle bekleyen kollarına aldı. Roxie bo uk bir hı kırıyla yüzünü onun g  s ne gömdü. Gözleri ba ının üzerinde bulundu.

"Chase biz yokken olan biten her şeyi anlattı," dedi Asher, elleri Roxie'nin sırtında bir a a ı bir yukarı gezinirken. "Tarikat gerçekten gitti mi?"

"En azından şimdilik. Bazılarının kaçıp ka madı ını ve yeniden inşa edilip edilmeyeceğini göreceğiz. Size kim saldırdı?"

"Noah kiraladı ımız otel odasına geldi. O bir sürü, biz de onu içeri aldık. tanımadı ımız iki avcı vardı. Bizi gafil . Biz ba lanıp değirmene g t r l ne kadar Sam . Kibriti  akan oydu." Roxie hıçkıra hıçkıra a larken Asher ona daha sıkı sarıldı, gözleri Cormac'inkilerle bulunduğunda işkence görüyordu. "Alevlerin ona ulaşmasını engellemeye çalıştım..."

Cormac elini Asher'ın omzuna koydu. "Sorumlusu sen de ildin." Diğer adamın onun dokunu u altında rahatladı ını hissetti.

"Gemma onu gerçekten öldürdü m ?" "Bo azını parçaladı."

"Güzel!" Roxie'nin sesi Asher'ın g  s nde bo ukla ırken, Asher bir elini Roxie'nin saçlarında gezdirdi.

"Sen iyi misin?" Cormac sordu. "Bir şeye ihtiya ın var mı?"

Asher başını salladı. "Tamamen iyileşti." Başını e erek kendisine yapı mı  olan kıza baktı ve Cormac sessizce başını e di.

Asher'ın ona ne anlatmaya  alı tı ını anlamıştı. Roxie için endi eleniyor, gelenlerle nasıl ba a çıktığını merak ediyor ve Alfa'sına onu yakından izlemeleri gerektiğini söylüyordu.

"Roxanne," yumuşak tuttu ama içinde hâlâ bir talep vardı. Roxie yüzünü Asher'ın g  s nden kaldıracak Alfa'baktı.

"A rın var mı?" diye sordu ve kadın başını salladı. Chase'e doğru baktı.

"Onu muayene ettim ve fiziksel olarak iyi durumda. Uyumasına yardımcı olması için ona bir şeyler verdim." Asher, Cormac'ın sorgulayan bakışına karşılık olarak sessizce, "Kötü rüyalar," dedi. "Ona yakın kalacağım." Cormac cevap cep telefonu çalmaya başladı. Arayanın ekranına baktı ve aramayı bağladı.

"Deacon berbat durumda," dedi Shaun, selam vererek söze başlama zahmetine katlanmadan. "Aklından ne geçiyordu senin?"

"Bunun doğru bir karar olduğunu biliyorsun. O da öyle. Hoşuna gitmeyebilir ama bunu kabul etmesi gerekiyor." "O kadar basit olmadığını biliyorsun," diye tersledi kardeşi. "Kız onun *eşi*. Nasıl başa çıkması gerekiyor?"

Bununla mı?"

"Shaun..." Cormac burnunun kenarını sıktı ve çekti. ". Onu eve getirin."

EPilogue

Altı Ay Sonra

"KESİNLİKLE ONUN E?" CASSIE KARNININ ÜZERİNE YATTI, HÜCRESİ KULAĞINA DAYANMIŞTI.

"Evet, orada olacağım. söyledim."

"Noel'de evde olacağını da ," diye zorladı. "Hazır değildim.

Özür dilerim."

"Ve şimdi hazır mısınız?"

"Cassie, orada *olacağım*. Hayatta kaçırmam." Cassie arka plandaki seslerin mırıltısını duydu. "Benim

gitmem gerek. Meghan ve Rufus burada. Akşam görüşürüz."

Arama sona erdi ve Cassie cep telefonunun ekranına bakakaldı.

"Eee? Güvenlik tutmam gerekiyor mu?" Shaun'un sesiyle Cassie sırt üstü . "Kesinlikle burada olacağını söylüyor." Adamın elini ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi.

Kolları otomatik olarak onun beline dolanıyordu. "Uslu ... değil mi?"

Shaun'un omuz silktiğini hissetti. "Sanırım törende kendini kontrol , ama bunun dışında... kim bilebilir ki?

Dürüst olmak gerekirse, bu uzun zamandır beklenen bir şeydi."

Cassie iç çekti. "Biliyorum." Shaun'un göğsüne bir öpücük kondurdu. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" "sana sormazdım, Goldilocks. Tüm ritüellerimi yerine getirdin.

"Şikâyet edersen seninkini de yapmamız adil olur." Başını eğdi, dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Eğer bu

dünyanın geri kalanının senin benim olduğunu göreceği anlamına geliyorsa. Seni her ülkeye götüreceğim ve

her birinde seninle evleneceğim."

"Bu evlilik olayının geleneklerine , bugün Cassie'yi görmemen gerekiyor, o yüzden dışarı!" Arkalarından

Ava'nın sesi duyuldu ve Cassie parmak uçlarında yükselip Shaunun omzunun üzerinden kapıda duran koyu

saçlı kadına .

"Herkesten korktuğun zaman seni daha çok seviyordum," diye Shaun ama Cassieye son bir öpücük vermek

için durakladı, kollarını belinden çekti odadan çıktı.

Shaun, Deacon'ı oyun odasında bilardo oynarken buldu. Bira kokusu burnuna çarptı ve yere ve sehpaye saçılmış şişeleri saydı.

"Hepsi senin mi?"

Deacon kardeşine bakmadan önce atışını bitirdi. "Ya öyleyse?" "En son ne zaman duş aldın?"

Omuz silkti. "En son ne zaman ayıktım?"

"Tanrı aşkına, DJ. Bir duş al. Yarınki töreni kokutmanı istemiyorum." "Ya da orada olmayabilirim. Herkes için kolaylaştırın." Bilardo ıstakasını masaya .

ve doğruldu. "Bana ihtiyaç , değil mi?" "Sen benim kardeşimsin, sana orada ihtiyacım var."

"Hayır, Shaun, Cassie'ye orada ihtiyacın var. İkiniz de birbirinizden kaçmayacaksınız. Bu işte sonuna kadar birliktesiniz. Gerçek bir anlaşma." Bilardo masasının kenarındaki bira şişesini kaptı ve uzun bir aldı. "İyi olacaksın. Herkesin terk ettiği kişi benim, sen değilsin." Shaun'u itti ve odadan dışarı çıktı.

"Deacon. Tanrı aşkına, bekle!" Shaun peşinden koştu, kolundan yakaladı ve yüzünü ona dönmesi için çevirdi. "Seninle konuşmam gerek." Bayat bira ve vücut kokusu irkildi, sonra ikizine daha yakından bakmak için kendini zorladı.

Kardeşinin Gemma'nın yokluğunu zor karşıladığını biliyordu ama zaman geçtikçe Deacon'ın bu ayrılığa daha kolay katlanacağını ummuştı. Gözlerinin altındaki koyu halkalara, çenesini kaplayan dağınık büyüme ve saçlarının sırik gibi ve yağlı bir şekilde gözlerine dökülmesine bakınca anladı. Deacon bununla hiç başa çıkamıyordu.

"DJ." Kolunu kardeşinin omuzlarına attı. "Temizlenmen gerek. Hadi gel." Direnmeyen ikizini merdivenlerden yukarı ve en yakın banyoya yönlendirdi.

"Sırtımı yıkayacak mısın, kardeşim?" Deacon sordu ve Shaun başını salladı.

"Kendine bak," diye ısrar etti ve Deacon'ı dolapların üzerindeki duvarda asılı aynalara doğru itti.

"Gemma'nın kendine ne yaptığını hissetmediğini mi sanıyorsun?"

"Sıkıca kilitlendi. Bir bok hissedemiyor."

Shaun onu duşa doğru itti. "Hissedemeyebilir ama bu gece buraya geldiğinde göreceği kesin."

Deacon dondu ve arkasını döndü. "Ne yapıyor?"

"Gerçekten bunun için burada mı düşündün?" Shaun onu bir kez daha itti. "duşa sok, tıraş ol, saçını yıka ve Tanrı aşkına temiz kıyafetler ."

"Shaun..." Deacon'ın sesi titriyordu. "Ya kalmayı planlamıyorsa?"

"Seni böyle görürse, yapmaz. Hadi dostum, kafanı topla." Shaun kardeşinin omzunu sıvazladı ve onu duşa doğru geri çevirdi. "Bir saat içinde aşağıda görüşürüz."

Deacon duşun altında durmuş, bir elini duvara dayamıştı. Başı öne eğik, gözleri uzakta, su üzerinden aşağıya doğru akıyordu.

Eve geliyordu.

Kurdu , bir soru homurdandı ve başını salladı.

Kalacak mıydı?

Nereden bilebilirdi ki? Hiç düşünmeden gitmiş, onu engellemiş, herhangi bir teması reddetmişti.

Hepsi.

Eş bağlantılarını test etme isteğinden kaçındı. Son altı ay boyunca pek çok kez ona ulaşmış, ancak gereken yerde bir delik, boş *bir hiçlik* bulmuştu. İlk başta, gevşek bir diş gibi endişelenmiş, dürtmüş ve dürtmüş, her zaman bir yanıt almayı ummuştu. Aylar geçtikçe, yokluk zihninde açık bir yara gibi hissetmeye başlamıştı ve onu karar vermişti. Bağlantıyı tamamen engellemeye.

Bunun dezavantajı, her açık yara gibi iltihaplanmaya, onu zehirlemeye, ruhunu kemirmeye başlamasıydı ve bu yüzden acıyı uyuşturmak için içmeye başladı. Çoğu akşamını kasabada, The Corner Pin'in barında geçiriyordu. Oraya o kadar sık gidiyordu ki, artık müdavim sayılıyordu.

Kendisini kasabanın taze kanı olarak gören birçok yerel kızdan biriyle takılmayı düşünmüştü. Hatta onlarla bardan ayrılacak kadar ileri gitmişti, ancak soğuk gece havası vurduğunda onların *o* olmadığını fark etmişti. Bara döndüğünde midesi bulanıyor, onun yerini dolduramadığı öfkeleniyor ve kendinden geçene kadar içiyordu.

Eve geliyordu.

Deacon elini yüzünde gezdirdi, çenesini ve yanaklarını kaplayan sakalın verdiği hisle kaşlarını çattı. *Tıraş olmayalı ne kadar olmuştu?* En sevdiği vücut losyonunu alarak sabunlandı ve . Duştan çıktıktan sonra havluyu kalçalarına doladı ve tıraş olmak için aynanın geçti.

Kırk dakika sonra neredeyse normale görünüyordu. Saçları hâlâ sevdiğinden biraz uzundu ama ertesi günkü törenden önce Roxie'ye bunu düzelttirebileceğini biliyordu.

Banyodan çıktıktan sonra yatak odasına doğru ilerledi, kapıyı açtı ve içeri girdi.

Gözleri yatağa takıldı ve yumuşak bir . Temiz bir kot pantolon ve tişört serilmişti ve Ava'nın bundan sorumlu olacağını biliyordu. Cormac'ın eşi böyle bir işte. Gemma gittikten sonra yatak odasındaki mobilyaları mahvederek yarattığı dağınıklığın temizlenip yerine yenilerinin konmasını sağlamayı kendine görev edinmişti ve o zamandan beri çarşaflarını değiştirmek ve çamaşırlarını toplamak için haftada en az bir kez kontrol etmişti. Kardeşinin arkadaşına sessiz bir teşekkür gönderdi ve kendisine yaptığı yardımı takdir etmek için ona bir tür hediye almayı aklına not etti.

Kıyafetlerini giyerek, Shaun'un peşine düşeceğini bilmesine on dakika kala odasından çıktı. Merdivenleri sessiz adımlarla indi ve mutfaktan gelen tanıdık bir ses duyduğunda son basamakta bir ayağıyla dondu kaldı.

O buradaydı.

İçinden eş bağına içgüdüsunü acımasızca bastırdı, parmaklıkları sıkıca kavrarken parmak eklemleri beyazlaştı. Deacon üst kata geri çekilmeyi ya da kimse görmeden kasabaya düşündü ama Cormac'ın çalışma kapısı açılıp ağabeyi kapıda çerçevelemiş şekilde dikilince bu kararından vazgeçti.

"Deacon? Güzel, düşmüşsün. Bir dakikalığına buraya gel."

Deacon parmaklarını teker teker trabzanlardan kurtardı, yere son adımını attı ve yavaşça kardeşine doğru ilerledi. Cormac kenara çekilip ona el sallayarak içeri girmesini sağladı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Sürünün çoğu oyun odasında. Kızlar televizyon odasına gidecekler, böylece Shaun ve Cassie düğünden önceki gece birbirlerini görmeme ritüellerini bozmamış olacaklar." Cormac'ın sesi Deacon'a kardeşinin bu konuda ne düşündüğü hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu ve Deacon kendini aylardır ilk kez gülümserken buldu.

"Hayran değil misin kardeşim?" diye sordu.

Cormac omuz silkti. "Bu bir insan geleneği. Görünüşe göre, birbirlerini görmeleri kötü şans getiriyormuş.

bir gece önce. Bana pek mantıklı gelmiyor. Ama Shaun Cassie'nin mutlu olmasını istiyor, biz de onun istediği gibi yapacağız. Seni buraya bunun hakkında konuşmak için çağırmadım."

"Ah?" Deacon koltuklardan birine çöktü ve parmaklarını koluna vurdu. "Shaun sana Gemma'nın burada olduğunu söyledi mi?"

"Bu gece geleceğini söyledi, evet." Parmaklarının ritmi arttı. "Kendini tutabilecek misin?"

"Bir arada tutacak bir şey yok. Kısa bir kaçamak yaptık, olan biten her şeye kendimizi kaptırdık. Belki de olduğundan daha fazlası olduğunu düşündük. Gemma buna değmeyeceğine karar verdi. Ben biraz ağırdan almış olabilirim ama sonunda anladım." Ayağa fırladı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Öyle ," dedi Cormac ona. "O gitti. Önemli olan tek şey bu." "Deacon."

"Bunu tekrar yapmayacağım, Mac. Ne olduğunu biliyorum. Olan oldu, bitti. Hayatıma devam edebilmem için yarını atlatıp yolumuza devam edebilir miyiz?"

"Yani ölene kadar içmeye devam mı edeceksin?"

"Her neyse." Kapıya doğru yürüdü. "Oyun odası, değil mi?" Cormac'ın arkasından iç çektiğini duydu. "Evet, oyun odası."

Ne zaman bir ayak sesi, bir erkek sesi duysa Gemma geriliyordu. Deacon'ı görmek istemekle aralarına koyduğu mesafeyi korumak arasında gidip geliyordu.

Greene Vadisi'nden ayrılışından yana geçen altı ay içinde kendisiyle ilgili pek çok şey öğrenmişti ama gerçekten önemli olan tek şey Deacon'ı ne kadar özlediği idi. Sürü Alfa'sı Rufus Murtaugh ve eşi Meghan'ın ısrarı üzerine ona ulaşmamış, bunun yerine kurdunu ve onunla birlikte gelen yeteneklerini nasıl kontrol edeceğini öğrenmeye odaklanmıştı.

Ayrıca Meghan'ın nazik önerisi üzerine, danışman olarak çalışan başka bir kurt şekil değiştirenle başına gelenleri konuşmak için saatlerce terapiye gitmişti.

Neredeyse kırılıp ona , eş bağlantılarına koyduğu bariyeri açacağı, onun varlığını hissetmeye ihtiyaç duyacağı birçok an olmuştu ama direnmiş ve yavaş yavaş kendisi için nasıl güçlü olacağını bir kez daha öğrenmişti.

Ayrılmadan önce Rufus ve Meghan, Deacon'la hem eş hem de eşit olarak tanışmak için zihinsel ve fiziksel olarak doğru yerde olduğuna dair ona güvence vermişlerdi. Onların iyi dilekleri kulaklarında çınlarken eve dönmüştü.

"Gemma? Beni dinliyor musun?" Kız kardeşinin sesi düşüncelerini böldü ve Gemma başını çevirdi.

"dilerim, ne dediniz?"

"Ne içmek istediğini sordum."

"Her ne içiyorsanız sorun değil." Gözleri tekrar kapıya kaydı ve sanki onu çağırmış gibi kapı açıldı ve Deacon oradaydı.

Hepsini mutfakta görünce şaşırmış dondu kaldı ve gözleri odanın içinde gezindi.

Ona ulaştılar ve duraksamadan ya da onaylamadan devam ettiler.

"Affedersiniz hanımlar," diye tanıdık bir hırıltı duyuldu, "hepinizin diğer odada olduğunu sanıyordum. Ben de tam dışarı çıkıyordum..." sesi kesildi ve kapıya doğru bir el salladı.

Cassie ona doğru ilerledi ve o da kaşlarını kaldırarak Cassie'nin yaklaşmasını izledi. Cassie'nin dikkati kız kardeşinin üzerindeyken Gemma ona baktı.

Sadece hayal mi görüyordu yoksa adam yorgun mu görünüyordu?

Başını sertçe çevirdi ve altın sarısı parlayan gözleri, Cassie başka tarafa bakamadan onunkilerle kilitlendi. Gözlerini pervasızca Cassie'nin üzerinde gezdirirken ağzının bir tarafı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ve Cassie'yi dikkatinden kaçırarak konuşmadan Cassie'nin etrafından dolaşıp evden dışarı çıktı.

Adam gözden kaybolduğunda Gemma tuttuğunu fark etmediği bir nefes verdi. "Cassie, Gemma'nın yanındaki koltuğuna dönerek, "Beklediğimden daha iyi geçti," diye mırıldandı. Gemma dönüp ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Cassie dudağını ısırды, açıkça bir şey söylemek , sonra ağzından kaçırdı "O berbat durumda, Gem. Aylardır öyle. Bence onu terk ederek kalbini kırdın."

"Onun ... kırdı mı?" Gemma kız kardeşine bakakaldı. "Deacon bana aşık değildi."

"Sanırım biri *ona* bunu söylemeyi unutmuş!" Cassie karşılık olarak tersledi. "*Sen* burada değildin. Sen gittikten sonra ona ne olduğunu görmedin."

"Neden bana söylemedin?"

"Denedim, Gemma. Hatırlamıyor musun? Eve gelmen ve onunla konuşman için sana yalvardım ama beni dinlemedin."

"Doğru yerde değildim Cass. Kafamı boşaltmam gerekiyordu."

"Bunu *biliyorum*, hepimiz *biliyoruz*. Şu bak!" Cassie öne doğru eğilerek Gemma'ya sarıldı. "Eskisinden çok daha iyi görünüyorsun. Ama.." gözleri kapıya doğru kaydı. "Deacon'a çok sert vurdu. Shaun bile şaşırdı."

Gemma ayağa kalktı. "Bu gecenin senin gecen olması gerektiğini biliyorum ama gidip onunla konuşmamın bir sakıncası var mı?"

"Eğer yarının sorunsuz geçeceği anlamına geliyorsa, o zaman kesinlikle bunu yapmalısın." Cassie onun kolunu yakalayarak kapıya doğru ilerlemesini durdurdu. "Sadece... dikkatli ol Gem. O artık eskisi gibi biri değil. Onu *çok* incittin."

Gemma başını salladı ve Deacon'ın gittiği yolu takip etti. Dışarı 'ın kütüklerden birinin üzerinde oturduğunu gördü, ay ışığında şekli netti. Öne doğru eğilmişti, kollarını kalçalarına dayamıştı ve yere bakarken bir elinin parmakları arasında bir bira şişesi asılıydı.

Ayağının patıkaya sürtünmesiyle başını sertçe kaldırdı ve karanlıkta parlayan altın gözleri gördü. Bir yanı onun da onu takip edeceğini biliyordu. O koyu mavi gözlerin mutfakta kendisine dikildiğini hissettiği

andan itibaren bunun olacağını biliyordu. Cormac utanacak, bir şey ortadan kalkana kadar ondan saklanacak biri değildi - bu yüzden Cormac'ın onun neden gittiğine dair söylediği nedenlere asla inanmamıştı.

açıklıkta izledi, kokusunun üzerine sinmesine izin verdi ve son altı aydır ona sürekli eşlik eden gerginlik azaldı.

Kızın iyi görüldüğünü kabul etti. Gözlerinin altındaki koyu gölgeler gitmiş, temkinli ifadesi yumuşamıştı ve bu onu kızdırdı.

Yaptığı şeyden nasıl bu kadar etkilenmemiş görünebiliyordu?

Gemma onun önünde durdu ve bakışlarını karşılamak için başını geriye doğru eğdi.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Deacon omuz silkti. Bunu onun için kolaylaştırmaya hiç niyeti yoktu.

Ona baktı, bir tutam saçı gözlerinin önüne düşerek ifadelerini maskeleydi. "Özür dilerim," dedi usulca.

Kendini bir kaşını kaldırmaya zorladı ve ona şaşkın bir bakış attı. "Ne için? kadar eğleniyorduk. Benden çok fazla şey beklememen konusunda seni uyarmıştım."

Şakası tam isabet etti ve kadın irkildi. Kızın kokusu etrafında dönüyordu ve Deacon kendini sık nefesler almaya zorladı, kokuyu içine çok fazla çekmemeye çalıştı.

"Deacon, lütfen." Uzanıp omzuna dokundu ve dokunuşunun yarattığı şokla adamın boğazından bir hırıltı koptu.

Adam kadının elini savuşturdu ve ayağa fırladı. "Sakın bana dokunma," diye hırladı ve kızın hızla geçerek omzuyla yana devirdi.

Ormana, göle doğru ilerledi ve onun arkasında hareket ettiğini duydu. Kurdu kafasının içinde homurdandı, neden eşini almadığını bilmek istiyordu, aralarındaki bağı yeniden kurmaya hevesliydi ve dönerek önce bir ağaç gövdesine . Çarpmanın acısı yukarı fırladı ve kurdunun dikkatini başka yöne çekti, bu yüzden tekrar yaptı... ve tekrar... ve tekrar.

"Deacon, dur!" Sıcak eller bileklerini yakaladı, hareketlerini durdurdu ve başını eğmiş, nefes nefese durdu.

Acısı dindiğinde ve eşinin dokunuşundan gelen hafif enerji vızıltısı duyularına süzüldüğünde, ellerini çekip başını kaldırarak ona baktı.

"Defol git buradan Gemma," diye tersledi. "Beni kadar olmaz."

"bir şey yok! musun? Sen . Bilmem gereken tek şey bu. Bana söyledi.

her şey."

"Hayır, olmadı. Cormac sana açıklamadı mı?" Kadın ona tekrar uzandı ve adam geri adım ellerini soktu.

"Sakın bana dokunma," diye onu tekrar uyardı. Ona tekrar elini sürerse kendini kontrol edebileceğini ya da kurdunun taleplerini görmezden gelebileceğini sanmıyordu. Onsuz çok uzun zaman geçirmişti ve kurdu eşini istiyordu.

"Cormac sana ne söyledi?"

"Fark eder mi? Sen gittin, Gemma. *Beni terk ettin.* çiftleştığımız konusunda neden çok dikkatli olduğumuzu sorgulamadın mı? Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" farkındaydı ama kelimelerin dökülmesini engelleyemiyordu. "Sadece beni terk etmedin Gemma, kurdumu da terk ettin. Bunun nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Konuşmak için ağzını açtı ve Deacon onun söyleyeceklerini duymak için beklemedi. Elleri kadının omuzlarına indi ve sırtı bir ağaca dayanana kadar onu geriye doğru itti.

"Buraya hafta sonunu lanet bir kaplıcada geçirmiş gibi dönüyorsun ve ne yapıyorsun? Her şeyin eski haline dönmesini mi bekliyorsun? Beni bırakıp gittin." Adam yüzüne bakıyordu ama kadın adım atmadı, gözlerini adamın gözlerine dikti ve bu küçük meydan okuma gösterisi adamı daha da öfkeliendirdi.

"Seni *terk* etmedim Deacon," diye tersledi ona. "Biraz zamana ihtiyacım vardı, hepsi bu." "Peki bu senin için nasıl sonuçlandı? Tüm sorunlarını çözdü, değil mi?"

"Artık kurdumu kontrol edebilirim."

"*Hayranlık* uyandırıcı. Bunu için Florida'ya kadar gitmen mi gerekti?"

"Evet! Buradaki herkesi bir tehdit olarak görüyordu. Sam'e olanlardan sonra tekrar kontrolü ele geçirmeyeceğinden emin olamazdım!"

Deacon dinlemiyordu, eşinin onu bir tehdit olarak görmesi fikrine duyduğu öfkeye kendini fazla kaptırmıştı. "Tehdit mi?" Ona kükredi. "*Lanet olası* bir tehdit mi? Sana zarar vereceğimi düşünmen için sana ne zaman *bir* sebep verdim?"

"Deacon, beni dinle. I-"

"Sen Florida'da la-di-da-ing yaparken benim ne yaptığımı bilmek ister misin?" O talep etti.

Bir cevap beklemedi; ne yaptığını düşünemeyecek kadar kendinden geçmişti.

Bloğu eş bağlantılarının tarafına bıraktı, sonra son altı aydır yapmayı reddettiği adımı attı ve onun savunmasını kırdı, aralarına ördüğü duvarı yıkmaya zorladı.

İçeri girince nefesi kesildi, geriye doğru sallandı ve Deacon da onu takip ederek ağırlığıyla onu ağacın gövdesine sıkıştırdı.

"Yaptığım şey buydu Gemma," diye hırladı ve kurdunu serbest bırakarak, onun yokluğunda ikisinin de çektiği tüm acı, ıstırap ve kafa karışıklığının çiftleşme bağlantısından akmasına izin verdi.

Sendeledi, tüm vücudu şokla sarsıldı ve sonra adamın ayaklarının dibindeki toprakta dizlerinin üzerine çöktü.

Hiçbir şey saklamadı, hissettiği *her şeyi*, *kurdunun* hissettiği her şeyi onun da hissetmesine izin verdi. *Kafa* karışıklığını, eşinden ayrı kalmanın şaşkınlığını, sonunda öfke ve kendinden nefrete dönüşen endişe ve incinmişliğini.

Deacon ona baktı, hissettiği her şey aralarındaki bağlantıdan süzülmeden, sınırsızca geçerken onun çığlıklarını duydu. Hiçbir şey hissetmedi, sonunda onun da kendisinin yaşadıklarını yaşadığını görmekten hiçbir tatmin . Midesinin çukuruna boşluk ve bağlantıyı kesti, onun hâlâ hıçkırarak ağlarken yere yığılmasını izledi.

"Bana yaptığın buydu Gemma," dedi ona ve yavaşça üzerinde dönerek , onu ormanın karanlığında yalnız bıraktı.

Eş-bağlantısı aracılığıyla acının aniden kesilmesi Gemma'ya bir anlık rahatlama sağladı. Deacon'ın ondan uzaklaşmadan önce söylediği yumuşak sözlerle sona eren bir an.

Onun peşinden gitmek, ona sarılmak, affetmesi için yalvarmak istedi ama daha iyisini biliyordu. Acı çekiyordu, kızgındı ve paylaştıklarından sonra nedenini anlamıştı.

Neden yaptıklarının ona ne yapacağını düşünmemişti?

Bunun cevabını biliyordu. Kurdundan, Sam'i öldürme kolaylığından ve bunun için pişmanlık duymamasından korkuyordu. Kurt yönünü kontrol edemeyeceği ve bir sabah uyandığında bir katliamla karşılaşacağı korkusu onu harekete geçirmişti. Kurdu kontrolü ele aldığı anda, geri dönene kadar ne yaptığının farkında olmaması onu korkutuyordu ve Gemma bununla yaşamak istememişti.

Deacon'ın onu korumaya çalışacağını biliyordu ama bunun bir faydası . Kurdu Damien tarafından kırılmış, düşünce süreçleri her şeyin bir saldırı olduğunu düşünecek şekilde çarpıtılmıştı. Kendini güvende tutmak için her zaman savunmaya ve öldürmeye hazırды. Paniğe kapılmış zihninin tek cevabı, kurdunu tek başına kontrol edebilene kadar oradan ayrılmak olmuştu.

Ve başardı. Tam olarak tek başına değil ama Tampa Bay Sürüsü'nün yardımıyla. Hiçbir bağ hissetmediği bir sürü ve kurdu ikisine de ne olduğunu hatırlamıyordu. Zamanla, kurdunun taleplerini nasıl kontrol edeceğini öğrenmiş, ona kendisinden daha baskın herkesin güvenliği için bir tehdit olmadığını öğretmiş, ta ki bir dengeye ulaşana kadar.

Kafasının içinde kurdunun kıpırdadığını hissedebiliyordu, Deacon'ın hareketleri onu uyandırmıştı. Altı ay önce olsa kurdu saldırmasını, tehdit olarak algıladığı kişiyi öldürmesini isterdi. Ancak şimdi, eşinin acısını fark etmiş ve neden olduğu yarayı hafifletmek istemişti.

Dikkatle ayağa kalktı, zihinsel saldırı yüzünden vücudu ağrıyordu. Yavaşça eve doğru ilerlerken, acıyla birlikte aklından geçen görüntüleri düşündü

paylaşmıştı.

Deacon'ın Cormac'la, Shaun'la tartıştığı, onun peşinden engellemek için zapt edildiği görüntüler. İçtiği, acısını alkolle bastırıldığı, onu başka kadınlarla değiştirmeye çalıştığı ve bunu yapamadığında öfkeli hayal kırıklığı.

Gemma mutfağın kapısını iterek açtı ve boş olduğunu gördü. Evin diğer ucundan gelen kadın ve erkek seslerini duyabiliyordu ama o anda hiçbiriyle yüz yüze gelemezdi. Bunun yerine masadaki bir sandalyeye çöktü ve başını ellerinin arasına aldı.

"Eğer kalsaydın, her şey çok daha kötü olurdu." Cormac'sessiz sesi üzerine çöktü. kaldırdı ve adamın kapıyı kapatıp odayı geçerek yanına oturmasını izledi.

"Nasıl daha kötü olabilirdi? Ona ne yapacağını bana neden söylemedin?" diye sordu. Cormac hemen cevap vermedi, gümüş gözleri onun üzerinde geziniyordu. "Türümüzün çoğunun aşk yerine zorunluluktan çiftleşmesinin bir nedeni var," dedi sonunda. "Eşlerden biri diğerine aşık ortaya çıkan acı yıkıcıdır ve bu yüzden kendimizi korumak için kendimize uygun birini seçeriz.

bizim kurdumuz ve bizim hakimiyetimiz." "Ava'yı seviyorsun," dedi açıkça.

"Ava'yı kim olduğunu bile bilmeden önce seviyordum. Bu farklı bir durum." Kızın şaşkın bakışları karşısında kaşlarını çatı. "Bunu inkâr etmemi mi bekliyordun?"

"O biliyor mu?"

"Yani ona söyleyeyim mi?" Gemma' başını sallamasıyla sert ifadesini bir gülümseme yumuşattı. "Evet, . Her zaman başkalarının anlayacağı şekilde değil ama onu sevdiğimi biliyor." Uzanıp Gemma'nın elini tuttu ve bir parmağını avucunun içinde gezdirdi. "Bu gece aranızda olanları biraz hissettim. zordu, çünkü ikinizin de duyguları çılgınca akıyordu. Size biraz mahremiyet sağlamak için bunu Shaun'dan ve Sürü'nün geri kalanından sakladım." Onun elini bıraktı. "Deacon'ın şekilde kontrolünü kaybetmesi nadir görülen bir şey ama anlaşılabilir bir durum. Çiftleşmek için seçtiğin kurt hakkında anlaman gereken bir şey var."

"Bu konuşmayı ben ayrılmadan *önce* yapmamız gerekmiyor muydu?"

Cormac başını salladı ve kızın alaycı ses tonuna hafifçe gülümsedi. "Gitmen gerekiyordu Gemma. Verdiğin karardan asla şüphe etme. Yapılacak en doğru şey buydu. Eğer kalsaydın, kurdun daha da kontrol edilemez hale gelecekti. Sana yardım edemeyecektim çünkü Deacon yoluna çıkacaktı. Zamanla, sizi bir araya getiren şeyler sizi ayıracaktı. Eş zarar görecektir ve kurdunuz sonunda harekete geçecekti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Birini tamamen eşiniz olarak kabul ettiğinizde, eş bağından kurtulmanın tek bir yolu vardır." Ona bakmak için durakladı. "Bir ölümü. Daha önce de bir eşin diğerine sırt çevirdiği ve bağlantıdan kurtulmak için onu öldürdüğü olmuştu."

"Deacon'ın kurdu beni durdurabilirdi. O daha güçlü, daha baskın," diye fısıldadı.

"Ama kurdun deliliğin sınırındaydı ve baskınlık her zaman ona karşı kazanmaz. İkinizden biri . Bana geldiğinde, Deacon'ın senin yokluğundan hissedeceği acının, ne kadar geçici olursa olsun, ikinizin birbirinizi yok edişinizi izlemekten daha iyi olup olmadığına karar vermem gerekiyordu." Başını eğerek onun bakışlarını tuttu. "Bence yaptığımız seçim doğrudu... sence de öyle değil mi?"

"Beni öldürmezdi."

"Hayır, ama kurdun *onu* öldürmeye çalışmaktan vazgeçmezdi. Onun bir tehdit olduğunu hissettiğinde bile. Sürü Alfa'sı olarak zor kararlar vermek zorundayım. Kontrolü ele geçirmemiş olsaydın, yok edilmiş olacaktın. Kardeşimle olan ilişkiniz ne olursa olsun, Sürüm korunmak zorunda."

"Beni öldürecek miydin?" Korku sesini kalınlaştırdı.

Cormac başını salladı. "Evet, öyle . Hem de hiç tereddüt etmeden. Bence Deacon'ın birkaç ay boyunca acı çekmesi, sen kontrolü öğrenip ona bir bütün olarak geri dönene kadar seni hayatta ve iyi tutmak ödenmesi küçük bir bedeldi."

"Artık beni istemiyor."

"Ve eğer buna inanıyorsan, Rufus ve Meghan seni beklediğim kadar iyi eğitmemişler demektir. İçgüdülerini takip et Gemma. Gerçeği biliyorsun." İçini çekti. "Deacon partinin neşesi gibi görünebilir ama onun da şeytanları var. En büyüğü de yeterli olmadığı korkusu. Annemle babam o on yaşındayken öldü, bunun acısını içine gömdü. Shaun ortadan kaybolduğunda ve çektiği acı bağdan süzölmeye başladığında, bunu engellemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Sonra Shaun eve geldi ve Deacon ona yardım edemedi, onu düzeltmedi. İkizini hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetti. Ve sonra sen vardın ..." Ayağa kalktı. "Buradan sonra ne yapacağınız size kalmış."

Girdiği gibi sessizce odadan çıktı Cormac.

Deacon yatak odasında kafese kapatılmış bir kurt gibi volta atıyordu. Ev saatler önce sessizliğe bürünmüş, önce dişiler, bir iki saat sonra da erkekler yataklarını aramaya başlamıştı. Cassie' bu gece Roxie ile aynı odayı paylaştığını biliyordu ve kısa bir süre önce Shaun'un odasına girdiğini duymuştu ama şimdi ev sessizdi.

Gemma'yı dizlerinin üzerinde bırakarak eve döndüğünde, Cormac'ın çalışma odasına girip bir şişe burbon almış, sonra da hızla odasına çıkmıştı. Kendini bitkin, tükenmiş hissediyor, Gemma'nın acı çektiğini görerek hissetmeyi beklediği rahatlamanın hiçbirini hissetmiyordu.

Şişeyi dudaklarına götürdü ama hiçbir şey . İçine baktı ve inledi. Koca bir şişe ve hiçbir faydası olmamıştı. Şişeyi kapının yanındaki çöp kutusuna atarak odadan çıktı ve başka bir şişe bulmak için aşağıya indi.

Zemin kata ayak bastığında televizyonun yumuşak sesi kulaklarına ulaştı ve başını doğru çevirdi.

Kadınlar yatmadan önce televizyonu açık mı bırakmışlardı?

İçecek bir şeyler ararken durakladı, televizyon odasına doğru döndü ve kapıyı iterek açtı. Televizyon ekranından gelen ışık karanlık odaya yayıldı ve masadan uzaktan kapatmak için sessizce ilerledi. Alkol ve yemek kokusu güçlüydü, neredeyse , masa dökülen içecekler ve atıştırmalıklar yüzünden yapış yapıştı.

Deacon yere baktı ve gözleri onca dağınıklığın arasında yerinde durmayan bir şişeye takıldı. Uzanıp onu aldı. Küçük, turuncu, beyaz kapaklı, içi küçük beyaz haplarla doluydu. Etiketini ve kaşlarını çattı.

Ne oluyor lan?

İlaç şişesini cebine koyarak çıkmak için döndü ve durdu. Bir deja-vu hissi kapladı içini, Gemma'yı kanepede kıvrılmış uyurken buldu. Buraya daha önce de gelmişti. Parmakları cebindeki şişenin etrafında kıvrıldı ve hareketlerini düşünmek için durmadan onun yanına çömeldi, uzandı ve omzunu salladı.

"." Sesi keskindi.

Gemma anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı ve adam onu tekrar, daha sert bir şekilde sarstı.

"Gemma, bunları ne diye alıyorsun?" Şişeyi çıkardı ve önünde salladı.

Gemma'nın gözleri irkilerek açıldı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Burada ne arıyorsun, Deacon?"

diye sordu, kelimeleri uykulu bir şekilde geveleyerek.

"Lanet olası Temazepam? Neden alıyorsun?"

Gemma saçlarını yüzünden için bir elini kaldırdı ve oturdu, hareketleri ağırlaşmıştı. "Uyumama yardımcı oluyorlar."

"Uyumakta hiç zorlanmadın," diye tersleyince kız ona baktı, ifadesi bulanıklaşmıştı. "Belli ki şeyleri benim gibi hatırlamıyorsun."

Deacon ona baktı, kilit altında tuttuğu anılarını gözden geçirdi. "Kabuslar. Ben orada olsaydım onları görmezdin," dedi yumuşak bir sesle ve kadın gözlerini kaçırdı ama Deacon onun gözlerindeki gerçeği görmeden önce değil. İçindeki bir şey gevşedi, tutuşunu gevşetti ve ayağa fırladı. ", " dedi ona.

Gözlerini ona dikti ama ayağa kalktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Yatak." Gemma olduğu yerde durdu ve adam acı bir kahkaha attı. "Merak etme, sana dokunmak gibi bir niyetim yok." Ona ilerlemesini işaret etti ve onu üst kattaki odasına kadar takip etti.

"Yatağı al." Bir çekmece açtı ve içinden yeni nevresimler çıkardı, yere attı ve yataktaki yastıklardan birini aldı.

"zorunda değilsin-"

"Shaun ve Cassie yarın iyi bir günü hak ediyorlar. İhtiyaçları olan son şey ikimizin de ölü gibi görünmesi," bağırdı. "Sadece lanet yatağı al, Gemma."

"Yerde uyumak zorunda değilsin diyecektim," diye tersledi onu.

Deacon omuz silkene kadar yatağın iki yanından birbirlerine ters ters baktılar. "İyi, her neyse!"

Gemma sıcak bir koza içinde uyandı.

Diyakoz.

Adamın kokusu, sıcaklığı onu sarmıştı ve gece boyunca bir noktada yatağın ortasına yerleştirdikleri görünmez bariyerin aşıldığını biliyordu. İkisi de seçtikleri kenarlarda yatmıyordu, ikisi de ortaya doğru çekilmişti ve adamın beline dolanmış kolunun ağırlığını hissedebiliyordu ve uzun, çıplak bir bacak onunkinin üzerine atılmıştı.

Kıpırdamadan yattı, onu rahatsız ederek bu anı mahvetmek istemiyordu, uyandığı önceki geceki çekişmeye geri döneceklerini biliyordu. Bunun yerine, anı çalmak, tekrar onun kollarında olmanın nasıl bir his olduğunun tadını çıkarmak istedi.

Bir nefes aldı, adamın kokusunu içine çekti ve kolunun hareket ettiğini, elinin parmak uçları göğsünün kıvrımına dokunana kadar karnının üzerinde kaydığını hissetti. Adam durdu ve Gemma kendini nefesini tutmuş, adamın ne yapacağını beklerken buldu.

"Beni neden terk ettin?" Adamın sabahki boğuk sesi kadının vücudunda bir ürperti yarattı.

Tanrım, onun sesini özlemişti.

Eli hareket etti, göğsünü kavradı, başparmağı meme ucunun üzerinde hafifçe gezindi. "Yanlış giden neydi? Seni göndermek için ne yaptım?"

"O sen değildin. Bendim, kurdum." Parmakları sertleşmiş ucu yuvarlarken bir iniltiyi bastırdı. "Kontrolü ele geçiriyordu, kontrolü benden alıyordu. Korkuyordum... korkuyordum..." Gemma parmaklarının neden olduğu hisler karşısında soluk soluğa kaldı.

"Seni güvende tutmam için bana güvenmedin." Adamın parmakları çözülde ve kadın kendini durduramadan koluna uzandı.

"Sana güvenmiştim." Bileği kadının elinden kurtuldu ve karnından aşağı kaydı. "Güvenmediğim bendim."

"Peki ya şimdi?" Gemma onun avucunun karnına bastırdığını hissetti ve sırt üstü yuvarlandı,

gözlerini . Göz kapaklarını indirmiş, yüz ifadesini gizliyordu ama bir altın parıltısı gördüğünden emindi.

Onun gözlerini görmeye ihtiyaç duyarak avucunu yüzüne bastırdı. Bir anda elleri başının kenetlendi ve adam ona doğru eğildi.

"Dokunma bana," diye hırladı.

"Ben... ne?"

Adamın eli kadının bileklerinde sıkılaştı ve başını eğerek yüzünü kadının boğazındaki nabza gömdü.

"Özür dilerim, ben sadece..." diye iç geçirdi. "Bana dokunduğunda içimdeki her şey alt üst oluyor. Eşim, kurdum, ben. Bu yüzden mi gittin? etkinden dolayı mı?"

"Seni terk etmedim Deacon," diye fısıldadı, Cormac'ın haklı olduğunu fark ederek. Deacon kaybolmuş, kendi başarısızlıkları olduğunu düşündüğü şeylerle kendi kafasının içinde sıkışıp kalmıştı ve bunu düzeltmek ona kalmıştı.

"Bırak beni."

Adam kadının bileklerindeki tutuşunu hemen bıraktı ve kadın onu yatağa düşene kadar geri itti.

"Senin üzerindeki etkimi bana hiç göstermedin," dedi ona. "Ama *sen benim üzerimdeki* etkinin her zaman farkındaydın."

"Vardı," diye düzeltti.

Gemma başını salladı. "*Var.*" Adamın üzerine eğilme sırası ondaydı. "Sana dokunmama izin ver. Seni nasıl etkilediğimi bana göstermeni istiyorum."

Gözleri ona kilitlendiğinde sıkıntılıydı. "Eş bağlantımızı engelledin Gemma. Aramalarımı görmezden geldin. İşimizin bittiğini açıkça belirttin."

Sebepler olduğu acıyı saklamaya çalışma zahmetine bile girmemesi midesini bulandırdı. Başını yorgun bir şekilde yastığa yasladı. Aralarındaki mesafeye daha fazla dayanamayan Gemma onun üzerine çıktı ve avuçlarını göğsünün üzerinde kaydırды. Adam onun altında gerildi ama Gemma onu görmezden geldi, Cormac'söylediği gibi yaptı ve içgüdülerini takip etti. Ağzı adamın boğazındaki çukuru buldu, nabzının dudaklarında attığını hissetti.

"İşimiz hiç bitmedi," dedi ona.

Greene Vadisi'nin merkezindeki küçük kilise tıklım tıklım doluydu. Damat tarafında çoğunlukla erkekler vardı, birkaç kadınla birlikte rahatsız bir şekilde sıralarda yer değiştiriyorlardı. Gelin tarafında ise çoğunlukla kadınlar vardı ve hepsi de karşı taraftaki erkeklere bakarak heyecanla konuşuyorlardı.

Shaun ön tarafta duruyordu, saçları arkaya toplanmış, sakalları kesilmişti, üzerinde kendisi için özel olarak dikilmiş koyu renk bir takım elbise vardı. , gözlerini güneş kapatmış Deacon ve benzer şekilde giyinmiş Cormac duruyordu.

"Geç kaldı," dedi Shaun.

"O değil. Kilisenin saati hızlı." Cormac cevap verdi. "Ama-"

"Shaun, o burada olacak. Jaden onu getiriyor. On dakika önce yola çıktılar."

Deacon homurdandı. "Seni ekmeyecek. Kasabadaki her kadının senin ona ait olduğunu bilmesini istiyor."

Kilisenin önünden gelen gürültü gözleri etraflarına çevirdi ve kilise orgu düğün marşını çalmaya başladı.

Deacon Shaun'a, "Sanırım bu senin işaretin," dedi ve Shaun'u papazla yüzleşmesi için çevirdi.

Cassie'nin kokusu onu görmeden önce ona ulaştı ve Shaun çekime karşı koyamadı, ona döndü

koridorda ona doğru yürümesini izlemek.

Nefesi boğazında düğümlendi. *Hiç bu kadar güzel birini... herhangi bir şeyi... görmüş müydü?*

Sade, soluk, kırık beyaz bir kılıf elbise giymiş ve elinde küçük bir buket peygamber çiçeği tutarak yalnız yürümeyi tercih etmişti. Saçlarını gevşek bırakmıştı ve omuzlarından aşağıya, sırtına gevşek bukleler halinde dökülüyordu. Ona ulaşır durduğunda, yanağına dokunmak ve gerçek olup olmadığını kontrol etmek için parmağını kaldırmak zorunda kaldı.

Cassie döndü ve çiçeklerini ilk sırada bekleyen Gemma'ya uzattı, ardından Shaun'un uzattığı eli tuttu. Shaun onu kendine doğru çekti ama papazın boğazını temizlemesi üzerine Cassie sessiz bir kahkaha atarak elini çekti.

Shaun papazın konuştuğunun, cemaatin güldüğünün farkındaydı ama tek kelime bile duymamıştı. Dikkati tamamen Cassie'ye odaklanmıştı; Cassie onun önünde durmuş, gözlerini onun gözlerine ve dudaklarında bir gülümseme vardı.

Yanına gelen bir dirsek dikkatini çekti ve kaşlarını ona doğru kaldıran Deacon'a baktı.

"Yemin etme zamanı, ahbap. Dinlemiyor muydun?"

Önce kıkırdayan Cassie'ye, sonra da ona nazık bir gülümseme veren papaza baktı. "Gergin olman anlaşılabilir bir şey evlat," dedi. "Cassie ikinizin de söyleyecek kendi yeminleriniz olduğunu söyledi. Sizinkini paylaşmak isterseniz...?"

Shaun papaza sıkı bir gülümseme verdi ve Cassie'nin ellerine uzandı.

"Kalbim sadece senin için atıyor

Ciğerlerim sadece seni hissetmek için nefes

alıyor Sesim senin adını öyle özgürce

söylüyor ki

Tüm bunlar, çünkü beni seviyorsun

Gözlerimdeki yaşlar sadece bir kez düşer Ve

sen bana hep sarılırsın

Tüm bunların beni sevdiğin için

olduğunu bilmeme izin ver.

Kelimeler tam olarak ifade

edemez Gerçekten söylemek

istediklerimi Asla veremezler

Kalbimin iletmek istediği

Seni sevdiğimi söylemek benim için

asla yeterli olmayacak.

Keşke sende gördüğüm her

şeyi görebilseydin

Ruhumun her parçasıyla

Sana ne kadar değer verdiğimi her

zaman göstermeye devam edeceğim.

Yastık üzerindeki notlar kadar küçük şeylerle bile."

Cassie ona titrek bir gülümseme verdi ve Cassie onun ellerinden birini bırakarak uzandı ve başparmağıyla yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi.

Papaz boğazını temizledi ve Cassie'ye baktı. "Senin sıran, Cassie." "*Adını kalbime dövme yaptırabilseydim
Seni sonsuza dek hayatımda tutmak için
Gölgeni benimkinin dikişlerine dik ki hep
birlikte olacağımızı bilelim*

*Sensiz sadece cehennemi bilirim
Ruhunu ruhuma bağlayabilseydim,
aşkımız asla kaybolmazdı.
İçimi görmene yardım edebilseydim*

*Her düşüncemi duymana izin verirdim
Elini her zaman tutabilseydim Bildiğim gibi
mükemmel uyuyor
Tatlı sıcaklığın içime yayılıyor*

*Özümü sana verirdim Yolumda sonsuza
dek yalnız yürürdüm Senin varlığın
olmasaydı
Kaderin birlikte kalmamıza izin vermesi için dua ediyorum.*

*Sana çok aşığım
Kaderlerimiz özenle birlikte örüldü İplikler
güzelce iç içe geçti."*

Boğuk hıçkırıklar kilisede yankılandı ve Cassie'nin omuzları sessiz bir kahkahayla sarsılarak Shaun'un sırtıtmasına neden oldu.

Kaburgalarına yapılan bir başka dürtme, kendisine uzatılan alyansı almasını hatırlattı ve yüzüklerini değiştirdiler. Papaz ona yapabileceğini söylemeyi bitirmeden önce ağzını onunkine mühürledi.

Düğün sonrası parti için Sığınak'a döndüler ve kapıları Cassie'nin kasabadan gelen arkadaşlarına açtılar. Evin arka tarafına bir inşa edilmiş ve açıklığın kenarındaki ağaçların arasından ışıklar . Akşam için yemek şirketleri tutulmuş ve güneş battıktan sonra canlı bir müzik grubu ayarlanmıştı.

Ne Shaun ne de Cassie resmi bir şey istememişti, bu yüzden yiyecek dolu masalar araziye yayılmıştı, bir bar ve servis personeli hazır ve bekliyordu. Küçük bir sahne inşa etmek için bir alan ve burada yırtık siyah kot pantolonlar ve koyu renk kapüşonlular giymiş dört adam enstrümanlar ve çeşitli ekipmanlarla oynarken görülebiliyordu.

Cassie, Shaun'un kollarının çemberinde durmuş, parmakları karnının üzerinde onunkilere dolanmış, bir yandan da eski okul arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Sahnenin yanındaki adamlardan biri mikrofona dokunduğunda, Cassie Shaun'un sırtına gerildiğini hissetti.

"Test... test Bu şey açık mı?" Hoparlörlerden İrlandalı-Amerikalı bir ses geliyordu. "Herkes beni dinleyebilir mi?" Durakladı ve herkes konuşmaya devam edince iki parmağını dudaklarına götürüp keskin bir ıslık çalarak herkesi susturdu.

Shaun sessizce güldü.

"İşte böyle, sizi cahiller," diye devam etti sahnedeki adam.Yüzünün büyük bir kısmı alnına kadar indirdiği kasketi tarafından gizlenmişti, sadece dudaklarında oynayan sırıtış görülebiliyordu. "Söylemeye *çalıştığım* gibi, biz sizin düğün eğlenmeniz ve sizi temin ederim, her düğün şarkısını duyduğunuz diğer tüm gruplardan daha iyi mahvedeceğiz. Görevlerimi çok ciddiye alıyorum."

"Onu nerede buldun?" Cassie, başını sallayan Shaun'a fısıldadı.

"Bunu yapmadan ve kulaklarınızı kanatmadan önce, bu muhteşem çifti görmek istiyorum." yüzlere bakarak bir gösteri yaptı. "Shaunie, ?"

"Shaunie?" Cassie kıs kıs güldü.

"bir şey gelmesin," dedi ve onu sahneye doğru ilerletti. "İşte " Onları sahnedeki adamın parlak dişlek gülümsemesi karşıladı.

Yakından bakınca adamın parmaklarını ve ellerinin arkasını kaplayan dövmelerin yanı sıra boğazından yukarı doğru kıvrılan dövmeleri de görebiliyordu.

"Buraya gelin, sizi güzel çift." Elini salladı ve Shaun içini çekerek Cassie'yi sahneye doğru yönlendirdi.

"Müzik çalıyor olman gerekiyordu," diye mırıldandı Shaun.

"Ve yapacağım, Shaunie-oğlum, yapacağım." Uzandı ve Cassie'nin boştaki elini yakalayarak onu Shaun'dan uzaklaştırdı. "Senin için en büyük tehdidin ben olduğumu biliyor muydun bebeğim? Seni başka bir kadın için terk etmez ama ben... Ben onun ilk aşkıyım." Ona doğru sırttı.

Shaun onun arkasından, "Bunun doğru olmadığına eminim," diye homurdandı.

"*Kimsin* sen?" Cassie onun şapkasının altından yüzünü görmeye çalışarak güldü.

Onu dikizlerken yakaladı ve güldü. "Bu bir sır." Sonra gülümsemesi kayboldu ve elini bırakıp Shaun'a uzandı ve onu kucakladı.

Cassie adamın dudaklarının Shaun'un kulağına yaklaştığını ve bir şeyler fısıldadığını gördü; Shaun'un gülümsemesine ve müzisyenin omzunu sıkmasına neden olan bir şey.

Ayrıldıklarında Shaun, "Tam bir pislik olmamaya çalış," dedi. "Söz veremem, Shaunie."

"Ve bana öyle demeyi kes." Kolunu Cassie'nin omuzlarına doladı ve onu sahneden indirdi. "Beni tanıştırmayacak mısın?" Cassie sordu.

"Hayır, henüz değil."

"Neden olmasın?"

Dudakları seğirdi. "Dediği gibi... bu bir sır." "*Shaun!*"

Sırıtışı serbest kaldı. "Güven bana, Goldilocks."

Sözüne sadık kalan düğün grubu, Shaun ve Deacon sahneye doğru ilerlemeden önce en az dört şarkıda katliam *yaptı*.

Hala kasketinin ve kapüşonunun altında saklanan şarkıcı, Elton John'dan "Can You Feel the Love Tonight", Shania Twain'den "You're the One" ve ardından The Foundations'tan "Build Me up Buttercup" ile feryat etti. İki Shifters için bardağı taşıran son damla ise Barney the Purple Dinosaur şarkısı "I Love You, You Love Me"ye başlaması oldu.

Shaun sahnenin bir tarafını, Deacon ise diğer tarafını tuttu ve her ikisi de şarkıcıyı yakaladı, mikrofon için kavga eden uzuvlar ve kahkahalar arasında yere yığıldılar. Deacon, iki çift dövmeli el onu tekrar aşağı çekmeden önce üç saniye boyunca zafer kazanmış gibi durdu. Ancak gitarist tek ayağıyla onları iterek ayırdığında kavga durdu ve üçü de

erkekler ayağa kalktı.

Şarkıcının şapkası itiş kakış sırasında düşmüştü ve Cassie onun yüz hatlarına bir an için göz attı. "Aman *Tanrım!*" diye çığlık attı, Gemma'nın kolunu tuttu ve işaret etti.

Gürültü üzerine üçü de ona doğru döndü ve şarkıcı gülmeye başladı. Shaun gözlerini devirdi ve omzunu yumrukladı, sonra başını salladı ve Cassie ile Gemma'nın durduğu yere doğru ilerledi.

"Goldilocks... Gemma, seni Gabe Mercer ile tanıştırmaktan büyük zevk duyuyorum. Onu bir rock grubundan tanıyor olabilirsin," dedi Shaun.

Gabe'in meşhur gülümsemesi yüz hatlarında parladı.

"Şimdi düzgün şarkı söyleyecek misin?" Deacon talep etti. "Kulaklarımın senin o lanet ulumalarına daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum."

Gabe onu şakacı bir şekilde itti. "Sana bir iyilik yapıyordum. Herkes burada olduğumu öğrendiğinde, kadınların yerine beni isteyecek."

"Al onları, umurumda değil," diye hırlayarak cevap verdi.

"Gabe'in uzun parmakları Gemma'nın bileğine dolandı ve onu kendi bedenine çekti. Cassie onun kız kardeşinin kulağına, "Gülümse tatlım," diye mırıldandığını duydu, "bu onu çok kızdıracak."

Deacon sertleşti. "Hayır, o *değil*." Gözleri karanlıkta parlıyordu, dudakları dişlerinin arasından sıyrılmıştı. Gemma'nın eline uzandı ve onu açıklığa doğru sürükledi.

"Bu çok kabaydı," diye kıkırdadı Gabe. Öne doğru eğildi ve Cassie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Oraya geri dönüp hepinize uygun bir düğün performansı sunsam iyi olacak. Tebrikler hayatım, daha iyi bir adam bulamazdın."

Deacon Gemma'yı ağaçların arasından sürüklerken müzik yeniden başladı.

"Yavaşla," dedi ona, üçüncü kez ağaç köklerine takılıp düşerken. eli dik tuttu, sabitledi ama göle kadar hızı hiç yavaşlamadı.

Oraya vardığında, adam onu aniden bıraktı ve kadın tökezleyerek adama çarptı adamın kolları onun beline dolandı.

"Ayrılma nedenlerine katılıyormuş gibi davranamam," dedi ona. "Hayır, bırak da konuşayım," diye devam etti, kadın cevap vermek için nefesini tuttuğunda. "Neden bunu yapmak zorunda olduğunu *düşündüğünü* anlıyorum ve haklı ya da haksız olduğunu asla bilemeyeceğiz. Ama bunu bir daha yapmayacağını bilmem gerekiyor."

"I-"

"Bana söz ver, Gemma." Bir kolunu Gemma'belinden çözdü ve sabırsızca karıştırarak yüzünden uzaklaştırdı.

"Ya bir şey olursa?"

"Umurumda değil. Benimle kalırsan dünyanın sonunun geleceğini öğrenebilirsin. Umurumda değil. Ya bana bu sözü verirsin ya da vermezsin. Şartlar ya da *eğer*' yok. Beni bir daha terk etmeyeceğine söz ver."

"Gitmeyeceğim."

"*Bana söz ver!*" Karanlıkta talebi çok sertti. "Deacon..."

"Söz ver bana."

"Tamam... Tamam, söz veriyorum gitmeyeceğim. Dünyanın sonu gelse bile. Seni bırakmayacağım." Sarktı, başı onun omzuna düştü. "Bunun için teşekkürler."

Elleri elbisesinin arkasına gitti, fermuarı çekiştirerek indirdi ve elbiseyi

vücudunu öptü. Ağız üzerinde kayarken izlediği yolu takip etti, dizlerinin üzerine çökene ve kız çıplak kalana kadar ortaya çıkardığı her bir parçasını öptü.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye fısıldadı kalçasına doğru.

Elleri adamın omuzlarına indi ve onu geriye, yere doğru itti. "Ve tamamen giyiniksin."

Omuz silkti. "Düzelt o zaman."

Gömleğinin düğmelerini açmakla uğraşmadı, bunun yerine çekerek açtı düğmelerin uçup istedikleri yere düşmesine izin verdi. Sırada pantolonunun kemeri vardı. Deacon ellerini başının altına sıkıştırdı ve kadının düğmeyi açıp fermuarı izledi. Ereksiyonu serbest kaldı ve parmakları ereksiyonun etrafında kıvrıldığında inledi.

"Siktir," diye nefes aldı, gözleri kayarak kapandı. Kadının tutuşunun gevşediğini hissetti ve sonra ağırlığı onun üzerine yerleşti. Ona eğildi ve avuç içlerini sakallı yanaklarının üzerinde gezdirdi.

"Söyle."

Deacon gözlerini zorla açtı. "Ne diyeceğim?" Kadının ne istediğini biliyordu.

"Biliyor musun?" Başını eğdi, dişleri adamın alt dudağına battı. "Söyle." "Yap beni."

"Deacon!" diye bağırды ve eli kalçasına dolandı, içine girene kadar onu aşağı çekti.

Adam kalçalarını yukarı doğru itti ve kadın inledi. "Lütfen Deacon, bunu söylediğini duymam gerek."

"Çok güzel yalvarıyorsun," diye fısıldadı ve altına almak için yuvarlandı. "Tekrar yap." Kalçalarını döndürdü, yavaşça içine pompaladı ve gözlerinin kararmasını izledi. "Bunu ne kadar istiyorsun Gemma?"

Kızın tırnakları cevap olarak adamın sırtını tırmaladı ve adam güldü. "Seni sevdiğimi söylememi ister misin?" "Hayır."

"Ama ben biliyorum." Bir yavaş itiş

daha. "Bunu zaten biliyorum."

"O zaman başka ne söylememi istiyor olabilirsin?" Dilini kızın boğazında gezdirdi, dibinde çılgınca atan nabzını. "Bana sarıldığında ne kadar iyi hissettiğini söylememi ister misin?"

"Hayır!" Bir elini adamın saçlarına doladı ve ağzını dudaklarından çekti. "Seni özlediğimi söylememi ister misin?"

"Senden nefret etmeye başlıyorum, Deacon."

Başını elinden kurtardı ve boğazındaki yumuşak, güzel kokulu deriyi ısırmak için eğildi ve dudakları kızın omzuna doğru bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır, sevmiyorsun. Sen de beni en az benim seni sevdiğim kadar seviyorsun."

"O zaman söyle."

Yavaşça bir hamle daha yaptı ve dudaklarını kızın kulağına dayadı.

"Seni özledim Starshine," diye fısıldadı.

FROM THE AUTHOR

Mac ve Avanın hikayesini yazarken benim kadar keyif aldığınızı umuyorum.

Bu seriyi ilk yazmaya başladığımda, niyetim sadece üç Jacobs kardeşe bir üçleme olmasıydı. Hikaye geliştikçe ve büyüdükçe, Geceyarısı Sürüsü'nün hikayesinde üç Alfa kardeşin hikayesinden çok daha fazlası fark ettim.

Geceyarısı Eziyeti'nin sonsözü planladığımdan daha uzun oldu çünkü yazarken Deacon ve Gemma'nın hikâyesinin tam olarak bitmediğini fark ettim. Midnight Temptation'da bir anlaşmaya varmışlardı, ancak hala çözülmesi gereken birkaç sorun vardı. Tamamen yeni bir kitap yazmak için yeterli değildi, bu yüzden Shaun ve Cassie'ye biraz daha fazla yer ve sonra Deacon ve Gemma'ya hak ettikleri ilgiyi gösterdim.

Facebook'taki okuyucu üye değilseniz, bu vesileyle Geceyarısı Sürüsü serisinin 4. Kitabının yazılmakta olduğunu ve size Asher'in hikayesini getireceğini de söylememe izin verin

duyurmak istediğim birkaç kişi var.

Sabırları ve destekleri için cadılarımıza (kim biliyorsunuz). Editörüm

(Margot Mostert)-sen olmadan nasıl ?

Kalli - Cassie ve Shaun için muhteşem düğün yeminlerini yazdığın için. Harikasin!

Muhteşem ARC ekibim ve okuyucu grubum. Sürü'ye olan hevesiniz ve sevginizle beni ayakta tutuyorsunuz. Emin bir hikayeyi alıp sahiplendiniz ve devam etmem için beni zorladınız.

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak istiyorsanız, lütfen abone olun, Facebook Grubuma katılın ve/veya Facebook sayfamı takip edin (aşağıdaki bağlantılar). Sizden haber almak isterim!

Bülten Bağlantısı - <http://eepurl.com/c6AIm9>

Facebook Sayfası - <https://www.facebook.com/LAnnAuthor/> Facebook

Grubu - <https://www.facebook.com/groups/lannsliterati/> Web Sitesi -

<https://lannauthor.com>

Geceyarısı Eziyeti'ni beğendiyseniz, tercih ettiğiniz yorum sitesinde bana yorum bırakırsanız sevinirim!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

